

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

günahkâr

maggie stiefvater

bulunan.

Cole'un Kaliforniya'ya gelmesinin tek sebebi var: Isabel'in kalbini geri kazanmak. Isabel, Cole'un mahvolmuş ve bitik hayatından kaçmış, böylece genç adamın hayatını daha da kötü hale getirmiştir. Şimdi Cole'un tek amacı yeniden Isabel'le olmak değildir. Ona ihtiyacı da vardır.

kaybolan.

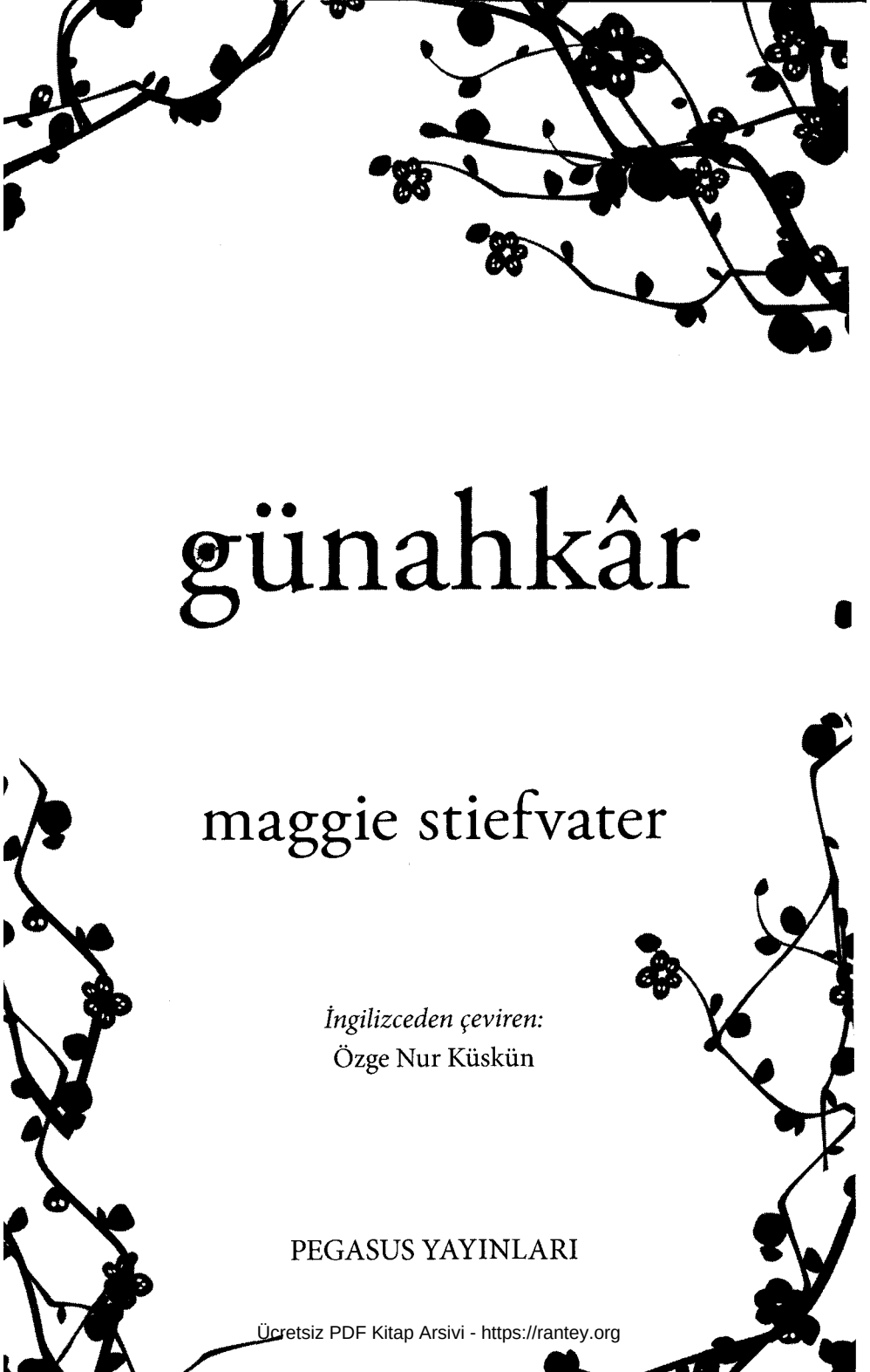
Isabel, Los Angeles'ta yeni bir hayat kurmaya çalışsa da durum ümitsizdir. Birçok sahte insan gibi oyuna dahil olabileceğini bilmesine rağmen amacını sorgulamaya başlamıştır. Ne için oynuyordur?

günahkâr.

Cole ve Isabel'in paylaştığı geçmişin bir geleceği yok gibidir. Ancak birbirlerini kurtaracak ya da yıkımlarına yol açacak güç yine onların elindedir. Kesin olan tek şeyse asla vazgeçmeyecekleridir.

günahkâr

günahkâr

maggie stiefvater

İngilizceden çeviren:
Özge Nur Küskün

PEGASUS YAYINLARI

Pegasus Yayınları: 1610
Gençlik: 305

Günahkâr

Maggie Stiefvater
Özgün Adı: Sinner

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Işıl Şahin
Düzeltilti: Esengül Aydın Yalçın
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Fatma Can

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2017
ISBN: 978-605-299-145-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Maggie Stiefvater, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Scholastic Inc., 557 Broadway, NY10012, USA'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

*Bu kitap, her zaman yanımda olan okuyucularım için.
Siz kim olduğunuzu biliyorsunuz.*

“Aşağı, aşağı, aşağı. Bu düşünüş hiç sona ermeyecek mi?”

Lewis Carroll, *Alice Harikalar Diyarında*

*“Eskiden olduğun yerde, dünya üzerinde bir delik var,
gündüzleri sürekli etrafında yürüyor,
geceleriye içine düşüyorum. Seni deli gibi özliyorum.”*

Edna St. Vincent Millay, *Mektuplar*

SON DEĞİL, HEMEN ÖNCESİ

Ben Los Angeles'ta bir kurtadamım.

Bana bunu neden yaptığımı sordun.

Neyi neden yaptığımı?

"Tüm bunları, Cole. Her şeyi."

Sen, abartmayı seven sen, *her şeyi* kastetmiyorsun. Son beş haftayı kastediyorsun. Çalıştığın yeri yakıp kül ettiğimi kastediyorsun. Sevdiğin tek suşi restoranından kovulduğunu kastediyorsun. En sevdiğin taytını iyice esnetip sonra da polislerden kaçarken yırttığımı kastediyorsun.

Buraya geri dönmemin nedenini kastediyorsun.

Şimdi öyle gelse de, bu her şey demek değil.

"Neden yaptığımı biliyorum."

"Öyle mi?"

"Sadece 'Ben Los Angeles'ta bir kurtadamım,' diyebilmek için yaptın."

Bana sürekli, televizyonda güzel görünecekleri için bir şeyler yaptığımı, daha sonra iyi şarkı sözü olacakları için bir şeyler söylediğimi ya da havalı görünmeyi sevdiğim için bazı şeyler yaptığımı söylüyorsun. Başka bir seçeneğim varmış gibi konuşuyorsun. Bir

şeyler gözlerimden, kulaklarımdan ve tüm gözeneklerimden geçerek bedenime giriyor, alıcılarım ara vermeksizin nabız gibi atmaya başlıyor, nöronlarım topları ateşliyor ve her şey beynime girip farklı bir türe, piksellere ya da hatlara dönüşerek parlak ya da mat görünümüne bürünüp diğer taraftan çıkıyor. Varoluşumu değiştiremem. Ben bir oyuncuyum, bir şarkıcıyım, bir kurtadamım, bir günahkârım.

Kalabalığa söylüyor olmam şarkımın doğru olmadığı anlamına gelmez.

Bunu sağ salım atlatırsak sana neden böyle olduğuyla ilgili hakikatleri anlatacağım. Bu kez bana inansan iyi olur.

Senin için geri döndüm, Isabel.

BİRİNCİ BÖLÜM

• COLE •

Fİ CANLI: Bugünkü yayınıımızda, uzun zaman sonra ilk röportajını veren NARKOTIKA grubunun genç solisti Cole St. Clair var. İki sene önce bir konserde yüzüstü düştü, hemen ardından kayıplara karıştı ve bir anda tamamen gündemden düştü. Polisler nehirleri arayıp taradılar. Genç kız hayranları ağlayıp sızladılar ve onun için mabetler inşa ettiler. Altı ay sonra Cole St. Clair'in rehabilitasyonda olduğuna ilişkin haberler ortaya çıktı. Sonra Clair ortadan kayboldu. Fakat görünen o ki yakında Amerika'nın en sevilen rock müzik dehasından yeni parçalar dinleyeceğiz. Çünkü kısa bir süre önce Baby North ile anlaşma imzaladı.

“Sen köpekleri mi yoksa köpek yavrularını mı seversin, Larry?” diye sordum, dışarı bakabilmek için koyu renk camdan başımı uzattırken. Sol tarafımda göz kamaştırıcı beyaz arabalar, sağ tarafımda kömür karası arabalar... Birkaç tane Audi dışında çoğu Mercedes'ti. Güneş, arabaların kaportalarında parlıyor ve göz kamaştırıyordu. Palmiyeler düzensiz aralıklar halinde yükseliyordu. Oradaydım. Nihayet orada.

Ben Batı Yakası'na âşık bir Doğu Yakalı'ydım. Basit, saf ve katışıksız, gerçeğin ta kendisi kadar müstehcen...

Şoförüm dikiz aynasından bana baktı. Gözkapakları, kan çanağı gözlerinin yarısını örtecek şekilde düşmüştü. Kendisi, ona ev sahipliği yapmayı pek istemeyen takım elbisenin kederli bir sakiniydi. "Leon."

Cep telefonum, kulağımı aydınlatan hayali bir güneş gibiydi. "Leon, soruya uygun bir cevap değil."

"Bu benim ismim," dedi.

"Elbette öyle," dedim. O zamana dek Larry'ye benzediğini hiç düşünmemiştim. O kol saatiyle benzeyemezdi. O ağızla benzeyemezdi. Los Angeles'lı olmadığına karar verdim. Leon muhtemelen Wisconsin'liydi. Ya da Illinois'lu. "Köpekler. Köpek yavruları."

Leon'un düşünürken dudakları büzüldü. "Sanırım köpek yavruları."

Herkes köpek yavrusu derdi. "Neden köpek yavrusu?"

Larry'nin –hayır, Leon!– bunu daha önce hiç düşünmemiş gibi dili sürçtü. "Sanırım köpek yavrularını seyretmek daha ilginç oluyor. Sürekli hareket halindeler."

Onu suçlayamazdım çünkü ben de köpek yavruları cevabını verirdim.

"Sence büyüdükçe neden yavaşlıyorlar, Leon?" diye sordum. Kulağımdaki telefonum iyice ısınmıştı. "Köpeklerden söz ediyorum."

Leon tereddüt etmeden yanıt verdi. "Hayat onları yıpratıyor."

F^h CANLI: Cole? Hâlâ orada mısın?

COLE ST. CLAIR: Programının açılış kısmında zihinsel bir yolculuğa çıktım. Şoförüme, köpekleri mi köpek yavrularını mı tercih ettiğini soruyordum.

F^h CANLI: Uzun bir girişti. Bir tercihi var mıymış?

COLE ST. CLAIR: Senin var mı?

F⁴ CANLI: *Sanırım köpek yavruları.*

COLE ST. CLAIR: *A-ha! İkide iki. Larry –yani Leon– da seninle aynı fikirde. Neden köpek yavrularını seçtin?*

F⁴ CANLI: *Sanırım daha sevimliler.*

Telefonu ağızımdan uzaklaştırdım. “*F Natürel* programından Martin de köpek yavrularını seçti. Daha sevimli oldukları için.”

Bu bilgi Leon’u pek neşelendirmemiş gibiydi.

COLE ST. CLAIR: *Leon köpek yavrularını daha eğlenceli buluyor. Daha enerjik.*

F⁴ CANLI: *Ama bu yorucu bir şey, değil mi? Sanırım başkasının köpeğiye bu geçerli. Sadece seyredersin ve tüm karmaşa başkasının sorunu olur. Senin köpeğin var mı?*

Ben *köpektim* zaten. Minnesota’dayken, ısıya duyarlı bir kurtadam sürüsünde yaşıyordum ve bu sürüye aittim. Bazı günler, bu gerçek diğerlerinden daha önemli gelirdi. Bu, diğer insanlara daha çok şey ifade eden sırlardan biri.

COLE ST. CLAIR: *Hayır. Hayır, hayır, hayır.*

F⁴ CANLI: *Dört tane hayır. Bu, programımıza özel bir şey. Cole St. Clair’in kesinlikle bir köpeği yok. Ama yakın zamanda bir albümü olabilir. Haydi, bunu perspektifimize yerleştirelim. Albüm çıkarmanın büyük bir olay olduğu günleri hatırlıyor musunuz, millet?*

Hattın diğer ucunda, son parçalarımızdan “Bekle/Bekleme”nin katıksız ve eriten notaları işitildi. Parça o kadar sık çalınmıştı ki benim için artık ilk başlardaki duygusal tınısını yitirmişti. Bu, başkası

tarafından, benim hakkımda yazılmış bir parçaydı. Fakat başka biri tarafından yazılmış harika bir parçaydı. Bas gitar nakaratını bulan her kimse, ne yaptığını bilen biri olmalıydı.

“Konusabilirsin,” dedim Leon’a. “Beklemeye alındım sayılır. Şarkılarımdan birini çalıyorlar.”

“Hiçbir şey söylemedim,” dedi Leon.

Elbette söylememişti. Adamımız Leon, süslü L.A. limuzininin direksiyonu ardında sessizlikten mustarıptı.

“Sanırım bana, neden bu arabayı kullandığını anlatıyordun.”

Hayat hikâyesi birden dudaklarından dökülüverdi. Hikâyesi, henüz araba kullanamayacak kadar küçükken Cincinnati’de başlamıştı. Ve başka bir şey yapamayacak kadar yaşlıyken burada kiralanmış Cadillac içinde son bulmuştu. Hepsi toplam otuz saniye sürmüştü.

“Köpeğin var mı?” diye sordum.

“Öldü.”

Elbette, ölmüştü. Arkamızda biri kornaya bastı. Şu siyah ya da beyaz arabalardandı. Ya Mercedes ya da Audi olduğu neredeyse kesindi. Otuz sekiz dakikadır Los Angeles’taydım ve bunun on bir dakikası trafikte geçmişti. Bana, L.A’de trafik klişesinin gerçek olmadığı bazı yerler bulunduğunu söylemişlerdi fakat nedeninin, kimsenin oralara gitmek istememesi olduğunu tahmin ediyordum. Sessizce yerimde oturma konusunda pek de iyi değildim.

Arka pencereden bakmak için geriye döndüm. Tek renkli denizde, fonda birbirine girmiş palmyelerle, oyuncak gibi parlak, rölantiye alınmış sarı bir Lamborghini vardı. Arabanın diğer tarafında, yüzme havuzu renginde bir Volkswagen otobüs duruyordu. Saçları rastalı bir kadın kullanıyordu. Deri koltukta kayarak tekrar önüme döndüğümde güneş ışınlarının depoların çatılarına, kil döşemelere ve devasa kırk milyon güneş gözlüğünün camlarına vurduğunu gördüm. Ah, bu şehir. *Bu şehir*. İçimde başka bir duygusu daha yükseldi.

“Sen ünlü müsün?” diye sordu Leon, arabamız sürünürcesine ilerlerken. Şarkım hâlâ tiz ve teneke sesiyle kulağımda çalıyordu.

“Ünlü olsaydım, bana böyle bir şey sormak zorunda kalır mıydın?”

Gerçek olan şu ki, şöhret istikrarsız bir arkadaştı. Ona ihtiyaç duyduğunuzda asla orada olmazdı ama ondan uzak kalmak istediğinizde her zaman yanınızdaydı. Gerçek şuydu ki, Leon’un gözünde hiçbir şeydim ancak sekiz metrelik bir yarıçap içinde bulunan bir kişi için istatistiksel olarak her şeydim.

Yanımızdaki arabanın içindeki Wayfarer marka güneş gözlüğü takan adam Kaliforniya’yı seyrederken beni fark etti ve başparmağıyla onaylayan işaret yaptı. Ben de onun bu hareketine karşılık verdim.

“Bu röportaj şu an radyoda mı?” diye sordu Leon.

“Öyle dediler.”

Leon, radyo kanalları arasında gezindi ve “Bekle/Bekleme” parçasının olduğu kanalda durdu. Tekrar yaslanana kadar koltuğunu hafifçe salladım.

“Bu mu?” Kuşkulu görünüyordu. Sesim hoparlörlerden mırıltı halinde yükseliyor, dinleyicileri en azından giysilerinin bir parçasını çıkarmaya ikna ediyor ve ertesi sabah buna değeceği konusunda onları *temin ediyordu*.

“Ses bana benzemiyor mu?”

Vereceği cevabı yüzümde arar gibi dikiz aynasından bana baktı. Gözleri kıpkırmızıydı. Bazı şeyleri derinde hisseden bir adam olduğunu düşündüm. Böyle bir yerde onun kadar üzgün olmayı hayal etmek güçtü ancak sonra benim de burada çok üzgün olduğumu hatırladım.

Bana çok uzun zaman önceymiş gibi geldi.

“Sanırım benziyor.”

Radyodaki şarkı sona erdi.

F^H CANLI: *Tekrar sizlerleyim, sevgili dinleyiciler. Şimdi hatırladınız mı? Ah, NARKOTIKA'yla yaşadığımız o yazlar. Pekâlî, Cole. Orada mısın, yoksa köpeklerle ilgili başka bir araştırma mı yapıyorsun?*

COLE ST. CLAIR: *Şöhret üzerine düşünüyorduk. Leon ismimi duymamış.*

LEON: *Bu senin suçun değil. Tartışma programları ve bazen de caz müzik haricinde pek radyo dinlemiyorum.*

F^H CANLI: *Leon mıydı o? Ne diyor?*

COLE ST. CLAIR: *Daha çok caz dinleyen biriymiş. Onu görsedydin anlardın, Martin. Leon cazcıdır.*

Ellerimi dikiz aynasına uzattım. Leon'un düşük gözleri bir an hüznle bana baktı. Ardından ellerinden biri vites kolundan kayarak belli belirsiz cazcı hareketi yaptı.

F^H CANLI: *Sana inanıyorum. Hangi albümünden başlamanı isteyeceksin?*

COLE ST. CLAIR: *Muhtemelen sadece Magdalene'le yeniden yorumladığımız "Spacebar"ı dinlemesini isteyeceğim. Caz tınısı olan bir parça.*

F^H CANLI: *Öyle mi?*

COLE ST. CLAIR: *Şarkıda saksafon var.*

F^H CANLI: *Müzik türlerine ait bilgin beni benden aldı. Peki, Baby North'la yaptığın anlaşmadan bahsedelim. Onunla daha önce çalışmış mıydın?*

COLE ST. CLAIR: *Ben zaten her zaman...*

F^H CANLI: *Baby'nin kim olduğunu bilen var mı acaba?*

COLE ST. CLAIR: *Martin, birinin sözünü kesmek çok ayıptır.*

F^H CANLI: *Üzgünüm, dostum.*

LEON: *Onun kim olduğunu biliyorum.*

COLE ST. CLAIR: *Gerçekten mi? Beni tanımıyor ancak onu tanıyor musun? Leon onun kim olduğunu biliyor.*

F^h CANLI: *Adam cazcı. Evlerinde bizi dinleyenler için, Baby North'un kim olduğunu bizlerle paylaşmak ister mi? Yani, kaza tehlikesiyle karşı karşıya kalmayacaksa tabii.*

Telefonumu Leon'a uzattım.

"Hoparlörde ama," dedi Leon.

"Ben senin için tutarım," diye önerdiğimde karşı çıkacağını sanıyordum fakat Leon uysal bir ifadeyle omuz silkti.

Koltuğuna yanaşarak telefonumu kulağına götürdüm. Leon'un saçları, kulak şekliyle birebir aynı biçimde kazınarak kesilmişti.

LEON: *Baby North, televizyon şovlarındaki o kadın. Çılgın olan. Sivri Dişler Nokta Com ama o daha tuhaf telaffuz ediyor. Sanırım sayılarla. S-iki-vr-iki dişler nokta kom? Bilmiyorum işte. G harfiyle de söylüyor olabilir.*

F^h CANLI: *Şovlarından herhangi birini seyrediyor musun?*

LEON: *Bazen, arabada, işten fırsat bulduğumda telefonumdan izliyorum. Geçen sene bahsettiğim şov programı vardı. Uyuşturucu kullanan bebekli kadın?*

F^h CANLI: *Kristin Bank. Birçok insanın s2vr2dişler.com'a ilgi duymasına neden olan şey oydu. Rehabilitasyonda geçen bir hamileliğin bu kadar ilgi çekebileceğini kim bilebilirdi ki? Şovu sevdin mi?*

LEON: *O tür şovlar sevilir mi yoksa sevilmez mi bilemiyorum. Sadece izliyoruz işte.*

F^h CANLI: *Neden bahsettiğini çok iyi anlıyorum. Pekâlâ, tekrar Cole'a dönelim. Baby'nin neden onu özgün bir in-*

ternet televizyonu programına çıkarmak istediğini merak ediyor olabilirsiniz. Sence neden, Cole?

Aptal değildim. Baby North kemikleşmiş bir seyirci kitlem olduğu için benimle ilgilenmişti. Güzel bir yüze sahip olduğum, saçlarımı birçok delikanlıdan daha güzel şekillendirdiğim için ilgilenmişti. Klüp Josephine'in sahnesinde aşırı dozu çıktığım, sonra da ortadan kaybolduğum için ilgilenmişti.

COLE ST. CLAIR: *Ah, muhtemelen harika müziğim yüzünden. Ayrıca müthiş çekiciyim. Eminim bunlardan dolayıdır.*

Leon hafifçe gülümsedi. Önümüzdeki arabalar, iskambil kâğıtları misali ağır ağır sürükleniyorlardı. Güneş ışınları aynalarda ve yüzeylerde yoğun şekilde dalgalanıyordu. Otoyolun kenarında sıralanan palmye ağaçları şerit şerit ötemizdeydi. Burada, Kaliforniya'da olduğuma, ona bakıp henüz dokunamadığıma inanamıyordum. Arabanın içinde sanki hâlâ iki eyalet ötedeymiş gibi hissediyordum.

F¹ CANLI: *Doğru olabilir. Baby iyi müzik zevkiyle bilinir.*

COLE ST. CLAIR: *Anladım. Şakaydı.*

F¹ CANLI: *Oldukça hızlısın.*

COLE ST. CLAIR: *Aslında bunu daha önce hiç duymamıştım.*

F¹ CANLI: *Ah! Anladım. Şakaydı.*

Leon'la buna kahkahalarla güldük.

Martin'le tanışmıştım. Sesi, sonsuza dek genç kalacakmış gibi olmasına karşın yaşından çok daha uzun süredir müzik haberciliği alanındaydı. Ona verdiğim ilk röportajda, yirmi dakika boyunca yavan bir şekilde seks maceralarını anlatmıştım ve ardından onunla

bizzat tanışıp babam olacak yaşta olduğunu görmüştüm. Sorular, sorular: Nasıl olurdu da sesi yirmisindeymiş gibi çıkmasına karşın altmış yaşında olabilirdi? Ses tellerine estetik mi yaptırmıştı? Onu ne derece rencide etmiştim peki? Fakat Martin, hâlâ ahlaksız takılan benim gibi genç adamlarla eğlenmesi bile ahlaksız olmayan adamlardandı.

F⁴ CANLI: *Şarkı sözlerini yazıp albümü kaydetmen ne kadar sürecek? Fazla uzun sürmeyecek, değil mi?*

COLE ST. CLAIR: *Sanırım altı hafta sürecek.*

F⁴ CANLI: *Çok iddialı.*

Vikipedi’de *hırs* kelimesinin anlamına baktığınızda karşınıza ilk çıkan fotoğrafım olacaktır. Minnesota’da kampta tek başımayken parçalar yazmıştım fakat boşluğun içindeyken bir şeyleri tamamlamaya çalışmak tuhaf gelmişti bana. Grubum yoktu. Dinleyicilerim yoktu. Parçaların hepsi stüdyoda bir araya gelmişti.

COLE ST. CLAIR: *Vizyon sahibiyim.*

F⁴ CANLI: *L.A.’de mi kalacaksın?*

Bir yerlerde *kalabilme* konusunda pek kabiliyetli değildim. Fakat Isabel Culpeper L.A.’ydeydi. İsmi anmak tehlikeli, takıntılı bir düşünceydi. Eve varana dek onu aramayacaktım. Ona, Kaliforniya’da olduğumu söylemek için teatral bir yol bulmadan telefon etmeyecektim.

Burada olduğum için mutlu olacağından emin olana dek ona telefon etmeyecektim.

Burada olduğum için mutlu olmazsa...

Tek bir hareketle, klimanın havalandırma kanallarını kapadım. Uzun zaman sonra ilk kez kendimi bir kurda çok yakın hissediyor-

dum. Dönüşümün yakın olduğunu müjdeleyen o çalkantıyı midemde hissediyordum.

COLE ST. CLAIR: *Duruma göre değişir. L.A. beni isterse kalırım.*

F⁴ CANLI: *Seni herkes istiyor.*

Leon, ekranı görebilmem için telefonunu kaldırdı. Az evvel, NARKOTİKA'nın "Spacebar" parçasını (Magdalene ile düet yaptığı) satın almıştı. Onunla ilk tanıştığımız zaman olduğundan, Larry olduğu zamandan daha mutlu görünüyordu. Dışarıda, hava sıcaklığı insana boş ümitler veriyordu. Asfalt, egzoz dumanıyla titriyordu. Bir dakika içinde birkaç santim bile ilerleyememiştik. Bir televizyon ekranından L.A.'a bakıyordum.

Ve artık kendime Isabel'in ismini düşünme izni verdiğimden, zihnimde başka bir şeye yer kalmamıştı. Bu araba, bu röportaj, diğer her şey... Gerçek olan tek şey Isabel'di. Şarkının ta kendisiydi.

COLE ST. CLAIR: *Şimdi ne yapacağım biliyor musunuz, Martin ve Leon? Şimdi arabadan ineceğim. Geri kalan yolu yürüyeceğim.*

Leon tek kaşını kaldırdı. "Burası yaya yolu değil. Sanırım bankette yürümek kurallara aykırı. Arabasından inip yürüyen başka birini görebiliyor musun?"

Hayır, göremiyordum. Ama yaptığım şeyi yapan başka kimseyi de göremiyordum. Görmüş olsaydım, bu durma zamanı anlamına gelirdi.

Isabel...

F⁴ CANLI: *Bekle biraz, Leon ne diyor? Neredesin sen?*

Röportajı çoktan arkamda bırakmıştım. Dikkatimi tekrar Martin'in sorularına yöneltmek irademi zorluyordu.

COLE ST. CLAIR: *Beni, planıma karşı uyarıyor. 405 nolu otoyoldayız. Sorun yok. Formdayım. Rehabilitasyonda nasıl kas yaptığımıza inanamazsın. Leon, benimle geliyor musun?*

Emniyet kemerimi çoktan çıkarmıştım. Sırt çantamı –Minnesota'dan yanımda getirdiğim tek eşya– oturduğum yere doğru çektim. Leon'un gözleri kocaman açıldı. Ciddi olup olmadığını anlayamıyordu. Saçmaydı çünkü ben her zaman ciddiydim.

Isabel. Sadece birkaç kilometre ötede.

Kalbim göğsümde adeta takla atmaya başladı. Kendimi zapt etmem gerektiğini biliyordum çünkü hâlâ yolum uzundu. Ama üstesinden gelemiyordum. Çok uzun zamandır bugünün planlarını yapıyor, hayalini kuruyordum.

F⁴ CANLI: *Leon'a eyaletlerarası otoyolda arabayı terk ettirmeye mi çalışıyorsun?*

COLE ST. CLAIR: *Çok geç olmadan hayatını kurtarmaya çalışıyorum. Benimle gel, Leon. Sen ve ben, bu arabadan çıkıp gidelim. Dondurulmuş yoğurt bulur ve dünyayı daha güzel bir yer haline getiririz.*

Leon âciz bir şekilde elini kaldırdı. Sadece birkaç dakika önce bu el bir cazcı eliydi. Beni nasıl da hayal kırıklığına uğrattıyordu.

LEON: *Bunu yapamam. Sen de yapmamalısın. Trafik şu anda berbat ama birkaç dakika içinde yol açılmış olacak. Sadece biraz bekle...*

Elimle, Leon'un omzuna dokundum.

COLE ST. CLAIR: *Tamam, şimdi gidiyorum. Bana şovunda yer verdiğin için teşekkür ederim, Martin.*

F^h CANLI: *Leon seninle geliyor mu?*

COLE ST. CLAIR: *Pek öyle gibi görünmüyor. Bir dahaki sefere. Leon, yolun tadını çıkar. Ödeştik, değil mi? Güzel.*

F^h CANLI: *Cole St. Clair, NARKOTIKA grubunun eski solisti. Her zamanki gibi, büyük bir zevkti.*

COLE ST. CLAIR: *Bunu daha önce de duymuştum.*

F^h CANLI: *Dünya, geri döndüğün için çok mutlu, Cole.*

COLE ST. CLAIR: *Dünya bunu şimdi söylüyor. Tamam. Şimdi gitmeliyim.*

Telefonu kapayıp kapıyı açtım. Arabadan inerken, arkamızdaki araba çok alçak bir korna çaldı. Sıcak... ah, ne sıcaktı ama! Adeta bir duygu ydu. Beni ele geçirdi. Ortalık, kırk milyon araba ve kırk milyon çiçek kokuyordu. İçimde saf adrenalinin yol açtığı bir kasılma hissettim. Kaliforniya'da yapmış olduğum her şeyin anısını ve yapılabilecek her şeyin beklentisini hissettim.

Leon hüznle dışarı baktığından hızla ona doğru eğilip, "Değişmek için asla geç değildir," dedim.

"Ben değişmem," diye cevap verdi Leon. Bu onu üzüyordu.

"Gazi kökle," dedim.

Sırt çantamı omzuma attım. Rölantideki bir Mercedes'in önünden geçip en yakındaki çıkışa doğru yürüdüm.

Biri, "Yaşasın NARKOTIKA!" diye bağırdı.

Ona öpücük gönderdim ve sonra da beton bariyerin üzerinden atladım. Yere indiğimde Kaliforniyada'ydım.

İKİNCİ BÖLÜM

• ISABEL •

Los Angeles'ta daha çok canavara her zaman yer vardı.

"Isabel, güzel. Çalışma vakti," dedi Sierra.

Çalışıyordum zaten; Sierra'nın saçma sapan bitkilerini sulu-yordum. Sierra'nın (soyisim yok) giyim markası .blush.'ın küçücük, beton zeminli mağazasında giysiden çok bitki olurdu. Sierra aşkmerdivenlerinin, palmyelerin ve orkidelerin görünümünü çok severdi fakat hiçbir zaman onların gelişip büyümesi için çaba göstermezdi. Yetenekleri daha çok ölü şeylere ve cansız nesnelere yapılan işkencelere dayanırdı. Öfkelenilmeden iğne sokabileceğiniz şeylere. İnsan haklarını ihlal etmeden asabileceği şeylere.

"*Çalışıyorum*," dedim, saksıdaki toprağın içine gübre çubuğu batırarak. "Bitkilerini hayatta tutuyorum."

Sierra topuzunun içine, benim saçlarımdan birkaç ton daha açık ve beyaza yakın renkli kurutulmuş iki palmye yaprağı yerleştirdi. Bu aksesuar ona yakışmıştı; onun gibi birine birçok şey yakışırdı. Sierra eski bir süpermodeldi. *Eski* derken, *geçen sene*. Köpek senesiyle ya da L.A. zamanıyla yedi seneye eşdeğerdi.

"Bitkiler güneş ışıyla yaşar, güzelim."

“Sierra,” dedim, “annenle baban sana hiç fotosentezi açıklamadı mı? Fotosentez şu şekilde gerçekleşir: Bitkiyle güneş birbirlerini çok sevdikleri zaman...”

“Christina yolda,” diye sözümü kesti Sierra. “Lütfen, Isabel. Sonsuz öpücükler. Teşekkürler.”

Ah, Christina. *Bizim* Christina. Keyfi yerinde olduğu zaman oldukça müsrif olurdu ve kendisine hizmet edilmesinden hoşlanırdı. Yani, aslında istediği zamanlarda kendisine hizmet edilebileceğini bilmek hoşuna giderdi. Birilerinin peşinde dolaşmasını istemezdi. Kendisine patronluk taslanmasından hoşlanmazdı. Birinin ona bir tayıt uzatmasını istemezdi. Giysinin şampanya renginde olanını görmek isteyip istemediğinin sorulmasını istemezdi. Özellikle onlara hiçbir şey sormamak için bir grup çalışanın etrafında olmasını isterdi.

Bu yüzden Sierra hepimizi, beş parçalık mobilyaya yaslanıp tırnaklarımızı incelememiz ve erkek arkadaşlarımızla mesajlaşmamız için dışarı gönderdi. Bizi, yani sarışın, küçük canavarlarını. Uçları tırtıklı kesilmiş perçemlerimiz, kapkara sürme çekilmiş gözlerimiz, pembe ya da vişne tonlarında parlaticı sürülmüş dudaklarımızla uçak enkazı kadar öpülesiydik.

Yalnızca birkaç haftadır burada çalışıyor olmama karşın işte çok iyiydim. Sierra’nın diğer canavarları da tunikleri düzgünce katlamayı beceremiyor ya da askılardaki gömlekleri sıkılarak düzeltiyorlardı. Sadece onlar, Sierra’nın giysilerini satmanın sırrının, ön kısımlardaki taburenin üzerinde yayılmak, aldıkları takdirde giysinin nasıl görüneceğini müşterilere göstermemek ve onları umursamamak olmadığını bilmiyorlardı.

Diğer canavarlar bu konuda iyi değillerdi çünkü onlar umursuyorlardı.

Ben daha çok, sabahleyin gözlerimi açmaya, bacaklarımı hareket ettirmeye, gözlerimi açık tutabilecek ve bacaklarımı hare-

ket ettirebilmek için yemek yeme kısmına odaklanıyordum. Bu yeterliydi. Duygusal iş yüküme başka bir şey eklediğim takdirde sinirleniyordum ve sinirlendiğim zaman muazzam güzellikte şeyleri kırabiliyordum. Christina geldi. Saçları bu kez kıvrır kıvrırdı.

“Bu bitki yeni mi?” diye sordu Sierra’ya.

“Evet,” diye cevap verdi Sierra. “Ne kadar gürlü, değil mi?”

Christina manikürlü tırnağıyla bitkinin bir yaprağına dokundu. “Nedir bu?”

Sierra da aynı yaprağa dokunmuştu ama bu dokunuşu bana, yaprağın saçında nasıl duracağını düşündüğünü söylüyordu. “Çok güzel.”

Christina mağazada göz gezdirirken ben de tabureye yüzüstü yayılarak ünlü beyin cerrahlarının isimlerini telefonumda Google’a yazıp görsellerde arıyordum. Üzerimde Sierra’nın iki tane kısa transparan bluzu, düşük belli sisal kemer ve en sevdiğim tayt vardı. Metalik, pırıl pırıl parlayan gökkuşağı tayta yakından bakıp tüm o kurukafaları görene dek güzeldi. Bunlar Sierra’nın tasarımı değildi. Genel anlamda bu onun tarzı değildi. Ne kadar hoş görüldüğü gerçeğinden bir an sıyrıldıktan sonra taytın biraz çirkin görüldüğü anlaşıyordu.

Beyin cerrahlarına bakmayı bıraktım ve arama motoruna *arkadaşlığın tanımı* yazdım. Hiç arkadaşı olmayan annem bana sürekli, kuzenim Sofia ve Minnesota’da yaşayan Grace’ten başka arkadaşım olmadığını söylüyordu. Haksız değildi. Arkadaşsızlığımın birçok farklı sebebi vardı. Birincisi, sadece son sınıfın son beş ayını buradaki okulda okumuştum. İkincisi, mezun olduktan sonra insanlarla tanışmanın çok daha zor olduğunu anlamıştım. Üçüncüsü, .blush. mağazasındaki birçok insan benden büyüktü. Yirmili yaşlarını yaşıyorlardı ve birçok sorunları vardı. Ben hiçbir şeyi umursamıyorken onlar umursuyordu. Ve son olarak, arkadaş canlısı değildim.

“Onun giydiği her şey,” dedi Christina. Sesi yakınımdaydı ama bakmadım. Söyleme şeklinden benden bahsettiğini düşündüm. Bu, küçükken sınıfımda iki Isabel olduğu zamanlardaki gibiydi. Herkes bizi Isabel C. ve Isabel D. diye çağırırdı ama onlar sonraki harfe geçmeden beni kastettiklerini anladım.

Christina’ya, kuşku dolu bir ifadeyle bana baktığını görecektim kadar uzun süre baktım. Diğerleri yanımdan kayarcasına uzaklaşarak ona gömlekleri ve kemeri getirdiler. Benim görünümüme sahip olmak için aksesuar olarak ailedeki ölümleri ve ıstırapları da kuşanmak gerektiğini hiçbiri bilmiyordu. Tepemizde çalan müziğin basları nabız gibi atıyor ve bir şeyler fısıldıyordu. Telefonumda açık kalan tüm pencereleri kapamaya başladım. Beyin cerrahlarının çoğu tuhaf görünümlüydü. Sebep ya da sonuç neydi?

“Isabel,” dedi Sierra. “Christina senin taytını istiyor.”

Başımı ekrandan kaldırmadım. “İlgilenmiyorum.”

“Isabel, tatlım. Christina taytını satın almak istiyor.”

Bakışlarımı Christina’nın olduğu yöne çevirdim. Bazı ünlüler, gerçekte o kadar da ünlü görünmezlerdi. Kamera onları çekmediğinde, biraz daha pasaklı ve kısa boylu görünürlerdi. Fakat Christina onlardan değildi. Yüzünü hatırlamasanız bile onun ünlü olduğunu anlardınız. Çünkü *kasıtlı olarak* böyle görünürdü.

Bu durum, bu şehirde bile insanın gözünü inanılmaz korkutabiliyordu.

Hal böyleyken, Christina’nın duruma son derece alışkın olduğu yüz ifadesinden açıkça anlaşıyordu.

Fakat bakışlarımı, tepemde bekleyen patronumdan güzeller güzeli Christina’ya çevirdim ve *senin dudaklarının öptüğünden çok daha ünlü dudakları öptüm*, diye düşündüm.

Omuz silktim ve tekrar telefonuma baktım. Arama motoruna *frontal lobotomi* yazdım. Arama motoru yazdığım şeyi otomatik olarak düzeltti. Görünüşe göre *ooo* olmadan *lobotomi* yazılamıyordu.

“Isabel.”

Başımı kaldırıp bakmadım. “Siyah Artemis marka taytlar da aynı işi görür.” Kimse yerinden kıpırdamayınca gevşek duran elimi kaldırdım ve Artemis koleksiyonunun bulunduğu tarafı gösterdim.

Christina on beş dakika sonra elinde iki kolsuz gömlek, bir sisal kemer ve iki Artemis taytla geldi. Bu ürünlerin hepsinin toplamı ucuz bir bademcik ameliyatının maliyeti kadardı.

Christina gittikten sonra Sierra bana, “Tam bir kaltaksın,” dedi. Sevecen bir tavırla popoma vurdu.

İnsanların bana dokunmasından pek hoşlanmazdım.

Tabureyi geriye ittim ve arkaya yöneldim. “Gidip orkidelerle birlikte oturacağım.”

“Bunu hak ettin.”

Aslında hak ettiğim şey, genel ilgisizlik nedeniyle kazandığım ödüldü. Bunca gevşek durup olaylardan kopuk görünmek tüm enerjimi tüketmiş gibi.

Keten perdeyi çekip arka odaya giderken ön kapının tekrar açıldığını işittim. Geri gelen kişi taytımı almak için ikinci girişimde bulunacak olan Christina’ysa sesimi yükseltmek zorunda kalacaktım ve sesimi yükseltmekten hiç hoşlanmazdım.

Fakat mağazanın ön kapısında işittiğim kişi Christina değildi.

Onun yerine, “Hayır, hayır, ben çok özel bir şey arıyorum. Ah, bekle bir dakika, işte gördüm onu,” dedi tanıdık bir ses.

Arkama döndüm.

Cole St. Clair miskin miskin bana gülümsedi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

• ISABEL •

Bir an her şeyi öylesine umursamaya başladım ki gerçek anlamda canım acıdı.

Anın gerçekliğini anlamamak olanaksızdı. Öncelikli sebebi, Cole St. Clair'in, Christina gibi olması, yani genel olarak ünlü gibi görünüp gerçek biri gibi görünmemesi ve herhangi bir anda orada olmamasıydı. Sanki uzak bir güç tarafından sorunsuzca ve cömertçe korunuyormuş gibi kendisi ve çevresi arasında her zaman bir uyumsuzluk mevcuttu.

İkinci sebepse, Cole'un bir kurt olmasıydı.

Onu gördüğüme sevindim mi yoksa korktum mu anlayamadım. Onu kolunda bir iğneyle yerde yatarken görmüştüm; gözlerimin önünde kurda dönüşmüştü; ölmesine yardım etmem için bana yalvarırken görmüştüm.

İşte üçüncü sebep: Cole beni ağlarken görmüştü. Bu gerçekle yaşayabileceğimden emin değildim.

Neden buradasın? Benim için mi buradasın?

"Selamlar," dedi Cole. Yine yüzünde o yavaş, gevşek gülümseme vardı. Dünyanın en güzel gülümseyen adamıydı ve birçok insan

bunu ona söylemişti. Gülümsemenin cazibesinin farkında oluşu, etkisini azaltabilirdi fakat bu kayıtsız tavır da o güzelliğin parçasıydı.

Ben buna karşı birkaç ay önce bağışıklık kazanmıştım ve o zamandan beri direnç gösteriyordum. Artık tam anlamıyla bağışıkтым.

Birbirimizden iki adım uzakta durduk. Bir mazimiz vardı ve diğer birçok şey de bizi birbirimize yaklaştırıyordu.

“Arayabilirdin,” dedim ahmak gibi.

Cole’un gülümsemesi daha çok genişledi. Gösterişli bir hareketle kendini işaret etti. Az kalsın ince poşetlerin içindeki tişörtlerin bulunduğu rafı deviriyordu. “Arasaydım *olayı* mahvederdim.”

Cole oradayken tüm mağaza farklı görünüyordu. Sanki öğlen güneşini de kendisiyle kapıdan içeri getirmişti.

“Hangi *olayı*?” diye sordum.

“Ta-da.” Gerçek gülümsemesi yerine Cole St. Clair gülümsemesini yüzünde tutmak için büyük çaba sarf ediyordu. Gerçek gülümsemesi yüzünde her belirdiğinde kalbim sıkışıyordu.

Bizi izleyen seyirci topluluğunun farkındaydım. Tam olarak gözlerini dikip bize bakmıyorlar, sadece hafif bir merak duygusuyla izliyorlardı. Bu konuşmayı dışarı, kaldırıma ya da mağazanın arka tarafına taşımak veya en azından hissettiğim gibi titreyip titremediklerinden emin olabilmek için ellerime bakmak istiyordum fakat hepsini aynı anda beceremedim.

İşte asıl mesele: Cole’a âşıktım.

Ya da bir zamanlar âşık olmuştum. Ya da olacaktım. Bunlar arasındaki farkı anlayamıyordum.

Cole’un benim için mi geldiğini bilmiyordum. Benim için gelmemişse buna katlanamazdım. Aslında Minnesota’dan kalkıp onca yolu benim için gelmiş olmasının imkânı yoktu. Muhtemelen başka bir iş için gelmiş ve bana uğrayıp selam vermek istemişti. Gelmeden önce beni aramamasının sebebi de buydu.

“Gel haydi,” dedim öfkeyle. “Arka tarafa. Vaktin var mı?”

Elindeki tek şey zamanmış gibi yavaş yavaş peşimden geldi. Arka odaya açılan kapıya doğru giderken, ses tonuma alışkınmış gibi tek kaşını kaldırarak Sierra’ya baktı.

Tüm bunlar gerçekten oluyor muydu?

Cole’u, yenidoğanlar için taytlar ve hakinin her tonunda tunikler bulunan arka odadan geçirdim. Daha sonra mavinin tonlarıyla yıkanmış ara sokağa çıktık. Sokakta bir çöp bidonu vardı ama kokmuyordu; içi karton ve solmuş çiçeklerle doluydu. Bir de Sierra’nın eski Beetle’ı vardı ama çalışmıyordu bunun içi de karton ve solmuş çiçeklerle doluydu.

Onu arabanın yanına götürürken kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Burada oluşunun hiçbir şeyi değiştirmediğini, hiçbir anlam ifade etmediğini, benim için hiçbir şey olduğunu açıkladım kendime. Hiçbir şey, hiçbir şey.

Eyaletimde, işyerimde, hayatımda beni aramadan beliriverdiği için ona iğneleyici sözler etmek üzere arkama döndüm.

Fakat Cole kollarını bana doladı.

Sanki eliyle ağzıma vurmuşçasına bir an soluğum kesildi. Kucaklamasına hemen karşılık vermedim çünkü ona nasıl sarılacağımı bilemiyordum.

Cole havaalanı sabunu gibi tuhaf kokuyordu ve içine düşülecek boşlukmuş gibi hissettiriyordu.

Cole geri çekildi. Neler olduğu yüzünden anlaşılmıyordu.

“Neden yaptın bunu?” diye sordum.

“Sana da merhaba,” diye cevap verdi.

“Birine ilk kez telefon ettiğinde *merhaba* dersin.”

Cole sözlerime alınmamıştı. “*Ta-da* diyeceksen ortaya çıkmadan önce telefon etmezsin.”

“Belki ben *ta-da* diye ortaya çıkışlardan hoşlanmıyorumdur.”

Dürüst olmam gerekirse, neden hoşlandığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece kalbim deli gibi çarptığı için parmaklarımın uyuştüğünü biliyordum. Mantıklı olmam gerekirse, bunun sadece bir sürpriz olduğunu biliyordum ama bunun *Sürpriz, işte pastan* tarzı mı yoksa *Sürpriz, az önce bir felç geçirdin* tarzı bir sürpriz mi olduğunu bilemiyordum.

Karşımda duran Cole'un gülümsemesi birden silindi. İncindiği zamanlarda olduğu gibi gözlerinde bomboş bir ifade belirdi. Gerçek Cole gitmiş ve bedenini tek başına öylece dikilir vaziyette bırakmıştı.

Bu değişiklik için acımasız bir minnettarlık hissettim. Tıpkı az önce kısacık bir an yüzünde gördüğüm o gerçek gülümseme sırasında hissettiğim gibi. Çünkü bu tepkisi gerçektir, yeniden görüşmemiz hakkında hissettiklerimi gerçekten önemseydiği anlamına geliyordu. Bir tebessüme güvenemezdik ama acı... Gerçek halinin neye benzediğini biliyordum.

"Bak," dedim. "Birden hayatıma girip benden çılgınlık atıp kıkırdamamı bekleyemezsin. Çünkü öyle biri değilim. Sakın bu yüzden alınma çünkü öyle davranmayacağım."

Yüzü tekrar farklı bir ifadeye büründü. Bu ifade istekli ve tez canlıydı. "Benimle bir yerlere gel. Haydi, bir yerlere gidelim. Burarlarda gidilecek neresi var? Oraya gidelim."

"Altıya kadar çalışmam gerekiyor." Altı? Yedi? O anda mesaimin kaçta sona erdiğini bile hatırlayamıyordum. Neredeydik? .blush. mağazasının arka tarafındaki ara sokakta. Okyanustan esen meltem tenimle buluşuyordu, tepemizdeki sığırcıkkuşu telefon telinin üzerinde güzel bir şarkı söylüyordu, kurumuş bir palmye yaprağı betonun üzerinde dinlenmek için sokakta savruluyordu. Bu gerçektir. Bu gerçekten oluyordu.

Cole bir ayağından diğerinin üzerine zıpladı. Yalnızca işler kötüye gittiğinde hareket etmeyi bıraktığını neredeyse unutmuştum.

“Bundan sonraki öğün ne? Öğle yemeği mi? Akşam yemeği mi? Evet. Benimle akşam yemeğine çık.”

“Akşam yemeği mi?” O ana dek akşam için yaptığım plan, gözyaşları, östrojen ve kahkaha dolu bir gece geçirmek için, bin bir mücadeleyle Glendale’e, Boşanan ve Ayrılanlar Evi’ne gitmekti. “Sonra ne olacak peki?”

Cole tek elimi yakaladı. “Tatlı. Seks. Hayat.” Avucumun içini öptü. Bu pek tatlı bir öpücük değildi. Tenimin ani, şiddetli bir arzuyla kavrulmasına neden olan bir öpücüktü. *Dudakları.*

Şimdi de felç geçirdiğimi düşünüyordum. “Cole, dur biraz, bekle.”

Durmak ve beklemek onun iyi olduğu kavramlar değildi.

“Cole,” dedim. Masmavi ara sokakta boğulacağımı sandım.

“Ne oldu?”

Bir kez daha *dur* diyecektim ama demek istediğim şey bu değildi. “Bana bir saniye ver. Tanrım!”

Cole elimi geri çekmeme izin verdi. Öylece yüzüne baktım. Karşımdaki Cole St. Clair’di: keskin hatlı bir çene; muhteşem yeşil gözler; karışık, dimdik jölelenmiş kahverengi saçlar. Gülümsemesi, NARKOTIKA adlı grubu olmasaydı bile ünlü olabilecek bir gülümsemeydi. Ona bakmamdan hoşlandığını anlayabiliyordum. Bu ana dair her şeyden hoşlandığını biliyordum. Bu ana dair her şey, beni hazırlıksız yakalamak için, ona tepki vermemi sağlamak için tasarlanmıştı.

İçimde aynı ölçüde umut ve dehşet hissi uyandı.

“Neden buradasın?” diye sordum ona.

“Senin için.”

Mükemmel olmayan bir biçimde verilmiş mükemmel bir yanıtı bu. Çok çabuk cevap vermişti. Öylece söyleyivermişti: *Senin için.* Bir-iki kelime söylemek ne kadar kolaydı. Bunu tekrar söylemesini

istiyordum, böylece ikinci seferinde, bir şeyler *hissedebilme* şansım olurdu.

Senin için.

Benim için.

“Tamam,” dedim. Yüzümde oluşmak üzere olan tebessümü hissedebiliyordum. Çabucak engellemeye çalıştım. Gelmeden önce aramadığı için benden bir tebessüm alması mümkün değildi. “Akşam yemeği. Beni alacak mısın?”

Güldü. O saf neşe ifadesi içinde tümüyle erişilemez bir sestü bu. “Aldım bile.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

• COLE •

Taksideki saate göre, Baby North’la olan randevuma fena halde geç kalmıştım. Bir yere geç kalma çok sayıdaki kusurlarım arasında yer almazdı. Hatta normalde beni rahatsız ederdi. Fakat o an hiçbir şey moralimi bozamazdı. Isabel’in ağzının bırakmış olduğu kesik izinin kışkırttığı o keyif verici endişe içimi heyecanla doldurdu.

Onunla tanıştığımız sırada kurtadama dönüşerek hayatımı kurtarmıştım ve Isabel’in erkek kardeşiyse kurtadam olmayı reddettiği için hayatını kaybetmişti. Isabel, MercyFalls’ta, benden daha vahşi olan tek şeydi.

Beni tanıyan tek kişiydi.

Güneş tepemde parlıyordu. Minnesota’daki güneşten bin kat daha parlaktı. Buradaki her şey betondan, yapay çimlerden ve sivri uçlu palmye yapraklarındandı.

“Hangi caddeydi?” diye sordu taksi şoförü. Başında, L.A.’ye ait olmayan bir şapka vardı ve yorgun görünüyordu.

“Okyanus Yolu,” dedim. “Venice. İki tane varsa bilemem tabii. Muhtemelen yoktur. Ama aynı isimden iki tane olabilir diye söyledim.”

“Orası araç yolu değil,” diye cevap verdi şoför. “Orası kumsalın üzerinde. Seni indirmem lazım. Yürümen gerekecek.”

Bunun sebebi uzun zamandır Batı Yakası'na gelmemiş olmam mı yoksa uzun zamandır Minnesota haricinde başka bir yere gitmemiş olmam mıydı bilemiyordum ama Kaliforniya gerçeğinin ta kendisi beni şaşkına çeviriyordu. Baby North'un evine yaklaştıkça her şey bana tanıdık ve rüya gibi gelmeye başladı. Sanki burayı daha önce turnede, rüyamda ya da bir filmde görmüş gibiydim. Mulholland Çıkmaı ve Wilshire Bulvarı gibi cadde isimleri; Hollywood, Cheviot, Beverly Hills gibi levhaların üzerinde yazan isimler bana sarı saçları, kırmızı arabaları, palmyeleri, bitmek bilmeyen yazları anımsatıyordu.

Isabel...

Los Angeles. Buraya Kuzey Amerikalı bir gaspçı, beceriksiz bir çocuk olarak ilk kez geldiğim zaman, bir Hollywood Bulvarı tabelasının fotoğrafını çekmiş ve anneme göndermiştim: **Bil bakalım ne oldu, ünlü oldum.**

Şimdi gerçekten ünlü olmuşum ama artık anneme mesaj atmıyordum.

Geri döndüm.

Güzel bir histi. Uzun zamandır mutsuz olduğunuz ve bu his geçene dek mutsuz olduğunuzu bilmediğiniz zaman hissettiklerinize benzer bir şeydi. Minnesota'da idare ettiğimi düşünüyordum. Sıkılıyordum, yapayalnızdım, idare ediyordum.

Kaliforniya, Kaliforniya, Kaliforniya.

Isabel'in kollarımın arasındaki gerçekliğini hâlâ hissedebiliyordum. Dişlerimin arasından havayı içime çekerken, güneşi gözkapaklarımın üzerinde, okyanusun kokusunu da ağzımın içinde hissetmiştim. Daha önce buraya gelmiştim.

Bu sefer daha farklı olacaktı.

Minnesota'daki arkadaşım Sam'i aradım. Telefona hemen cevap vererek beni şaşırttı. Karşısındaki insanın yüzünü göremediği için telefonda konuşmaktan nefret ederdi.

"Buradayım," dedim ona, araba penceresinin iç kısmındaki taksi şirketinin çıkartmasını çekıştırerek. Ön koltuktaki şoför tamamen yoğunlaşmış halde, başka bir dilde ve alçak sesle telefon görüşmesi yapıyordu. "Yüzüm gevşek ve rahat. Dudaklarım yukarı kıvrılmış halde."

Sam gülmedi çünkü cazibeme karşı bağışıklık kazanmıştı. "Kalacağın yere gittin mi? Her şey yolunda mı?"

"Ben iyiyim anne," diye cevap verdim. "Henüz gitmedim. Şimdi Baby'yi göreceğim."

"Dün gece seninle ilgili berbat bir kâbus gördüm," dedi Sam düşünceli bir şekilde. "Rüyamda Los Angeles'ta dolaşıyor, bir kurt sürüsüne sahip olabilmek için yirmi kadar insanı ısıırıyordun."

Eski bir deyiş vardır: Biri size belli bir imge hakkında düşünmemenizi söylediği zaman o imge hakkında düşünmeden edemezsiniz. Beni, Los Angeles'ta gezinen birçok kurtadam fikri hakkında düşünmeye zorlayan aslında Sam'di; daha önce aklıma gelmesi gerekirdi ama gelmemişti. Aslında tamamen romantik olmayan bir düşünce de değildi. Akşamüstü Sunset Bulvarı'nda koşuşturan kurtlar.

"Yirmi," diye güldüm. "Ben asla çift sayıda insanı ısıırmam."

"Sana bunun berbat bir fikir olduğunu söylediğimde, yalnız kalmak istemediğini söylemiştin."

Söylediğim bir şeymiş gibi geliyordu kulağa fakat etrafta gezinip insanları ısıırarak kendime yeni arkadaşlar edinmeme olanak yoktu. Yalnızca birkaç dakikalığına kurt halime bürünürken, birçok insan aylarca kurt bedenlerini kullanmak zorunda kalıyordu. Minnesota'da bana da aynen bu olmuştu. Yanımda sadece Sam ve Grace vardı

ve gidilebilecek onca yer varken *koleje* gitme kararı almışlardı. Yaz okulu. Duluth'ta. Bunu kim yaptı ki?

“En kötü kısmı da,” diye devam etti Sam, “alarmım radyoya ayarlıydı ve uyandığımda senin o aptal şarkın ‘Hain’ çalıyordu.”

“Radyoyu ne kadar harika bir istasyona ayarlamışsın.” Taksi yavaşlıyordu. “Şimdi gitmem gerek. Gelecek burada. Çiçekler ve meyvelerle bezenmiş halde.”

“Bekle...” dedi Sam. “Isabel’i gördün mü?”

Parmaklarım vücudunun kıvrımlarını hâlâ hissediyordu. “Evet. Birbirimize sarıldık. Melekler şarkı söyledi, Sam. Şişman olanlar. Keruv. Keruvlar. Şimdi gitmeliyim.”

“Sakın insanları ısırma.”

Telefonu kapadım. Şoför taksiyi parka çekti. “Şimdi yürüyeceksin.”

Arabanın kapısını açtım. Parayı uzatırken, “Benimle gelmek ister misin?” diye sordum.

Adam öylece yüzüme baktı.

Arabadan indim. Sırt çantamı omzumdan çıkarıp kaldırıma bırakırken bir grup çocuk yanımdan kaykaylarıyla geçti. İçlerinden biri bana, “Kayıyoruz!” diye bağırdı.

Arkasındaki çocuklar neşeyle bağırdılar.

Dudaklarımda Isabel’in parfümünün tadı vardı.

Güneş tepede ışıldıyordu. Gölgem ayaklarımın altında minicik kalmıştı. Akşam yemeğine kadar nasıl kafamın içinde kalmaya tahammül edeceğimi bilmiyordum.

Baby North, Venice Kumsalı’ndaki fazla kafein almış bir bebek tarafından inşa edilmiş benzeyen evinde yaşıyordu. Ev, üst üste ve yan yana istiflenmiş rengârenk taş kütlelerinden oluşan bir yığındı ve bunlara beton basamaklar ile metal balkonlar eklenmişti. Ucu bucağı olmayan, turistlerle dolu kumsala ve her an dokunulabile-

cekmiş gibi duran masmavi okyanusa bakıyordu ev. Beklediğimden çok daha cıvıl cıvıl bir yapısı vardı.

İnsanlar Baby North'tan korkardı. Yuva yıkıcı olduğu için, diye düşünüyordum. Televizyona çıkardığı son yedi kişinin hayatını mahvetmişti. Bu onun alametifarikası sayılabilirdi. Bir insanı felaket bir duruma sok, televizyona çıkar, insanların galeyana gelmesini bekle, sonra da enkazın üzerine, havada dalgalanarak yavaşça yere düşen çek fırlat.

Onunla sözleşme imzalayan herkes, bu işten haysiyetleri ve akıl sağlıkları zarar görmeden çıkacak olanların kendileri olduğunu düşünürdü ama yanılırlardı.

Görünüşe göre hiçbiri bunun sadece gösteriden ibaret olduğunu bilmiyordu.

Beton basamakları tırmandım. Kapıya vurduğumda kendiliğinden açıldı. Ona seslenmenin anlamı yoktu. İçeriden gelen müziğin sesi o kadar yüksekti ki en saf soprano solist ve davullardaki baslar dışında hiçbir şey net bir şekilde duyulmuyordu. Bu, büyük ihtimalle Disney Channel'da keşfedilmiş kızlardan birinin söylediği türde bir şarkıydı.

İçeri girdiğimde klimanın serinliği yumruk gibi yüzüme çarptı. Vücudumdaki her sinirin gerildiğini, kendi biçimleri ve türlerini algılayabildiklerini hissedebiliyordum.

Burada harika şeyler olacaktı.

Son kez kurt olmamın üzerinden uzun zaman geçmişti. Bedenimi dönüşüme ikna etmek her zaman zor olmuştu. Hava sıcaklığında ani bir düşüş, ilginç bir kimyasal kokteyl, hipotalamusumdaki ikna edici etki. Şimdiki sıcaklık farkı dönüşümü gerçekleştirmek için yeterli değildi fakat bedenimi, dönüşümün baştan çıkarıcı anısıyla sarsmak için yeterliydi.

Kurtadam, kurtadam.

Bu güzel bir şarkı olabilirdi.

İçeride, tavan beton zeminin üzerinde, görünür halde olan kanalı sisteminin bulunduğu noktaya kadar yükseliyordu. Evde dört parça mobilya vardı. Tam ortalarında Baby North, iPad'inin üzerine eğilmiş halde duruyordu. Onu, yıllar önceki kısacık görüşmemizden ziyade dedikodu bloglarından hatırlıyordum. Kahverengi saçları, çukur gözleri üzerinde kâküllü bir şekilde kesilmişti. 70'li yılların modellerine benziyordu. Buruşuk bir tayt ve kanvas, keten ya da keşişlerin giydikleri tunik kumaşından yapılmış gömleğe benzer bir şey giymişti. Baby North kısa boyluydu ve rahatsız edici derecede güzel bir kadındı. Sadece bakılmalı ancak dokunulmamalıydı. Kaç yaşında olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tepedeki hoparlörlerden birini işaret ettim. Şarkıyı söyleyen kadın cıvı cıvı sesiyle bağılıyor, her şey için çok geç olmadan onu arayıp bir şeyler yapmamızı söylüyordu. İnsanın kolayca aklında kalan acımasız bir şarkıydı. “Bunun seni kör edeceğini biliyorsun, değil mi?”

Baby bana döndüğünde, yüzünde kocaman, içten ve tüm dünyayı yiyip yutabilecekmiş gibi bir gülümseme vardı. iPad'ine dokundu ve müzik hemen durdu.

“Cole St. Clair,” dedi.

Beni etkileyemeyeceğinden emindim ancak yine de içimde bir sızı hissettim. Bunun nedeni ismimi söyleyiş tarzıydı. Karşısında duruyor olmam zafermiş gibi.

“Geciktiğim için üzgünüm.”

Baby, mest olmuş şekilde ellerini göğsünde birleştirdi. “Tanrım, *sesin.*”

NARKOTIKA'nın son albümü hakkında çıkmış bir yorum, durumu şu şekilde özetlemişti:

Either One/Or the Other albümüne ismini veren parça, yirmi saniyelik müziksiz, sözlü bir kısımla başlıyor. NARKOTIKA grubu üyeleri Victor Baranova'nın ısrarcı davulları ve Jeremy Shurt'ın yaratıcı bas ezgileri olmadan bile Cole St. Clair'in sesinin dinleyicileri esrik bir ölüme sürükleyeceğinin farkındalar.

Baby, "Bu şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikir," dedi.

Kalbim çarptı. Yalnızca bir kez. Düşük hızda çalışan motor misali. Son turneye çıkmalı uzun zaman olmuştu. İnsanların arasına müzisyen olarak çıkmalı uzun zaman olmuştu. Şimdi nabzım daha hızlı atarken, bundan sonsuza dek vazgeçmeyi düşündüğüme inanamıyordum. Bu kendimi amaç sahibi, güçlü, önemli biri gibi hissettiriyordu. Son bir senedir durağan bir haldeyken şimdi sağlam bir zemin üzerindeydim.

Bir facia değildim.

Isabel benimle yemeğe çıkacaktı.

Parçalarımı ayrılmış, sonra tekrar bir araya getirilmiştim ve bu yeni versiyonum parçalanamazdı.

Baby iPad'ini içerideki dört parça mobilyadan birinin –ya huş ağacından yapılmış sedir ya evcil hayvanı ya da başka bir şey– üzerine koydu ve ellerini göğsümün etrafına doladı. Bu duruşu daha önce de görmüştüm. Açık artırma bloğunun üzerindeki arabanın etrafında dolanan adamda. Baby hiç de azımsanamayacak bir efor sarf ettikten sonra bana sahip olmuştu ve buna değip değmediğimi bilmek istiyordu.

Etrafımda tur atıncaya kadar bekledim.

"Mutlu musun?" diye sordum.

"Gerçek olduğuna inanamıyorum. Ölmüştün."

Ona bakarak sııttım. Bu gerçek gülümsemem değil, NARKO-TIKA gülümsememdi. Ağzımın sinsi kısmı daha çok genişliyordu.

Bu özelliklerimin hepsi bana geri dönüyordu.

“O *gülüş*,” dedi Baby. “Bu şimdiye dek aklıma gelen en iyi fikir. Eve gittin mi?” diye tekrar etti.

Elbette gitmemiştim. Santa Monica’da Isabel’in yanma uğramıştım.

“Yakında görürsün,” dedi. “Grubun diğer üyeleri yarın taşınyor. İncecek bir şey ister misin?”

Benim için bir araya getirmiş olduğu grup hakkında bir şeyler sormak istedim ama bunun beni tedirginmiş gibi göstereceğini düşündüm. Bunun yerine, “Kola var mı?” diye sordum ona.

Mutfak büyük ve boştu. Ev için elverişli ya da insani görünen hiçbir şey yoktu. Dolapların hepsi soluk renkli suntadandı; duvarlar, yukarı yükselen PVC borularıyla kaplıydı. Buzdolabı adeta bir sürpriz gibiydi; ticari amaçlı sergilenen sıvının konulduğu varil misali ortada duruyordu. Kimsenin bana, Baby’nin yalnız yaşadığını söylemesine gerek yoktu.

Baby bana kolayı uzattı. Cam şişedeydi, kapağını açmadan bile tatmin edici soğukluğu elinizde hissedebiliyordunuz. Baby kendi kola şişesini dudaklarına götürmeden önce başımı geriye atıp kolamı içmemi seyretti. Hâlâ beni değerlendiriyordu. Boğazıma ve ellerime bakıyordu.

Beni tanıdığını düşünüyordu.

“Ah, ben...” Baby sadece küçükparmağını kullanarak bir çekmeceyi açtı ve içinden not defteri çıkardı. Defter küçücük, avuç içi kadar, sizi kısa notlar almaya zorlayanlardandı. “İstediğin bu mu?”

Hatırlamasına sevinmiştim fakat defteri kabul ederken sadece havalı bir şekilde başımı salladım. Not defterini arka cebime koydum.

“Bak çocuk,” dedi, “bu iş kolay olmayacak.”

“Çocuk” sözü üzerine kaşlarım seğirdi.

“Bana ihtiyacın olduğunda burada olduğumu bilmeni istiyorum. Üzerindeki baskı arttığında sadece bir telefon kadar uzağında olduğumu bil. Bana gelmek istersen, o da olur. Evin buraya sadece iki buçuk kilometre uzakta.” İçten görünmesi beni şaşırttı. Yaptığı çalışmaları düşününce bebek yutan bir canavarla karşılaşmayı beklemiştim.

“Tamam,” dedim. “Bunu söylemiştin. Bak, numaranı çoktan kaydettim.”

Numarasını ve alt tarafındaki isim alanında *Sinir Krizi/Ölüm* yazısını görebilmesi için telefonumu ona çevirdim.

Baby yüksek sesle güldü. Gördüğü şey onu kesinlikle memnun etmişti.

“Ama ben ciddiym. Kameraların, canını ne kadar sıkabileceğini anlayınca şaşıracaksın,” diye ekledi sözlerine. “Yani, elbette gözleri sürekli sende olmayacaktır. Çoğunlukla yayınlanan bölümler için, sen ve grup üyeleri evdeyken çekecekler. Nerede ve ne zaman onlara ihtiyacın olacağını söyleyeceksin. Ama biliyorsun ki seyirciler çok acımasız olabiliyorlar. Ve senin de geçmişine bakılınca...”

Ona yine NARKOTIKA tebessümümü sundum. Bu tebessümümü görmüştüm. Dergilerde, bloglarda, CD içindeki tanıtım yazılarında ve aynaların her zamanki sevgi dolu bakışlarında. İnsanın kaş çatarken, gülümserken kullandığından çok daha fazla kas kullandığını iştmişim ve bu ifadem söz konusu olduğunda bunun doğru olduğundan emindim. Dudakların seğirmesi, gözlerin kısılmasından ibaretti. Bu ifade, karşımdaki insana onu sadece çözümlemiş olduğumu değil, *her şeyi* çözümlemiş olduğumu tek bir kelime etmeden anlatıyordu. Burada *her şey* tüm dünya anlamına geliyordu.

Bu gülümsemeyi çoğunlukla aklıma söyleyecek zekice bir şey gelmediği zamanlarda kullanırım.

“Bu olay diğerlerine biraz fazla gelmişti,” diye itiraf etti Baby, onun diğer televizyon projelerinin kaderini bilmiyormuşuz gibi. “Özellikle de... şey, madde bağımlılığı sorunu olanlara.”

Gülümsemeye devam ettim. Kolumu bitirip şişeyi ona uzattım.

“Haydi görelim şu evi,” dedim.

Baby kola şişesini, gökyüzü rengindeki geri dönüşüm kutusuna attı. “Ne bu acele? Siz Doğu Kıyısı insanları her zaman acele edersiniz.”

Ona akşam yemeği için planlarım olduğunu söylemek üzereydim ki planları kiminle yaptığımı bilmesini istemediğimi fark ettim. “Benim için planladığın geleceği göreceğim için çok heyecanlıyım.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

• ISABEL •

O akşam Keder ve Yıkım Evi'nin kapısından içeri girdiğim anda, "Sandviç yaptım," dedi kuzenim Sofia. O kadar hızlı söylemişti ki bunu söyleyebilmek için kapıdan içeri girmemi beklediğini anlamıştım. Ayrıca sandviçle, *dört saatten fazla hazırlık gerektiren şu aşçılık sürecinin ulaştığı en yüksek noktaya bir bak lütfen*, demek istediğini biliyordum.

"Mutfakta mı?" diye sordum.

Sofia kocaman kahverengi gözlerini kırptı. Kolektif hayatımızdan atılan birçok erkekten biri olan babası, göz alıcı güzellikteki aktris Sophia Loren'den esinlenerek ismini vermişti ona. "Ve biraz da yemek odasında."

Harika. İki odayı dolduran bir sandviç.

Fakat akşam yemeği için Cole'la buluşacak olsam bile bir sandviç almadan duramazdım. Sofia, anne tarafından kuzenimdi. Benden bir yaş küçüktü ve başarısızlıktan, zamanın geçip gitmesinden ve annesinin ona olan sevgisinin tükenmesinden çok korkuyordu. Ayrıca anlayamadığım bir sebepten dolayı bana adeta tapıyordu. Etrafta övgüsüne layık birçok insan vardı.

"Mutfaka sığmadılar mı?" Geniş botlarımı kapının önünde çıkarıp fırlattım. Annemin botlarının üzerine düştü. Boş duran portmanto

sallandı ve hafifçe yandaki lambaya vurarak kendi kendini düzeltti. Tanrım, bu ev insanın ruhunu emiyordu. Bu eve geldiğimden beri yirmi bir salı geçmesine karşın hâlâ alışamamıştım. McMansion, kimliğime her geri dönüşümde onu benden parça parça alıp yerine sinsice, duvardan duvara beyaz halılar ve sarı ahşap döşemeyle kaplamaya yetecek kadar steril bir yerdi.

“Bir şey yapmak isteyen olursa ayakaltında olmak istemedim,” diye cevap verdi Sofia. “Bugün çok güzel görünüyorsun.”

Elimi ilgisizce salladım ve yemek salonuna gittim. İçeri girdiğimde, Sofia’nın tüm öğleden sonrasını, renklerine göre düzenlenmiş ev yapımı sandviç malzemeleriyle dolu, upuzun bir açık büfe hazırlayarak geçirmiş olduğunu fark ettim. Domatesleri çiçek biçiminde oymuş, fırında hindi pişirmiş, bir ineğin butunu sıyırmıştı. Dört farklı baharatlı salata sosu ve sarımsaklı mayonez yapmıştı. Farklı şekillerde iki tür ekmek pişirmişti.

Büfe, sebzeler tam ortada olacak şekilde, spiral biçiminde düzenlenmişti. Sofia’nın telefonu ve kocaman kamerası masanın ucunda duruyordu, bu da hazırladıklarını çoktan, dört blog sitesinden birine koymuş olduğu anlamına geliyordu.

“Olmuş mu?” diye sordu Sofia endişeyle, peçeteyi zambak beyazı ellerinde buruşturdu.

Bu, insanların genelde, Sofia’nın ebeveyn beklentilerinin stresinden mustarip olduğunu düşündükleri kısımdı. Fakat teyzem Lauren’in, Sofia’dan beklediğini düşündüğüm tek şey kendisi kadar stresli bir insan olmasıydı ve görünüşe göre Sofia da bunu çok iyi şekilde yapıyordu. Sofia, en yakınında duran insana duygusal tınılarla mırıldanan, akort edilmiş bir enstrüman gibiydi.

“Bu yine her zamanki gibi çok büyük bir başarı,” dedim. Sofia rahatlamış bir şekilde iç geçirdi. Masayı inceleyerek etrafında bir tur attım. “Üst katı süpürdün mü?”

“Merdiveni süpüremedim,” dedi Sofia.

“Tanrım, Sofia, şaka yapıyordum. Gerçekten evi süpürdün mü?”

Sofia ıslıl ıslıl parlayan kocaman gözleriyle bana baktı. Hayal ürünü bir canlı gibiydi. “Vaktim vardı!”

Ucu tırtıklı bıçakla ekmeğe saldırdım. Hedef: sandviç. Yan etki: vücut kesigi. Sofia mücadelemi görünce masanın etrafından hızla dolanarak yardıma geldi. Tıpkı ağır çekimde gösterilen cinayet sahnesi gibi, bıçağı elinden zorla aldım ve kendime, birbiriyle eşit olmayan iki dilim kestim. Lauren Teyze onun uşak gibi davranmasında bir sakınca görmüyordu ama bu durum beni fena halde rahatsız ediyordu.

“Okuduğun şu kitap ne âlemde?”

“Bitirdim.”

Açık büfeden biftek ve rendelenmiş parmesan aldım. “Şu kolej-heykel-çalışman var sanıyordum.”

Sofia, son derece yeşil mayonezi alırken beni dikkatle seyretti. “İlk kısım kuruyor.”

“Nedir bu? Roka mı? Erhu dersin ne zaman?” Dünyanın en beyaz tenli kızı olarak Sofia’nın erhu dersleri alması konusunda kendimi nasıl hissettiğimden pek emin değildim. Bunların kültürel sahiplenme olarak sayılıp sayılmadıklarını bilemiyordum. Fakat Sofia bundan keyif alıyor gibiydi, her şeyde başarılı olduğu gibi bunda da oldukça başarılıydı ve erhu blogundaki kimsenin şikâyet eder gibi bir hali yoktu. Bu sebeple çenemi kapalı tuttum.

“Su teresi. Dersim bu akşam. Sabahleyin çalışmalarımı yaptım.”

“Peki, ya uyku? Normal insanlar uyurlar.”

Sofia bana ciddi bir ifadeyle baktı. Benden istediği bu sözümü geri almam ve ona aslında normal olduğunu, her şeyin iyi gittiğini, derin nefesler almak zorunda olmadığını çünkü bunun acil durum

olmadığını, bunun hayatın ta kendisi olduğunu ve işlerin herkes için aynı olduğunu söylememi istiyordu.

Bunun yerine ciddi bakışlarına uzunca bir süre gözlerimi kapalı tutarak karşılık verdim, ardından sandvicimden bir ısırık aldım. Sofia'nın öğleden sonrasını arkadaşlarıyla olmak yerine soslarla geçirmiş olduğuna inanamıyordum.

“Sosyal hayatın olmalı,” dedim ağzımdaki lokmayı yutarak. “Bu çok lezzetli ve beni sinirlendiriyor.”

Sofia yılgın bir halde baktı. Küçük bir yaratık da olsa içimdeki suçluluk duygusu yaralanmıştı. Ve şimdi, aynı şeyi annemin bana sürekli söyleyişini düşünüyordum. Sosyal hayatımın olması kısmı yani. Birlikte vakit geçirmeye değer insanları bulur bulmaz sosyal bir hayatım olacağını söylüyordum ona. Sofia'nın da vaktini geçirmeye değer birilerini henüz bulmamış olması muhtemeldi.

“Haydi, bu gece dışarı çıkalım. Kırmızı bir şeyler giyebilirsin,” dedim ona.

“Dışarı mı?” dedi Sofia, tam Cole’la dışarı çıkacağımı hatırladığım anda. Bunu unuttuğuma inanmıyordum fakat diğer yandan, inanıyordum da. Çünkü bu tıpkı, güzel bir rüyayı kahvaltı için aşağı indiğinizde çoktan unutmuş olmak gibiydi.

Midemde kötü bir hissiyat vardı. İçinde şemsiye açılmış gibiydi. Sanki Cole’dan korkuyor gibiydim ama sebebi bu değildi. Onun düşündüğü kişi olmayacağımdan korkuyordum. Sanki bu eyalet ve ben, birbirimize iyi gelecekmişiz gibi, Kaliforniya’da olduğum düşüncesi onu büyülemişti.

Nasıl bir belaya bulaştığımı merak ediyordum.

“Kahretsin,” dedim. “Bu akşam olmaz. Akşam yemeğine çıkıyorum. Ama yarın akşam olur. Kırmızı. Sen ve ben.”

“Akşam yemeği mi?” diye tekrar etti Sofia.

“Söylediğim her şeyi tekrar etmeye devam edersen plan iptal olur.” Sandvicimden bir ısırık daha aldım. Gerçekten olağanüstü bir sandviçti.

“Annen nerede?”

Teyzem Lauren’e nasıl hitap etmem gerektiğini hiçbir zaman bilememiştim. Sofia’ya, *Lauren* dediğim zaman burnum havada gibi algılanıyordum. *Annen* dediğim zaman da mesafeliymiş gibi oluyordu. *Anneciğin* diyemezdim çünkü anneciğim sözcüğünü mecbur kalmadıkça kullanmazdım. Muhtemelen burnu havada ve mesafeli olduğum için.

“Bir kapanışa gitti,” diye cevap verdi Sofia. “Teresa’dan önce evde olacağını söyledi.”

Teresa benim annemdi. Sofia bunu söylediğinde kulağa ne burnu havada ne de mesafeliymiş gibi geliyordu. Gayet saygılı ve sevgi dolu geliyordu. Nasıl acımasız bir büyüydü bu.

Kapı zili çaldı. Sofia’nın yüzünde endişe belirdi. “Ben açarım.”

Kapıyı açmak istemiyordu. Kapıyı açmak, kapının ardında kim varsa onunla konuşmak zorunda kalması anlamına geliyordu ve konuşursa, karşısındaki kişi onun giysilerini ya da saçını, yüzünü ya da yeteneklerini yargılayabilir ve bunlara kusur bulabilirdi.

“Sen dur,” dedim. “Ciddiyim. Ben bakarım.”

Kapıda ünlü biri vardı. Kardeşim ölmeden önce, belaların üçer üçer geldiğini söylerdi. Bir gün içinde üç ünlü. Hiç fena değildi. Bu, büyük Los Angeles bölgesine göre bile gayet iyiydi. Esmer, uykulu gibi görünen yeşil gözlerini yarı yarıya kaplayan kâkülleri olan minyon bir kadındı. Zahmetsizce duran, sıradan, klasik bir güzelliği vardı ki bunu başarmak uzun zamanını almış olmalıydı. Bu bir kadın değildi. Bir kadının resmiydi. Kim olduğunu ancak bir süre sonra anlayabildim çünkü bu kadın, tabloid gazetelerin iç sayfalarında ve

sıradan günlerde dedikodu sitelerinde yer alan üçüncü sınıf ünlülerdendi. İsmi- nin tuhaf bir şey olduğunu hatırladım. İsmi...

“Selam, ben Baby North,” dedi kadın. “Sen Isabel misin?”

Belli ki ismimi söylediğini duyunca şaşıracağımı düşünmüştü ama ben hiçbir şeye şaşırmamayı gurur meselesi haline getirmiştım. Özellikle de şaşkınlık anlayışımın günün erken saatlerinde Cole St. Clair’i gördüğümde yerle bir olmasından sonra. Fakat Sofia’nın arkamda olduğunu ve ağzının bir karış açık kaldığını *hisedebiliyordum*.

“Sofia,” dedim, fazlaca parlak olan ön kapıdaki basamağa çıkarak, “gidip fırını kontrol eder misin? Sanırım açık bıraktım.”

Bir anlık sessizlik yaşandı ve daha sonra Sofia ortadan kayboldu. Aptal bir kız değildi.

“Nedir bütün bunlar?” diye sordum. Sözcükler ağzımdan çıkana dek kibar olmadığının farkına varmamıştım.

“Bir fırsat. Bana biraz zamanını ayırırsan sana kendimi tanıtabilir, kim olduğumu ve ne yaptığımı...”

“Kim olduğunu biliyorum,” dedim. Baby North, internet televizyonu için cesetleri yeniden canlandıran çok güzel bir akbabaydı fakat bildiğini düşündüğüm için bu kısmı sözlerime eklemedim. İçimde, onun buraya geliş nedenini bildiren, rahatsız edici bir his vardı ve bir yanımdan hiç hoşlanmayacağımı biliyordu.

“Güzel!” dedi ve kocaman gülümsedi. Bu gülümsemeye güvenmedim çünkü çok büyük bir gülümseme-ydi. Geniş, gamzeli, simetrik ve geçmişte duvarlara posterleri asılan kızlarınkine benzer bir gülümseme. “İçeri girebilir miyim?”

Onu inceledim. O da beni inceledi. Arabası, spor arabamın arkasındaki kaldırımdaydı. Krom sarısı bir arabaydı bu.

“Hayır,” dedim.

Ağzının şekli değişti ve çok daha gerçekçi bir hal aldı. “Pekâlâ, tamam.”

Artık tavırlarım onu etkilemeye başladığından elimden geldiğince soğuk bir sevimlilikle, “Burası benim evim değil. Başkasının mahremini tehlikeye atmak istemem. Ve az önce dediğim gibi, kim olduğunu biliyorum.”

“Zekice,” dedi Baby, sanki gerçekten öyle düşünüyormuş gibi. “Pekâlâ, bu işi hızlandıracağım öyleyse: Cole St. Clair’le çıkıyor musun?”

Yüzümdeki anlamsız ifadeyi korumaya çalıştım fakat şaşkınlık ketum tavrımı silip attı. İfademin yarım saniyeliliğine beni ele verdiğini biliyordum. “Çıkmak benim kullanacağım bir sözcük olmazdı sanırım,” dedim.

“Pekâlâ,” diye cevap verdi Baby. “Sana, onunla aynı şovda yer almak isteyip istemediğini sormak istiyordum. Güzel olur, değil mi? Çok fazla vaktini almam. Bu şansının açılmasına yardımcı olabilir. Özellikle de senin gibi güzel bir kızın.”

İçimdeki rahatsızlık hissi giderek büyüdü ve kuvvetlendi. Kapının topuzunu tuttum. “Ne tür bir şov bu?”

“Cole ve grubu, yeni albüm kayıtlarını yaparken onları izleyen küçük bir program yapıyoruz.”

Küçük

bir

program

Cole’un buraya benim için gelmediğini *biliyordum*. En başından beri biliyordum.

Fakat aptal kalbim bilmiyordu. Kalbim ona inanmak istemişti. Şimdiyse içimde büyüyen berbat bir hisle, göğüs kafesimin içinde eziliyordu.

“İlgilenmiyorum,” dedim. “Dediğim gibi, gerçek anlamda çıkmıyoruz.”

“Fakat arkadaş bile olsanız...”

“Biz gerçek anlamda arkadaş bile değiliz,” dedim. Gidip bağırarak, ağlamak ya da bir şeyleri kırmak için kapıyı *derhal* kapamalıydım. “Onu sadece kısa süredir tanıyorum.”

Baby gerçek yanıtı ararcasına yüzüme dikkatle baktı fakat artık kendime gelmişim ve göz kalemimin ardından ona bomboş bir ifadeyle baktım.

“Fikrini değiştirirsen,” dedi ve keten gömleğinin cebinden bir kart çıkardı.

Yüz ifademi değiştirmeden kartı aldım. Yakacak bir şeye ihtiyacım vardı.

“Bu harika olurdu,” dedi Baby. “Her zaman hatırlayacağın bir şey. Bunu bir düşün.”

Baby kaldırıma doğru geriledi. Ben de Keder ve Yıkım Evi’ne doğru geriledim. Kapıyı ardımdan kapatırken ev, ruhumdan bir parça daha aldı ve bu parçayı kısmen el yapımı mobilyaya dönüştürdü. Beynim patlamak üzereydi.

Sofia, oturma odasının kapısında dikiliyordu. “O gerçekten...”

“Evet.” Telefonumu çıkardım. Öfkeyle numarayı çevirdim.

“Ne istiyor...”

Elimi havaya kaldırıp telefonu işaret ettim. Hattın diğer ucundaki biri telefonu açarken hafif bir tıkırtı duydum.

“Buraya benim için geldiğini sanmıştım.”

“Merhaba,” diye yanıt verdi Cole. “Ben de tam pantolonumu giyiyordum. Sen çıkarmamı istersen o başka tabii.”

“Sana söylediğim şeyi duymuş gibi davran.”

“Ama duymadım.”

“Buraya benim için geldiğini söylemiştin. Yalan söyledin.”

Bir an sessizlik oldu. Telefon görüşmelerinin olumsuz yanı sessizliklerde neler olduğunu anlayamamanızdır. Bunun işleri-yo-

luna-koyamak-için-bir-şeyler-bulmalıyım türünden mi yoksa gerçek-ten-kafam-karıştı türünden mi bir sessizlik olduğunu anlayamadım.

“Ne?” diye sordu sonunda.

“Albüm mü kaydediyorsun? Televizyona çıkacaksın. Bunlar bana göre şeyler değil.”

Bir sessizlik daha yaşandı.

“Bir şey söyle.”

“Bir şey.”

“Ha-ha. Pekâlâ, dinle. Sorun şu ki bana, buraya benim için geldiğini hissettirdin ama aslında buraya televizyona çıkmak için gelmişsin. Benim için değil. Cole St. Clair olmak için gelmişsin.”

Cole bıkkın bir şekilde, “Her şeyi geriye doğru sıraladın,” diye cevap verdi.

“Daha önce bundan bahsetmemiş olman tuhaf,” diye çıkıştım ona. “Akşam yemeğini unut. Her şeyi unut.”

“Ama bu...”

“Sakın konuşma. Aslına bakarsan,” dedim, “geber!”

Telefonu kapadım.

ALTINCI BÖLÜM

• COLE •

Kurt olduğum zamanlarda, kendimle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum. Özüme kadar sadeleştirilmiş, x için çözümlenmiş durumdaydım. Bir hayvandan daha az ya da daha fazla sıradışı değildim.

Bu, kullandığım bütün ilaçların gerçekleştirmeye çalıştığı şeydi.

Isabel aradıktan sonra düşünebildiğim tek şey, kurt olsaydım, bu duygunun hiç olmazsa biraz olsun geçeceğiydi.

Bunun yerine, Venice'teki evin tellerle kaplı balkonunda durdum ve şehrin gece ışıltılarını seyrettim. Ay, Abbot Kinney Bulvarı'nın bitiminde devasa büyüklükte ve yuvarlak bir Hollywood dekoru gibi duruyordu. Palmiyeler ayın yüzeyinde egzotik silüetler halindeydiler. Hepsi de film mükemmelliğinde, L.A. mükemmelliğindeydi. Filmler, burası Hollywood mükemmelliğinde olduğu için mi mükemmeldiler yoksa burası filmleri daha mükemmel yapacak bir biçimde mi inşa edilmişti?

Balkonda, mor gökyüzünün altındaki silüetim, içinde olduğum bunalım diğer cazibeli şeylerdi.

Ona ne söylemeliydim?

Sırtıma doğrultulmuş minik kameranın farkındaydım. Çatıya bağlanmıştı ve yapının içine yerleştirilmiş kameralardan sadece bi-

riydi. Aslında *yapı* ifadesi burası için kullanılacak doğru kelime değildi. Benim aydınlık, geniş ve ışık alan stüdyo dairem beton bir apartmanın ikinci katındaydı. İlk kattaki daire başka bir grup üyesine ayrılmıştı. Geniş daire, apartman bloğunun diğer kısmında bulunan dışı sıva kaplı bir eve bağlanıyordu. Bu ikisi arasında, yabancı gözlerime gerçekdışı görünen bitkilerle dolu minik bir bahçe vardı.

Altı hafta hızla akıp gitmişti. Kırk iki günün, kısa bir zaman dilimi olduğunu nasıl düşündüğümü anlayamıyordum.

Ağırlığımı balkonun kenarına verdim. Canım bira istedi; canım bedenime batırabileceğim bir iğne istedi.

Hayır, artık böyle şeyler bana göre değildi. Artık düzgün bir hayatım vardı; temizdim, yepyeniydim. Baby başarısız olmam için beni almıştı ama ben başarısız olmayacaktım.

Isabel bana bir şans bile vermemişti.

Ne kadar hızlı kurda dönüşbildiğimi düşündüm. Bunun zih-nimi nasıl tamamen boşaltabileceğini düşündüm. Sadece birkaç dakikalığına. Ve diğer kimyasal sakinleştiricilerimin aksine bende herhangi bir iz bırakmıyor ve benden hiçbir şey talep etmiyordu. Alışkanlık değildi.

Fakat yerimden kıpırdamadım.

Kollarımı balkonun demirleri üzerinde kavuşturup başımı kol-larıma koydum. Göğüskafesim yavaşça karanlık havayla doluyordu. Yüzümü, içimdeki kurt hepsini silmeden önce iğne izleriyle dolu olan yere gömdüm.

Onun için değilse, burada olmanın *anlamı* neydi? Bu işi bile çözemeyeceksem, tüm olanların anlamı neydi? Sadece bir akşam yemeği idi. Sadece...

Isabel...

Apartmanın arkasındaki ara sokakta bir arabanın kaldırıma yaklaştığını işittim. Arabanın kapısı açılıp ardından kapandı. Bagaj kapağı açılıp kapandı. Avlunun kapısı takırdadı.

Bakışlarımı, kapının yanında mücadele veren, açık renk şapkalı, belli belirsiz figüre doğru kaldırdım. Kapıdaki adam ya da kadın beni gördü. Muhtemelen bir kadın sesi, “Biraz yardım eder misin, adamım?” dedi.

Yerimden kıınıldamadım. Kapıdaki adam/kadın kilitle uğraşırken bir süre daha izledim ve sonunda kilit sandığı anahtarını zorlamayı bıraktı.

Önceden, Baby’nin evindeyken tüm bunlar bana keyifli bir oyun gibi gelmişti. Peki, ya şimdi? *Ölüm*.

Bir an, Minnesota’dan beri Isabel’le tartışmamız hiç bitmemiş gibi hissettim.

Kalbimdeki her şeyin bu denli çabuk karmakarışık hale gelmesi imkânsızdı.

Aşağıdaki kadın avluya girdi. Elinde bir çanta vardı. Bavulunun tekerlekleri yok gibiyse de kadın yine de sürüklüyordu. Dallarıyla yolu kapayan bir incir ağacının yanından geçip tam altında durdu. Uzun ve ince gölgesi dağılıyor ve sokak lambalarının, veranda ışıklarının ve ay ışığının etkisiyle birden fazla başı varmış gibi görünüyordu. Şapka olduğunu düşündüğüm şeyin sarı rastaları olduğunu görebiliyordum. Kadın başını geriye atarak, “Teşekkürler yardımın için, adamım,” dedi.

Ben yine cevap vermeyince çantasını birkaç metre daha sürükledi. Daha sonra evin yanında yere çöktü ve bir sigara ya da mariuhana yaktı.

Kendimi yavaş yavaş müzisyen moduma soktum. Cole St. Clair moduna. Bu giyilebilen bir şeydi, bana tanıdık gelen bir gömlekti fakat giymek biraz uzun sürdü.

Hızla merdivenden indim. Karanlıkta, sarma sigarasının ucundaki solgun parıltı, etrafındaki dumanı aydınlatıyordu. Kadının yüzü çok uzun, çok inceydi. Ichabod Crane'in yüzüne benziyordu. Ichabod'ın sarı rastaları olsaydı, o olabilirdi de. On sekizinci yüzyıl saçlar bakımından kötü bir dönemdi.

"Selam, neden buradasın?" diye sordum ona.

"Davulcunum," diye cevap verdi kadın.

NARKOTIKA'nın eski solisti Cole St. Clair'in etrafında toplanan müzisyenlerden ilki olan bu kadını anons etmek için havai fişekler patlamadı, geçit törenleri yapılmadı ya da gökyüzünden semboller yağmadı.

Bu kız benim grubumun üyesi değildi. Grubumun üçte biri Budist ve üçte biri ölüydü.

"Bu, bir fahişe olduğunu söylemenin süslü hali değil, değil mi? Çünkü gerçekten hiç havamda değilim."

Kadın dumanı yüzüme üfledi. Seviyeli biri olduğunu belli eden yavaş, genizden gelen bir sesle, "Keyfimi bozma, adamım," dedi.

Gözlerini kapadı. Tüm dünyayla barış halindeymiş gibi görünüyordu. Mariuhana benim üzerimde hiçbir zaman bu etkiyi yapmamıştı. Önce çok eğlenceli biri olurdum, sonra da hüzünlenirdim. Bu süreç sadece dışarıdan seyredenler için zevkli olurdu.

"Bunu aklımın ucundan bile geçirmem. Yarın geleceğini sanıyordum. Farkında değilsen diye söylüyorum, yarın bugünden sonraki gün oluyor."

Dişi Ichabod gözlerini açtı. Rastaları devasaydı. Posta koduna ihtiyaçları vardı. Eskiden hacimli rastalar görmüştüm ama bunlar, terk edilmiş üçüncü dünya ülkelerinin köylerinden artakalan yıkıntılarla yapılmış gibiydi. "Keyfimi. Bozma."

"Özür dilerim. Ben Cole."

"Leyla." Bana mariuhanasını uzattı.

“Artık kullanmıyorum,” dedim. Fakat bir zamanlar esrarı, elimin altındaki günahlar arasında en önemsizi olarak görürdüm. İlk defa yüksek sesle, *kullanmıyorum* diyordum ve sözcüklerin ihtişamlı bir asaleti vardı.

“Belki biraz sakinleşmek istersin,” dedi bana. “Grubun geri kalanı gelmeden önce.”

“Geri kalanı mı?”

O sırada, arka avlu ışıklarla kaplandı. Gözlerime siper etmek üzere elimi kaldırdım. Son derece rahat tavırlarla dört kişi kapıdan içeri girdi. Avlunun kenarında kapkara hortlaklar gibi görünüyorlardı. İkisi kamera, diğer ikisi de enstrümanları taşıyorlardı. Kameralar enstrümanları taşıyanlara doğrultulmuştu. Ardından Leyla ve benim kokumu aldılar ve mercekler hemen bize çevrildi.

O an, repertuvarım olmadan sahneye terk edilmiş gibi hissettim kendimi. *Şov bu işte*, dedim kendi kendime. *Şimdi başlıyor*.

“Aynen dediğim gibi,” dedi Leyla kayıtsız bir şekilde.

“Cole, hey,” dedi kameraman. Yüzünün yarısını görebiliyordum ve yüzü bana dikkat çekici bir biçimde Baby’yi hatırlattı. Aynı sarkık gözkapakları, aynı kâküllü kahverengi saçlar, klasik 70’ler fotoğrafından fırlamış gibi duran aynı hal... “Uyuduğunu düşünmüştüm. Sürpriz için kusura bakma. Herkes erken geldi ve biz de, çocuklar içeri girerken birkaç dakika onları çekebileceğimizi düşündük.” Tek elini bana uzattı. Kamera hâlâ diğerindeydi. Kolunda, kenevirden yapılmış yaklaşık dört yüz tane bileklik vardı. Sadece bilekliklerden yola çıkarak adam hakkında hemen o anda en az üç farklı kanıya vardım. “İsmim Tee. Sadece harf olan.”

“Hangi harf?”

“T. İsmim bu. Sadece T.”

Bir kanıya daha vardım ve daha sonra adamın elini sıktım. “Yüzün Baby’ninkiyle aynı.”

“Ya, biliyorum. Ben onun ikiz kardeşiyim.”

“Tuhaf.”

“Evet, farkındayım. Kamera ekibine gireceğim.” O anda onun, her türlü ünlü insanın etrafında olmaktan zevk alan yumuşak başlı çocuklardan olduğunu anladım. Özel olarak herhangi birinin hayranı değildi, sadece ünlü olabilmiş insanların hayranıydı. Yine de onu daha o anda, Baby’den daha çok sevdim. Daha açık sözlüydü. “Sürekli göreceğin diğer kişi de Joan olacak. İşte.” Kızı işaret etti. “Yani, etrafta bizi görürsen paniğe kapılma.”

Dikkatimin bir kısmı onun üzerindeydi fakat büyük bir kısmı, bu genç adamın anne ve babasının çocuklarına *Bebek T* ismini verme kararını nasıl alabildiklerini algılamaya çalışıyordu.

“Her neyse, şimdi biz sadece, grubun eve giriş anını kaydedip sonra da yolunuzdan çekileceğiz,” dedi T. “Yani burada mümkün olduğunca göze çarpmamaya çalışacağız.”

“Ne yapmanız gerekiyorsa yapın,” dedim.

T ve Joan kameralarını bir oraya bir buraya tutup en iyi ışığı yakalamaya çalışarak gerilediler. Joan neredeyse, çimlerin üzerinde uzanan Leyla’nın üstüne basıyordu. Bu anı Joan’ın kadrajından yakaladım. Gördüklerim günbatımından sonra çekilen aslan belgeselleri gibiydi. Sadece bir Land Rover çamurluğu ve bir de yarısı yenmiş Afrika antilobu leşi eksikti.

Joan’ın kamerasıyla aynı anda iki müzisyene odaklandım.

“Neden ikisi var?” diye sordum.

Hevesli, arkadaş canlısı T anında uğraştığı işi bıraktı ve bana döndü. “Neyin ikisi? Kameraların mı? Farklı...”

“Hayır, onların.”

“Onlar senin grubunun üyeleri, adamım,” dedi T. Yüzünde, Baby’nin yüzündeki kocaman tebessümün aynısı vardı. “Gitarist ve bas gitarist.”

“Hangisi gitarist?”

T, benzer enstrüman kılıflarını taşıyan iki adama baktı. Bu konuda pek fikri yoktu. Müzisyenlerden biri elini kaldırdı.

“Gidebilirsin,” dedim ona.

T’nin uykulu gözleri irileşti. “Hey, bekle bir saniye.”

Bana şimdiye dek unuttuğum bir ifadeyle –kuşkuyla karışık kızgınlık ifadesiyle– bakmakta olan gitariste, “Kapı orada,” dedim. “Tanıştığımıza memnun oldum, *da svidaniya*¹ falan filan.” Bas gitariste döndüm, genç adam yutkundu. “Ve sen...”

“Hey, bekle biraz,” diye araya girdi T. Hâlâ gülümsüyordu ama gözlerinde telaşlı bir ifade vardı. “Bu adamları Baby seçti. Bence, içlerinden birini henüz çekim bile yapmadan gönderirsen pek mutlu olmayacaktır.

“Ben gitarist istemedim ki,” dedim. “Gitariste neden ihtiyacım olsun? Beatles değiliz.” Üyeleri işaret ettim. “Bas gitarist. Baterist. Ben. Bu kadar.”

T’nin uzlaşma sağlamaya çalıştığı belliydi. “Neden bir süre kalmasına müsaade edip nasıl çaldığına bakmıyorsun? Böylece sen de, Baby de, Chip de mutlu olursunuz.”

Chip’in, hayatımdan zorla çıkaracağım gitarist olduğunu düşündüm. Tüm bunlara dair en sinir bozucu şey, gitarist istemediğim gerçeğini Baby’nin unutmadığından emin olmamdı. Not defterini unutmayan biri, fazladan grup üyesi meselesini de yanlış hatırlamazdı.

“Bizimle oturmak istiyorsa, olabilir,” diye cevap verdim ona. “Ama o enstrüman kılıfından çıkmayacak. Ben gitarist talep etmedim. Bitkilerle arkadaşlık edebilir.”

T bana baktı, tereddüt etmemi bekliyordu. Fakat böyle bir şey olmayacaktı. Dünyada hiçbir şey yolunda gitmese bile, en azından albümümü kendi istediğim gibi kaydedecektim.

1 (Rus.) Görüşürüz. (ed. n.)

Sonunda T, “Chip, biraz arabada bekler misin?” dedi.

Leyla dumanını, aslan belgeseli ışıklarına doğru üfledi.

Chip avludan çıkıp gitti.

“Pekâlâ,” dedi T.

Bas gitariste döndüm. Uzun saçlı, uzun boylu, zayıf bir çocuktü. Parmakları, böceklerin bacaklarını andırıyordu. “Bas gitarda iyi misin? Bir dinleyelim seni.”

Çocuğun ağzı açıldı ama sesi çıkmadı.

T aptal değildi. Tehlikeyi milyonlarca kilometre öteden görebilmişti. “Şimdi mi? Düşünmüştüm ki...”

Hemen araya girdim. “Bugünün işini yarına bırakmayalım, T. Zaman geçtikçe gençleşmiyoruz ve asıl çekici olan şeyin gençlik olduğu söylendi bana. Çıkar şunu, dostum. Yeteneğini görelim.”

Sorumluluğun T’de değil bende olduğunu fark eden bas gitarist, hemen enstrümanını kılıfından çıkarmaya girişti. “Şey, bu, amfiye takılınca daha iyi olur tabii.”

“Hayal gücümü kullanırım.”

“Ne çalayım?” diye sordu.

“Sen söyle.”

NARKOTIKA’nın bas gitaristi Jeremy, dünyanın en iyi bas gitaristi değildi ama bitmek bilmeyen bir enerjisi vardı. En temel melodiyi çıkarmak için bile günler boyunca her parçayı çalışmak zorunda kalırdı. Sonunda melodi ortaya çıktığında ya tutunmak ya da oturmak zorunda kalırdınız. Bu noktaya gelebilmesi için harcamış olduğu zamanın önemi kalmazdı. Tek önemli olan şey, sonunda o noktaya gelmiş olması olurdu.

Uzun saçlı bas gitarist, eski parçalarımızdan bir şeyler çalmaya başladı. Parçanın ismini hatırlayamadım. Kahretsin, birden kendimi yaşlı hissettim. Sivilceli çocuk, ismini hatırlayamadığım parçadan, Jeremy’nin melodilerinden birini çok iyi çalıyordu.

“Bunu değil,” dedim. “İşirtmediğim bir şey çal.”

Çocuk başka bir şey çaldı. Funk tarzında bir ezgiydi. Kabul edilebilir bir yetenekle çalıyordu ancak parçalarımından birinde asla duymak istemeyeceğim bir şeydi. Bunu odada, yanımda bile istemezdim. Funk müzik havasını bana bulaştırabilirdi.

“Teşekkürler Charlie ama hayır,” dedim ona. Gecenin gidişatına inanamıyordum. Şu anda Isabel’le dışarıda olmam gerekirdi.

“Benim ismim...”

“O da arabaya geçebilir,” dedim. “Hepinize iyi geceler. Ben gidiyorum.” Onları orada öylece bıraktım. Merdivenden çıkarken, Isabel’i aramayı düşündüm. Belki ona bir şeyler göndermeliydim. Çiçek olmazdı tabii. Çok klişeydi. Üstelik çiçeklere asla kanmazdı. Kartın içinden fırlayan cüce ya da onun gibi bir şey olabilirdi.

“Ne hıyar herif,” dedi bas gitarist, işitebileceğim kadar yüksek sesle. Bu sözün beni rencide edebileceğini düşünmüşse, kötü ünümü hiç duymamış demektir.

“Cole, haydi ama,” diye seslendi T. “Baby’ye ne diyeceğim ben?”

“Kız kardeşine *baby* demen sinirimi bozuyor,” dedim ona. “Ona seçmelerin yarın başlayacağını söyle. Kendim yapacağım. Yanında kameranı, bir de temiz şortunu getir.”

Diğer kameraman –Jane? Joan?– ilk kez konuştu. “Leyla’yı da kovacak mısın?” diye sordu merakla.

Arkama dönüp Leyla’nın halinden memnun bir şekilde sigarasını tüttürdüğü yere baktım. Ben grubumu istiyordum. Bu jokerlerin hiçbirini istemiyordum.

“Henüz değil.”

Banyoda kamera olup olmadığını iki kez kontrol ettim. Gürültü olsun diye duş musluğunu açtıktan sonra beş, yedi ya da dokuz dakikalığına kurt olabilmek için gereken şeyleri çıkardım.

Bu, diğerlerine göre daha ufak çaplı bir günahtı. NARKOTİKA zirvesindeyken, kimyasallara karşı korkusuzluğumla bilinirdim. En azından bir kereliğine denemeyeceğim bir uyuşturucu yoktu. Bazılarının inanılmaz derecede kötü ve karmaşık yan etkileri vardı fakat o zamanlar bedenimle pek ilgilenmiyordum. Aslen istediğim şey, hayattan tamamen kopup gitmekti ama fazla korkak biriydim.

Eşyalarımı lavabonun kenarına yerleştirdim ve soyundum. Bilimsel sürecin ateşli tutkunlarından olan çılgın biliminsanı babam, beni bu noktaya getiren adımları görse gurur duyardı. Kendi üzerimde test ettiğim birkaç ay süren deneylerin ardından, zahmetsizce kurtadama dönüşebileceğim özel karışımımı yapmıştım: süreci başlatmak için adrenalin, süreci daha elverişli kılmak için vazodilatör, kafamın gerçek anlamda patlamasına engel olmak için beta blokör ve kafamı her an patlayacakmış gibi hissetmemek için aspirin.

Bu, önceden kullanmış olduğum maddelerden çok daha derli topluydu. Buzdolabından bira alıp içmekten daha karmaşık değildi. Hayır, bundan daha bile temizdi. Çünkü sonra akşamdan kalmışlık yoktu.

Bu yüzden insanın kendini suçlu hissedeceği bir şey yoktu.

Fakat yine de kendimi biraz suçlu hissediyordum. Muhtemelen bu sürecin yaptığı çağrışım yüzünden. Uyuşturucu ilaçların sözde keyif veren etkilerinin artık bana keyif vermemesi sebebiyle kurtadam oluyordum ve beni hayal kırıklığına uğratmayacak bir şeye ihtiyaç duyuyordum. Çünkü tam anlamıyla dibe vurmuştum, bir çıkış yolu arıyordum ve korkağın tekiydim, her zaman da öyle olmuştum.

Fakat bu gece esas mesele bu değildi.

Bu geceki bir biradan farklı değildi. Sadece beynimin işleyişini yeniden başlatacak, beni uyumaya ikna edecek, L.A. güneşi beni iyileştirene dek zorlukları yenmemi sağlayacaktı. Beş, yedi ya da dokuz dakikalığına.

İğnemi yaptım, ilaçlarımı yuttum ve beklemeye başladım. Banyoya koydukları ancak orayla alakası olmayan ufak tefek şeylere baktım: pencere pervazındaki orkide, aynanın üzerinde asılan sahte sokak levhası, köşedeki betondan yapılmış zürafa heykeli. En son haftalar önce dönüşmüştüm. Bazen dönmüşmek, beynimin bulanmasına neden oluyordu ama Minneapolis havaalanında hiçbir sürpriz yaşanmasını istememiştim.

Su, küçük çakıllı karoların üzerine düşerek tıslıyordu. Sudaki demirin kokusu, tıpkı kendi damalarındaki kan gibi burnuma geliyordu. Kalp atışlarımı kulaklarımda işittim. Baby'nin benim için bir gitarist ve o bas gitaristi kiralamış olduğuna inanamıyordum. Her şey tamamen mahvolmamış olsa, bir saat önce randevumun başlamış olacağına inanamıyordum.

Isabel...

Kalp atışım birden, bedenimin buruşup giden altyapısının içinde dalgalanmaya başladı.

Düşüncelerim, insan bedenimle birlikte yok oldu.

YEDİNCİ BÖLÜM

• ISABEL •

O gece, dizüstü bilgisayarımı karnımın üstüne koyup ruhsuz odamda Cole'un NARKOTIKA'yla olan eski kliplerini seyrettim. Cole bu kliplerde genç, parlak ve seyircilerinin hepsini ateşleyen patlamaya hazır bir enerjiyle doluydu. Gülümsemesi, klipteki en güzel şeydi.

Video kliplerin tarihi güncellendikçe Cole da değişiyordu. Gözleri duygusuzlaşıyordu. Bu, Cole'un sahneye atılmış, klavyenin ardına yerleştirilmiş, rock-yıldızı şeklindeki et yığını haliydi. Bazen konserden önce aldığı maddenin şiddetiyle titrediğine tanık olabiliyordunuz. Erken dönem performanslarında, tıpkı seyirciyi mahvettiği gibi kendini de mahvediyor, tüm harareti kendi içinde patlıyordu.

Baby North'un ondan istediği şeyin bu olduğunu biliyordum. O kadın isabetli bahislerle hayatı kaymış insanları nasıl seçeceğini iyi biliyordu.

Lauren Teyze'nin kedisi yatağımın ucuna sıçradı. Ona tısladım. Kedi aşağı atladı fakat korkmuş görünmüyordu. O kedi, içindeki tüm duyguları son moda yer döşemesiyle değiştirecek kadar uzun süredir burada yaşıyordu. Kediye odamdan dışarı çıkarıp kapıyı kapatırken, dış kapının açıldığını işittim: Annem vardiyasından

dönmüştü. Biraz HBO seyretmek ve ölmüş oğluyla ayrıldığı eşini düşünerek biraz ağlamak için yeterince vakti vardı.

Fakat size bir sır vereyim: Ağlamak, ölüleri ya da kaybettiğiniz kimseleri geri getirmez.

Çabucak odamın kapısını kapadım.

Tekrar yatağıma gömüldüm ve Cole'un NARKOTIKA olarak verdiği son konserden videolar buldum. Yere düştüğü ve bir daha kalkamadığı konserden. Sıkıca kavradığı ve yere yığılırken elinden düşürdüğü synthesizer iniltisini, açılıp bir daha kapatılmayan binlerce kameralı telefon yakalamıştı. Kimse onu yakalayacak kadar yakınında değildi. Sonunda, düşüşünü durduran tek şey zemin olmuştu.

Bu videoda bakılamayacak kadar berbat bir durumdaydı. Şık ve çekici değildi. Terliydi, yanıyordu, çürümeye başlamıştı. Videoyu tekrar tekrar başa alıp oynattım ve her seferinde onu aramayı ne kadar çok istediğimi düşündüm.

Cole yalnızca benim için buraya gelmemiştir. Bir zamanlar olduğu haliydi. Bir kez daha olabileceği kişiydi. Fakat ben bunun önemli olup olmadığını bilmiyordum. Beni durdurmaya yetip yetmeyeceğini bilmiyordum.

Ağlamaktan nefret ediyordum.

Oynatma tuşuna tekrar bastım. Bu kez, video ekranının kenarlarında gezinmekte olan grup arkadaşlarını seyrettim. Jeremy'nin dudakları endişeyle aralanmıştı. Victor'ın rengi kül gibi olmuştu.

Yine mi, der gibiydiler.

Odamın incecik duvarından, telefonda babamla kavgaya eden annemin sesini işittim.

ANNEM, DUYDUĞUM SÖZLERİYLE: *İznim mi? Gelip beni görmek için iznimi mi istiyorsun? Beni gerçekten görmek isteseydin, şimdiye dek çoktan gelirdin. Benimle oyun oynama.*

BABAM, SÖYLEDİĞİNİ VARSAYDIĞIM SÖZLERİYLE: *Teresa, oyunlar çocuklar içindir. Biz çocuk değiliz. Biz eğitimli profesyonelleriz. Bir daha oyun oynamamak için ikimiz onlarca sene boyunca okula gittik.*

ANNEM, DUYDUĞUM SÖZLERİYLE: *Bu benim işim, Tom. Çalışma programımı değiştiremem. Ama sen en azından müşterilerini değiştirebilirdin.*

BABAM, SÖYLEDİĞİNİ VARSAYDIĞIM SÖZLERİYLE: *Müşterileri değiştirmek kulağa oyun oynamak gibi geliyor. Bu konudaki düşüncelerimi ikimiz de biliyoruz, Teresa, çünkü bunları az önce belirtmiştim.*

ANNEM, DUYDUĞUM SÖZLERİYLE: *Söylediklerimi dinliyormuş gibi davran.*

BABAM, SÖYLEDİĞİNİ VARSAYDIĞIM SÖZLERİYLE: *Sen de az önce söylediğim şeyi işitmiş gibi davran.*

ANNEM, DUYDUĞUM SÖZLERİYLE: *İşittiğim şey aynen şu: "LaLaLa Tom Culpeper'ın Hayat Hikâyesi Kendisi Hakında." Duyguları olan taraf bir tek sen misin sanıyorsun?*

BABAM, SÖYLEDİĞİNİ VARSAYDIĞIM SÖZLERİYLE: *Saçmalama. Benim duygularım yok. Duygular, kadınlar ve çocuklar içindir.*

ANNEM, DUYDUĞUM SÖZLERİYLE: *Sen pisliğin tekisin.*

BABAM, SÖYLEDİĞİNİ VARSAYDIĞIM SÖZLERİYLE: *Yine mi ağlıyorsun? Tanrım, Crate & Barrel'da gözyaşları tükendi sanıyordum. İnternette mi sipariş veriyorsun yoksa? Paradan yapılmadık biz.*

ANNEM, DUYDUĞUM SÖZLERİYLE: *Bu şimdiye dek verdiğim en güzel karardı.*

Annem telefonu kapadı.

Bu ev. Bu çukur. Bu evin, ruhumu ucundan çekiştirdiğini, özgür parçasını endişelendirmeye çalıştığını hissedebiliyordum.

Cole'un, Club Josephine'in sahnesinde bayıldığı videonun tekrar oynatma tuşuna bastım.

Ardından onu aradım.

Cole hemen telefonu açtı. "Da?"²

Zalim ve nefret dolu kalbim hızla çarpmaya başladı. Dizüstü bilgisayarımda, Cole'un gözleri kocaman açıldı. Müzik bir an bocaladı. Fakat bunu, videoyu kırk kere seyrettikten sonra anlayabiliyordunuz.

"Hâlâ Minnesota saatine göre mi takılıyorsun?" diye sordum.

"Hangi saat dilimi bu telefon görüşmesini daha uzun yapacaksa ona göre takılıyorum," dedi Cole.

"Bir sonraki öğün hangisi?"

Videodaki Cole, klavyesini sıkıca kavradı. Parmakları tuşlardan kaydı.

"Sanırım kahvaltı. Günün ilk öğünü odur, değil mi? Sabahları yenen?"

Videoda, Cole'un yüzü yere çarptı. Tümüyle hareketsizdi.

Özlemekten ve ölümlerden bıkmıştım artık.

Fazla derinlere inmeyecektim. Ona bir daha âşık olmayacaktım. Ondan bir kez daha uzaklaşabilirdim.

"Kahvaltı edelim o zaman."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

• COLE •

Isabel telefon ettikten sonra her şey düzeldi.

Eve falafel siparişi verdim ve iç çamaşırlarımla oturup müzik videoları seyrettim. Bir keresinde bir konserden sonra, “Müzik videolarının artık tarihe karıştığını düşünmüyor musun?” diye sormuştu biri bana. Müzik videolarının tarih olmasına imkân yoktur. Ortada bir şarkı ve hayatta kalmış bir insan olduğu müddetçe bu şarkı söylenecektir ve ortada bir şarkı ve hayatta iki insan olduğu müddetçe de biri bu şarkıyı söyleyecek, diğeri de bunu videoya kaydedecektir.

Müzik videoları ancak herkes kör olduğunda tarih olur ve müzik asla ölmez çünkü müziği duyamasanız bile hissedersiniz.

Artık yalnız olduğum, rahatlık hissiyle bitkin düştüğüm ve yuvamdan fazlasıyla uzakta olduğum için beni tekrar doyuracak olan tek şeyin müzik olduğunu hissettim. Önce bildiğim grupları dinleyerek başladım, ardından video yorumlarının, tavsiyelerin ve Vikipedi sayfalarının beni, sonik solucandelikleri boyunca yönlendirmesine izin verdim. İsveç folk rock, Elvis, Austropop, Krautrock, dubstep ve henüz isim bulamadıkları müzikleri dinledim.

Henüz hiçbir şeyken, sadece klavyesi ve tuhaf soyismi olan bir çocukken, benim uyuşturucum buydu.

Biçim değiştiren bir insandım.

Kulaklığımla, pencerem açık halde yatağımda uzandım. Ay yükselip ışınları çizgi çizgi gözlerime düşerken, araba farları tavanda metronom biçimleri oluşturup Kaliforniya'nın değişik kokuları yenilenmiş kurt burun deliklerime dolarken bir şarkıdan diğerine sürükleniyordum. Akorlar beni su üstünde tutuyor ve beni koruyordu. Altımda, asılsız insanlarla dolu berbat bir dünya vardı fakat bu seslerde kusursuzluktan başka bir şey yoktu.

Daha sonra uyandım, tamamen ayıktım ve kulaklığım kulaklarımda iyice ısınmıştı. Uyumaktan bitkin düşmüştüm ve vakit kalkmak için henüz çok erkendi.

Sadece birkaç saat önce beni alıp götüren müzik şimdi bana çok ağır geliyordu. Yine de orada öylece oturup parçayı dinledim. Bir yanım, öylece hareketsiz durursam, müziğin, miskin büyüsünü üzerimde tekrar harekete geçireceğinin bilincindeydi.

Fakat diğer yanım ayılmıştı ve havayı kemirmeye çalışıyordu.

Ayağa kalktım. Dairenin o kapalı evcimen hali ve dört duvarı dar bir ayakkabı gibi beni sıktı.

Dışarı çıktım.

Gecenin serinliğinde dipdiri haldeydim, kalp atışlarım giyotin gibiydi.

Bahçe kapısından dışarı çıkarken, karşıdaki sıvalı ev karanlık ve hareketsizdi. Evin arkasındaki ara sokakta, beton rampanın üzerinde durup Baby'nin bana tahsis ettiği arabaya suratımı ekşiterek baktım. Sokak lambalarının loş ışığında arabanın nasıl bir şey olduğunu göremedim ve arabanın yanına gidip yakından baktığımda bile markası benim için bir şey ifade etmedi. Bu, 2000'in ilk yıllarından kalma, dikkat çekmeyen bir arabaydı. Arabanın kilidini ve kapısını açtım.

Koltukları, yetim çocukların eski püskü giysilerinin renginde bir kumaşla kaplanmıştı.

Kapıyı açık bırakarak yanında durdum ve telefonumda bir numara çevirdim. Uzun bir sessizliğin ardından Baby'nin, normalden daha keskin gelen sesi telefona cevap verdi. "St. Clair?" Ardından düzeltti. "Cole."

"Bu arabayla olmaz," dedim. "Kimse bir rock yıldızının böyle bir arabayla tur attığı programı izlemek istemez. Nedir bunun markası? Saturn. Biliyor musun, daha önce Saturn görmüştüm ve bundan daha etkileyiciydi. Ayrıca Saturn sarıdır ve bu araba daha çok... regl kanı renginde."

"Cole, saat üçü yirmi üç geçiyor."

"Yirmi dört geçiyor," diye düzelttim onu samimi bir şekilde. "Biz yaşlanırken dakikalar da nasıl uçup gidiyor. Ben Mustang'imi istiyorum."

Aslında cümlenin sonunu getirene dek Mustang falan istemiyordum. Fakat artık bunu, günlerce uykumu kaçırarak şekilde, tüm varlığımla arzuluyordum.

"Sana Mustang falan almıyorum," dedi Baby. "Yeterli bütçem yok."

"Saçmalama. Bende bir tane *var* zaten. Phoenix, New York'ta."

Annemle babamın garajında, eski bisikletimin yanında, tozlanmış halde. Peşin ödenmiş, kimse tarafından kullanılmamış. "İnsanlar, siyah Mustang içindeki rock yıldızının programını seyrediyor."

"Üç yirmi beş," dedi Baby.

O arabanın görüntüsü kurtçuk gibi beynime sızıyordu. Sonu gelmez gecelerin sunduğu tüm sorunların çözümüydü o araba. Arabayı alabilmek için annemle babamı aramayı isteyip istemediğimi düşündüm.

Hayır, bunu istemiyordum.

“O arabayı düşündükçe, onsuz nasıl devam edebilirim bilmiyorum.”

“Üç yirmi altı.”

“Phoenix’te altı yirmi altı,” diye cevap verdim ona. “Ve o Mustang sabahleyin gün ışığında çok güzel görünür. Düşün bunu.”

SONLANDIR tuşuna bastım. Saturn hâlâ oradaydı. Hâlâ uyanıktım. Bana imkânsız gibi görünse de saat hâlâ üç yirmi altıydı.

Bir sonraki eylem planımı düşünmeye çalışarak orada öylece durdum. Önceden olsa, muhtemelen uyuşturucu almak için Crenshaw’a gitmiştim. Şimdi için değil daha sonraya saklamak için. Ya da sadece bir şeyler yapmak, içim içimi yemesin diye bir şeyler yapmak için bir yerlere kaçmış olurdum. Fakat şimdi, kısa bir süre önce kurt olmuşum. Isabel’le konuşmuştum. Uykumu almıştım.

Bunu sadece hafif bir kas ağrısıymış gibi hissetmek beni rahatlatmıştı. Bir hatıra. Sorun yoktu. İyiydim. *Madde bağımlılığı geçmişti*. Anahtar kelime: *geçmiş*.

Ve Isabel...

Isabel’i aramayı düşündüm ama telefonlarımı fazla ciddiye alması hoşuma gitse de sabahın köründe yapacağım telefon görüşmesiyle bunu mahvetme riskine giremezdim.

Saat hâlâ üç yirmi altıydı. Asla sabah olmayacaktı.

Başka bir numara çevirdim ve bekledim.

Temkinli ama nazik bir ses, “Alo?” dedi.

“Leon,” dedim ağzımı iyice yayarak. “Seni uyandırdım mı?” Onu uyandırmadığımı biliyordum. Leon geceleri uyumazdı. Gündüzleri de uyumazdı. Uyuyamayacak kadar üzgündü. “Ben Cole St. Clair. Dün arabanda taşıdığın rock yıldızlarından biriyim. Hatırladın mı? İçlerinde en çekici olanıydım. Saksafonlu şarkısı olan.”

“Tamam, hatırladım. Senin için ne yapabilirim?”

“Sanırım yiyecek bir şeyler almak istiyorum. Ağır bir şey değil. Patlamış mısır. Dondurma. Sardalye. Böyle şeyler. Sadece yemek düşünce, başka bir şey değil.”

Leon’un cevap vermesi uzun sürdü. “Peki, arabaya mı ihtiyacın var?”

Saturn’ün çamurluğundan anemi kırmızısı bir parça kopardım. “Hayır, hayır, arabam var. Benimle gelmek isteyebileceğini düşündüm.”

Daha uzun bir sessizlik yaşandı. “Bay St. Clair, bu bir eşek şakası mı?”

“Leon,” dedim sertçe. “Ben her zaman ciddiymdir. Bir şeyler almak için dışarı çıkıyorum. Uyanığım. Sen de uyanıksın. Birileriyle gitme fikri mantıklı olabilir. Bana takıl, bakalım hoşuna gidecek mi. Baskı yapmıyorum. Ayrıca, bana Cole de. Sabahın üç yirmi sekizinde kimseye Bay denmez. Gece en muazzam dengeleyicidir.”

“Ve bu gerçek, öyle mi? Program için değil.”

“Bunu aklımdan bile geçirmedi. O nasıl bir düşünce öyle! Hayır. Şu anda kameramanlar bile uyuyor, Leon.”

Bir hışırtı duydum ama Leon cevap vermedi. Leon benimle gelmezse, kendi başıma gitmek zorunda kalacağım düşüncesiyle strese girmiştım. Yanımda, bana insanlığımı hatırlatacak, Saturn dışında hiçbir şey olmadan kesinlikle yanlış tercihler yapardım.

Leon, “Venice’e gelmem yirmi dakika sürer,” dedi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

• COLE •

Leon'un iş dışındaki vakitlerinde siyah Cadillac yerine oldukça eski ve gösterişli bir Ford Five Hundred sürdüğü ortaya çıkmıştı. Birlikte Abbott Kinney Bulvarı'nda bir yukarı bir aşağı sürüp bar dışında açık bir mekân ararken, radyoyla oynamama izin verdi. Aslında bar hiç fena olmazdı ama öyle bir yerde hemen tanınırdım. İnsanları içerken görünce, içtiğim zamanlarda ne kadar muhteşem ve arkadaş canlısı olduğum aklıma gelirdi ve her şey sona ererdi.

Şimdi geriye baktığımda, hayır, bar hiç iyi olmazdı.

Leon arabayla beş kilometre kadar yol gittikten sonra denize sıfır bir yerde durdu.

Arabadan inip, "Fazla uzak değil," dedi kibar, kafası karışmış, afallamış ses tonuyla. Üzerindeki siyah kumaş pantolonu ve mavi gömleği ütülüydü. Zevkli olduğunu gösteren bir kol saati vardı. İnsanların hiç düşünmeden güvenilecekleri biriydi Leon. Ayrıca insanların, hakkında pek de düşünmedikleri türden biriydi, o kadar.

Bakışlarımla dünyayı içime çektim. Kurt güdülerimin keskinleştirdiği koku alma duyum dondurma külahlarının, asfaltın, çalkalanan okyanusun, köpüklü biranın, ilk öpücüklerin ve son öpücüklerin kokusunu alıyordu. Sokaktaki diyagonal park alanı, yaz

ayları dışında asla dışarı çıkmayan, paslanmamış arabalarla doluydu. Kızlar bacaklardan, oğlanlar da dişlerden ibaretti. Ay, daha önce hiç olmadığı kadar yakındı. Bomboş mağazalar deniz mavisi, pembe ve sarı boylarıyla hâlâ parlaktılar. Kaldırımın üzerinde hafif adımlarla koşmaya başladım. Gözlerim gecenin karanlığında, kumsalda, kuyruğu ay ışığında gümüş renginde dalgalanan uçurtma uçuran iki delikanlının üzerindeydi. Göğüs kafesimin imgelerle dolduğunu hissettim.

Burada bir kurdun saklanabileceği bir yer yoktu.

“Sen buralı değilsin,” dedi Leon ve beni, etrafımı seyrederken gözlemlediğini anladım. Bundan hoşlandığımı anladığını fark ettim fakat umursamadım.

Tüm kusurları gizlenmiş bu yer sürekli ismimi tekrar ediyordu.

“New York,” diye cevap verdim ona. “Eyalet olan,” diye de ekledim.

İlk kez ne zaman, *eyalet, şehir olan değil*, diye bir açıklama yaptığımı hatırlayamıyordum. Bu ayrımın o zamanlar benim için çok daha önemli olduğunu hatırlıyordum. Şimdi nereliydim? Buralı değildim.

“Sen de buralı değilsin,” diye hatırlattım ona. “Cincinnati.”

“Bunu hatırladığına inanamıyorum.”

Leon beni, İtalya’daki restoranları anımsatan bir kafeye götürdü. Kafe küçük ve karanlıktı, alt taraftaki yemek yenen bölümün büyük bir kısmının üzeri tenteyle kaplıydı. Ona birilerinin beni tanınmasıyla ilgili endişemi açıklamamış olmama karşın, Leon önümde durup yüzümü garson kızdak saklayarak, “İki kişilik bir masa. Mümkünse kaldırımın yanında, lütfen?” dedi.

Leon’un güvenilirliği yeniden kanıtlanmış oldu. Hakkında doğru yargıya varmıştım. Dürüst dürüstür.

Garson kız bizi küçük bir masaya oturttu. Kaldırım kumsala nazırdı ve kumsalın ötesinde kapkara okyanus uzanıyordu. Kendimi rüyada ve sarhoş gibi hissettim.

Otururken kafalarımız neredeyse birbirine çarpıyordu. O an küçük not defterime şarkı sözleri yazmayı düşündüm (*Sevgililer ya da avukatlar gibi/ısıtır ve gülümseriz*). Fakat yazmak yerine yanımdan süzülürcesine geçen kaykaycılar seyrettim. “Burayı sevdin mi?”

Oldukça uzun bir sessizlik yaşandı. Leon’a baktığımda kederli bir ifadeyle bana gülümsedi ve bakışlarını tekrar masaya indirdi. Usulca peçetesini açtı. Güçlü elleri vardı. Küt ve kendinden emin.

“Uzun zamandır buradayım.”

“İlk geldiğin zaman burayı sevmiş miydin?”

Leon, “Buraya baktığın zaman ne görüyorsun?” dedi.

“Sihir,” diye cevap verdim.

Mönüyü bana itti. “Bana ne istediğini söyle, senin için sipariş vereyim. Bu sırada sen okyanusun keyfini çıkar.”

Leon bunu, garsonla ünlü sesimle konuşmak ya da ona ünlü yüzümle bakmak zorunda kalmamam için söylemişti. Başımı kaldırıp gerçekten yüzüne baktım. Benim yaşlarımdayken yakışıklı bir serseri olmalıydı. Omuzlarını dikleştirip biraz cesur bir adam gibi davransa hâlâ yakışıklıydı aslında. “Arabanda çok mu fazla ünlü taşırsın?”

“Birkaç tane.”

“Arabana bindiğimde kim olduğumu bile bilmiyordun ve şimdi beni garson kızlardan mı koruyorsun?”

Leon, “Arabadan indikten sonra seni Google’da arattım,” dedi.

İsmimin hâlâ internette var olduğunu bilmek beni mutlu etmişti.

Sözlerine devam etti. “Kaybolduğun zamanlara dair haberler... Bunlardan bahsetmemin sakıncası var mı?”

Omuz silktilim. Victor’ın ismini zikretmediği sürece sorun yoktu. Bana Victor’ın nerede olduğunu sormadığı sürece.

“Epey yaygara kopmuş.”

“Ben aslında o kadar ünlü değilim,” dedim ama aslında epey ünlü olduğumu biliyordum. “Birçok insan gördüğünde beni tanıyamaz bile. Tanıdıkları zaman da ya bana çok benzeyen biri diye düşünürler, ya benimle konuşmaya cesaret edemezler ya da beni görmüş olmaları umurlarında olmaz.”

Gerçekten, tanınmak o kadar da yorucu bir şey değildi. Yorucu olan, kalabalık içinde yalnız hissetmekti.

Leon dalgın bir ifadeyle beni inceledi. Her halükârda onun, şoför Leon olarak tanınmaktan hoşlanmadığını anlayabiliyordum. Süpermarketteki kasa kuyruğu muhabbetlerinden korkuyordu. Posta servisindeki kadının zili çalıp paketi bıraktıktan sonra aracına binmesini bekliyor ve kapısını öyle açıyordu. Köpeğinin ölümü onu kötü etkilemişti, bunu anlayabiliyordum ama en kötü kısmı, veteriner asistanlarının merhametleriyle başa çıkmaya çalışmasıydı.

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedim Leon’a ve *ne demek istediğini anlıyorum* derken, asıl *yüz ifadesini* kastediyordum. “Havadan sudan konuşmaktan nefret ediyorsun. Her şey sana alakasız geliyor. Sana katılıyorum. Bu çok saçma. Senle ben sadece önemli meselelerden konuşmalıyız.”

“Havadan sudan konuşma konusunda pek iyi değilimdir.” Leon *nefret* hissini, daha müşfik bir seviyeye indirgemişti ama itiraz etmemişti. “Benim konuşacak önemli meselelerim var mı?”

“Arabada, yaşam hikâyeni anlatmıştın bana. Bu önemli.”

“Sen istemiştin.”

“Öyle mi? Benim isteyebileceğim bir şey değil bu.”

Garson kız geri döndü. Kendime olaysız bir şekilde, salamlı, marullu, domatesli sandviç sipariş ettim. Leon da olaysız bir şekilde milkshake sipariş etti. İçeceği geldiğinde bardağını ellerinin arasına alarak tadını çıkardı. Bunu suçluluk veren bir zevk, yalnızca gece

yarısı bir yabancıyla gerçekleştirebileceği bir şey olarak görüyormuş gibiydi.

Leon bir an üzgün göründü fakat yapmaya çalıştığımız şeyin amacı bu olmadığından, “Pekâlâ, Leon, bu şehri pek sevmediğini biliyorum ama turist olarak nereye gitmemi önerirsin?” diye sordum ona.

“Buraya daha önce gelmemiş miydin?”

Buraya daha önce gelmiştim. “Turnedeydim.”

“Gezecek vaktin olmadı mı?”

Gezecek vaktim olmuştu. Koretown’da birkaç cadde, Echo Park’ta bir cadde, Long Beach’te de bir cadde gezmiştim. Sonra şırınga almak için eczane bulmuş, ardından otel balkonumu, zeminini ve son olarak da banyonun karolarını incelemiştim. Sonra Victor gelip beni kendi kusmuğumun içinden çıkarmış, konserden önce de iyice temizlemişti.

Los Angeles’a daha önce gelmiştim ama bunun benim için bir önemi yoktu. Gerçekte, hiçbir zaman kendi kafamın içinden çıkamamıştım.

“İskele güzeldir sanırım,” dedi Leon şüpheyle, sanki başka birinden duyduğu tavsiyeyi tekrarlıyormuş gibiydi. “Orası günbatımında güzel olur. Malibu? Orası da sahile kırk beş dakikalık mesafededir.”

“Malibu L.A.’de değil, Leon,” dedim sert bir şekilde. Dönüp mor tenli kumsala baktım. O kumlarda, ayaklarımla değil pençelerimle koştuğumu hayal ettim. Bunun tıpkı ayaklarım üzerinde olmak kadar güzel olacağını düşündüm. “Sanırım kendi şehrinizi ziyaret etmelisin.”

“Belki ederim,” dedi Leon, bunu yapmayacağını belirtmek istercesine kibar bir ifadeyle. Siparişlerimiz geldi. Leon, sandvicimden çıkarıp ona verdiğim domatesi kabul etti.

“Marullu ve salamlı bir sandviç sipariş etmek tuhaf oluyor. Ama istemediğini belirtseydin içine domates koymazdı.” Domates diliminin üzerine tuz ekti. Domatesi ağzına götürürken hiç görmediğim kadar mutluydu.

“Domates sevmediğimi unutmuşum,” diye cevap verdim. “Domates, güzelavratotu familyasının üyesidir, biliyor muydun? Köpekler için kısmen zehirlidir.”

Ve kurtlar için. Midemin ağrımına neden olacak kadar.

“Çikolata da öyledir,” dedi Leon içeceğine bakarak ve o an köpeğinin ölmüş olduğunu anımsadım. “Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?”

“Bütün sorular kişiseldir.”

“Ben...”

“Bu evet demekti, Leon, sor bakalım.”

Soru Victor hakkında olmadığı müddetçe.

“Neden geri döndün?”

Bu tuzak soru gibiydi. Güçlkle kazanılmış –benle başlayıp Jeremy’yle devam etmiş– inziva yerim önemsiz değildi. Başka biri olmak için bir şanstı ve insanın karşısına bu şanslardan kaç tane çıkabilirdi ki?

Ama ben yine de bu şansı ardımda bırakmıştım.

Mecbur olduğum için geri dönmüştüm. Çünkü dünyada, yaşanıyor olmam haricinde yanlış bir şey yoktu. Çünkü Sam ve Grace bana, istersem gidebileceğimi söylemişti.

İstediğim şey:

Tek istediğim şey.

Isabel...

Bir şeyler yapmak istiyordum. Tüm bunların başlangıcında sadece, klavyesi olan bir çocuktum. İşin oyun kısmı daha azdı, bir şarkıdan diğerine geçerek daha fazla vakit harcıyordum.

“Albüm çıkarmak istiyorum,” dedim. “Müzik yapmayı özledim.”

Yanıtımı beğendiğini anlamıştım. Garson kız hesabı getirdi.

Leon, “O şarkıyı sevdim,” dedi.

“Hangisi?.. Ah, öyle mi?”

“Haklıydın. Caz havası olan bir parça.” Leon güçlkle algılanan bir caz hareketi yaptı ve ben de hareketin aynısını, daha gösterişli bir şekilde yaptım. “Parçadaki kadınla başka bir şey yapmış mıydın?”

Magdalene’e sadece *kadın* demezdim. O zamanlar ona fena âşıktım. “Bunun için artık fazla ünlü. İsmi duymamış mıydın? Filmlerde oynuyor.”

Leon omuz silkti. Muhtemelen bu filmler onun hoşlandığı türden filmler değildi. “Albümlerinden birini de satın aldım.”

“Hangisini?”

Bir an düşündü. “Kapağında kadının iç çamaşırları vardı.”

Leon kendini rahatsız hissettiğinden, “Bu sana kendini daha iyi hissettirecekse, o iç çamaşırlarını giyen bas gitaristimiz Jeremy’ydi,” dedim ona.

Geçmişe duyduğum özlem beni yiyip bitirdi. Hayır, yiyip bitirmedi. İçimi kemirdi. Sadece kemirdi.

“Pekâlâ,” dedi Leon, gözlerimiz masaya gelen ortak hesabın üzerindeydi. “Sanırım o albümdü işte. Seni geri götürsem iyi olur.”

Okyanusu işaret ettim.

“Pasifik,” dedi Leon. Gülümseliyordu ama gözlerinde bir parlaklık vardı.

“Bence ayakkabılarımızı çıkarmalıyız.”

Leon kaşlarını çatı. “Ben o tür insanlardan değilim.”

Leon’un o tür biri olmadığını biliyordum. En azından, arabasını L.A.’de bir otoyolun orta yerinde bırakabilecek bir adam olmadığını biliyordum. Ve doğal olarak, sabahın beşinde hiç tanımadığı bir rock

yıldızıyla pantolon paçalarını kıvrıp ayakkabılarını çıkarabilecek türde bir adam olmadığı sonucu çıkıyordu.

“Bana öyle bakma. Senden, birbiriyle uyumlu dövmeler yaptır-mamızı istemiyorum. Sadece kumsalda erkek erkeğe yürüyüş yapmak isteyip istemediğini soruyorum. Güneşin doğuşuna ne kadar süre var?” diye sordum.

Leon şık saatine baktı. “Muhtemelen otuz dakika.”

“Okyanusun üzerinden güneşin doğuşunu seyredeceksek otuz dakikanın önemi nedir ki?”

“Güneşin, Pasifik üzerinde doğuşunu seyretmeyi umuyorsan daha uzun süre beklemek zorunda kalırız.”

“Bilgiçlik taslama, Leon.”

Yüz yüze geldik. Leon yorgun, bitkin, hayatın iyice hassaslaş-tırdığı biri gibi görünüyordu ve cazibemin çok ötesinde olduğunu düşündüm. Fakat sonra başını iki yana salladı ve ayakkabılarının bağcıklarını çözmek üzere eğildi.

Zafer kazanmışçasına, spor ayakkabımı hızla çıkardım. Leon dikkatle bağcıklarını çözüp kumaş pantolonunun paçalarını kıvrırken, ben de serin kumlara doğru koştum. Burası kupkuru, yumuşacık ve ağırlıksız gibiydi. Yanımda duran Leon başını kaldırıp kumsal boyunca, kuzeyden güneye uçan helikoptere bakmak için başını kaldırdı. Uçurtmalı çocuklar ortadan kaybolmuşlardı ve görünüşe göre, tam kalkma vakti gelmişken kumsal da uykuya dalacaktı.

Leon’u, okyanusun kenarına yığılmış kumlara götürdüm.

“Vay canına,” diye tısladım. Su, buz gibiydi. İçimdeki her sinirin seğirdiğini, titrediğini ve kurda dönüşmeyi düşündüğünü hissedebiliyordum.

“Soğuk,” dedi Leon.

Dişlerimi gıcırdatarak bir ayağımdan diğerine zıpladım. Sonunda bulantım geçti, bedenim insan olduğunu, sadece insan olduğunu hatırladı.

“Bir yerlerde, okyanusun sıcaklığının buralarda on yedi-on sekiz derece olduğunu okuduğumu hatırlıyorum,” dedi Leon. Tuzlu suyun içinde biraz daha derine ilerlemeyi denedi. “Daha soğuk, değil mi?”

Artık alıştığım için bana o kadar soğuk gelmiyordu. Ayak parmaklarımı kumun içine gömdüm ve kuma temas ettiğimde bir şeyin kıvrılarak uzaklaştığını hissettim.

“Yalnız değiliz,” dedim. “Dipte bir şey var.”

Leon, pantolonunu ıslatmamaya çalışarak eğildi ve kumu hızla kazdı. Hayal kırıklığını belirten bazı sesler çıkardıktan sonra bir avuç dolusu kumla birlikte doğruldu.

“Sanırım burada,” dedi kumları bana uzatarak.

İçindeki yarattığı bulana dek kumları eşeledim. Aşağı yukarı bir çeyreklik büyüklüğünde, beyaz sırtlı bir böcek ya da kabuklu bir hayvandı bu. Pek çok bacağı vardı. “Bu bir uzaylı.”

“Kum yengeci,” dedi Leon. “Zarar vermez.”

“Kesinlikle çok çirkin bir hayvan.”

“Çirkinlerin kimseye zararı olmaz.”

Güldüm. “Ah, çirkinlerin zararı olur ama güzellerin daha çok zararı olur.”

“Amin.” Leon yengeci nazikçe dalgalara bıraktı.

Bir süre sessizce yürüdük. Etrafta okyanusun ve caddedeki arabaların sesinden başka ses yoktu. Gökyüzü tepemizde önce grileşti, ardından pembeye döndü. Birkaç saat içinde Isabel’i arayabilir ve daha sonra o üstü tozlu klavyeyle gerçek bir şeyler yapmaya başlayabilirdim. Yarı aydınlık havada, bir pelikan sürüsü tepemizde uçarken kumsalın ne kadar güzel olduğunu, ne kadar şanslı olduğumu ve tek

yapmam gereken şeyin sadece işleri hiçbir şekilde berbat etmemek olduğunu düşündüm.

Küçük not defterimi arka cebimden çıkardım. Ona bakarken Leon da bana bakıyordu. “Ne oldu?” diye sordum.

“Sen tuhaf bir adamsın, hepsi bu,” dedi Leon. “Birçok insandan farklısın. Ne yazdın oraya?”

Ne yazdığımı görebilmesi için defteri ona çevirdim.

Âşıklar ve avukatlar

Dudaklar ve dişler

Bu anının hesabını tut

Bir fiyat biç ona

Hayalin bu mu senin?

Al sana bir çek

Burada var zeki biri

Pelikanlar pek zeki

Büyülenmişti. “Şarkı sözü mü? Şimdi mi yazdın bunları? Bu sözler gerçekten şarkı mı olacak?”

“Belki. Şu pelikanlarla ilgili olanlar şimdiye dek yazdığım en güzel sözler arasında.”

Duraksadık ve hiç konuşmadan okyanusa baktık. Hemen arkamızda güneş doğuyordu. Hafif sis ya da duman, turuncu rengin büyük kısmını filtreliyor, okyanusu yavaşça büyüyen mavi-mor bir portreye dönüştürüyordu.

“Fotoğraf çekmelisin,” dedim Leon’a. “O tür adamlardan olmadığını söyleme sakın. Eve dönünce fotoğrafı silebilirsin. Ben görmem.”

Leon bana baktı ve telefonunu cebinden çıkardı. “Haydi bakalım, poz ver öyleyse,” dedi.

“Ne? Benim fotoğrafımı değil, bu muhteşem sabahın fotoğrafını çek. Ya da muhteşem sabahla birlikte senin fotoğrafını çekelim. Bir anı.”

Leon eğleniyor gibi görünüyordu. “Ben neye benzediğimi biliyorum. Haydi, poz ver.”

Leon fotoğrafı çekerken ona sevimli şeytan boynuzu işaretini yaptım. “Bugünün tadını iyice çıkardın say,” dedim ona.

Leon saatine baktı. “Ve gün daha yeni başladı.”

ONUNCU BÖLÜM

• ISABEL •

Cole, kahvaltı için pudra şekerli bayat çöreklerden bir kese dolusu almıştı. Belki birden fazla kese dolusu. Ertesi sabah eve gittiğimde, kapıya iliştirilmiş bir not buldum. Notta şunlar yazıyordu: 24-13-8. *Şekeri takip et, prenses.*

Ve gerçekten, beton evin kenarına doğru giden küçük, beyaz çöreklerden oluşan bir yol vardı.

Başımı iki yana sallayarak numaraları şifreli kilide girdim. Ardından çöreklerden oluşan yolu takip ettim. Avlunun diğer tarafındaki evin kapısı yana doğru kayarak açıldı fakat çörekler bu kapıya doğru gitmiyordu. Sarı rastaları ve çevre dostu kirli kargo pantolonu olan bir kız, avluda yoga yapıyordu. Kız, tüketici yaşam tarzımdan tiksindiğini belirten bir şekilde, giysilerime kısaca bakacak kadar gözlerini açtı. Çörekler yakınlarında bir yerlere de gitmiyordu ayrıca.

Son çöreğe ulaştığımda Cole tepedeki balkonda ortaya çıktı. Vücudunun üst kısmı çıplaktı, devasa güneş gözlüğüm tenini açık maviye boyuyordu ve üzerinde bir gün önce gördüğüm aynı kot pantolon vardı. Saçları karmakarışık. Hareketleri bulanık bir hal almaya başlamıştı bile. Balkonun önce bir yanına, sonra diğer yanına yaslandı ve sonra beni gördü.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Klavyesinin ardında yere yığılan halini aklıma getirmeye çalıştım. Şiringanın yanında baygın halini hatırlamaya çalıştım.

Uzun zaman önce, yüzü yüzümün üzerindeyken, *seni seveydim işte böyle öperdim*, diyen halini değil.

Fazla derinlere dalmayacaktım. Önemli olan buydu.

“Merdiven,” dedi bana, orayı işaret ederek. “Çöreklerim bitti.”

Beyni-yanık modunda olduğunu anlayabiliyordum. “Orada çörekten daha iyi şeyler var mı?”

Yoga yapan kız gözleriyle beni yargılamaya devam etti ve şimdi Cole’un gözleri de aynısını yapıyordu.

Kız gözlerini benden ayırmazsa ona gerçekten yargılamaya değer bir şeyler gösterecektim.

“Ben varım işte,” dedi Cole. Çatının köşesini işaret etti. “Kamera, kamera, kamera. Kamu spotu. Demek istediğim bu. Kamera. Şurada da bir kamera.” Çatının tepesine bakmak için boynunu uzattı. Sırt kasları insanın dikkatini dağıtacak ve mükemmel bir biçimde gerildi. “Buraya gelen birini gördün mü?”

Merdivenden çıktım. Balkonda dört yanımızı saran manzara, Kaliforniya Caddesi’nin dümdüz çatılarıydı. “Hayır. Biri mi gelecekti?”

“Hayır. Sanırım hayır. Bilemiyorum. Gel, gel, gel. Çık, çık, çık.”

“Buluşmamız için özel olarak giyinmen güzel olmuş.”

Cole bakışlarını kendi üzerine çevirdi; göğüs derisini çekiştirdi. “Giyinmemiş miyim yani? Pantolonum var işte! İçeri, içeri. İnime doğru.”

Apartmanın beklenmedik bir şekilde, Batı Yakası’nın eşsiz sihirli numarasına uygun düzenlenmiş olduğunu fark ettim: Küçük bir garaja benzeyen binayı al ve içini kocaman, havadar bir yaşam alanına dönüştür.

Bu şık stüdyonun Cole *tarafından* değil, Cole *için* döşenmiş olduğunu hemen anladım. Kaliforniya'ya özgü biblolarla dolu gösterişli kitaplık, yatak odasını diğer yaşam alanından ayırıyordu. Çerçelenmiş, vintage gezi posterleri ve sahte vintage neon lambaları duvarları süslüyordu. Oturma odasındaki oldukça süslü görünen klavye bir standın üzerinde duruyor, hemen yanındaki hoparlörün üzerini kaplamış incecik toz tabakası parlıyordu.

Bu anı benim için gerçek yapan şey klavyeydi. Tüm bunlar gerçekten yaşanıyordu.

Evde birçok kamera vardı. Birçoğu diz hizasındaydı.

Cole tarzına uygun dekorasyonun tek kanıtı, minik mutfak alanındaydı: Kol boyu uzunluğundaki tezgâhın üzerinde yarısı içilmiş gazoz şişeleri, açılmış cips paketi ve canı çıkmış yığının üzerindeki sosisli sandviç vardı.

“İğrenç,” dedim.

Cole'un gibi ben de çöp kutusuna yakındım fakat Cole hafifçe *ıyy* diye bir ses çıkarıp tezgâhtakilerin çoğunu çöpe atana dek orada öylece dikildim.

“Bu kahvaltı mıydı? Dışarıdaki çörekleri mi yemeliydim yoksa?” diye sordum.

Cole cevap olarak beni kolumdan yakaladı. Son derece dramatik şekilde beni banyoya sürükledi ve kapıyı hızla ardımızdan kapadı. Yansımam aynı anda hem aynada hem de her yanı cam olan duşakabinde belirdi.

“Hey...”

Cole parmağını dudaklarına götürdü ve kapıyı ardımızdan sıkıca kilitledi. “Kameralar. Kameralar, kameralar, kameralar.”

“Burada kamera yok mu yani?” Döndüm. Dairenin geri kalan kısmı gibi, banyo da aydınlık ve havadardı. Bir rock yıldızı ve benim için fazlaca yer vardı. Derin bir nefes aldım, burnuma yalnızca oda

spreyiyle sabun kokusu geldi, kurt kokusu yoktu. O an düşündüğümünden daha çok rahatladığımı itiraf etmeliydim.

“Şey, şuradaki,” dedi Cole ilgisizce, sık lavabonun içindeki kamerayı işaret ederek. Kamera, üzerinde incelemeler yapılmış kadavra gibiydi, bağlantısızdı ve kabloları kısmen sökülüştü.

“O nereden geldi?”

Cole suyu açmadan duşun içine girdi, çıplak ayaklarını zemindeki karo döşemelere vurdu. “Yatağın üzerinden. O kameranın kayıp olduğunu fark etmeleri ne kadar sürecektir, merak ediyorum. Gel içeri, çocuğum, gel ve seni bekleyen harikaları gör.”

“Komik olmaya mı çalışıyorsun yoksa duştan mı söz ediyorsun?”

Cole, duşakabin içindeki fayans oturakların üzerine koymuş olduğu katlanmış havluları görebilmem için sırtını duvara dayadı. Sarı, plastik mutfak taburesi küçük bir masa işlevi görüyordu. Gösterişli bir el hareketi yaptı.

Bu kahvaltıydı.

Sesli bir şekilde iç çekerek duşa girip oturdum. Cole da karşısına oturdu. Masada, içinde birkaç çörek bulunan bir kâse vardı. Balmumu gibi çikolatayla kaplı çöreklerden bunlar, kızları ayartıp eve atabileceğiniz türden çöreklerden değildiler. Bir kupanın içinde iki yumurta, bir de kivi vardı. Ortada boş bir bardak duruyordu; Cole uzandı ve bardağı biraz daha bana doğru itti.

“Çok havalıymış,” dedim. “Yemekleri anlatmak ister misin?”

Cole parmaklarını çıtlattı ve soruma karşılık olarak yiyecekleri işaret etti. “Burada parafin dolgulu, çikolatalı minyatür banyo kekleri var. Burada da, muhtemelen haşlanmış ya da en azından uzun süre ıslak kalmış, bir çift gezen tavuk yumurtası var. Onların hemen arkasındakiyse, tüylü, yeşil bir yumurta. Ve bu da...”

Cole, duşun kenarından iki litrelik diyet kola şişesi çıkardı ve bardağını doldurdu. Kola köpürmeye başlayınca da taşmaması için parmağını içine soktu.

“Sana bardak yok mu?” diye sordum.

Cole doğrudan şişeden bir yudum almadan önce parmağını yaladı. “Ben şişeden içeceğim.”

“Çok kibar bir davranış.”

Gezegen üzerinde, Cole’un cazibesine kapılmamayı başaran birini hayal etmek çok zordu.

“Senin için yumurta soyabilir miyim?” diye sordu bana.

“Bilmiyorum, soyabilir misin?”

“*Lütfen* soyabilir miyim?”

Elimi salladım. Cole gayretle yumurtayı soydu ve bana uzattı. Ardından o diğerinin üzerinde çalışırken ben de yumurtanın beyazından minik bir ısırık aldım. Biraz rafadan olan yumurtanın ortasına gelmiştim ki Cole’un kendi yumurtasını neredeyse çiğnemedi yutmuş olduğunu fark ettim.

“İç, iç, iç,” dedi bana.

Yumurtayı ona verdim. “Gerçekten yaptığın her şeyi filme mi alıyorlar?”

Cole yumurtamın geri kalanını yuttu ve bana bir çörek verdi. “Aslında bunun, albüm kayıt sürecimin hazırlıksız çekilen belgeseli olması gerekiyordu. Ama onların her şeyi mahvedeceğimi umduklarına eminim.”

Bana verdiği çöreğin üzerinden ona baktım. Cole’un işleri berbat etme konusunda o kadar çok vukuatı vardı ki hangisinin kayda alınabilecek en kötü olay olacağını tahmin etmek zordu.

“Böyle bir şey olabilir mi?” diye sordum ona.

Sesi umursamazdı. “İmkânsız.”

Bu cevap da tıpkı, benim için geldiğini söylemesi gibi hızlı bir cevaptı. Bu kadar kolay verilmiş bir cevaba inanamazdım. Belki gerçekten imkânsızdı. Artık şekil değiştirmenin kurallarını bilmiyordum. Bir zamanlar şekil değiştirmek sıcaklık temelliydi. Ortam ne kadar soğuksa, kurda dönmek o kadar muhtemeldi. Fakat bu, beyin kimyasını birçok madde ve büyük bir titizlikle yakmış olan Cole için hiçbir zaman güvenilir bir biçimde işlememişti. Bu yüzden Minnesota'dan ayrılırken şekil değiştirme üzerine bazı deneyler yürütüyordu.

Bunu şimdi de kasıtlı olarak yapabileceğinden şüphelendim.

Bu konuda ne hissettiğimi bilemiyordum. Sanırım bu eroinden daha iyi bir şeydi ama kardeşimi öldüren şey eroin değildi.

Cole bana bir çörek daha uzattı, aldım. Çöreği yeterince diyet kola yardımıyla yuttuğunuzda, balmumuna benzer çikolata sosu o kadar da kötü hissettirmiyordu.

“Burada olduğunu Sam biliyor mu?” diye sordum.

Sam, Minnesota'daki kurt sürüsünün mensuplarından biriydi. Öyle gibiydi. Tedavi edilmiş sayılırdı. Başarı gösteriyor gibiydi. Sanırım nasıl olduğunu öğrenmek için onu aramam gerekirdi. Sanırım Grace'i de arayıp mutlu bir şekilde koleje gitmeyi bekleyip beklemediğini öğrenmem gerekirdi. Fakat söylediğim gibi pek arkadaş canlısı değildim.

“Evet.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü mü?”

Cole omuz silkti. “Onun iyi fikir anlayışı, anlaşılmasız şiirler okumak. Sürüye göz kulak olunup olunmadığını öğrenmek istedi ve göz kulak olunuyor. Ben her şeyi ayarladım. Kışa kadar durumları iyi olacak. Ve zaten Sam, paramın bir kısmını geri kazanmak istediğimi de biliyor. Mülk sahibi olmak ziyadesiyle tatmin edici, o ayrı tabii.”

Bunu söylemesinin sebebi, kurtların şu an üzerinde yaşadıkları kara parçasını satın almış olmasıydı.

Peki ya ben?

“Bunu Kaliforniya’da yapmak zorunda değildim,” dedi. “New York olabilirdi. Nashville olabilirdi.”

Cole başka bir şey söylemedi. Ben de daha fazlasını sormak istemedim çünkü söylemiş olduğu birkaç sözcük kendimi tuhaf bir şekilde duygusal ve dengesiz hissetmememe sebep olmuştu.

Bunun yerine, “Peki ya yeşil yumurtan?” diye sordum.

Cole kiviye aldı. “Soyabilir misin?”

“Parmaklarınla soyamazsın,” dedim. Aslında bilmiyordum. Kivileri sadece, Tanrı’nın görmemizi istediği halleriyle görmüştüm: soyulmuş ve dilimlenmiş. Sofia muhtemelen kiviye hazırlayıp sunmanın dört yolunu biliyordu. “Kabuğu kalın mı?”

Cole meyveyi, tam tüylü kabuğunu delecek kadar ısırdı ve parmaklarıyla kenarlarını soydu. Sanki meyvenin ceketini çıkarıyormuş gibiydi. Kivinin içinin, çok değerli birkaç santimlik kısmını çıkardıktan sonra masanın karşı tarafından bana uzattı. “İlk ısırığı alır mısın?”

Isırmak için öne eğildim. Meyvenin suyu dudaklarımın üzerinde birikti. Ben dudaklarımı silemeden Cole başparmağını ağzıma bastırdı. Suyu parmağıyla sıyırdı ve parmağını ağzına götürdü. Dudaklarımın tadını kendi dudakları üzerinde alabilecekmiş gibi parmağını uzun süre ağzında tuttu. Gözlerimi dudaklarından alamadım.

Sonra öpüşmeye başladık; arzuyla, sertçe ve hiç durmadan öpüşüyorduk. Bir o, bir ben... Bardağımın yere düştüğünü ve giderek dökülen kolamın sesini işittim. Cole, elinin arkasıyla yanağıma dokundu; kivi hâlâ parmakları arasındaydı. Her şey cennet gibi kokuyordu. Parmaklarım köprücükkemiklerini, kaburgalarını, belinin hemen üzerindeki leğenkemiklerini sıyırıp geçti. Bir başka

insana dokunali çok uzun zaman olmuş gibi geliyordu bana. Cole son derece gerçektir. Teni sıcacıktı. Vücudu kaburgalar, tuz ve terden oluşuyormuş gibiydi. Onu çok uzun zamandır görmemiş gibi hissediyordum. Sanki aylardır tek istediğim şey buydu.

Cole aramızdaki masayı hızla kenara itti ve beni kendine doğru çekti. Kivi de küvetin giderinde kolanın yanındaki yerini aldı. Cole'un bir avucu boynumdaydı, diğeryse yarı yarıya eteğimin altına uzanmış, uyluğumu sıkıca kavramıştı. Soluksuz kalmıştım. Bu kötüydü. Onu kendime hâkim olamayacak kadar şiddetle arzuluyordum onu ancak durmam gerekiyordu. Yoksa... yoksa...

Birden telefon acı acı, yangın alarmı gibi ısrarla çalmaya başladı.

Dudakları ağzımın içindeyken, "Hayır," dedi Cole.

Fakat telefon çalmaya devam etti. Klozetin hemen yanında asılı ahizeyi fark edene dek, telefonun sesinin nasıl bu kadar yakından geldiğini anlayamadım.

Cole'un dudakları arasından, hayal edilebilecek en kulak tırmalayıcı soluk sesi çıktı.

Rahatlayacağımı sanmıştım. Ama rahatlamamıştım.

Cole ayağa kalkarken, kot pantolonunun üst kısmına geçirmiş olduğum parmaklarım serbest kaldı. Duştan çıkmadan önce, eliyle yüzünü ovdu. Tuvalet kapağına tekme indirdi ve telefonu askısından almadan önce klozetin üzerine oturdu. Saçları hâlâ karmakarışık ama nedense, şimdi giyinik gibi duruyordu.

"Da," dedi son derece karizmatik bir şekilde. Cole'un yüz ifadesi keskinleşmişti; beni karşılayan ya da beni düşün içine davet eden ya da beni öpen kişinin yüzünden daha gergin bir yüzdü bu. Bir süre telefondaki sesi dinledi. "Tamam. O halde bana e-postayla gönder. Evet, bu benim heyecanlı sesim. Bilmezsin sen."

Cole'un düşün içinde yere saçmış olduğu şeyleri toplamaya başladım. Tabureyi ters çevirdim ve kâselerle yumurta kabuklarını tabure bacakları arasındaki boşluğa yığdım.

Daha sonra Cole telefonunda ekrana dokunup banyonun ortasında dikilirken, ben de duşakabinden çıkıp lavaboya yaslandım. Kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu. Cole da yanıma geldi ve lavaboya yaslandı. Omzu benimkine değiyordu, gözleri hâlâ telefonundaydı.

Düşüncelerim, üzerine hiçbir şey yansıtılmamış sinema ekranı gibiydi.

Bir süre sonra kendisine gelen e-postayı görebilmem için telefonunu bana çevirdi. *Kimden: Baby North. Konu: ELEMELER.*

T bana, kumsalda elemeler yapacağını söyledi. Elemeye katılım olup olmayacağından emin olmak için insanlarla görüştüm. İşin bittiğinde, not defterine başka fikirler de yazdım. Bana haber ver.

Cole, arka cebinden küçük bir not defteri çıkardı. Defter yeni görünüyordu ama içini açtığında, ilk sayfada eğimli, heyecanla yazılmış bir yazı vardı:

*Target müzik salonunda kimliğini hayranlarına açıkla.
Açık hava partisi düzenle.
Düğün bas.
Araba çal.*

Sen bilirsin işte. Kendin ol.

“Bunun, albüm kaydetme sürecinle alakalı bir program olduğunu sanmıştım?” diye sordum fakat bu aslında soru cümlesine pek benzemiyordu.

“Bunu kim izler ki?” diye cevap verdi Cole. Kaşlarını çatarak listeye baktı fakat hoşnut değilmiş gibi bir hali yoktu. Sanki elinde kafa karıştırıcı bir alışveriş listesi varmış ve o da listede yazanları yerine getirmenin yöntemleri üzerine düşünüyor gibiydi.

“Gerçekten orada yazılanların hepsini yapacak mısın?”

“Belki yaparım,” dedi Cole. “Daha iyilerini de düşünebilirim.”

“Bir felaket çıkarmanı istiyor.”

Küçük not defterini dudağının kenarına hafifçe vurdu. “Bir felaket çıkarıyormuş *gibi görünmemi* istiyor.”

“İkisi aynı şey.”

Sorgulayan tutumum karşısında oldukça ilgisizdi. “Bu sadece bir performans. Ben onların ne istediklerini biliyorum.”

“Kimmiş bu ‘onlar’? Nasıl oldu da bir anda çoğul konuşmaya başladık?”

“Kitleler. İnsanlar. Televizyon seyretmiyor musun sen?”

Televizyon seyrediyordum tabii. Baby’nin şov programlarını seyrediyordum. Diz hizasındaki o kameraları düşündüm. Yere düşen birinin görüntüsünü almak için harika açıda duruyorlardı.

Ona, programdan çekilmesini ve benim için burada kalmasını söylemek istedim. Fakat bu, fazla derinlere dalmama düşüncemin tam tersi olurdu. Zihnimdeki boş sinema ekranında görüntüler akmaya başladı ve gerçekleştikleri takdirde beni ağlatacak şeylerdi.

Yaslandığım lavabodan uzaklaştım. “İşe gitmem gerek.”

“İş,” diye tekrarladı Cole, bu kelimeyi daha önce hiç işitmemiş gibi. “Hem işe gidip hem de bir düzine bas gitaristin umutlarını yok etmeme nasıl yardım edeceksin?”

“Etmeyeceğim. Ve bu... bu işte seninle olmayacağım. Cole St. Clair şovunun parçası değilim ben.”

“Ne kadar sıkıcı.” Fakat bunu söylerken Cole’un yüzünde dikkatli bir ifadesizlik vardı. *Sıkıcı* derken *sinir bozucu* ya da *üzücü* demek istediğini anlamıştım.

“Eh, Isabel şovunda işler böyle yürür. Kameraların gölgesinde olmadığın zaman beni ara.” Her nedense, şimdi hırçın davranıyordum. Sanki duygularım eyleme her döküldüğünde ilk hissettiğim şey karıncalanma duygusu oluyordu.

Banyonun kapısını açtım.

“Vay canına. Öylece gidiyor musun?” diye sordu Cole.

“Öylece gidiyorum,” diye cevap verdim. “Buz gibi.”

Tekrar kameraların açısına girdim. Hâlâ kameraların görüş açısının dışında, banyoda olan Cole, kulağına dayadığı telefonla konuşuyormuş gibi yapıyordu. Dudaklarıyla sessizce, ... *beni*, dedi ama kullandığı fiilin *ara* olduğunu pek sanmıyordum.

Hırçınlığıma rağmen yüzümde bir gülümseme belirdi. Buna karşılık onun yüzündeki sırıtış da öyle çabuk ortaya çıktı ki bağışlanabilir bir şey yapmamı beklediğini hemen anladım.

Ben de aynı şeyi düşünüyordum.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

• COLE •

Isabel gittikten sonra kendimi heyecan dolu ve Cole St. Clair olmaya hazır hissettim. Kafam öyle güzeldi ki bu duyguyu eskiden nasıl uyuşturucularla bulmaya çalıştığımı düşündüm. Bu hissi düşünmek, eskiden olsa biraz mal bulmaya gitmiş olacağımı aklıma getirdi. Hemen o anda değil, daha sonrası için, uslu durmuş olmanın karşılığında ödül olarak. Zararsız bir çevrede, özel bir zirve. Isabel'le ilgili düşüncelerime karşın, içimde gerginlik ve beklenti hislerinin dalgalandığını hissettim. Bir yanım çoktan L.A.'de girişeceğim hazine avının planlarını kurmaya başlamıştı.

Bunları anımsadığım için bile kendimi kirlenmiş hissederek düşüncelerime engel oldum.

Bir şeyi düşünmek, onu yapmak demek değildir.

Sadece birkaç saat önce kurt olduğumu düşündüm. *Bir süreliğine, bu son,* dedim kendime. Bu suç değildi ama ihtiyacım olan şey de değildi.

Ardından işe gittim. Kumsala giderken yolda, ne söyleyeceğini bildiğim halde Jeremy'yi aradım. Jeremy NARKOTIKA'nın bir parçasıydı, dolayısıyla benim de bir parçam olduğu anlamına geliyordu.

Jeremy telefonu dördüncü çalışında açtı.

Kaldırımda yürürken mağaza vitrinlerindeki yansıma baktım. “Bir daha benim için bas çalma ihtimalin yok, değil mi?”

“Hey, adamım,” diye cevap verdi Jeremy, yavaş ve rahat tarzıyla. Jeremy, kuzey New York’lu birinden işitebileceğiniz en mükemmel Güneyli aksanma sahipti. Onu, bu aksam geliştirmesinden öncesini hatırlayacak kadar uzun bir süredir tanıyordum. Jeremy, bir senelik sessizliğin ardından benden haber almasına şaşırmışsa bile bunu belli etmemişti. “Gizleniyorsun sanıyordum.”

Bir zamanlar Jeremy’nin sesini duymak hem rahatlatıcı hem de bunaltıcıydı. Jeremy bana, NARKOTIKA’yla ilgili anılarımı ve bu anılar da kurt olmadan önceki anılarımı hatırlatıyordu. Bu korkunç bir nostaljiydi.

“Harikulade bir kelebek gibi yüzeye çıktım,” dedim ona. “Şimdi de televizyona çıkıyorum.”

“Vay.”

“Bas gitar çalan birine ihtiyacım var. Ben...”

“Şışşt,” dedi Jeremy tüy kadar hafif sesiyle. “Seni Google’da aratıyorum.”

Bekledim. Jeremy’ye acele ettirmenin anlamı yoktu. Bu tıpkı sise yumruk atmak gibiydi. Jeremy son zamanlarda hayatımda olup bitenleri incelerken ben de parlak güneşin altında yarım blok kadar ilerledim.

“Bir realite şovunda olmandaki tek sorun,” dedi Jeremy sonunda, “realitenin hiçbir zaman senin güçlü yanın olmaması.”

Durup güneş gözlüğüyle dolu bir vitrine baktım. Her bir lensin üzerinde minik ve gözlük rengindeki görüntülerim belirmişti. “Bana en berbat bas gitar çalan kişiyi bulmuşlar.”

“Cole, sanmıyorum,” diye cevap verdi Jeremy nazikçe. “Bunlar zeki insanlara benziyor. Site isimlerindeki harflerin arasında sayılar kullanıyorlar.”

“Bas gitar çalan o çocuğun elle tutulur bir yeteneği yoktu. Kadın, bir de gitarist ayarlamış. O da apayrı bir mesele.”

“Gitarlar, şu altı telli olanlar, değil mi? Daha önce gitar görmüş müydüm ben?”

Bir başka vitrine baktım. Bu mağaza yalnızca mavi kemerler satıyordu. Gereksizce özel üretim olduğunu düşündüm. “Ona gitarist olmayacak *demoştım*.”

“Sanırım gitarist çoktan gitmiştir.”

“Ha, evet, gitti tabii. Bu yüzden sahilde seçme düzenleyeceğim ve oraya gelip katılanlar arasında en iyi işi çıkarman en güzeli olurdu.”

“Ah, bu işte en iyi miyim, bilemiyorum,” dedi Jeremy.

Jeremy şaka bile olsa asla böbürlenmezdi. Bu içindeki Budist taraf falandı sanırım. Güneyli olduğu dönemle aynı zamanlarda Budist de olmuştu.

“Ne demek istediğimi anladın sen. Ben, bir Jeremy bulmak için seçme düzenliyorum ve sen de bir Jeremy olacaksın.” Bir başka mağaza vitrinine gelince durdum. Bazı mağazaların ne sattığını anlamak imkânsızdı.

“Başka bir grupta çaldığımı biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

Biliyordum. Arama motoru olan tek insan o değildi. Darılmamıştım. Teorik olarak bir yıldan uzun süredir kayıptım ve yine teorik olarak bir yıldan birkaç ay daha uzun bir süredir de müzik piyasasının dışında kalmıştım. Onun yerinde olsam ben de kendime başka bir grup bulurdum. “Onlar benim kadar havalı değiller.”

Jeremy bir an bunu düşündü. “Hayır. Değiller. Ama onları seviyorum ve onları zor durumda bırakmak istemiyorum.”

“Sadece altı haftalığına. Sonra grubun seni geri alabilir. Hasar görmemiş halde. Tek parça olarak. Sende farklı olan tek şey, benimle geçirdiğin zamanın ardından aklının başından gitmiş olması olacak.”

“Bundan hiç şüphem yok. Fakat iş sadece altı haftayla sınırlı kalmayacak. Albüm için turneye çıkacaksın, öyle değil mi?”

Sanırım çıkacaktım. Bu işler böyle olur. Bir albüm yaparsınız, birkaç konser verir, albüm satardınız. İşler iyi gittiğinde gerilim olurdu. İşler iyi gittiğinde, ben de bu gerilimde oldukça iyiydim.

İşler iyi gitmediğinde durum tehlikeli olmaya başlardı. Fakat çoğunlukla benim için. Etrafımdakiler için değil.

“Ne olmuş yani?”

Jeremy, düşünüyormuş gibi duraksadı. Fakat söylediğim gibi, Jeremy’yi tanıyordum. Aynı gruptayken birbirimizi, kendimizi tanıdığımızdan daha iyi tanırdık. *Grup* olmamızın nedeni de buydu zaten. Şimdi onun ne söyleyeceğini biliyordum. Sadece ne şekilde söyleyeceğini pek bilmiyordum.

“Senle turneye çıkmanın iyi fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Her şey geriye doğru gidiyor.”

Neyden söz ettiğini biliyordum. “Yana doğru de. Geriye doğru tabirinin gereksiz bir olumsuzluğu var,” dedim.

“Bak Cole, ne mutlu ki sen...”

Jeremy cümlesini tamamlamadı, ne söyleyeceğini hayal etmem için yarıda bıraktı. *Los Angeles’tasın. Yeniden müzik yapıyorsun. Hâlâ hayattasın.*

Mesele, bana güvenmemesiydi.

Bu şüphesi, kurşungeçirmez kalbimde beklediğimden daha büyük bir delik açmıştı.

Sonunda Jeremy, “Yine de seçmelere gelebilir miyim? Seyretmek için?” diye sordu.

“Vârisini seçmeme yardım edersen gelebilirsin.”

“Memnun olurum.”

Victor hakkında bir şey söylemedik. Belki ondan söz etmeyi-şimizi düşünen yalnızca bendim. Belki mezarını kazan kişi olma-

dığında düşünmemek daha kolay olabiliyordu. Onu mezara koyan kişi olmadığında.

Peki ya Victor, Cole?

Her şeyi nasıl da birlikte yaptığımızı hatırlıyor musun? Onu benimle kurtadam olması için ikna etmiştim. Şimdi ben Kaliforniya'da bir tavan arasındayım ve o Minnesota'da, mezar taşı bile olmayan bir çukurun içinde.

Bu onun seçimi. Tüm suç senin değildi.

Bazen bu doğruymuş gibi yapıyorum.

“Cole, orada mısın?”

“Hep buradayım,” diye yanıt verdim fakat bir an için gerçekten başka yerlere göçmüştüm. “Uyurken seni izliyorum.”

“Biliyorum. Hissediyorum. Yöntem nedir peki? Bugün? Yöntemin nedir?”

Mağaza vitrinindeki yansımam sonunda gülümsedi. Yöntem. Yöntem. Bir zamanlar turnedeyken, her şey mahvolmadan önce, bütün konserlerimiz birbirinden farklı olurdu. Her defasında farklı repertuvarla sahneye çıkmakla kalmaz, aynı zamanda zombiler gibi giyinirdik, bir parçayı tersinden çalardık ya da balkabağını gazyağıyla ıslatıp ateşe verirdik. Elbette asıl mesele müzikti –her zaman en önemli olmuştu– ama işin oyun kısmı da önemliydi. Eğlence kısmı. Bir süre sonra buna “yöntem” demeye başladık. *Yöntemin nedir, Jeremy? Yöntemin nedir, Victor?*

Aslında her zaman şu şekilde sorulurdu:

Yöntemin nedir, Cole?

“Aslında burada sahne donanımı arıyorum ama nafile,” dedim.

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

Yapabileceği bir şey olmadığını, biraz daha düşünmem gerektiğini söyleyecekken, bir anda zihnim tersine döndü ve bir şeyler yakaladı.

Gözlerimi kısıtım. “Senin ses sistemindeki hoparlörler ne durumda?”

ON İKİNCİ BÖLÜM

• ISABEL •

Bazen sosyopat olup olmadığımı anlamak için internette testler çözüyorum. Toplum, erkek sosyopatların sayısının kadın sosyopatlardan fazla olduğunu düşünür ama bu, medyanın daimi kıldığı son derece korkunç bir yalan. Dünyada, kabul etmek istediklerinden çok daha fazla duygusuz kadın mevcut.

Belki deli değildim. Ama ben deli değilsem, diğer herkes deli demekti.

Cole'a neden kötü davranmaya devam ettiğimi anlayamıyordum. Ve *Cole* derken, *dünyadaki diğer herkesi* kastediyorum.

Cole sadece birkaç kilometre ötemdeydi. Kaliforniya'daydı. Los Angeles'ta.

İşyerimde zaman durmuş bir türlü ilerlemiyordu. Bir küme leylak rengi kayık yaka kazağı yeniden düzenledim, bitkilerin tozunu aldım, ardından arka odaya geçtim. Sierra mağazada değildi fakat ardında varlığına delil olarak kumaş paçavralarından oluşan bir yığın ve ürünlerine ilham vermesi için biriktirdiği, “esinler”i diye adlandırdığı tuhaf şeyleri bırakmıştı. Mağazada son bulunduğumda ilhamları arasında süt şişesi, dondurularak kurutulmuş bir yaprak ve son derece tuhaf bir martı ayağı vardı.

Bir martının kopmuş uzvundan ilham alacak modayı vitrine asmak için sabırsızlanıyordum.

Sierra'nın eşyalarını bir kenara iterek tezgâhın üzerine oturdum. DHA ders notlarımı çıkardım. Bence dersin en zor kısmı DHA kısaltmasının açılımının ne olduğunu hatırlamaya çalışmaktı. Diplomalı. Hemşire. Asistanlığı. Bana bunun, tıp hazırlık derslerinden önce faydalı olduğunu söylemişlerdi ama nedenini anlamak güçtü. Telefonumdaki hâlâ açık olan arama motoru penceresinde çözmek için test sorusu vardı. Soru şuydu:

Hastanın odasına girdiğinizde hasta mastürbasyon yapıyorsa, ne yaparsınız?

- a) gülererek kapıyı kaparsınız
- b) nazikçe durmasını istersiniz
- c) kapıyı kapayıp çıkar, mahremiyet tanırırsınız
- d) mastürbasyonun tehlikelerini açıklarsınız
- e) başhemşireye bildirirsiniz

İşte böyle bir ders alıyordum. İşte böyle bir ders alıyordum.

Üniversiteye gidecektim. Üniversiteye gidecektim.

Doktor olacaktım. Doktor olacaktım.

Tüm bunları bir mantra gibi tekrar edersem sadece gerçekleşmekle kalmaz, aynı zamanda mantıklı ya da en azından doğru gelmeye başlardı veya ben mantıklıymış gibi düşünmeye başlayacaktım.

Saatler dakikalara dönüştü. Cole'la geçirdiğim sabah renkli, geri kalan her şey siyah-beyazdı.

Kolsuz bir gömlek sattım.

Annem aradı. "İsabel? Beyaz pantolonu mu giyiyorsun?"

Önceki gün biri bana, ailevi benzerliklere ilgili bir fotoğrafçı tarafından çekilmiş portre koleksiyonunu gösterdi. Yüzler, aslında birbirine iliştilirilmiş iki yüzden ibaretti: Örneğin bir tarafta baba, diğer tarafta oğul. Annemle böyle bir portremiz olsaydı, üzerinde oynanmış fotoğrafa bakanlar bunda tuhaflik göremezlerdi. İkimiz de aynı boyda ve kilodaydık. İkimiz de sarı saçlı, mavi gözlüydük. İkimizin de sizden nefret eden birer kaşı vardı. Beden ölçüleri bakımından, giysilerimizi paylaşmamız son derece olağandı ama bunu nadiren yapardık. Ben onun son moda eteklerine meraklı değildim ve annem de göbeği açıkta bırakan şeylere meraklı değildi.

Fakat beyaz pantolonu ortak giyerdik. Bu yüksek bel, dar paça pantolonun Hollywood tarzı mükemmel bir görünümü vardı. Bu pantolonu, göbeğimin bir iki santimlik kısmını kışkırtıcı bir şekilde açıkta bırakan, leopar desenli tişörtlerle giyerdim. Annemse aynı pantolonu, benim tarzımdan daha açık saçık olduğunu düşündüğüm, daracak siyah bir bluzla giyerdi.

“Kimi etkilemeye çalışıyorsun?” diye sordum ona.

“Kabalık etme,” diye cevap verdi annem. “Bu evet mi demek yoksa hayır mı?”

“Pantolonu kuru temizlemeye götürdüm. Üzerine bir şey dökmüştü. İğrençti. Aklıma getirmek bile istemiyorum.”

Annem kıkırdadı. “Kahveydi o. Şimdi kuru temizlemeye gidiyorum. Pantolonu alacağım. Akşam eve kaçta gelirsin?”

“Trafik olmazsa sekizde. Ama gelir gelmez hemen Sofia’yla dışarı çıkacağım. Sen işe ne zaman gideceksin?”

“Trafik olmazsa sekizde.” Annem son zamanlarda gece vardiyasına kalıyordu. Sebebi eski hastanenin yeni doktoru olmasıydı ve gece vardiyaları genelde sızlananlara verilirdi. Gece nöbete kalmak, ertesi gün gerçek dünyadaki vaktini uyuyarak geçireceğin anlamına gelirdi. Bu da bizi şarap masrafından kurtarıyordu.

“Ah, tamam, yarın görüşürüz.” Bu durum beni üzmemişti, annemi de. Mezuniyetim ve reşit olmam ilişkimizi sadece sosyal anlamda onaylamıştı. Sorun, annemin fazla serbest bir anne olması değildi. Elleri o kadar uzun süre üzerimdeydi ki nihayet çektiğinde avucunun izi ruhumda kalmıştı.

O gün bitmek bilmedi. Cole aramadı. Ben de aramadım. Ne istiyordum? Bilmiyordum.

Bir rock yıldızıyla ciddi düşünüyorsunuz fakat biriniz için ölüm ya da hastaneyle sonuçlanacak bir televizyon programı çekiyor. Ne yaparsınız?

- a) gülerek kapıyı kaparsınız
- b) nazikçe durmasını istersiniz
- c) kapıyı kapayıp çıkar, mahremiyet tanırırsınız
- d) mastürbasyonun tehlikelerini açıklarsınız
- e) başhemşireye bildirirsiniz

Günün sonunda, Sierra'nın eşi Mark geldi. Mark aslında işe yaramazdı ama yine de gelip faturalarla uğraşmayı severdi. Onun ne işle uğraştığından pek emin değildim. Modellik gibi bir şey yapıyor olabilir. Güneş gözlüğü sattırarak türden bir yüzü vardı.

“Selam güzelim,” diye selam verdi bana. *Güzelim* demesi, Sierra'nın demesinden daha tuhaftı. Sierra *harika, güzel, nefis ve sevimli* gibi kelimeleri, insanların belgisiz sıfatları kullanmaları gibi kullanırdı. Mark'ın gerçekten güzel olduğumu düşündüğünden ve Sierra'nın tüm canavarlarının güzel olduğunu düşündüğünden şüpheliydim. Fakat neden güzel bulmasıydı ki? Hepimiz bir şekilde görünmek için alınmıştık oraya. Yani, hepimiz Sierra'ya benzemek üzere işe alınmıştık ve Mark'ın da Sierra'yı çekici bulduğu ortadaydı.

Ona cevap vermedim ama benim için aynı anlama gelen şekilde kaşımı kaldırdım.

“Ne yapıyorsun?”

“Ders çalışıyorum.”

“Ne çalışıyorsun?”

Komiklik olsun diye neredeyse *mastürbasyon* diyecektim fakat Mark az evvel *güzelim* dediği için flört ediyormuşuz gibi anlaşılırdı.

“İnsanların kendilerinden nasıl kurtarılacaklarını.”

Mark birkaç sayfayı karıştırdı. Canavarlardan birinin geliştirdiği sistemi bozmaktan başka hiçbir şey yapmıyordu. “Bunu internette anlatıyorlar mı?”

Dünyadaki herkes, dünyadaki her şeyin internette olduğunu bilirdi. Benliğimde bu durumu umursayıp da Mark’a eğlenceli bir şekilde anlatabilecek bir yol bulabilmek için bilincimin derinliklerini ilgisizce kazıdım. Hiçbir şey bulamadım.

Telefonum titredi. Arayan Sofia’ydı.

“Sofia, ne var?” Telefonu, *Culpeper* diye açmak istemiştim çünkü sadece soyismimi kullanmak bana güzel bir maskülen fikir gibi geliyordu. Ayrıca “*ne var?*”dan daha kısaydı.

Sofia’nın sesi mahcup olmuş gibi çıktı. “Rahatsız ettiğim için üzgünüm. Ben sadece...”

Açıkça kendi suçu olmayan bir şey için özür dilemesi beni daha çok sinirlendirdi. “Ah, Tanrım, Sofia. Önemli değil. Sadece pislik yapıyordum. Ne var?”

“Sadece başladığımı söylemek için aramıştım. Yani, ilk bölümü, Cole’un programının.”

Bu kadar erken mi?

“Biliyorsundur zaten. Özür dilerim. Ben...”

“Sofia. Özür dilemeyi kes. Sitenin adı ne? Ha, tamam. İlk iki i yerine rakamla iki yazılan site. Bu akşamı unutma. Kırmızı bir şeyler giy.”

Telefonu kapadıktan sonra internetimi açtım. Ekranım küçük ve hoparlörüm de çok kötüydü ama işe yaramak zorundaydı. Gerginlikten karnım ağrıyordu, midem fena halde büzülmüştü. Bu kahrolası şeyler en beklemediğim anlarda ortaya çıkmanın bir yolunu bulurlardı.

Program çoktan başlamıştı; Cole sahilde bas gitarist seçmesi yapıyordu. Etrafında her boyda hoparlör vardı. Cole, bas gitar çaldığını iddia eden her kişiye ortak kullanılan bir gitar veriyor, seyircilere adayın ismini ilan ediyor, ardından ufak bir el hareketiyle onu takdim ediyordu. Bu hareket NARKOTIKA’dan kalma olmalıydı çünkü her yaptığında, etrafta toplanan aptal genç kız hayranları müthiş sesler çıkarıyorlardı.

Bu durum sinirimi bozdu. Sanki bu kızlar onun hakkında, benim bilmediğim mahrem bir şeyi biliyor gibiydiler. Bunların onun gerçek kimliğiyle alakası olmadığını bilmiyor muydular? Onu tanıdıklarını sanıyorlardı. Onu hiç kimse tanımıyordu.

Denemeye alman her adayın gitarından çıkan sesler, hoparlörlerin bulunduğu barakalardan tüm kumsala yayılıyordu. Cole’un en yakınındaki eski, ahşap kenarlı hoparlörlere, omuzlarına dökülen sarı saçları ve havacı güneş gözlüğüyle zayıf, ince ve uzun bacaklı bir adam yaslanıyordu. Adamın kıyafetleri o kadar pejmürdeydi ki ya hippy ya da ünlü biri diye düşündüm. Derken ekranda, yüzünün hemen altında bir yazı belirdi: *Jeremy Shutt, eski NARKOTIKA bas gitaristi.*

Cole’un geçmişinden bir parçanın, şimdiki hayatında belirmesi konusunda neler hissettiğimi bilemiyordum. Sanki sahnede yere yığılan o perişan görünümlü rock yıldızına bir adım daha yaklaşmak gibiydi.

Mark programı seyretmek için yanıma gelip tezgâha dayandı. Daha iyi görebilmesi için telefonumu ona çevirdim.

Cole'un etrafında bir kalabalık toplanmıştı. Cole o kadar muhteşem görünüyordu ki beden dilinin manyetik etkisinin büyüsunü ve çekimini karşımdaki minik ekrandan bile hissedebiliyordum. Bir an bu hissin verdiği rahatlığı kıskandım fakat sonunda bunun için çok fazla pratik yaptığını hatırladım. Cole, konser salonunun en ücra köşelerinde oturanlar için bile seyretmesi heyecan veren biri olmalıydı.

Kablolar kumların üzerinde sarmaşıklar gibi kıvrılarak uzanıyordu; Cole insanları, kendi hoparlörlerini takmaları için teşvik ediyordu. Çeşit çeşit minik iPod hoparlörleri yere saplanmıştı. Bunların yanı sıra daha büyük, daha gösterişli hoparlörler de vardı. Bu, tuhaf meyvelerle kaplı elektrikli bir ağaca benziyordu.

Ve bas gitaristler gelmeye devam ediyordu.

Bu insanların seçmelerden nasıl haberdar olup da geldiklerini bilmiyordum. Belki Baby kendi irtibatlarını kullanmıştı. Belki bunu Cole yapmıştı. Belki de Cole'un her hareketini internetteki blog sayfalarına yazan çekirdek bir NARKOTIKA fan grubu vardı. Belki sebebi, karşısında çok büyük bir kalabalığın ve devasa hoparlörlerin olması ve Venice Kumsalı'nı bir şekilde kendi oyun alanına çevirmesiydi.

Ekrandaki küçük kız turuncu hoparlörü fişe taktı ve mutlu bir şekilde el çırpmaya başladı. Cole St. Clair'in sesi sadece biraz yükselmişti.

"Sesleri arabayla buraya gelirken *duydum*," dedi Mark. "Ne olduğunu merak ettim. Bu fazla yüksek sesli. Yasalara aykırı olmalı."

Jeremy birkaçını onaylar gibi işaret yapsa da bas gitar çalan hiç kimse Cole'u tatmin edemedi. İçlerinde kalabalığın vazgeçilmezi olan çocuk uzun bir süre çalmaya devam etti. Kazanan o muydu?

Fakat sonra Cole amfiyi kapadı. Başını iki yana salladı.

Kalabalık sızlandı ama Cole sadece elleriyle “ne yapabilirim” der gibi bir işaret yaptı. Arkasını döndü ve o anda çocuk onun için önemini tamamen yitirdi. Cole’un pratik şeyleri nasıl hallettiğini, bugüne dek nasıl geldiğini hep merak etmişimdir. Şimdi görmüştüm. İnsanlar onun için artık insan değil, sadece planın parçasıydılar, hedefe dahil olan şeylerdi. Ve bu parçalar fazla düşünce ya da duygu gerektirmeksizin hareket ettirilebilirdi.

Tüm bunlar, Cole’un turnedeysen birlikte olduğunu söylediği kızları aklıma getirdi. Bu bana imkânsız gibi gelmişti. Ona inanmadığım için değil, o kadar insanın bana ulaşmasına izin verdiğimi asla hayal edemediğimdendi. İnsanı yoran, çılgına çeviren bir şeymiş gibiydi bu.

Ancak şimdi birden onu görmüştüm. Cole’un insanları nasıl nesnelere dönüştürdüğünü ve onlarla olan işini ne kadar kolay bitirebildiğini görmüştüm.

Kalbim içten içe buz gibi ve karanlıktı.

“Bu çocuk inanılmaz,” dedi Mark. Cole hakkında mı yoksa bas gitar çalacak bir sonraki kişi hakkında mı konuştuğunu anlayamadım. Kameraların onlara odaklandığı son andan itibaren birkaç düzine hoparlör daha fişlere takılmıştı. Elektriği nereden aldıklarını anlamak zordu. Jeremy sürekli elinde bir şeylerle tamirciye gitmek zorunda kalıyordu.

“Sanırım bunların parçalarından birkaç tanesini hatırlıyorum. Sen NARKOTIKA hayranı mısın?” diye sordu Mark.

“Onu tanıyorum. Cole’u yani.”

“Gerçekten öyle biri midir?”

Cole öyle biriydi. Aynı zamanda öyle biri değildi. Bu durum onu ne zaman gördüğünüze göre değişirdi. Fakat herkes böyle değil miydi zaten? “Elbette.”

“Önümüzdeki cumartesi evde ufak bir parti veriyoruz,” dedi Mark. “Diğerleri geliyor. Sen de geliyor musun?”

“Diğerleri derken?”

Cole ekranda, bas gitar çalan bir başka kişiye daha yolu gösterirken Mark elini tüm mağazayı işaret edercesine salladı. Ha. Diğer canavarlar.

“Ne tür bir parti?”

Mark martı ayağını eline aldı. “Sadece ufak bir parti işte. Baskı yapmıyorum. Düşün bunu. Olur mu?”

Yüz ifademe hiçbir şey yansıtmadım ama içten içe biraz gururum okşanmıştı. “Düşünürüm,” dedim ona. *Partiye* Cole’la gittiğimi hayal etmeye çalıştım.

Programda, daha çok hoparlör fişe takılmaya devam ederken Cole bütün gelenleri geri çeviriyordu. Kameraman metrelerce uzanan hoparlör sırası boyunca ilerledi: Aralarında kocaman siyah dikdörtgenler, avuç içi kadar kırmızı ve gri, kare şeklinde olanlar da vardı.

Elbette alana polisler de gelmişti. Sanki olay çıkmasını bekliyor gibiydiler ama buradaki Cole bela çıkaracak biri değildi.

“Kimseye zarar vermiyoruz,” dedi insanları göstererek. “Şu mutlu yüzlere bakın.”

Kameralar, dikkat çekmek için cıvıldaşıp alkış tutarak havaya sıçrayan hevesli kalabalığa döndü. Cole haklıydı: Kalabalıktaki insanların çoğu mutluydu. Cole insanların kendi düşünceleri ve ruh halleriyle nasıl da kolayca sörf yapmış ve hepsini kendi gürültülü neşesiyle değiştirmişti.

Polisler, Cole’a, gürültü yönetmeliği kurallarını çiğnediğini söylediler. “Bunu duyduğuma memnun oldum,” diye cevap verdi Cole ve gerçekten memnun bir hali vardı. “Aranızda bas gitar çalabilen var mı?”

“Anlamadım?”

“Benim bas gitariste ihtiyacım var.”

Polislerden biri güldü.

Cole da güldü. Ardından durdu. “Ciddiyim. Siz de çalın, biz de burayı kapayıp gidelim.”

Mantığın önderleri sayılan polisler kameralara, kalabalığa ve birbirlerine baktılar. Cole keyifle onlara gülümsedi.

Mantık bir an yerle bir oldu.

Elbette polisler çaldılar. Başka şansları var mıydı?

Polis memurlarından biri çaldı. Diğeri dans etti. Kalabalık felç geçirmiş gibiydi. Bas gitar çalan polis mükemmel değildi ama önemi yoktu. Sonuçta bir polis memuru, üç yüz hoparlör ve Cole St. Clair’in gülümsemesiyle güçlendirilmiş bir gitar çalıyordu.

Dünya Cole’a aitti.

“Şimdi bitirecek misiniz?” diye sordu polis. “Anlaşma böyleydi.”

Cole, “Hâlâ bas gitaristim yok,” dedi.

Elbette olay böyle bitmedi. Tüm yaygara boşuna değildi. Kalabalık sessizleşmişti.

Sessizliğin içinden Jeremy öne çıktı. Olanlara inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. Sarı saçlarının bir tutamını kulağının arkasına attı. “Tamam, Cole. Tamam. Yapacağım.”

Bir an, sadece kısacık bir an, Cole’un gerçek gülümsemesini gördüm. Ancak ardından bu gülümseme şov gülümsemesine dönüştü. Jeremy’yle kafa karıştıran hareketler yaptı, daha sonra elini sıkıca kavradı ve havaya kaldırdı.

“Bir kazananımız var!” diye bağırdı.

Daha sonra Jeremy’ye eğilerek aralarında gizli bir mesele varmış gibi sessizce bir şeyler söyledi. Fakat Cole’u tanıyordum ve kameraları unutmamış olduğunu biliyordum.

Sonra şu sözleri duyduk: “Gruba hoş geldin, adamım.”

Yazılar kaymaya başladı.

Harika bir şovdu.

Beklenmedik bir şekilde Cole'la gurur duydum. En azından bir konuda haklıydı: İnsanların ne istediklerini biliyordu. Bu, beladan uzak duracağı anlamına gelmiyordu fakat yaptığı şeyde çok iyiydi. Kısacık bir an için yanımda olmasını diledim çünkü şu anda bunu ona, her zamanki kırılganlığım olmadan söyleyebilirdim.

Fakat Cole yanımda değildi. Tek düşünebildiğim şey şu oldu:
Isabel, sakın ona bir daha âşık olma.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

• COLE •

“Akşam yemeği,” dedim telefona, daireme dönerken. Elimde, Baby’nin bütçesi tarafından karşılanan dokuz dolarlık portakal suyunu tutuyordum. Meyve suyu mağazasının dışındaki tabelada GELECEĞİNİZİ BİR BARDAK GÜN IŞIĞIYLA DEĞİŞTİRİN yazıyordu. benim geleceğim şimdiden oldukça parlak görünüyordu zaten, bir de buna portakal suyunu ekleyince neler olacağını görmek için sabırsızlanıyordum. “Bir sonraki öğün bu.”

“Ne?” dedi Isabel. Numarasını çevirmek ve telefona çıkması konusunda tatmin edici bir şeyler vardı.

“Akşam yemeği. Sonraki öğün. Sen. Ben. Ne kadar lezzetli bir planımız var.”

“Çıkamam,” dedi Isabel. “Kuzenim Sofia’ya, çıkma sözü verdim. Onu dışarı çıkarmazsam korkunç bir yaşlı kadına dönüşür.”

“Böyle asil davranmana bayılıyorum. Bana da gelebilirsiniz.” Portakal suyunun geleceğimi değiştirip değiştirmediğini anlamak gücü çünkü içmeye başlamadan önce nereye gittiğimi bilmiyordum. “Düşün içinde üç kişi için yer var.”

“Güzel vakit geçirmek için kuzenimi senin düşüne getirmem. Bu ona nasıl bir örnek olabilir ki? Sen bizimle gelebilirsin.”

Sofia'nın ne tür bir insan olduğunu bilmiyordum ve gevezelik etmek için kendimi pek hazır hissetmiyorum. Şu anda, bir işi iyi şekilde kotarmış olmanın ve kahrolası portakal suyunu kazanmanın tadını çıkarıyordum. "Bu akşam şehirde ne tür müzik çalacak?"

"Bilmiyorum."

"L.A.'de yaşıyorsun ve bunu *bilmiyor musun?*" Kimin çaldığını bilmiyordum ama bu, burada yaşıyor olsaydım bileceğim bir şeymiş gibi geliyordu bana.

"Konserlerden hoşlanmam. İnsanlar etrafta hoplayıp zıplarlar ve pis kokarlar, müzik de kötüdür."

"Kutsalıma küfretmeye devam edersen seninle daha fazla konuşabilir miyim bilemiyorum." Profesyonel bir frenolojistin reklamını yapan ilana bakmak için durdum. İlanda, başının etrafında yıldızlar bulunan kel bir adamın profilden çizimi vardı. Satılan ürünün ne olduğunu anlamak güçtü. "Daha önce sevdiğin bir konsere hiç gitmedin mi?"

"Dur düşüneyim; hayır, hayır, gitmedim. Peki, gerçek anlamda sevdiğin bir konsere gittin mi? Yoksa sadece konserleri sevmen gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Bu saçma bir soru," dedim, saçma olmasa da. Konserin kendisi ben olana dek çok fazla konsere gitmemiştim ve anladığım kadarıyla müzik piyasası, iyi vakit geçireceğinizi düşünmeseniz bile kendi konserlerinizi kaçırmamanızı pek doğru bulmuyordu. "Sofia gerçek mi?"

"Ne? Onun neden böyle biri olduğunu bilmiyorum bile. Çocukluğunda, şu anki duygusal dengesizliğine zemin hazırlayabilecek bir şey yok gibi görünüyor. Bekle biraz. Sen onun gerçek olup olmadığını mı kastediyorsun? Akşam yemeğinden kaçmak için kendime bir kuzen uydurmadım, Cole. Bunu sana söyledim."

"Bir daha aradığımda telefonu açacak mısın?" diye sordum.

"Bu sefer açtım, öyle değil mi?"

“Evet de.”

“Evet. Şartlı evet.”

Portakal suyumu bitirdim. Gecenin, Isabel Culpeper’in dudakları olmadan geçeceği bilgisinin ifşası ışığında cömert davranmaya çalışıyordum. Portakal suyu geleceğimi pek hoş olmayan bir şekilde değiştirmişti. “Ne şartı?”

“Bazen beni günde kırk kez arayıp müstehcen sesli mesajlar bıraktığın için telefonu açmıyorum.”

“Saçma. Bu hiç tarzım değil. Ben çift sayılı aramalar yapmam ki.”

“Bazen de bir şey söylemek için değil, sadece canın sıkıldığı için arıyorsun. Ben, kendini eğlendirmek için çağıracağın canlı internet bağlantısı işlevi görmek istemiyorum.”

İşte bu tam benim söyleyeceğim bir şeydi.

“Bu yüzden şimdi eve git, albümünü yaz, sonra sabahleyin beni ara ve bu hafta sonu nereye gideceğimizi söyle.”

“Yalnız başıma kalacağım.”

“Hepimiz yalnızız, Cole.”

“İşte benim küçük iyimserim,” dedim.

Telefonu kapadıktan sonra tekrar eve döndüm.

Isabel’i düşün içinde öptüğümü düşündüm.

Bu tuhaf, yeniçağ cennetinde nasıl yalnız bir akşam geçirdiğimi düşündüm.

Albümde yer alacak parçalar üzerinde çalışmayı düşündüm.

Sam’i aramayı düşündüm.

Banyoda kafayı bulmayı düşündüm.

Bahçeyi geçip Leyla’nın kaldığı sıvalı eve gittim. Bahçeye açılan kapı açıktı.

İçeride sadece beyaz bir kanep ve çok fazla bambu vardı. Pencerelerden süzülen akşam güneşinin ışıkları içeriye çevre dostu, şık bir

araba galerisine benzetmişti. Ortada araba yoktu tabii. Leyla odanın ortasında yerde oturmuş, yoga ya da meditasyon yapıyordu. Bunların birbirlerinden farklı şeyler olup olmadıklarını hatırlayamıyordum. Meditasyonun, özel bir tayt gerektirmediğini sanıyordum.

Kapının kasasına hafifçe vurdum.

“Lily. Leyla. Yarın hakkında biraz konuşabilir miyim? Dünyayı daha iyi bir yer haline getirdiğimizde?”

Leyla ağırlaşmış gözkapaklarıyla ve barışsever bir ifadeyle bana baktı.

“Ah, sen.”

“Evet, ben. Komik bir hikâye anlatayım sana: Annemin de bana ilk söylediği şey bu olmuştu.”

Leyla gülmedi.

“Sadece sana söylemem gerektiğini düşündüm,” dedi, “çünkü ben dürüstlüğe inanırım. Müziğine ya da hayata dair şahsi algına saygı duymuyorum.”

“Tanrım. Pekâlâ. Söyledin işte.”

Leyla kolunu uzattı ve gerindi. “Bu insana iyi hissettiriyor, değil mi?”

Bir hippie tarafından aşağılanmanın önemli bir olay olup olmadığını merak ettim. “Aslında *iyi* sözcüğünü kullanmayacaktım ama neyse. Şu notayı farklı şekillerde çalmak ister misin yoksa bir kere çalmak senin için yeterli miydi?”

Leyla esnettiği kolunu değiştirdi. Hızı, işkence ritminden miskin bir ritme doğru değişiyordu. “İnsanları harcamakta sakınca görmüyorsun. Birer nesne gibiler.”

“Tamam, eee?”

“Ve şöhret için bu işin içindesin, müzik için değil.”

“İşte yanıldığın nokta burası, dostum,” dedim ona. “İkisi için de bu işin içindeyim. Yüzde elli yüzde elli. Belki yüzde kırka yüzde altmış olabilir.”

“Altı hafta içinde kaydetmemiz gereken albümü yazdın mı sen?”

“Şimdi keyfimi kaçırıyorsun işte.”

Kendisiyle alay ettiğinizi anlayamayan biriyle alay etmek keyif vermiyordu.

Leyla, “Benim çalma tarzımdan da nefret etmeyeceğini nereden biliyorsun?” diye sordu.

Biraz vakit kazanmak için ona Cole St. Clair tebessümüyle baktım.

Mesele şuydu; bas gitar çalanlar için seçme düzenleyebilirdim çünkü eski bas gitaristim Jeremy yanı başımda oturuyordu. Başka bir bas gitarist alabilirdim çünkü eskisinin yerine yenisini almıyordum. Jeremy gitmemişti, sadece taşınmıştı. NARKOTIKA bateristi vadideki bir evde yaşamıyordu. Kurt bedeniyle bir çukurun içinde, ölmüş vaziyette yatıyordu. Ve bateristler hakkında, acaba Victor’dan iyi olabilirler mi, şeklinde düşünmeye başlasaydım, bununla baş edebileceğimi hiç sanmıyordum. Kendi suçluluk duygumu ve kederimi de o mezarın içine gömmüştüm. Ölü bir adamdan özür dilemiştim ve her şey sona ermişti.

Temelleri sağlam olmayan bir sondu bu.

Ona, “Bir planım var. Her şey kontrol altında,” dedim.

Leyla gözlerini tekrar kapadı. “Kontrol bir yanılsamadır. Hayvanların kontrol gibi bir yanılgıları yoktur.”

Birden, Isabel’le ama yalnızca Isabel’le olmayı o kadar istedim ki... Bu akşamı burada yalnız başıma, yalnızca Leyla’ya bakarak geçirmek zorunda kaldığıma inanamıyordum.

“Sen ucube bir hippisin,” dedim. Kameraların beni duymaları umurumda değildi.

“Hippi hayvan yoktur,” diye cevap verdi Leyla, “çünkü her hayvan, doğası gereği, çevresiyle birdir.”

Kapı eşiğine vurdum ve bahçeye çıktım. Arzum hâlâ içimde yanıp tutuşuyordu. “Yarın seni kovabilirim.”

Leyla gözlerini açmadı. “Yarının bana getireceklerini kabullendim ben.”

Ne kadar da saçma bir ifadeydi. Yarın tam olarak insana, söylenen şeyi getirirdi. Ona hiçbir şey söylemezseniz, elde edeceğiniz şey hiçbir şey olurdu. Ben artık bunu istemiyordum. Bir şeyler istiyordum. Hayır. Ben *her şeyi* istiyordum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

• ISABEL •

Cole'un beni tekrar araması sadece kırk beş dakika sürdü. Yıkım Evi'ne doğru yol almaya henüz başlamıştım.

"Akşama dair planların hakkında düşündüm," dedi Cole, "ve bunların gerçekten Sylvia için pek de harika planlar olmadığını düşündüm. Sofia mıydı? Sofia."

"Görüyorum ki onu çok iyi tanıyorsun. Planlarım nasıl onun için harika olmuyormuş bakalım?" Arabayı geri geri garaj yoluna soktum. Aynaya bakmadım. Başlangıçta dümdüz gidebiliyordum. Yaşlı kadınları, evcil hayvanları ve çocukları ezersem bu onların suçu olurdu. Uyarmadı demeyin.

"Nasıl mı? Ah, bak nasıl da cevabımla oynadın. Çünkü planlarına ben dahil değilim."

"Peki, senin de dahil olduğun harika planın neymiş bakalım?"

"İçinde benim olduğum bütün planlar harikadır. Fakat bu seferki bir sürpriz ve yanında Sylv... Sofia'yı, bir kazak, bir de kürdan batırılmış peynir küpleri getirsen iyi olur."

"Ben sürprizlerden hoşlanmam." Kalp atışlarım şimdiden hızlanmıştı. Kaçınmaya çalıştığım şey buydu.

“Bu sürpriz değil, harika bir plan. Şey, orada iki kişi daha olacak. Fakat içlerinden biri Sofia’ya benziyor çünkü hayat korkutucudur, diğeri de senin gibi biri. Tek bir farkla, onun içinde sendeki alaycı tavır yerine dini duygular var.”

“Cole...”

“Peyniri unutma.”

Bir saat sonra yanımda Sofia’yla ve bir grup ölü insanla birlikte bekliyordum. Cole’un müthiş planı, onunla Hollywood Forever Mezarlığı’nda, Johnny Ramone’un anıt mezarının yanında buluşmayı kapsıyordu. O –yani Cole, Johnny değil– yeni yıkanmış gibiydi ve düz beyaz tişörtü ve pahalı kot pantolonu içinde bin kat daha yenebilir görünüyordu. Yanında ölü olmayan iki adam getirmişti: Jeremy ve ismi Leon olan adam. Bu ikinci adam babam olacak yaşıyordu ve üzerinde hoş bir kumaş pantolon ile tertemiz, kolları kıvrılmış gömlek vardı. Menajer olabilir miydi? Bu arada, Jeremy daha çok hippie gibi ve yüz yüze gelince daha az ünlü görünüyordu.

Sofia mezarlıkta olmaktan memnun değildi. Leon da değildi. İkisi de açıkça bunu dillendiremeyecek kadar nazik insanlardı.

Mezarlıkta olmak beni rahatsız etmiyordu çünkü:

- Buradaki insanlar çoktan ölmüşlerdi ve kimse onlara yardım edemezdi.
- Johnny Ramone dahil olmak üzere, bu insanların hiçbirini tanımıyordum.
- Cole’la öpüşme fırsatını bir daha ne zaman yakalayacağımı düşünmek zihin gücümün çoğunu tüketiyordu.

Ayrıca mezarlık çok ürkütücü değildi. Güneş, gökyüzüne dek uzanan palmyelerin ve bembeyaz mezarların ardında batarken pembe

tonlarda ısıldıyordu. Belli belirsiz neşeleri olan mezar taşları, güzel görünümlü göllerin etrafında yükseliyordu. Bir de tavuskuşları vardı. Etrafta tavuskuşları varken korkuya kapılmak zordu.

Ayrıca mezarların arasında battaniyelerin üzerinde oturan birkaç yüze yakın insan da vardı.

“Ceketinin yapımı için hayatından olmak zorunda kalan flamingoya kart göndermek isterim,” dedi Cole bana, “çünkü giysi olarak harika iş çıkarmış. Ceketin kapladığı alanın dışında kalan her şeyi ağzıma almak isterdim.”

Bu kadarı fazlaydı. Üzerimdeki çok dayanıklı olmayan, pembe bir ceket (ayrıca kuş tüyü değildi, kürktü). Gözleri, dile getirmedığı her şeyi söylüyordu. Benim yüzümün de aynı şeyi ona söylemediğinden pek emin değildim.

Bu geceden asla canlı çıkamayacaktım.

“Çocukların önünde olmaz,” dedi Jeremy.

Cole bana güneş gözlüğünü verdi. Gözlüğü taktım ve ona baktım. Bu gece yüzünde o şovmen gülümsemesine benzer bir iz yoktu ya da gözlük o gülümsemeyi göstermemeye programlanmıştı. Cole sadece... oldukça yakışıklı ve benimle oracıkta birlikte olabilecekmiş gibi neşeli görünüyordu.

İmdat.

Fakat etrafta kendime yardım edebilecek tek kişi bendim.

Cole dikkatini Sofia'ya yöneltti.

“O şeyin içinde peynir var mı?” diye sordu, elini Sofia'nın taşıdığı piknik sepetine doğru sallayarak. O ana kadar Sofia hiçbir şey söylememişti. Beyni türünün birçok diğer üyesinin varlığıyla aşırı yüklenmişti. İşte bu kadarı, kendisine peynirin sorulması çok fazlaydı. Sofia yusuvarlak gözleriyle ona bakakaldı.

“Sadece sandviç var,” demeyi başarabildi. Ardından, biraz daha yüksek sesle, “Farklı sandviçler,” dedi.

Sepetin içinde sadece sandviç yoktu. Sepeti hazırlayan Sofia olduğu için, kapağın altından görünen uyumlu piknik örtüsüyle, gerçek bir kapalı kutuydu bu. Bir dergi sayfasını boydan boya kaplamaya hazır durumdaydı: *Mükemmel pikniğinizi planlayın! Sadece arkadaşlarınızı ekleyin!*

“Mezar taşı olarak bir klavye isterim,” dedi Cole, dikkatini elektro gitar çalan Johnny Ramone’un heykeline yönelterek. Johnny’nin günahkârların yüzüne benzeyen taştan yüzüne dokundu.

“Jeremy, sen ne istiyorsun?”

Jeremy, bir mezarın yan tarafında yazan Rob Zombie sözlerine bakıyordu: *Kendini adamış bir punkçı ve sadık bir dost.* “Ben yakılaşacağım. Bir sonraki dünyaya geçtiğimde, bedenimin bu dünyaya ne faydası olacak ki?”

“Elbette,” dedi Cole. “Ben yine de seni gömdüreceğim ama. Isabel? Ya sen? Belki makineli tüfek ya da taş?”

Gülemedim çünkü oynadığı oyun gülümsemememi gerektiriyordu. Fakat bu halimden hoşlanmıştım. “İkisi de.”

“Leon?” diye sordu Cole.

Leon’un böyle bir oyun için fazla nazik olduğunu anlayabiliyordum. O, kendisini kırsanız bile bunu anlamınıza asla izin vermeyen türde, ağırbaşlı ve latif adamlardan biriydi ve bu durum beni bir şekilde, onu kırmamak için zorluyordu. Fakat o da Cole’u memnun etmek istiyordu çünkü herkes Cole’u ya memnun etmek ya da öldürmek isterdi. Bu yüzden cevap verdi. “Bir keresinde üzerinde melek olan bir mezar görmüştüm ve meleğin kafası şu şekilde olsa da...” Leon çenesini hafifçe kıvrarak, “Gülümsüyordu. Hafifçe. Güzel bir heykeldi. Ben öyle isterdim,” dedi.

“Ben onu becerebilirdim,” dedi Cole.

Sofia, kendisine sorulmadan bir saniye önce bu soruya cevap verecek sıradaki kişinin kendisinin olduğunu fark etti. Sıkıntı gözlerinde birikmişti.

“Bu korkunç bir düşünce,” dedi laf arasında, yalnızca dikkat kesilmiş köpeklerin işitebileceği bir sesle. Şansına, Cole dikkat kesilmiş bir köpekti.

“Ölüm korkunç değildir,” dedi. “Diğer her şey öyledir.”

“Konuşmak için hoş bir tema değil bu,” dedi Sofia cesurca. “Konuşulacak birçok güzel şey var.”

“Kesinlikle,” diye hak verdi Cole ona, beni rahatlatan bir şekilde. Leon’un kolunu kavrayarak işaret etti. “İşte. Leon. Şurada. Bugünün fotoğraf karesi bu.” Leon itaatkâr bir şekilde telefonunu kumaş pantolonunun cebinden çıkardı ve Cole’un işaret ettiği kareyi çekti: gölgeleri beyaz bir mezarın ardındaki görkemli pembe gökyüzüne yansıyan sağa eğimli palmyeler.

“Ben zihnimde bir fotoğraf çektim,” dedi Jeremy.

Benim zihnimin hafızası doluydu. Bunu çekebilmek için daha sıradan bir San Diego günbatımı zihin-fotoğrafını silmek zorunda kalmıştım.

Ellerinde şarap şişeleriyle bir grup yaşlı kadın yanımdan gülerek geçerken, “Buradaki planın nedir, Cole?” diye sordum.

“Aslına bakarsan,” diye cevap verdi Cole, “bu Leon’un planı.”

Bunun üzerine Leon mütevazı bir ifadeyle baktı. “Bunu bir hafta sonu ekinde okumuştum.”

Cole ona hak verdi. “Gelişmelerin yaşandığı yer. Görünüşe bakılırsa, şuradaki anıtın yan tarafında film gösterecekler.” Fotoğraf karesini işaret etti. “Ve biz de böylece oturup...” İki elinin parmaklarını da birbirine kenetledi. “Filmi seyredeceğiz.”

Cole’un gösterdiği beyaz anıt devasaydı ve üzerinde hiçbir şey yoktu, film gösterimi için idealdi. “Hangi film?”

Cole kurnaz bir ifadeyle öne eğildi. Bir an arzu içimi delip geçti. “*Güzel ve Çirkin*.”

Cole sırtıttı. Film aslında *Güzel ve Çirkin* değildi.

Gözlerimi kıstım. “Bana çirkin demenden hiç hoşlanmıyorum.”

Cole’un yüzündeki tebessüm o kadar güzeldi ki canımı acıttı.

Leon araya girdi. “Çocuklar, oturacak bir yer bulsak belki iyi olur.”

Cole, Jeremy’yle zıplayıp kalkarken Sofia dirseğime asıldı. “Ah, Isabel, ne kadar *güzel* bir adam,” diye fısıldadı bana.

Sanki *korkunç* der gibi söylemişti.

Az ileride, ön tarafta uzun boylu birçok insanın olduğu bir yer buldular. Sofia örtüyü yere serdi ve herkese sandviç servis etti. Bu beni sinirlendirmişti. Fakat diğerleri ona, bunu yapmamasını söylemeleri gerektiğini bilmiyorlardı. Sofia sandvicini son derece sessiz ve kusursuz hareketlerle yerken onu izledim. Ağzı açıkken yanlış bir şekilde yapmamak için ekmeğinden ufak parçalar koparıyordu. Hareketi, bir şeyleri yumruklama isteği uyandırdı bende. Nasıl çiğnediğini umursamadıklarını göremiyor muydu? Ellerine sandviçlerini vermeden önce onu sevmeye hazır olduğunu anlamıyor muydu?

Alkol olacağını düşündüm (korktum?) fakat daha sonra Jeremy’nin alkol, sigara ve uyuşturucudan uzak kalmayı seçmiş bir Budist olduğu, Leon’un beş sene önce alkolü bıraktığı, Cole’un da alkolden uzak durduğu ve Sofia’yla benim de biz olduğumuz anlaşıldı.

Yanımda oturan Cole elini ceketimin altından sırtıma soktu. Parmakları yalnızca beni arzuluyordu. Neredeyse ölüyordum.

“Ceketimi almak ister misin?” diye sordu Leon, Sofia’ya.

“Ah, hayır, ben iyiyim,” dedi Sofia fakat donduğu açıkça ortadaydı ve Leon bu soruyu katı baba tavrıyla sormuştu. Sofia muhtemelen, babacan tavrın neye benzediğini hatırlamıyordu.

“Sofia,” dedim, sandvicimi ağızımdan uzaklaştırarak. Ekmeğin uç kısmında kırmızı ruj izim vardı. “Eğer bu adamın ceketini almazsan bir şeyleri ateşe vereceğim.”

Cole aniden canlandı.

Jeremy başını yavaşça iki yana salladı. “Hayır, dostum. Burada olmaz.”

Jeremy bunu öyle tembel, sessiz ve şakacı bir tavırla söylemişti ki birden ikisinin bir zamanlar aynı grupta oldukları açıkça anlaşıldı. Jeremy, Cole’u, o genç kız hayranların tanımadığı bir şekilde tanıyordu. Onu kıskanacağımı sandım ama daha çok hayatta kalanlar kulübüne bir üye daha bulmuş gibi hissettim.

Sofia ceketini aldı.

Film başladı. Ancak çok geçmeden filmin, hepimizin seyretmiş olduğu *Ferris Bueller’la Bir Gün* olduğu ortaya çıktı.

Bir ara dönüp Cole’a baktığımda, bana baktığını gördüm. Gözleri, sanki yüz ifademi okuyup bir şeyler öğrenmeye çalışıyormuşçasına kısılmıştı. Üzerine, pembe gökyüzünün son ışıkları ve öne eğilen palmyelerin upuzun gölgesi düşmüştü. Kaliforniya’nın onu böyle yapmadığını düşünmek imkânsızdı çünkü palmyeler, tavuskuşları ve gitarını çalan Johnny Ramone anıtıyla birlikte o da öylece yerden bitmiş gibi görünüyordu.

Cole bakışlarını benden ayırmadı.

Tanrım, onu fena halde öpmek istiyordum.

Keşke yalnız olsaydık.

Fakat yanımda bana ihtiyacı olan Sofia ile Cole’un şoförü ve flörtü gibi duran Leon vardı ve bir de Jeremy yanımdaydı. Eh, Jeremy’nin kim olduğunu bilemiyordum. O kendi kendini idare edebilecek biri gibi duruyordu.

Filmin ortasında, Sofia tuvalete gitmek için müsaade istedi. Gittiği yerde uzun süre kaldığından iç çekerek ayağa kalktım. “Gidip Sofia’ya bakacağım,” diye fısıldadım.

Onu mezarlardan birinde buldum. Geniş geçitten geçerek yüksek, cam kubbeli tavanın altına vardım. Her iki tarafımda yükselen duvarlar, posta kutularına benzer karelere bölünmüştü. Kutuların ön kısımlarına iliştirilmiş, kül kavanozu vardı. Bunlar ölü insanlara ait kutulardı.

Sofia kavanozlardan birinin yanında sessizce ağlıyordu. Leon’un ceketi de hâlâ omuzlarındaydı. Hızla yanına giderken topuklarım zeminde takırdadı.

“Yetişkin insanlar böyle yapmazlar,” dedim ona.

Sofia yüzünü öte yana çevirdi ve burnunu çekti. “Ben yetişkin değilim.”

“Mesele nedir?”

“İnsanlara ne söyleyeceğimi bilemiyorum.”

“Film seyrediyoruz. *Hiçbir şey* söylemiyoruz ki.”

“Ama konuşuyor *olsaydık*... Ne söyleyeceğimi bilemezdim.”

Varsayım olmasa bile zar zor anlayabileceğim varsayımsal bir sorunu nasıl çözebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Bu durum birkaç dakika sonra Sofia’nın daha çok üzülmesine, benimse daha çok öfkelenmeme, ölü insanları ve onlardan biri olan kardeşimin Kaliforniya’da tertemiz, beyaz bir kavanozun içinde olmak yerine çukurun birinde yattığı gerçeğini daha çok düşünmeme yol açtı.

“Hey,” dedi arkamdan bir ses. Tuhaf ama gelen Jeremy’ydi. Hiç tehditkâr bir havası yoktu. Öne eğilmiş, bir tutam saçını kulağının arkasına atmaya çalışıyordu. “Benim. Her şey yolunda mı diye bakmak için geldim.”

“Ah, bu kız...” *Hayattan bıkmış.*

Jeremy'nin varlığı Sofia'yı çileden çıkardı. "İşte şimdi gerçekten işleri mahvettim!" diye acı acı bağırdı.

"*Mahvetmedin,*" diye çıkıştım.

Jeremy sakın bir ifadeyle, "Ah, hey, hayır. Cole, Leon'la randevusunda; birlikte harika vakit geçiriyorlar. Hey, bir şey denememin bir sakıncası var mı? Bu, şeyde öğrendiğim bir şey..."

Jeremy etrafımdan geçip Sofia'yla yüz yüze geldi. Jeremy'nin yüzündeki ifade ona benimkinden daha rahatlatıcı gelmiş olmalıydı ki Sofia en son gözyaşı damlalarını da akıttı ve Jeremy'nin gözlerine baktı.

"Her şey üzerine geliyormuş gibi hissediyorsun, değil mi?" diye sordu Jeremy. Bunları söylerken aynı zamanda elleriyle işaret etti. Upuzun parmakları vardı. Bas gitar için uygun parmakları. Tek eliyle göğüs kemiğine hafifçe vurmaya başladı ve diğer eliyle de Sofia'nın gevşekçe duran bileğini tutarak aynı hareketi ona da kendi üzerinde denetti. "Tam buraya hafifçe vur ve sözleri benimle birlikte tekrarla. Şunu söyle: 'Burada hepimiz iyi durumdayız. Beni gülümsetiyorlar.'"

Yok artık.

Sofia mahcup bir ifadeyle ona gülümsedi.

Yok artık çarpı iki.

"Şimdi de buraya vur," dedi Jeremy ve çenesine vurmaya başladı. Sofia'nın bunu yapmayı reddedeceğini –ben reddederdim– sandım fakat Sofia Jeremy'nin yaptığını aynen yaptı. "Ve şunu söyle: 'Burada hepimiz iyi durumdayız. Benim hoş biri olduğumu düşünüyorlar.'"

Üçüncü kez. Yok. Artık.

"Aman Tanrım," dedim. "Bu gerçekten işe yarıyor mu?"

"Isabel," dedi Jeremy sakince, "bu bir pozitif alan."

Sofia şaşkın ve zayıf çıkan kıkırdamasını bastırdı. Bense gözlerimi devirdim. "Uzun sürecek mi?"

"Sonsuzluk uzun mudur?" diye sordu Jeremy.

“Ah, Tanrım...”

Jeremy gülümsedi. “Şaka yapıyorum. Beş ya da on dakika.”

Dışarıyı işaret ettim. “Ben orada olacağım. Sana uyar mı, Sofia?”

Uyardı. Elbette. Hayali yaratıklar her zaman diğer hayali yaratıklarla mutlu olurlardı.

Karanlıkta yalnızca birkaç metre ilerlemiştim ki Cole karşımda beliriverdi. Gözleri arzu doluydu.

“Isabel...”

Parmaklarının elimi kavradığını ve beni bir kenara çektiğini fark edebilecek zamanı zar zor bulabildim. Ardından mozolenin kenarına geçerek öpüşmeye başladık. Bu, anlık gelişen ve o kadar çok arzu ettiğim bir şeydi ki önce o mu öptü yoksa ben mi, karar vermem imkânsızdı. Cole’un dudakları, kolumun üst kısmını sıkıca sarmış parmakları ve eteğimi sıyıran diğer eli dışında zihnimdeki diğer her şey iptal olmuştu. Uyluğumdaki eli soruydu, onu daha yakma çeken ellerimse bu sorunun yanıtıydı.

Etraf, ikimizi saklayacak kadar karanlık değildi. Sofia, Jeremy’yle birlikte dışarı çıkıp bizi görebilirdi, kendimi fazla kaptırmamalıyım.

Bir önemi yoktu.

Onu istiyordum.

Bir fener ışığı yüzümüzü tarayıp geçti. Bir ikazdı.

“Hey, gençler,” dedi adamın biri. Standart bir güvenlik görevlisi. “Kendinize bir oda bulun.”

Cole öpmeyi bıraktı ama beni bırakmadı.

“Evet,” dedi Cole, işine dönen görevliye gergin bir ifadeyle gülümseyerek. Daha sonra dili ve dişlerini de kullanarak, “Benimle gel,” diye fısıldadı kulağıma.

Nabzım karnımda ve uyluklarımda çarpıyordu. Ne demek istediğini anlamıştım ama, “Zaten geliyordum,” dedim.

“Öyle değil,” dedi Cole. “Öyle değil. Bu akşamın bitiminde. Benimle gel,” diye tekrarladi.

Öpüşmekten söz etmiyordu. Seksten söz ediyordu.

“Sofia’yı eve geri götürmek zorundayım,” dedim ona.

“Ben seni alırım,” dedi Cole.

Zihnim yerine bedenim bir cevap mırıldandı. Düzgünce düşünmeye çalıştım. “Eve nasıl döneceğim?”

“Eve mi?” dedi Cole, bu sözcüğün ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi. “Benimle kal. Sabah seni geri götürürüm. Isabel...”

“*Benimle kal!*” diye fısıldadı, birden seksi bir ton bulan sesiyle. Korktuğum şey kalmak değil, onunla kalmaktan *hoşlanabileceğimdi*. Peki ya sonra ikimizden biri diğerinden bıkip usanınca ne olacaktı? İstirap Ev’inde bu tür kavgalara, böyle şeyleri arzu etmemeyi öğrenecek kadar sık şahit olmuştum. İki gün önce yanımda değildi, şimdiyse geceyi onunla geçirmemi istiyordu. O, birçok kızla birlikte olmuş havalı bir rock yıldızı olabilirdi ama ben de muhtemelen eskiden Katolik olan ve üçüncü aşamaya birkaç kez geçmiş bir kızdım. “Ne istiyorsun benden?”

“Söylemiştim,” dedi. “Akşam yemeği. Tatlı. Seks. Hayat.”

Her nedense bunu söylemesi canımı acıttı çünkü buna ne kadar inanmak *istediğimle* gerçekte ne kadar *inandığım* arasında fark vardı. “Böyle söyleyince havalı olduğunu düşünüyor, o yüzden söylüyorsun,” dedim.

Cole ilgisiz bir ses çıkardı. “Öyle ama aynı zamanda ciddiylim.”

Daha iyi düşünebilmek için elini kalçamdan ayırdım. “Yavaş ol, Cole.”

Cole gürültülü ve aşırı duygusal bir şekilde iç geçirdi. Ardından başı omzuma düştü, soluğunu köprücük kemiğime doğru verdi. Bir kez olsun kıpırdamıyor, bir şeyler istemiyor, soru sormuyor, bir

şey yapmıyordu. Sadece bana sarılıyor ve kendisine sarılmama izin veriyordu.

Bu son derece şaşırtıcı bir şeydi.

Bu bir soru değil, bir açıklamaydı.

Ve işte en çok korktuğum şey buydu: Cole St. Clair'in bana âşık olması, benim de ona âşık olmam... Patlamaya hazır birer silah gibi olacak ve sonunda kırık kalplerimizle ortada kalacaktık.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

• COLE •

Isabel benimle gelmedi, bu da evimde hâlâ yalnız olduğum anlamına geliyordu. Gökyüzündeki devasa ay, balkonun cam kapılarından beni inceliyordu. Isabel'i o kadar arzuluyordum ki düşünmüyordum bile. Şimdiyle sabah arasında sayısız dakikalar vardı.

Klavyeme baktım, o da bana baktı. İkimiz de birbirimizle ilgilenmiyorduk.

Mutfakta, tezgâhın ucuna monte edilmiş ve yere doğrultulmuş kameraları aradım. Kameralardan birinin önünde diz çökerek, “Merhaba. Ben Cole St. Clair. Bu da benim enstrümanım,” dedim. Doğrudum ve kalçamı bir iki dakika boyunca kameranın önünde döndürdüm. Kamera tatmin eden bir izleyici kitlesi değildi.

Tavana uzanıp uzanamayacağımı görmek için tezgâha çıktım. Uzanabiliyordum. Ekmek kızartma makinesine bir tekme savurdum ve nasıl ses çıkardığına bakmak için yere attım. Fazla ses çıkarmadı.

Henüz sabah olmamıştı.

Isabel'in dayanılmaz cazibeme karşı gösterdiği direnci bir türlü algılayamıyordum. Böyle azgın halde onu beklemeye ancak onun da beni arzuladığını bilerek tahammül edebilirdim. Onu arayıp durumunun gerçekten böyle olup olmadığını sormaya can atıyordum

fakat böyle bir telefon görüşmesinin, Isabel'in benim için oluşturduğu her bir parametreyi ihlal edeceğini anlayabiliyordum.

Yatak çok fazla sorumluluk istediğinden oturma odasındaki sandalyelerden birine çöktüm ve uykuya dalana dek kolçak kısmındaki ipleri çekiştirdim. Rüyamda, eski okyanus suyu kokan bir sandalyede durduğumu gördüm ve boynum tutulmuş vaziyette, ay hâlâ yüzüme vururken uyandım. Kalbim ve akciğerlerim beni hâlâ içten içe yiyip bitirdiğinden eşyalarımı alıp terasa çıktım.

Sabahın erken saatlerinde, henüz hava tam aydınlanmamışken, Los Angeles serin ve menekşe tonlarındaydı. Ay, dolunay evresini yeni geçmişti fakat yine de ırice açılmış bir göz biçimine oldukça yakındı. Birkaç cadde ötede bulunan bardaki insanlardan yükselen kakhaha seslerini işittim.

Terasta sessizce dolaştım. Parmaklarımı korkuluklarda, mobilyaların kenarında ve budanmış limon ağaçlarının etrafında gezdirdim. Etrafta hiç kamera yoktu ve Venice'in büyük bir kısmını tepeden görebiliyordum; diğer evlerin çatılarını görebiliyordum. Yan taraftaki balkon boştu, aslında tüm evin boş olduğunu düşündüm. Ev kiralıktı. Ve diğer tarafındaki, karanlıkta zar zor seçilebilen balkon da boştu.

Etraf güvenliydi. Muhtemelen. Açık bir alandı. Teknik olarak kurşungeçirmez değildi fakat yeterince yakındı. Bu riskin kazancı, onu umursuyormuş gibi görünmeme neden olacak kadar fazla değildi. Kimseye yakalanmadan beş, yedi ya da on iki dakikada bu işi yapabiliyordum.

Kendime bir iğne yaptım, yutkundum ve bekledim.

Kurt olduğumda, içinde bulunduğum alan bana dar geldi. Duyularım paramparçaymış gibi hissettim. Nabzı sürekli hızla atan genç bir adamı hatırladım ve dünyayı onun gözlerinden, çok daha iyi bir kafayla gördüm, sonra onu unuttum. Aşağıdaki tıslayan zeminin çok

yukarısında, alanın kenarlarında ağır adımlarla yürüdüm. Limon ağaçlarının yaprakları bana bir şeyler mırıldanıyordu. Yakınlardaki yiyeceklerin kokusu sıcacık ve ağırdu. Tepede bir yıldız gürültüyle, ardında iz bırakarak gökyüzünün bir tarafından diğer tarafına kaydı.

Pençelerimi en uca koydum –tabanlarımın altında kum taneleri gıcırdıyordu– ve aşağı baktım. Atlamak için fazla yüksekti. Yine de tüm dünya altımda davetkâr bir şekilde uzanıyordu. Hafif bir hayal kırıklığıyla ılık çaldım.

Buradaki her şey bana sesleniyordu fakat ben tepede kapana kısılıp kalmıştım.

Limon ağacının dekoratif saksısının hemen yanında, insan bedenime geri döndüm. Sırtüstü uzanarak, tutsak kalmış meyve ağacının yaprakları arasından başımı kaldırıp baktım. Düşüncelerim ve anılarım yavaşça yerlerine yerleştiler.

Kurt halimle bile daha fazlasını istiyordum.

ON ALTINCI BÖLÜM

• COLE •

İşte size asla eskimeyen şeyler: bir stüdyo mikrofonuna söylenen ilk kelime, bir şarkının kabataslak hali, şarkınızın radyoda ilk kez çalması.

İşte size gerçekten eskiyen bir şey: ben.

Daha önceleri uykumdan mahrum kalarak bütün gece çalıştığım ya da buna benzer şeylere dayanabilen hangi yanımsa belli ki boşa harcanmış gençlik yıllarımın ardında ya da belki sadece Minnesota'da kalmıştı. Güneş tam tepedeyken uyanıyor ve kahvaltı için içinde canları sıkılmış karıncalar olan çörek paketlerinden başka hiçbir şeyim olmadığını fark ediyordum. Bu şartlar altında çalışamayacağım açık ve net bir şekilde ortada olduğundan yaya olarak avlanmaya/toplamaya gittim (bundan şarkı sözü olabilir mi? Deftere kaydet) (*avla/topla* beklenmedik bir şey olduğu için daha ilginç).

(Ben toparım/sen avlarsın/böylece tuzaktan kaçarsın)

Daireye geri döndüğümde güneş daha çok yükselmişti ve Baby beni bekliyordu.

Baby, artık işlevini kaybetmiş oturma odasındaki iki beyaz, vinil sandalyeden birine oturmuş, iPad'ine dalmıştı. Kapımı kaydırarak açtığımda başını kaldırıp baktı.

“Çalışman gerekiyordu.”

Kapıyı ardından dirseğimle kapadım. “Çalışıyordum.”

“Ne var orada?”

Ellerime baktım. Aldığım her şeyi hatırlayamıyordum. “Bir şeyler işte. Şey için. İş için.”

Baby kollarımdakileri, sandalyesinin önündeki masaya bırakırken beni izliyordu: son derece merak uyandırıcı bir biçimde çatırdayan ve muhtemelen mikrofonun önünde daha güzel çatırdayacak hasır bir sepet, sahte fildişi şamdan, pek nazik kullanılmamış battal boy Hawaii gömleği ve Jeremy için hoş geldin hediyesi olarak küçük, mor bir Buda heykeli.

“*The Bachelor* dizisinde değiliz,” dedi Baby bana. “Seni gizlice takip ettirecek bütçem yok. Bu yüzden kameralarım açıkken ilginç şeyler yapmak zorundasın. Ya da bir şeyler yapmak üzereyken beni aramak zorundasın. Bu arada, sadece senin için seçmiş olduğum müzisyenleri kovduğun için de duygularım incindi.”

Klavyeme doğru ilerledim. Dave Smith marka bir klavyeydi. Belki benim Dave Smith’imdi. Ölü/kayıp/kurtadam olarak bildirildiğim dönem eski klavyemin tasfiye edilip edilmediğini bilmiyordum (bundan da şarkı sözü olur mu?) (fazla isabetli olur) (*kurtadam* için başka bir sözcük bulunabilir mi?) (*canavar*) (*tekboynuz*) (*intihar*) (deftere kaydetmeli mi?) (burada görülecek bir şey yok).

Defterimi çıkardım ve *burada görülecek bir şey yok* yazdım.

“Cole.”

“Efendim? Şey. Ben gitarist istemiyordum ve bas gitarist de tamamen yanlış bir seçimdi.”

Baby iPad’ine dokundu. “Bilmen gereken bir şey var. O çocuk sen daha buraya gelmeden önce, program forumunda takipçiler tarafından seçildi. Herkes onu ismen tanıyordu. Takipçiler de programa bu şekilde dahil oluyorlardı.”

Ben seyircilerimin işime şu şekilde dahil olmalarını tercih ediyordum: albümü satın alarak, konserlerime gelerek, bütün şarkı sözlerini ezbere bilerek.

Klavyeyi çalıştırdım. Klavyenin üzerindeki ışıklar yanmaya başladı. Bir an için parmağımı düğmelerden birinin üzerinde sadece tuttum. Sadece nasıl bir şey olduğunu yeniden hissedebilmek için. Aradan çok uzun zaman geçmişti. Klavyemi turnede, evde çaldığımdan daha çok çalmış olsam da, şimdi o ilk yılları anımsıyordum. İlk klavyem, yatak odam, tuşlara vuran sabah güneşi, bestelerimin cep telefonuyla çekilmiş fotoğrafları, gözlerim kapalı mırıldandığım şarkılar. Sanki NARKOTIKA hiç var olmamış gibi.

“Telefonunu al,” dedi Baby, “ve onu ara. Hata yaptığını söyle.”

Arkamı dönme zahmetinde bile bulunmadım. “Hayır.”

“Bu isteğe bağlı bir şey değil.”

İçten içe *sinirlensem de yüzümün ifadesiz, ses tonumun da ilgisiz kalmasını* sağladım. “İyi bir albüm yapmak isteğe bağlı bir şey midir?”

Yanıt yoktu.

“İlk bölümü sevmедiler mi?” Sevdiklerini biliyordum. “Jeremy’yi sevmедiler mi?”

“Bunun, NARKOTIKA’nın yeniden birleşme programı olmasını istemedim. Victor da tabutundan çıkıp gelecek mi yoksa?”

Şarkının süzülerek içimden çıktığını hissedebiliyordum. “Bunun olmayacağının garantisini verebilirim.”

Arkamda uzun süren bir sessizlik oldu. Hoparlörü açıp dairenin şimdiye dek duyduğu en gürültülü, en güçlü ve en feci besteyi yapmaya yoğunlaşırken Baby’nin elektronik yaşamı üzerinde parmaklarıyla vuruşlar yaptığını işittim.

Albüm kapağını ve arka kısımda yer alacak parça isimlerini hayal edene, batması ya da çıkması için –tabii albümler her zaman

çıkardı, batan sadece ben olurdum– albümü dünya piyasasına sürme hissini duyumsayana, NARKOTIKA olmasaydı isim ne olurdu diye merak edene dek bu akorun ilerlemesine izin verdim.

Sonunda Baby, “Anlaşma burada. Chip’i geri almayacak mısınız?” dedi apartmanın şimdiye dek duyduğu en gürültülü, en güçlü ve en feci besteyi çalarken işitilebilecek yüksek tonda.

Akora basmayı bıraktım. Ses yavaşça kaybolup gitti. “Chip de kim? Ha. Hayır. Jeremy’yle devam edeceğim.”

“Öyleyse anlaşma burada,” dedi yeniden. “Bu artık senin.”

Döndüm. Baby’nin bana uzattığı elinde telefon vardı. “Nedir bu?”

Telefonu gönülsüzce elinden alana dek cevap vermedi. “Yeni iş telefonun. Az önce seni internetteki sosyal medya mecralarına kaydettim. Tüm dünyaya, bu hesaplarla kişisel olarak senin ilgilendiğini söyledim. Grup üzerinde kontrolü elinde tutmayı mı istiyorsun? Bunun için iki kat çalışman gerekecek.”

Elimdeki telefona öylece baktım. “Beni öldürdün.”

“Seni öldürseydim bunu bilirdin.”

Acıyla inledim.

“Sakın yapma,” dedi Baby ayağa kalkarak. “Sakın gardiyanın-mışım gibi davranma. Çünkü ikimiz de aynı şeyi istiyoruz. Program başarılı olursa, başka bir tane daha yaparım. Başarılı olursa sen de hayatının geri kalanında turneye çıkmak zorunda kalmazsın. Bu yüzden işinin başına dön ve bu öğleden sonra stüdyo çalışmaların olduğunu unutma.”

İşimin başına döndüm.

Çünkü Baby haklıydı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

• ISABEL •

“Bir sonraki öğün hangisi?” diye sordu Cole bana.

“Öğle yemeği,” diye cevap verdim. Kızlar tuvaletinin olduğu yöne ilerlerken kapadığımdan emin olmak için sınıfın kapısına baktım. Tuvalet molaları, DHA dersinden kaçabilmek için tek geçerli bahaneydi. Bu da görünüşe göre yalnızca benim canımı sıkan bir durumdu. Sınıftaki diğer öğrenciler gerçek anlamda dersle ilgili görünüyordlardı. Bu da ancak, bu insanların ders kitaplarını, öğrenme deneyimlerindeki gereksizlikleri fark edebilecek kadar okumamış olduklarını kendi kendime söylediğim takdirde anlayabileceğim bir durumdu.

Her halükârda, titreyen telefon ekranımda çıkan Cole’un numarası tuvalet kartını oynamam için oldukça yeterli bir sebepti. Koridorda, ağzımdan soluk alıp vermeye çalıştım. Lisenizden mezun olduktan sonra başka liseye kendi isteğinizle girmek, belli bir içsel cesaret gerektiriyordu. Koridorun o saf kokusu içimde çeşitli duyguları tetikledi. Duygulardan her biri, terapi seansı için güzel bir konu başlığı olabilirdi.

Cole, “Bana beni istediğini söyle,” dedi.

Tuvalete girdim. “Çok kısa bir öğle yemeği aram var.”

“Eğitim gördüğünü sürekli unutuyorum. Bana yeni öğrendiğin bir şeyi öğret.”

“Mesleki nezaket konusuna çalışıyoruz. Anladığımız kadarıyla, hastalarla ne kadar yakın olsan da onlara asla *canım* dememen gerekiyor.”

“Sen harika bir D-A-H olacaksın. D-H-A, değil mi? Çünkü harika bir popon var.”

Aynaya gülümsedim. Aksim huysuz ancak mutlu görünüyordu.

“Doktor olacağım,” dedim ona. “Ben tıp fakültesine gideceğim. Bu sadece katlanmak zorunda olduğum bir süreç.” Bu tam anlamıyla doğru değildi. Muhtemelen kurs olmadan da iyi bir tıp hazırlık programına girebilirdim. Fakat ben iyi bir şey istemiyordum. İyinin benim için anlamı yoktu.

“Gel ve beni al,” dedi Cole yürek parçalayan bir sesle. “Kendi arabanla. Benim arabam beni ezik gibi gösteriyor.”

“O senin araban değil,” dedim ve Cole kıs kıs güldü. “Gelip seni alacağım. Ama bu sefer gideceğimiz yeri ben seçeceğim.”

Telefonu kapadım. Sınıfa geri dönmek istemiyordum. Bu haftaki klinik uygulamamı da yapmak istemiyordum. Yaşlı insanları yataklarında çevirip altlarını temizlemek istemiyordum. Hocamın, kendimi hastalara tanıtırken gülümsemem gerektiğini söylemesini istemiyordum. Elime eldivenleri geçirmek zorunda kaldıktan sonra çıkardığımda hâlâ elimdeymişler gibi hissettiren o iğrenç duyguya kapılmak istemiyordum. Dünyada insanlardan nefret eden tek insanmışım gibi hissetmek istemiyordum.

Sen bunun kursuna gidiyorsun.

Doktor olacaksın.

Hayat bu.

Aynada, eskimiş tuvalet bölmelerinin kapıları önünde suratsız ve bulunduğum yere son derece yabancı görünüyordum. Etraftaki hiçbir

şeyin kazara bile bana değmeyeceği şekilde dirseklerimi vücuduma yapıştırmış vaziyetteki bu duruşum gerçek görünüşüm müydü yoksa ben böyle mi duruyordum, emin değildim. Kural buydu: Hiçbir şey bana değmeyecekti.

Neden Cole'un bu kuralı sürekli olarak ihlal etmesine müsaade ettiğimi bilmiyordum.

Bir saat sonra Cole'la ücra bir L.A. gıda işletmesine gidiyorduk.

Neden hâlâ insanların yemek için ücra yerler bulmasının takdirle karşılandığından emin değildim. Annenizin bir arkadaşı sizi ve annenizi harika omlet ya da bunun gibi bir şey yapan daracık bir mekâna götürür ve bu arkadaş omleti kendi icat etmiş gibi övünür. Anneniz de şaşkınlıkla, "Bu mekânı nereden buldun sen?" gibilerinden bir şeyler söyler. Ben size bunun cevabını verebilirim: İnternet. Beş dakika, posta kodu ve sıradan bir bağlantı sizi mutfakla ilgili az bilinen sırlara ulaştırabilir.

İnsanların sağduyuya büyülmüş bir güç demeleri beni sinirlendiriyordu. Çünkü böyle bir şey olsaydı, dünya üzerindeki en büyülmüş yaratık ben olurum.

Cole'u, büyülmüş güçlerimle keşfettiğim, nereye gittiğinizi bilmediğiniz takdirde önünden kolayca geçip gidebileceğiniz, küçücük bir turta dükkânına götürdüm. Dükkânın dış cephesi koyu mora boyanmıştı. İç kısmıysa, görsel olarak en çekici haliyle tipik bir L.A. mekânıydı. Küçücük mekânın zemini betondur. Beyaza boyanmış aralıklı duvarları ve yenilenmiş ahşap bankları vardı. İçerisi kahve ve tereyağı kokuyordu. Sipariş verilen alan küçücük ve oldukça çekiciydi: İçinde ilginç içeceklerin olduğu soğutucu, mönünün yazılmış olduğu karatahta, içi tatlılarla dolu turta kâsesi. Bu tatlıların hepsini, yumuşacık narenciye aromalı tartlardan tuzlu karamelli çikolata parçacıklı turtalara kadar hepsini denemiştım.

Burası, güne başladığım o iğrenç lise sınıfından o kadar farklıydı ki birinden biri bana gerçek değilmiş gibi geliyordu.

Sıraya girdik. Kendimi sürekli Cole'un fazla yakınında dururken buluyordum, kürekkemiğim göğsüne dayanacak kadar yakınındaydım ve sonra aynı anda soluk alıp verdiğimizizi fark ettim.

Geri dönmek istemiyordum. Burada onunla kalmak istiyordum. Ya da onu benimle birlikte götürmek istiyordum. Bazen yalnız olmaktan o kadar bıkip usanıyordum ki...

Birden kendimi tuhaf bir şekilde ve fena halde ağlamaklı hissettim.

Temkinli bir şekilde bir adım yana çekildim. Ona yaslanmış bedenimi hissedemeyen Cole huzursuzca, önce soğutucuya, ardından ürünlerin olduğu rafa, sonra yine soğutucuya ve tekrar rafa döndü.

"Ben tatlı pek sevmem." Ardından, sadece üzerinde TURTA DELİĞİ yazdığı için satın almak istediğini anladığım tişörtü parmağıyla işaret etti.

"Pislik yapma," dedim ona.

"O halde bana ne alacağımı söyle. Elma mı alayım? O bir turta."

"Kapa çenenin. Siparişini ben veririm. Aslına bakarsan beni deli ediyorsun. Git ve önlerden bir masa tut."

"Da," diye cevap verdi Cole ve ortadan kayboldu.

Dışarı çıktığımda onu alacalı tonlarda küçük, metal bir masada oturmuş, önüne koyduğu iki telefona bakar vaziyette buldum. Dışarıda iki masa daha vardı; bunlardan birinde neşeli ama çirkin bir kadınla güzel ama son derece suratsız görünen minik köpeği oturuyordu. Üçüncü masada da, ortaparmağımı gösterdiğim kameraman oturuyordu. Kameraman yüzünde samimi bir gülümsemeyle bana el salladı.

Cole'un kahvesini önüne koydum ve sırtım kameraya dönük vaziyette oturdum.

“Bana ne sipariş ettin?” diye sordu Cole, gözlerini telefondan ayırmadan.

“Söylemeyeceğim. Sürpriz olacak. Elma değil ama. Diğer telefon nereden çıktı?”

Cole somurtkan bir ifadeyle Baby’nin şartlarını anlattı bana.

“Bu o kadar da kötü değil,” dedim. “Demek hayranlarınla konuşmanı istiyor, ha?”

“Ben konuşmak istemiyorum,” dedi. “Onların söylemek istedikleri tek şey, bekâretlerini alıp almayacağım, ‘Hain’ gibi bir şarkı daha yazıp yazmayacağım ya da yaşadıkları inanılmaz küçük yerlerde konser verip vermeyeceğim. Buna şeker koydun mu sen?”

“Hayır. Yetişkin kahvesi bu. Sana bunu yetişkin tarzında yaptım. Ayrıca hayranlarınla birebir konuşmak zorunda değilsin. Onları genel anlamda son durumlardan haberdar edebilirsin.”

“Son durumlardan haberdar mı edeyim? *Harikayım. Şu an da muhteşemim.* Bu onlar için ne kadar sıkıcı olur.”

“Ah, zaten şimdi de sıkıcı. Baby programda yer almayacağımı biliyor, değil mi?”

Cole başını kaldırıp kameraya baktı. “Yasal olarak, başının arka kısmını kullanabilir ama yüzünü kullanamaz. Buralar...” dedi Cole caddeyi işaret ederek. “Onun ses kaydı alamayacağı kadar gürültülü ama... İçeri girmek ister miydin?”

Bir an, isimsiz olarak kendi alanımı belli etmenin, ona hayran olan genç kızlara, Cole’un hayatında birinin olduğunu göstermenin nasıl müthiş bir haz verdiğini düşündüm. Ayrıca saçlarım da arkadan harika görünüyordu.

“Hayır,” diye cevap verdim ona. “Kahveni iç.”

Cole kahvesinden bir yudum daha aldı. Canı yanıyor gibi bir hali vardı. Kupamın arkasında sakladığım şeker paketini ona doğru ittim ve Cole pakete atıldı. Şekeri tam anlamıyla mükemmel bir şe-

kilde hazırlanmış sütlü kahvesine serperken, ben de Baby'nin verdiği telefonu aldım. Oldukça güzel bir telefundu.

"O şeyin elinde duruşuna bak." Cole ciddi bir ifadeyle gözlemini kısarak avucumun içindeki telefona baktı. "Telefon sana saygı duyuyor. Sen Cole St. Clair olabilirdin, biliyor musun?"

Gerekenden daha acımasız bir ifadeyle güldüm. "Ah, hiç sanmıyorum. O pozisyon çoktan, gerekenden fazla nitelikli biri tarafından dolduruldu."

"Demek istediğim, sen benim sesim olabilirdin. Dene bakalım. Bir şey söyle."

Ona sert bir bakış attım. Fakat gerçek şuydu: Cole her ne kadar karmaşık bir yaratık olsa da, dış dünyaya gösterdiği hali oldukça basitti. Twitter'ı açtım ve hesabına *selam selam selam dünya* yazdım ve tweet'ledim. İtiraf etmem gerekir ki bu eylemin belli belirsiz bir heyecanı vardı.

"Ne demişim bakalım?" diye sordu Cole.

Gösterdim.

"Noktalama işareti kullanmam ben," dedi. "Ayrıca şu şeylerden de sık sık kullanırım." Cole tarif etmek için ellerini yüzünün her iki tarafında kıvırdı. "Parantezleri."

"Okudun mu yazdığım şeyi?"

"Okudum. Biliyorum. Çok beğendim. Bir daha bakayım. Evet. Bu harika bir fikir. Birçok şey için vaktim kalacak."

"Dairende yerlerde uzanıp iyi insanları kovmak gibi mi yani?"

"Hey, ben *senin* işin hakkında ileri geri konuşmuyorum. Kayıtlara geçsin lütfen, bugün öğleden sonra stüdyoya giriyorum."

Bu konuda ne hissettiğini anlamak için yüz ifadesini inceledim ama o, kameraya odaklanmış, yüz hatları yakışıklı, ayarlanmış ve önceden prova edilmiş küstah bir gevşeklikle bakıyordu.

“Sen de gelebilirsin,” dedi Cole. “Ve benim... Ne derler ona? Nü modelim olabilirsin. Hayır. İlham perim. İlham perim olabilirsin.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Dersim var. Ama belki ödevlerimi bitirince uğrayıp sana bir altın yıldız veririm.”

“Ya,” dedi. “Ben de sana verebilirim. Paylaşmaktan yanayım ben.”

“Büyüksün.”

Cole parmaklarını birbirinden yirmi santim kadar uzaklaştırdı. Biraz düşündükten sonra bu mesafeyi yirmi beş santime çıkardı.

Tezgâhın ardındaki kız, elinde tepsiyle belirdi. “İşte sipariş ettiğiniz...”

“Şişt,” dedim. “Bu sürpriz. Yani, onun için. Kapat gözlerini, Cole.”

Cole gözlerini kapadı. Garson kız gülümseyerek tabakları masaya koydu ve bizi yalnız bıraktı ancak kapının diğer yanında, yüzünde o memnun, beklenti dolu gülümsemeyle beklediğini fark ettim. Böyle mutlu bir ifadenin doğuşuna sebep olmak bana kendimi tuhaf hissettirdi.

“Aç ağzını,” diye emrettim ona. Çilekli pastadan çatalla bir lokmalık olduğunu düşündüğüm bir parça almak için uğraştım. Beklediğimden biraz uzun sürdü.

“Ağzım açık zaten,” dedi Cole. “Fark etmediysen diye söylüyorum.”

“Açık kalsın. Sana kapat demedim ki.”

Orada uzunca bir süre oturup Cole’un kıpırdanmasını seyrettim, sabrını yitirip yitirmeyeceğini görmeyi bekledim. Bir yandan da kapalı gözlerine bakıp sırtıyor ve tişörtünün yakası yüzünden kaybolan boynuna bakıyordum. Kıpırdandı. Gözyuvarları, gözkapaklarının ardında bir ileri bir geri oynadı. Cole’a eziyet etmek isteyen onu yalnızca bir sandalyeye bağlayıp hiçbir şey yapmadan öylece

bırakabilirdi. Cole sadece eğlenebilmek adına ayak tırnaklarının çekilmesi için bile yalvarabilirdi.

“Culpeper,” dedi Cole sonunda ve soyismimi söyleme şekli yanaklarıma birden kan hücum etmesine neden oldu. “Gözlerimi açacağım.”

“Hayır, açmayacaksın.” Lokmayı ağzına koydum.

Cole pastayı bir müddet ağzında yuvarladıktan sonra yuttu. Derin bir iç geçirdi.

“Açma gözlerini, daha çok var,” dedim. “Fikrin?”

“Mmmm.”

“Bir sonraki için hazır mısın?”

“Çikolatalı mı?”

Bu seferki, hamuru deniz tuzuyla yoğurulmuş çikolatalı karamelli turtaydı. Yemek modundaysanız, yiyebileceğiniz en güzel şey buydu. “Çoğunlukla.”

“O zaman küçük bir dilim ver,” dedi.

“Güzel. Daha fazlasını seninle paylaşmayı istemiyorum zaten.”

Cole uysalca ağzını açtı ve üzerine karamel serpilmiş küçük bir çikolata parçasını çatalla ağzına soktum. “Gözlerin kapalı kalsın,” diye hatırlattım ona.

Çikolatanın tadını çıkaran Cole daha derin iç geçirdi.

“Bu var ya,” dedi, “beni öldürmesine memnuniyetle müsaade edeceğim şey olurdu. Gözlerim yine mi kapalı olacak?”

“Evet,” dedim. “Aç ağzını.”

Onu yine beklettim. Bu sırada yanaklarının, çenesinin ve kaşlarının çizgilerine baktım. Hepsi de bu maksatlı ve büyüleyici şeyler diyarında son derece maksatlı ve büyüleyici duruyordu. Daha sonra masanın üzerinden eğildim ve açık duran ağzını öptüm. Dudaklarında hâlâ karamel tadı vardı. *Hımmm*, deyişini, bu sesin dudaklarımdaki

titreşimini hissettim. Daha sonra Cole elini boynuma bastırdı ve samimi, kendinden emin bir halde o da beni öptü.

Kalbim o kadar yoğun hislerle doluydu ki bir an patlayacağını sandım. Kan yerine vücuduma buz pompa etmeye pek alışkın değildi.

Sandalyemde geriye yaslandım. Cole dudaklarına bulaşan ruju peçeteye sildi. Ben de nabzımın normale dönmesini bekledim.

“Bir de bu var,” dedim.

Üzerinde Turta Deliği yazan tişörtü ona uzattım.

Cole, aralarında en sevdiği lezzet buymuş gibi üçüncü kez iç geçirdi. Tişörtü yanağına sürttü. Ardından çatalını aldı ve turtasını iki lokmada yedi.

Benim pastamı yemem daha uzun sürdü çünkü ben hem lokmalarımı çiğniyordum hem de yerken onun yeni telefonunu ince-liyordum. Üzerinde Cole’un ismi yazan birçok uygulama arasında gezindim. “Gerçekten internette sen olmamı istiyor musun?”

Cole gülümsedi. Gerçek tebessümüydü bu. “Sana güveniyorum.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

• COLE •

Kameramanım eşliğinde stüdyoya vardığımda, müzik konseptimi çoktan Jeremy ve Leyla'ya e-postalamış ve programın bu bölümünün neye benzeyeceğine dair kafamda fikir oluşturmuştum. Enteresan şeyler verdiğim müddetçe, Baby'nin işleri tatsızlaştırmaya çalışmayacağını düşündüm.

www.s2vr2disler.com şu şekilde işliyordu: Her “sezon” altı hafta sürüyordu ve sezonlardan birçoğunun, her an gösterilebilecek altı ila dokuz bölümü vardı. Bu programı sürdürmek için pek mantıklı bir yöntem değil gibiydi fakat ben programa katılmadan önce de böyleydi ve sanırım ben gittikten sonra da bu şekilde devam edecekti. Baby, birçok alete yüklenebilen S2vr2Disler uygulamasıyla kemik izleyici kitlesi elde etmişti ve bu kemik kitle bir düzen takip edilmeksizin yayımlanan bölümleri ilk seyredenler olmakla ödüllendiriliyorlardı. Asıl fikir şuydu: Baby'nin talihsiz deneği korkunç bir şey yaptığında, anında internete yüklenebiliyordu ve telefonunuz yanı başınızdaysa bunu ilk bilen kişi siz oluyordunuz. İnternette yaşanan bu ilk patlamanın ardından bölümler arşivleniyor ve her an herkes tarafından seyredilebiliyordu. İdeal olan haftada birdi fakat

benim kontratımda, “malzeme ve talep varsa” haftada iki bölüm çekilebileceği açıkça belirtilmişti.

Bu ekstra bölümler her zaman, denek kendi kendini tükettiğinde yayımlanıyordu.

Ben onlardan çekmeyecektim.

Kapalı, gri ve ruhsuz bir yer olan kayıt stüdyosu bana yabancıydı fakat oraya vardığımızda ses mühendisiyle el sıkışan, ardından hemen dolaptan kombu çayı alan Leyla'nın bildiği bir yerdi. Joan ve T kameralarıyla gizlendiler.

“Selam dostum,” dedi ses mühendisi. “Ben Dante. Nasıl gidiyor?”

Jeremy'yle birbirimize baktık.

“Biraz yorucu,” diye cevap verdim. “Ne kadar vaktimiz var?”

Leyla da Dante de, aniden iş konuşmama biraz bozulmuş gibiydiler fakat gerçek şuydu: Stüdyolar beni tedirgin ediyordu. Stüdyoda bulunmaktan hoşlanmıyor değildim ancak sadece, müzik dünyasında bulunduğum süre zarfında her zaman stüdyoya son teslim tarihine yakın zamanlarda girmiştım. NARKOTIKA ne kadar büyük bir grup olursa olsun; bir sonraki turnem planlanmadan önce her zaman yeni albüm sadece birkaç stüdyo saatine sıkıştırılmış olurdu. Parçaları, istediğim şekillerine sokmak için asla yeterli vakit kalmazdı. Hiçbir şey felakete dönüşmemişti ama çok yaklaştığı olmuştu. Hatta tehlikeleri asla unutamayacağım kadar yaklaştığı olmuştu.

Ayrıca stüdyo çok soğuktu. Ortam sanki, kurt gibi gergin sınırlarım üzerine uygulanan sistem testi gibiydi.

“Ekipmanı falan görmek ister misin?” diye sordu Dante. “Demek istediğim...”

“İstedğim şey,” dedim, “aletlerimi yerleştirip şu iki kişiyi senin ekipmanıyla çalışmaya başlarken görmek. O esnada sen de Vikipedi sayfanı açarsın, böylece ben de başka kimleri kaydettiğini anlarım.

Kayıt sona erdiğinde seninle yakın arkadaş mı yoksa ölümcül düşmanlar mı olacağız görmüş olurum.”

Dante bana baktı. Leyla bana baktı. Kameralar bana baktı. Jeremy gitar kabını yere koydu ve gitarını çıkarmak için düğmeleri açtı.

Hiç kimsede hareket yoktu.

Jeremy başını kaldırıp baktı. Son derece tatlı ve şaşkın bir ifadeyle, “Ah. Bilmiyor musunuz? Cole havadan sudan konuşmaz,” dedi.

Bazen tam bir pislik olabiliyorum. Bazen hiç umursamıyorum.

Herkes söylediklerimi yapmaya gitti.

“Ayrıca,” diye ekledim, “burayı biraz daha ısıtamaz mıyız? Kahrolası parmaklarımı hissedemiyorum.”

Jeremy ayağa kalktı ve gitarının kayışını düzeltti. İnsanın uykusunu getiren bir bas melodisi çaldı ve gitarını akort etmek için durdu. “Tıpkı eski günlerdeki gibi.”

“Neredeyse,” dedim. *Victor* demedim ama aslında bunu düşünüyordum. Leyla baterinin başında kendince takılırken gözlerim üzerindeydi.

“Hangisini çalıyoruz?” diye sordu Jeremy. Ona göndermiş olduğum dosyalardan söz ediyordu. “Bunlardan bazılarıyla biraz uğraştım.”

“Sen hangisini çalmak istiyorsun?”

Jeremy kameralara baktı. Sonra tekrar bana baktı. Alçak, ilgisiz bir sesle, “Fark etmez. Yöntem nedir?” diye sordu.

Tanrım, zeki insanlara bayılıyordum.

“Özel konuklar,” dedim. Görebilmesi için telefonumu ona çevirdim.

“Çok gürültülü,” diye teyit etti Jeremy. “O halde şu üçüncü. Hani şöyle olan var ya?”

Hangisini kastettiğini anlayana kadar kısacık bir melodi çaldı.

“Duyuyor musun?” dedim hoşnutsuz bir ifadeyle bakan Leyla’ya. “Çalacağımız parça bu. Külahını önüne koyup düşünmeye başla.”

Leyla'nın endişelerini bir külâhın örtüp örtmeyeceğini bilemiyordum.

“Cole?” diye seslendi David, Derek, Damon, Dante? denen adam yukarıdan bir yerden, sesi her yönden geliyordu sanki. Cam panelin öte yanında, bir dizi kayıt paneli ve bilgisayar monitörünün ardında hareket ettiğini gördüm. “Siz çocuklar beni oradan duyabiliyor musunuz?”

“Da.”

“Ekibim kulaklığını getiriyor. Kulaklığının seviyesini bana bildir, sonra da buradaki seviyelere bakalım. Cihazların hepsi hazır. Bu parçanın geçici ismi var mı?”

“Benzin Aşk,” diye cevap verdim ona.

Dante bunu bilgisayara yazdı. “Güzel.”

“Tahmin edilebilir bir isim,” diye cevap verdi Leyla davul setinin arkasından.

Tüylerim diken diken oldu. “Benzinin de aşkın da tahmin edilebilir bir tarafı yok, dostum. Yarının neler getireceğini umursamamaya devam etmeye ne dersin?”

Leyla omuz silkti ve biraz davul çaldı.

Fena değildi. Ama...

Ben Victor'ı istiyorum

Ben Victor'ı istiyorum

Ben Victor'ı istiyorum

Bir an için kendime bunu düşünme izni verdim, ardından ürpererek klavyeme geri döndüm. İçimde hâlâ kuşku vardı. Turta dükkânında Isabel'in dudaklarımdaki aralık dudaklarını düşündüm.

Daha sonra işe koyulduk.

Stüdyo kaydı yapmanın canlı çalmakla alakası yoktur. Canlı çalmak, her şeyin bir çırpıda olup bitmesidir. Tekrarlar, çözümler yoktur, sadece tam gaz gitmek vardır. Fakat stüdyodayken her şey

yapboza dönüşür. İlk başta kenarlarını yapmak daha kolaydır ama bazen kenarların bile nerede olduğunu anlayamazsınız. Bazen işin en zor kısmı, önce hangi parçadan başlayacağınızı anlamaktır. Üzerine etleri saracağınız iskelet hangi parça olacaktır? Solistler mi? Ama ya solistler ritim kısmındaysa ya da ölçü ölçü yükseliyorlarsa? O halde davullar. Ama bu da sizi o kadar boş bir parçayla karşı karşıya bırakır ki işe hiçbir şeyle başlamasanız ya da sadece tempoyla başlasanız daha iyi olabilir. Öyleyse, akorları ve tonu belirleyen klavye. Bunun kaydedilmesi zorunludur ama en azından ortada bir şey vardır.

Zaten çoğunlukla işe kendimle başlayıp kendimle bitirmekten hoşlanırım.

Bir saat boyunca çalıştık ve bu süreçte Leyla'dan daha çok nefret ettim. Davul çalma tarzıyla alakalı yanlış olan hiçbir şey yoktu. İyi sayılırdı. Fakat aramızda en iyi enstrüman çalan kişi Victor olmuştu. Diğer gruplar hep onu bizden kapmaya çalışmışlardı. *Sihirli eller*. Leyla'ysa sadece davul takımı olan biriydi.

Stüdyoya bambaşka müzisyenlerle girip biraz olsun NARKOTIKA'ya benzeyen işler yapabileceğimi düşünmekle nasıl da aptallık etmiştim. Hayır, aptallık değil. Ukalalık. NARKOTIKA bendim ama aynı zamanda Jeremy ve Victor'dı.

Bir saat sonra "Benzin Aşk" kulağa daha çok "Terebentin Kayıtsızlık" gibi gelmeye başlamıştı.

Misafir yıldız oyuncularım geldiğinde oldukça kötü bir ruh halindeydim.

"Sana kahve getirmeyi düşündüm," dedi Leon içeri girerken. Şaşkın kameralar ona çevrildi. İlgisiz bir şekilde çevrildi çünkü Leon herhangi bir feragatname imzalamamıştı ve imzalamayacaktı. "Sonra gençlerin bugünlerde şu yeni icat edilmiş şeylerden içtiğini düşündüm."

Leon bana enerji içeceği verdi. Anlamsız bir şekilde onu gördüğüme sevinmiştim.

“Leon, seni seviyorum,” dedim metal kutuyu alırken. “Evlen benimle ve onurumu kurtar.”

“Ha, oldu,” dedi Leon. Jeremy’ye de bir enerji içeceği uzattı, Jeremy başını iki yana salladı. “Yine de teşekkürler, adamım,” dedi. Yanında, bardak şeklinde bir kavanoz içinde yeşil çay getirmişti.

Leyla burnunu çekti ve kombu çayından bir yudum aldı. “Kim bu?”

“Özel konuk,” diye cevap verdim.

Leyla, “Her konuk özeldir,” dedi yarım ağız.

Daha sonra Leon’un yolcuları içeri girdi: ilk bölümdeki iki polis. Üniformalarıyla. Kadın olanın, buraya gelmeden yarım saat önce vardiyasının sona erdiğini biliyordum fakat yine de çekimin genel görünümünü geliştirmek için üniformasıyla gelmeyi kabul etmişti. Aptal değildim. Üniformaları olmadan onları kimsenin hatırlamayacağını biliyordum.

Baby’nin, tam anlamıyla kurnazlık sayılacak bu hareketimden etkileneceğini umdum. Polisleri programa yeniden getirmenin ne kadar harika bir şey olduğunu mutlaka fark etmeliydi. Leon’a bu işin içinde yer almak isteyip istemediğini sormayı çok istemiştim ama sırf beni mutlu etmek için evet diyeceğini, daha sonra bakkalda birileri onu tanıdığına bu kararından pişman olacağını bildiğimden sormadım ancak bana göre Leon bazı bölümlere dahil olan harika bir karakter olabilirdi. Herkesin babası/ağabeyi/amcası/dostu olan türde biri.

Ama Leon’un mutlu olmasını istiyordum. Asıl görev buydu. Yani, görevlerden biri.

Polislerle biraz hoşbeş ettim. Sadece nezaketen, önsöz niteliğinde. Daha önce paraşütle atlayıp atlamadıkları ya da tüysüz köpek bakıp

bakmadıkları gibi sorular sordum onlara. Ardından iş meselesine geldik.

İşin sırrı, polisler için, belli bir yetenek gerektirmeksizin stüdyoda bir performans sergileyebilecekleri bir şeyler bulmaktı. Evet, polislerden biri berbat bas gitar çalıyordu ve stüdyoda kaydedilecek bir parça için yeterli olmazdı. Fakat perküsyon çalabilirlerdi. Davulun önüne geçebilirdi. Ve aslına bakılırsa, Leyla'yı sinirlendirecek herhangi bir şey benim için bonustu.

Polisleri, ayak-alkış ritmini tutmak için ayarladım ve kadın polisin –Darla? Diana?– opera eğitimi aldığı ortaya çıktığından bu konuda biraz çılgınca şeyler yaptık. Dante'nin, mikseri nasıl kullanacağına dair hiçbir fikri yoktu. Belki bizi de nasıl düzenleyeceğine dair hiçbir fikri yoktu. İsmi benimkine benzeyen biri synthesizer konusunda adeta büyücüydü ve sesleri bunda kullanarak kolayca kaydedebilirdi.

Yaptığımız şey oldukça iyiye gidiyordu. Single olmasa da bazı hayranların taptığı şu tuhaf parçalara, büyük ilgi gören parçalar hoparlörleri mahvettikten çok sonra bile bir şekilde çalınmayı başaran o klasik, kült parçalara benzemeye başlamıştı. Stüdyoda birkaç saat geçirdikten sonra hayata dair kendimi çok daha iyi hissetmeye başlamıştım. Esas nokta bu değildi –tabii esas nokta Isabel'di– ama bu da ikincil noktaydı ve oldukça iyi işliyordu.

Sonra elektrikler kesildi.

O hain karanlığın içinde, Jeremy'yle birbirimize baktık. Operacı kadın polis, çığılğa benzeyen bir küfür, sadece kısa, pis bir kelime savurdu. Biri iç geçirdi. Leon olduğunu düşündüm.

Karanlığa doğru, “Bunu otomatik olarak kaydettiğini söyle, Dante,” dedim.

Dante cevap vermedi çünkü beni duyamıyordu. Elektrik olmadan, sadece cam bölmenin ardındaki bir adamdan ibaretti.

Leyla kombu çayından bir yudum aldı –aldığını işittim– ve bu beni deli etti. Jeremy bir tutam saçı kulağının arkasına itti.

Biraz sonra elektrik geri geldi.

Kulaklık hâlâ çalışmadığından kablolarını söküp çıkardım ve yıldırım hızıyla teknik odaya daldım. Yeniden açılırlarken bütün bilgisayarlar bipleyip vınlıyordu.

“Güzel haberler ver bana,” dedim.

Dante bana baktı. Gözbebeklerinin etrafında incecik beyaz çizgiler vardı. Başını iki yana salladı.

“Hiçbir kısmı yok mu?”

“Davuldan oluşan parçanın mı?” dedi.

Gerçeğin kafama dank etmesi uzun sürdü. Az evvel yaptığımız o tuhaf ve eşsiz şey gitmişti. Bunu yeniden yapabildik ama bu sefer de dinleyene sanki daha önceden aynısını yapmışız gibi bir his verirdi. Bugün hiç yaşanmamış gibiydi. Sanki biri zamanımı alıp çöpe atmıştı. Sanki beni giderek sıkıştıran teslim tarihi daha çok yaklaşmış gibiydi.

“Peki, biz çalarken bunu kaydetmek hiç aklına gelmedi mi?” dedim. “Altı haneli bütçesi olan bir projede çalışıyorsun ve davul parçasının ardından, *bari şu süslü makinenin üzerindeki düğmelere basıp parçayı kaydedeyim* demedin, öyle mi?”

“*Kaydettim*,” diye üsteledi Dante. “Elektrik kesintisi her şeyi bozdu. Yani bozuk bir kayıt oldu. Bu makine bir daha çalışmaz bile.”

Hangi makineyi işaret ettiğinden bile emin değildim. Bunu Baby’nin yaptığından emindim ama. Kameraların karşısında patlamamı istediği için yaptığından da emindim. İsteddiği şeyi elde edeceğinden daha çok emindim.

“Göster bana,” dedim. “Bozuk dosyaları göster bana.”

Dante boş ekranlar arasında gezindi. “Gitmişler, dostum. Bilemiyorum...”

“Bugün söylediğin açık ve net tek şey bu. Senin işin bu mu? Daha önce bu makinelerden birini görmüş müydün sen? Söyle bakalım nasıl oluyor da hâlâ bir davul parçamız var.”

Eğer Dante de planın içindeyse, şok olmuş gibi görünmeyi çok iyi başarıyordu. Beceriksizce birkaç ekran daha açtı ve daha sonra, “Sanki, en son oluşturduğu kayıt; bilemiyorum, bilemiyorum...”

Omzumun yanında duran T’yi işaret ettim. “Umarım bu yeteksizliğin tüm gezegene yayınlandığı için mutlusundur.”

Hızla odadan çıktım. Kayıt odasında Jeremy gitarını kaldırıyordu çünkü beni tanıyordu. Leyla da hâlâ davul setinin ardında oturuyordu çünkü beni tanımıyordu.

“Yeniden kaydedebiliriz,” diye bir öneride bulundu bas gitar çalan polis.

Operacı kadın polis başını iki yana salladı. O biliyordu.

Leon omzuma dokundu ve sonra arabanın anahtarlarını aldı.

“Böyle olması gerekiyormuş,” dedi Leyla. Şaşkın görünmüyordu ama bunun nedeninin onun da Baby’nin planının içinde olması mı, kafasının mı iyi olması yoksa gerçekten böyle olması gerektiğine inanması mı olduğunu anlamak zordu.

“Bana davul setini yıktırmaya çalıştığını biliyorum,” diye uyardım onu, “ama gözüm üzerinde.”

Polislere, geldikleri için ne kadar memnun olduğunu ve en azından kameranın onların katkılarını yakalamış olduğunu söyledi Jeremy. Telefon numaralarını almış olduğuna dair polislere güvence verdi. Leon’un elini sıktı. Hepsinin ardından kapıyı kapadı. Bu işlerde oldukça iyiydi.

Baby’yi aradım. “Gözüne girmemi bu şekilde sağlayamazsın.”

“Ne?” dedi Baby.

“Haydi ama ya.”

“Ben zihin okuyamam.”

“Drama istediğini biliyorum. Ama bir daha albümümle uğraşırsan,” dedim ve duraksadım çünkü cümleyi nasıl bitireceğimi bilemiyordum. Elimde tek bir koz dahi yoktu. Başladığım noktaya geri dönmüştüm. Sisteme üstün gelme, bana amirlik taslayan bir plak şirketi olmadan albüm yapma konusunda zekice davrandığımı düşünmüştüm ama işte yine aynı noktadaydım. Sadece metaydım.

Baby’nin en başta ne kadar ilgili olduğunu düşündüm.

Mikrofon ayaklıklarından birine bir tekme savurdum. Bu saçma sapan, kapsamlı stüdyoda pek sesi çıkmadı bile. Burası müzik yapmak için kullanılacak bir yer değildi. Müzik için reklam çekimleri yapmaya uygun değildi.

Buraya gelirken ne düşündüğümü bile bilmiyordum.

“Ve ne, Cole? Ben tehdit edilmekten pek hoşlanmam, hele ki sebepsiz yere. Şu anda çalışıyorum. Hatta bekleyen biri daha var. Ne olduğunu bilmiyorum ama memnuniyetle yardımcı olurum.”

Ona, *bu savaş demektir!* diye bağırarak istedim ama bu savaş beni aşırıyordu. Parçanın gitmiş olduğuna inanamıyordum. Buna inanamıyordum. Her şeye ne kadar yazık olmuştu.

“Mustang’imi istiyorum,” dedim ona. “Bana bu şekilde yardımcı olabilirsin. Mustang’imi getir bana.”

Telefonu kapadım. Kendimi dişleri olmayan bir köpek gibi hissediyordum.

Victor yanımda olsaydı ona dönüp, “Gidip kafayı bulalım,” derdim.

Ama yanımda değildi. Ve ben kameraların karşısındaydım. Ve artık ben değildim. Artık ben değildim. Artık ben değildim.

Jeremy’ye baktım.

“Ne düşünüyorsun?” dedi bana.

“Keşke Victor şu kapıdan gelseydi,” dedim.

Kamera tam benim üzerimdeydi. Baby bu oyunu tartışmasız kazanıyordu. Kafamın içi uğulduyor, bir çekim gücü bu durumu avantaja çevirmenin bir yolunu arıyordu ama hiçbir şey elde edemedi.

Jeremy, “Böyle bir şey olmayacak. Elimizdekilerle çalışmalıyız,” dedi. Bir an durdu. “Yöntem nedir, Cole?”

Bu çok saçma bir soruydu çünkü o gemi bizi terk edip içler acısı bir şekilde gitmişti.

Telefonum gelen bir mesajla titredi. Mesaj Isabel’den geliyordu. **Dans edebileceğim bir şeyler kaydetsen iyi olur,** yazıyordu sadece.

Kaydediyordum ama hepsi gitmişti işte. Hayal ettim. O parçanın Isabel’in dans edebileceği bir parçaya dönüştüğünü canlandırdım zihnimde. Bu hem fantezi hem de anı olduğu için Isabel’in kalçasının benimkine dayanmasının nasıl bir his olduğunu biliyordum. Isabel Culpeper, on üzerinden on.

Ben o altın yıldızı istiyordum.

Ve ardından beynimdeki sis bulutu dağılmış gibi oldu. T’nin kamerasına döndüm. “Bunu başından beri kaydediyordun, değil mi?”

“Hey, hey,” dedi T telaşlı bir halde. “Biliyorsun bu benim işim ve...”

Sözünü kesmek için elimi salladım. “İhtiyacım olan şeyin sende olduğundan emin olmak istemiştım sadece. Haydi yapalım şu işi.”

Jeremy sıırttı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

• ISABEL •

Sanal Cole St. Clair olduğum ilk gün internette çok fazla vakit harcadım. Sadece son haberleri paylaştığımdan değil, aynı zamanda Cole'un dışarıdan nasıl görüldüğünü de araştırdığım için. Cole'un yalnızca birkaç parçasını bildiğimi fark ettiğimden kurs hocam karanlık odada eğitici filmler gösterirken tek kulaklıkla şarkılarını dinledim. Geri kalan şarkıları da .blush.'a giderken arabada dinledim. Daha önce hiç Cole'la yapılmış bir röportaj okumamıştım. Telefonumda bir sürü sekme açtım ve Sierra arka odada üzerime çeşitli giysileri iğnelerken ben de bunları okudum. Sierra giysileri üzerimden çıkarırken NARKOTIKA'nın *Behind the Band* bölümlerini seyrettim. Mağazayı kapamam için beni mağazada bırakıp gittiğinde de Cole'un albümlerdeki teşekkür notlarında ya da röportajlarında onu etkilediğini dile getirdiği grupların videolarını seyrettim.

İlk bölümde Cole'un yaptığı o el hareketinin, yeni bir şeyler ortaya çıkaracağı ya da müzik veya dans anlamında ustalık gerektiren bir şeyler yapacağı anlamına geldiğini öğrendim. Bunu bir kenara not ettim. Daha doğrusu, Cole'un benimle birlikteyken asla bu el hareketini kazara yapmadığını zihnimin bir kenarına not ettim.

Konserlerinde yapmayı tercih ettiği bir hareketti, gerçek Cole hareketi değildi. Cole'un onlar için bulmuş olduğu bir hareket olmalıydı.

Cole'un muhabirlerle arasında uzun zamandır devam ettirdiği bir şaka olduğunu da öğrendim. Muhabirler ona nelerden korktuğunu soruyorlardı, Cole da her zaman onlara "hiçbir şeyden" diye cevap veriyordu.

İki sene önceki bir röportajdan Cole'un, şarkılarının birçoğunu ya arabasında ya duşta ya sinema salonlarındayken ya da yakında kız arkadaşları olacak kadınlarla sevişirken yazdığını öğrendim.

Daha fazlasını öğrenmekle pek ilgilenmediğimden Baby North'u arattım.

Vardiyamın sonlarına doğru Cole'u aradım. Telefonu açtığında, kendisinin kaydedilmiş sesi eşliğinde arka fonda çalan tiz ve madeni müzik sesini işittim. Bu ses tenimi tuhaf bir biçimde ve hafifçe ürpertti. "Ödevini bitirdin mi?"

"Neredeyse. İşler biraz karıştı. Ama ben altın yıldızımı almayı gerçekten çok istiyorum."

"Kanaat notu yok bende," diye cevap verdim. Baby hakkındaki bir linke tıkladım. Dürüst ve içten görünen yüzü *BABY'NİN ELİNDEN ÖLÜM* başlığının hemen yanından bana gülümsedi. "Sen olabilmek için alıştırma yapıyorum. Bir röportajda asla söylemeyeceğin şey nedir?"

Cole anında, "Özür dilerim," diye cevap verdi.

Yanıtından memnun olduğunu anlamam için Cole'un yüzünü görmeme gerek yoktu. "Tanrım, sen inanılmazsın. Yani, bu cümleler öylece aklına mı geliyor, yoksa söylemeden önce kelimelerinin basıldığında nasıl görüneceğini *zihninde* falan mı görüyorsun?"

"Bu şahane bir süper güç olurdu. Düşünce balonu gibi, değil mi?"

"Kulağa iyi geleceğini düşünmeden *bir şey* söylediğin olur mu senin?" diye sordum.

“Başka türlü ağzımı açma zahmetine neden girmem gerektiğini bilmiyorum.”

“Tabii. Hani şu muhabirlerin sana neden korktuğunu sordukları ve senin hep ‘hiçbir şeyden’ diye cevap verdiğin kısım var ya,” dedim, “çok büyük bir yalan.”

Sessiz kaldı. Nedeni, kafasının tepesindeki düşünce balonunda akıllıca görünecek cevap mı, benimle konuşurken başka şeylerle uğraşması mı yoksa cevabının olmaması mı, anlamak imkânsızdı.

Cole sonunda cevap verdi. Sesi öncekinden çok farklıydı. “Yalan değil. Çok akıllıca bir cevap. Hâlâ bu gezegende yaşıyor olmamın nedeni bu. Bunu o kocaman beyninle fark edememiş olmana çok şaşırdım. Bu bir muamma. Tıpkı bizimkilerle konuşmadan Mustang’imi, Phoenix’ten buraya getirtmem gibi. Bunlar birer yapbozdur Isabel ve bence hepsini benim için çözmelisin.” Sesi normale dönmüştü. Fazla normale.

“Bulmacaları sevmem,” dedim ona.

“Çünkü sen de bir bulmacasın,” diye cevap verdi Cole, “ve kendi türünü sevmiyorsun. Tamam. Ben de diğer benleri sevmiyorum.”

Ona inanmadım. Cole aynalarla gayet iyi anlaşırdı. “Ödevin yok mu senin?”

“Hey, *beni* arayan sendin.”

“Dünyaya ne söyleyeceğimi söyle bana.”

“Onlara şunu söyle,” diye başladı Cole ama biraz sonra duraksadı. “Onlara hediye hazırladığımı söyle. Ve *bana* bunun eşliğinde dans edeceğini söyle.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

• COLE •

O gece daireme, huzursuz olamayacak kadar yorgun bir halde döndüm. Bir şeyleri tamamlamaktan, kendi içimi boşaltmaktan gelen bir tür yorgunluktu bu. Bu hissin peşine daha önce de süslü içeceklerle, ucuz içkilerle ve insanı yavaşlatan uyuşturucularla düşmüştüm. Fakat tıpkı uyuşturucudan kafayı bulanların, müzikle kafayı bulanların seviyesine asla erişememeleri gibi uyarılmış zayıf bünyeli insanlar asla yaratmanın verdiği o gerçek huzura ulaşamazlar.

Sürekli albüm yapıyor olsaydım asla mutsuz olmazdım.

Yatağımda uzandım, kulaklığımı taktım ve parçayı tekrar modunda dinledim. Yeni bir parçayı, ona hayat verdiğim gün dinlemekten asla bıkmazdım. Isabel'e mesaj yazdım. **Ödevimi yaptım.**

Isabel de cevap yazdı: **Çalışmanı kontrol ediyorum.**

Sonunda, T'nin kamerasındaki bozuk, düşük kaliteli görüntüyü almış ve cızırtılı bir giriş kısmı olarak kullanmıştım. Daha sonra da ekibe, o tiz opera parçasının daha sert versiyonunu çaldırmıştım. Sonunda parça, sanki en başından beri böyle olmasını istemişiz gibi olmuştu.

Isabel ödevimi kontrol ettiği için memnundum. Fakat kimsenin bana geçer not aldığını söylemesine ihtiyacım yoktu.

Parça hâlâ kulaklarımda tınlarken uykuya daldım. Rüyamda, parça hâlâ kulaklarımda çalarken uykuya daldığımı gördüm.

Kapımın açılma sesiyle uyandım.

Isabel...

Hırıltılı bir kıkırdama sesi işittim.

Isabel değildi bu.

Kapıyı kilitlemişim, diye düşündüm. Yorgundum ama kilidi çevirdiğimi hatırlıyordum.

Kulaklığıma tıslama sesi geliyordu; müzikçalarımın pili bitmişti. Kulaklığın tekini çıkardım ve hafif bir homurtu daha işittim. Gülme sesleri, sürüler halinde hareket ediyordu. Sanki bir anıyı yaşıyormuş gibi hissediyordum.

Kurt kulaklarım, duvarları tırnaklayan ellerin sesini işitti. Bur-num, parfüm ve ter kokusu aldı. Işıklar açıldı.

Oturma odamda üstsüz üç kız ayakta duruyor, yatak odamda duran ve ara raflardan diğer odayı gösteren IKEA kitaplığından bana bakıyorlardı. Kızlardan biri ismimi ustalıkla göğüslerine yazmıştı. Birinde *COLE* yazıyordu. Diğerinde de *CLAIR*. Göğüs kemiğinin üzerine de küçük harflerle *ST* yazmıştı.

“Sanırım yanlış yere geldiniz,” dedim hoş bir şekilde, doğrulup oturmadan. Sözlerim kızların yeniden kıkırdamasına neden oldu. Hâlâ dairemdeydiler. Hâlâ üstsüzdüler. Ben de hâlâ yataktaydım.

Eskiden olsa bu durum sorun yaratmazdı. Sıkılmış, azgın ve kafam iyiiken kendimi olmasa da onları eğlendirir, sonra da balkonda sızıp kalırdım.

Fakat şimdi, yalnızca kameralar karşısında değildim, aynı zamanda Isabel Culpeper’ın telefonlarımı açmaya devam etmesini de istiyordum. Gayretle ve kararlı bir şekilde altın yıldızımı almak için uğraşıyordum. Şu durum beni bu hedefe hiçbir şekilde ulaştırmazdı.

“Kapıyı kilitlediğimden eminim,” dedim doğrulup oturarak.

Kızlardan biri elindeki anahtarı gösterdi. Bana milyon dolarlık bir gülümsemeyle baktı.

Of, Baby.

İsmimi büyük harflerle üzerine yazmış olan kız bana bakire olduğu bilgisini verdi.

“Senin adına gurur duyuyorum,” dedim. Bir parmağımı kaldırdım ve Isabel’i aradım. Bu esnada gözüm yarı çıplak ziyaretçilerimin üzerindeydi. “Balkabağım, Sanal Cole seninle mi?”

“Balkabağım,” diye tekrarladı Isabel.

“Da. Evet. Balkabağım.” Ayağa kalktım, tamamen giyinik halde uyuyakaldığıma memnundum.

“Benimle fakat şu an araba kullanıyorum. Beni takip eden bir kameraman olduğundan eminim. Bu tuhaf değil mi?”

Kızlar bana daha çok yaklaştılar. Şaşılacak derecede sarhoştular. Evdeki her kamera bir meme görüntüsü almıştı. Baştan çıkmamış durumda olduğum için kendimi aziz gibi hissediyordum. Isabel giyinikken bile ölüp bittiğim halde bu kızlara nasıl ilgi duymadığımı anlayamıyordum.

“Bugün her şey tuhaf,” diye cevap verdim ona. “Lütfen tüm dünyaya, albüm kaydetme çabalarınıza destek vermek için kapımın önüne gelmekten daha güzel yöntemlerin olduğunu söyler misin? Ayrıca neden araba kullanıyorsun? Bu saatte şüphesiz benim dışımda gitmek isteyebileceğin bir yer yoktur.”

Dışarıdan huysuz bir korna sesi geldi. Üç kızla birlikte pencereden dışarı baktım. Isabel’in arabası apartmanın arkasındaki ara sokağa park ediyordu. Arkasına, içinde Joan’ın olduğu minibüs park etti.

Zamanlama sinir bozucu bir şekilde tesadüfi olmuştu.

“Sanırım gitmelisiniz,” dedim, kişisel alanımı kendilerini bilmez halde işgal eden kızlara. Onları geldikleri gibi sürü halinde

göndermeye giriştim. Birini zorla kolumdan ayırmak için durdum. “İşler tatsızlaşmaya başlıyor.”

Tam o anda, sanki önceden planlamışçasına kapı şiddetle açıldı. Sesi, zamanlama bakımından kalbimin gümbürtüsüyle mükemmel bir uyum içindeydi.

Isabel Culpeper içeri girdi. Üzerinde leopar desenli, göbeği açık bir bluz, siyah deri pantolon ve gaspçılara saplanabilecek kadar sivri topuklu botlar vardı. Ellerine, dirseklerine kadar uzanan tığ işi eldivenler geçirmişti. Hiçbir şeyi uygunsuz değildi. Isabel’in, odadaki yarı çıplak kızlardan kaç kat daha seksi olduğunu ifade edebilecek sayı yoktu.

Baby’nin zamanımı bu üç üstsüz hayranla mahvetme cesaretini gösterdiğine inanamıyordum. O sırada kendimi son derece yaşlı ve yorgun hissettim. Kıkırdayıp duran kızların benim için sadece külfet olacağı noktaya gelmek için kaç hayat yaşamıştım?

Isabel dudaklarını büzdü. Kızlar ona, sarhoşluğun verdiği korkusuzlukla bakıyorlardı. Joan ve kamerası kapı eşiğinde bizi gözetliyordu.

“Özel isteğimi yayınladın mı?” diye sordum Isabel’e.

Isabel’in masumiyetime inanmayacağını düşünerek kendimi tuhaf bir şekilde gergin hissettim.

“Yayınladım,” dedi Isabel. “Balkabağım.” Gözleri, davetsiz misafirlerimin üzerinde salman ismimi buldu. Aşırı iffet taslayan biri değildim ve geçmişim de bunu destekleyecekti fakat o an odada bulunan çıplak göğüs sayısı beni çok rahatsız ediyordu. Güçlkle kazanmış olduğum bütün o alaycı tavrım öldürülmüştü. Daha çok saf, on altı yaşında, âşık olduğu kız onunla çıkmayacak diye endişelenen Cole yetim kalmış gibiydi.

Burası, o Cole’un yeniden ortaya çıkması için oldukça tehlikeli bir yerdi.

*Lütfen sinirlenme. Bunun gerçek olmadığını anlamak zorundasın.
Lütfen, Isabel...*

Joan'ın kamerası bizi kapının hemen önünden izlerken ne söyleyeceğimden emin değildim. Dairenin içindeki kameralar da bizi dikkatle izliyordu.

“Bence bana o anahtarı vermelisiniz,” dedim kızlara. “Ve yabancılardan anahtar kabul etmemelisiniz. Kapının diğer tarafında ne bulacağınızı asla bilemezsiniz.”

“Haydi sallanmayın,” dedi Isabel, sesinde o kadar soğuk bir ifade vardı ki yakınlarda bulunan yarıtropik bir bitki kuruyup ölebilirdi.

“Sen onun *kız arkadaşı* mısın?” diye sordu elinde anahtar olan kız, iğrenç bir sesle. “Çünkü gerçekten de...”

Isabel onun sözünü kesti. “İkimizin de daha sonradan pişman olacağı bir şey söyleme. Aslına bakarsan anahtarı bana verebilirsin.”

Isabel buyurgan bir tavırla eldivenli elini uzattı. Kız ısıklık sesiyle elindeki anahtardan vazgeçti. Bakire olan, Isabel'in yanından geçip gitti. Üçüncüsü dışarı çıkarken Isabel'in botlarına tükürdü.

Bir sessizlik yaşandı. Tüküren kız Joan'ın az ilerisinde durmuştu ve yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı.

Isabel çirkin ve kibirli bir tavırla güldü. Birden lisede nasıl biri olduğuna ilişkin kafamda net bir düşünce oluştu.

“Ah, lütfen,” dedi Isabel.

Kız kapıyı Joan'ın suratına çarptı.

Sessizlik.

Kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Yanlış bir şey yapmamama, kimsenin ne düşündüğünü umursamamama, uyuşuk bir halde onca zaman geçirmiş olmama rağmen bu kadar gergin olmama neredeyse inanamıyordum.

“Ofisinde biraz konuşalım,” dedi Isabel, eliyle banyoyu göstererek. Ne düşündüğünü anlayamıyordum.

Kapıyı arkamızdan kapadık ve Isabel ağzını açarken parmağıyla dudağıma bastırdı. Joan ve kamerası dairenin içine gelmişti. Kurt duyularım onun kapının diğer yanında alıp verdiği soluğu ve mikrofona seslerimize mümkün olduğunca yakın tutmaya çalışırken çıkan sürtünme seslerini algılayabiliyordu.

Isabel lavaboya gitti ve musluğu sonuna kadar açtı. Bileğinin katı ve şiddetli bir hareketi vardı. Duşa doğru eğildim ve muslukları çevirdim.

Ardından, arkamızda boşa akan suyun tıslayan sesiyle klozetin yanında birbirimize yaklaştık, kafalarımız birbirine yakındı.

“Tanrım, çok güzel kokuyorsun,” dedim alçak ve fısıltı halinde çıkan sesimle. Bunu söylemem ve gerginliğimin bir kısmını atmam gerekiyordu.

“Sen de şey gibi kokuyorsun...” Isabel duraksadı. “Burada neler oluyor?” dedi.

Beklediğim tepki bu değildi. Isabel’in olduğu yerde durmasını sağlayan bir şey yoktu. Avucumu burnuma götürüp kokuyu içime çektim.

Kurt.

Toprak ve misk, gece ve içgüdü.

Neden böyle koktuğumu bilmiyordum ama koku oradaydı işte. Sanki içimdeki kurt, gerginliğim tarafından serbest bırakılmış ve gözeneklerimden dışarı sızmıştı. Bir yanım özlemle o kurt bedenini ve bu bedenin içinde geçireceğim bir dakikanın hasar görmüş duygularımı nasıl iyileştireceğini düşünüyordu.

“Isabel...”

“Hiç rahat değilim,” diye sözümü kesti Isabel. “Bütün bu olanlar konusunda hiç de rahat değilim.”

“Ben değilim. Baby...”

“Bunu Baby’nin yaptığını biliyorum!”

“O halde seni anlamıyorum.”

Birbirimize baktık. Parmaklarımda, kollarım bir süredir uyku-daymış da yeni uyanıyorlarmış gibi bir his vardı. Her nasılsa, hem açıkça masumtum hem de açıkça başım beladaydı. Isabel’in yüz ifadesinden ne düşündüğünü hâlâ anlayamıyordum. Gözlerinde, duygularının çoğunu en ince noktalarına kadar saklayacak yoğun göz kalemi vardı.

“Seninle birlikte üç yarı çıplak kızın olduğu bir odaya girme konusunda asla kendimi iyi hissetmeyeceğim, Cole. Bunu bir daha *asla* görmek istemiyorum.”

Sorun şuydu ki bu durum kendim olmamın, Cole St. Clair olmamın, bir grup üyesi olmamın, röntgenci bir televizyon programında olmamın bir parçasıydı. “Kendimi kontrol edebiliyorum.”

“Edebiliyor musun?”

“Evet, az önce söyledim.”

“*Kendini* kontrol edebiliyor musun?”

Biraz önce söylememiş miydim? “Bana güvenmiyor musun? Sorun bu mu yani?”

Isabel ağzını açtı, sonra kapadı. Arkasını dönüp kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatarak duşa baktı. “Yüz kişiyle birlikte olmadım, Cole. Yüz kişiyi çırtlıçıplak görmedim. Bilemiyorum, sen ne...”

Isabel delirmiş gibi başını iki yana salladı. Fakat ben Isabel’i tanıyordum. Her duygusunun dışarıdan bakıldığında öfke gibi göründüğünü de biliyordum. Bu özelliği durumu daha adil bir hale getirmede çünkü kızları ben davet etmemiştim. Başka kızlarla birlikte olduğum zamanlarda da Isabel’i tanı mıyordum. Fakat bu ilişkiye başladığımda, onunla önemli bir konuda çok farklı olduğumuzu biliyordum: Isabel ergenlik yıllarını, kendisine dokunanları önemseyerek geçirmişti, bense öyle geçirmemişim.

“Ben bir başkası için burada değilim,” dedim. Bu onun kaldıramayacağı kadar içten bir açıklamaydı. “Culpeper. Buraya senin için geldim,” diye ekledim sözlerime.

Isabel hâlâ bana bakmıyordu. Gün ışığı, sapsarı saçları arasından içeri giriyor; yanağını, çenesini ve boynunu aydınlatıyordu. Ona bu gece sahip olmamın imkânsız olduğunu bilmeme rağmen, hâlâ altın yıldızımı istiyordum. Isabel, “Benim ve o küçük şovun için,” diye cevap verdi.

“Bu benim işim.”

“Banyolarda saklanmak mı?”

“Müzik yapmak.”

“İşi müzik yapmak olan birini idare edebilirdim,” dedi Isabel. “Ama işinin bu olduğunu düşünmüyorum.”

Aynı muhabbeti Leyla’yla yaptığımı da hatırladım ve o zaman da bundan hiç hoşlanmamıştım.

“Hiç kimse *sadece* müzik yapmaz. *Sadece* müzik yaparak yaşayamazsın. Buranın, plak şirketinden daha iyi olacağını düşünmüştüm. Kontrolün bende olacağını düşünmüştüm. Ve ben bunların hepsini söyledim. Bunları söylerken suratımın halini hatırlayabiliyorum.”

Isabel, tıpkı kız tükürdüğü zaman yaptığı gibi çirkin ve tiz bir sesle gülse de rahatlamıştım çünkü bu bir şekilde onu yumuşatmış gibiydi. Sanal Cole’u çıkardı ve sekmeler arasında gezinmeye başladı. “Yani sen, *Baby North*’la anlaşma imzalamanın plak şirketinden daha iyi olacağını mı düşündün? Şovuna aldığı bütün herkesin sonu, yerlerde seğirip salyalar akıtmak olsa bile mi? Kimse bu şovdan sağlam çıkamıyor.”

“Ben diğerleri gibi değilim.”

Isabel ekranı kaydırmayı bıraktı. “Tanrı’ya şükür,” derken sesi iğneleyici ve seksi çıkmıştı.

Birbirimize baktık. Kalem çekilmiş gözleri gökyüzü mavisiydi ve kıpırtısızdı. İçimde gezinen endişe kırıntılarını hâlâ hissedebilmemden nefret ediyordum. Gitmesini istemiyordum fakat olup bitenlerden, Isabel'in duruşundan ve Joan'ın dışarıdan konuşmalarımıza kulak misafiri olmaya çalışmasından, gitmesi gerektiğini anlıyordum.

Artık yalnız kalmak istemiyordum.

Ona, *Isabel, yanımda kal*, demek istedim. Ve, *Isabel, seni seviyorum*, demek istedim.

Yüksek sesle hiçbir şey söylemedim ama Isabel sanki *yapma* der gibi başını hafifçe iki yana salladı.

Bu yüzden sadece, "Peki, ya altın yıldızım?" dedim.

"Ha!" Isabel'in kahkahası acı ve öfke doluydu. "Baby, altın yıldızını aldı. Göğüsler senin altın yıldızını aldı."

"Dehamı en azından duymak ister misin? Yani, dinlenmesi gereken bir şey olduğu için?"

Isabel evet demedi ama yerinden kımıldamadı da. Duş musluğu kapadım, çini döşeli oturak kısmını havluyla sildim, başka bir havluyu minder gibi katladım. İşe yaramaz, pili bitmiş kulaklığını lavaboya fırlattım. Sonra duşun oturak kısmına oturup arka cebimden MP3 çalarımı çıkardım ve Isabel'e oturması için yanımdaki yeri gösterdim.

"Bunun sona ermesi gerek," dedi Isabel ama yine de, destansı uzunluktaki bacaklarını bükerek yanıma oturdu. Tanrım, o kadar güzeldi ki buna dayanamıyordum.

"Elbette," diye hak verdim ona. "Kulaklık?" Isabel çantasını bana verdi ve içinde kulaklığını (onlar da leopar desenliydi) aradım. Kulaklığı MP3 çalara bağladıktan sonra tekini sağ kulağıma taktım. Diğerini de Isabel'in sol kulağına. Omuzlarımız birbirine değecek şekilde ona yanaştım. Isabel kulaklığı düzeltirken ben de ekranı kontrol ettim ve PLAY tuşuna bastım.

Şarkının ilk dakikasını dinledi. Ardından dans etmeyi anımsayarak başı hafifçe oynadı. Bu hareket bile onu seksi gösteriyordu. Onu seyrettim. Gözleri kapalıydı, sadece müziği dinliyordu. Dudakları hafifçe aralanmıştı. Bunu anlayamıyordum. Yalnızca hakkında düşündüğüm zaman cinsel isteğimin üstesinden gelebileceğimi hissediyordum fakat ona karşı, beni kendisine çekmediği zamanlarda da çekmeye *çalıştığı* zamanlardaki kadar büyük bir çekim hissediyordum.

Parça tekrar çalmaya başladı; tekrara aldığımı unutmuştum.

Isabel'in gözleri açıldı.

"Eee?" diye sordum.

Beni öptü.

Öpücüğü hazırlayan bir şey olmamıştı. Beden dili tarafından aksettirilen kademeli bir ihtiras itirafı olmamıştı. Bu, hem hiçbir şeydi hem de her şeydi. Eli, elimdeydi; elini çıplak karnının üzerinde gezdiriyor, avucumu kaburgalarına bastırıyor ve kemerinin bulunduğu yerde leğenkemiğinin çıkıntısını hissetmemi sağlıyordu. Parmakları, ellerimden üzerindikileri çıkarmamı istiyordu. Zaten zor nefes alıyordum, Isabel de geri kalanını benden çekip alıyordu.

Ayağa kalktım ve kulaklık kablosu çıkmasın diye Isabel'i kaldırdım. Bedeninin benimkinden ayrılmasını istemiyordum. Şarkı benim sağ, onun sol kulağında tıngırdayıp gümbür gümbür çalarken öpüşüyorduk. Dilimin üzerindeki dili sıcacıktı. Parmaklarımın altındaki teni pürüzsüzdü ve bacakları benimkilerin etrafına dolanmıştı.

Isabel beni kapıya doğru sürükledi. "Yatak."

İtiraz etmedim. Şarkı yeniden başladı. El yordamıyla kapı tokmağını aradım.

Kapının öte yanında, Joan'ın kamerası bize bakıyordu.

Onu unutmuştum. Isabel hiç çekinmedi ama gözleri bir an için hafifçe titreşerek kapandı. Yanaklarına değen kirpikleri simsiyahtı

ve sonra gözlerini açtı. Tüm hakikatler yüz ifadesinden silinmiş halde, kamera için hazırды.

“Selam Joan,” dedim. “Geç vakte kadar kalacak mısın? Sana kahve getireyim mi?”

Isabel benden uzaklaştı. Espri anlayışı olmayan, küçük ve toparlak bir elf olan Joan banyodan çıkabilmemiz için birkaç adım geriledi.

“Gideceğim,” dedi Isabel.

“Ah,” diye itiraz ettim, “ne çılgınca sözler bunlar böyle.”

Fakat Joan’ın, tamamen unutmuş olduğumuz sürprizinin, en sevdiğim enstrüman üzerinde kısmen zararlı bir etkisi olduğu doğruydu.

Isabel kulaklığı kulağımdan, kabloyu da MP3 çalardan çıkardı. Ben Joan’a dik dik bakarken Isabel de el çantasını almaya gitti.

“Çok teşekkürler,” dedim ona.

Joan kamerasını kapadı. “Aynen.”

Isabel banyodan çıktı. Rujunu tazelemişti. Yanımdan geçerken onu yakalamaya çalıştım ama kaçırdım. Fakat Isabel kapının yanında durdu ve dudaklarının etrafında bir tebessüm gezindi. “Bence yeni bir iş bulmalısın.”

“Ne yapayım?”

“Müzik yap.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

• ISABEL •

Eve dönerken, Cole’la geçirdiğim dakikaların uğultusu hafifledikten sonra düşüncelerimin yeniden göğüslere yöneldiğini fark ettim. Kendi göğüslerime de aynada bakmıştım. Göğüslerim, az evvel Cole’un dairesinde gördüğüm göğüslere hiç benzemiyordu ve bunun sebebi üstlerinde Cole’un isminin yazılmamış olması değildi. Aslında sorun boyutları da değildi. Sorun biçimleri, konumları, neşe ve intikam duyguları karşısındaki duruş ve salınımlarıydı. Sorun boyut, biçim ve meme ucu rengiydi.

Farklı. Ama daha mı güzel? Daha mı kötü? Buna bir değer yargısı atamak güçtü.

Sonuç olarak bu beni sinirlendirmişti. *Zaten* önemli olan neydi ki? Cole her zaman üstsüz geziyordu. O kızların daireye üstsüz gelmeleri onlar için önemli bile değildi. Meme uçlarımızı müstehcen yapan şey, kültürün keyfi iradesiydi.

Fakat bu yine de bir şeydi. Ve önemli bir şeydi. Ve o göğüsleri düşünmeden edemiyordum. O anı tekrar tekrar yaşamamak için kendimi ikna edememem beni her şeyden daha çok öfkeliendiriyordu.

“Isabel, sence de geç vakte kadar dışarıda kalacağın zaman bunu insanlara haber vermen gerekmez mi?”

Keder ve Yıkım Evi'nin antresine girerken, annemin oturma odasından gelen sesini işittim. Koridorun sonuna ulaşır kapı aralığından dönmeden önce bile ne göreceğimi biliyordum: Saçları omuzlarından aşağı dökülen annem, elinde şarap kadehiyle ihtişamlı bir şekilde kanepede uzanıyor olacaktı.

Haksız çıkmamıştım ama Lauren Teyze'min de annem gibi elinde bir şarap kadehiyle odada olacağını tahmin etmemiştim. Teyzem başını yavaşça çevirerek bana hafifçe el salladı. Gözlerinin ortasına sarılmış bandajın ardında oldukça bitkin görünüyordu. Teyzem kısa bir süre önce burun estetiği yaptırmıştı ve sürekli, ani hareketlerin başını ağrıttığından şikâyet ediyordu.

"Hayır," dedim, kanepenin uç kısmında durarak. Televizyonda, kafasında kaskı olan acılı bir asker uzaklara bakıyordu. Annem, morali bozuk olduğunda hep savaş filmleri seyrederdi. Muhtemelen filmde akıtılan haddinden fazla kan ve kazanılan acı dolu zaferler ona babamı hatırlatıyordu. "Çünkü on sekiz yaşımı geçtim."

Annem iç geçirdi. Fakat hayal kırıklığına uğramış bir hali yoktu. Bunun bir argümanım olduğunu biliyordu. Aslına bakarsanız ben de tartışmanın geri kalan kısmını biliyordum.

ANNEM: *Ama benim çatım altında yaşıyorsun.*

BEN: *Memnuniyetle buradan taşınırım.*

ANNEM: *Bunun için iş bulman gerekiyor...*

BEN: *Oley! Ayrıca arkadaş edinmem gerektiğini söylemiştin.*

ANNEM:

Annem de tartışmanın geri kalan kısmını bildiğinden şarap kadehini bana eğdi. "Denemek ister misin?"

"Güzel mi bari?"

"Hayır."

Başımı iki yana salladım. “Nedir bu koku?”

Annem, Lauren’a baktı. “Sofia tarçınlı çörek yapıyor,” diye cevap verdi Lauren.

Saat gecenin onuydu. Gecenin onunda pasta pişirmenin yanlış bir tarafı olmadığını düşündüm ama doğru bir tarafı da yoktu.

“Yakışıklı mı bari?” diye sordu Lauren. “Bir çocukla beraberdin, değil mi?”

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. Annemle Lauren’ın, Cole’la çıktığını öğrenmeleri halinde neler olacağını düşünmüştüm ama Lauren’ı Cole hakkında konuşurken duymanın benim için bu kadar nahoş olmasını beklemiyordum. Nedense bu, Cole’u daha önce olmadığı bir şekilde lekeliyordu. Sanki onu, Yıkım Evi’nin o steril ilişki pudrasına, aşkın yetişkin haline buluyordu.

“Evet,” dedim. “Tıpkı kahrolası bir panda gibi.”

Televizyonda, yayılım ateşi açan tank sarsıldı. Kamera hemen tankın hedefine çevrildi. Küçük yer altı sığınağı, bir cüruf briketi ve paramparça olan hayaller sağanağı gibi infilak etti. Annem usulca ağlamaya başladı. Mutfağa gittim.

“Sofia, neden gecenin onunda tarçınlı çörek yapıyorsun?” diye sordum.

Kuzenim tezgâhtan bana doğru döndü. Üzerinde ördek baskılı pazen bir pijama altı vardı ve saçları açıktı. Aşağı yukarı on iki yaşlarında görünüyordu. Tişörtü unla kaplanmıştı. Göğüslere dair bir şeyler düşünmemeye çalıştım.

“Senin için yapıyordum. Sabahleyin kursa giderken yanında götürürsün diye.”

Ona karbonhidratlar hakkında çıkmak için ağzımı açtım ama bir pislik gibi davranmak üzere olduğumu fark edip tekrar kapadım. Belki Cole beni iyi yönde etkiliyordu.

“Peki,” dedim. *Teşekkürler* dememiştim ama genelde söylediğim şeylere göre bu, ona oldukça yakın bir şeydi. “Hafta sonu gidip sana ayakkabı almalıyız. Seni Erik’in mağazasına götüreyim.”

Sofia gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Gözleri parladı.

“Ayakkabı ayağına giydiğin şeydir.”

“Sadece ikimiz mi? Yoksa Cole da gelecek mi?” Sofia bunu söyledikten sonra, “Çünkü benim için sakıncası yok. Yani bizimle gelmesinin. Sorun değil. Sadece ikimiz olmak zorunda değiliz. İkiisi de sorun olmaz. Çünkü...”

“Sofia,” dedim öfkeyle. “Kes.”

“Onunla evlenecek misin?” diye sordu Sofia.

“*Sofia*,” diye çıkıştım, biraz dış göstererek. “İşi kızıştırma. Kahretsin. Bu Disney filmi değil. Anne ve babalarımızın örneğinden hiçbir şey öğrenmedin mi?”

Sofia tekrar tezgâha döndü ve omuzları çökmüş vaziyette mikseri çalıştırdı. Pudraşekeri bir bulut kümesi gibi onu sardı. Bana bakmadan, “Babam aradı,” dedi.

Ah. İşte bu, Yıkım Evi’ndeki ıslak havlu atmosferini açıklıyordu. Bir insanın bu durumda ne söyleyebileceğini düşünmeye çalıştım. “İyi misin peki?” diye sordum.

Sofia ağlamaya başladı. İşte genel anlamda insan gibi davranmaktan kaçınmamın sebebi buydu. Cole’la kalmış olmayı diledim.

“Evet,” dedi Sofia gözyaşları burnunun ucundan süzülürken. “Sorduğun için teşekkürler.” Kaptan aldığı kocaman bir kaşık dolusu şekerli karışımı tarçınlı çöreğin üzerine koydu ve tabağı bana verdi.

“Tanrı aşkına,” dedim tabağı alarak. “Bir tane de sen al ve gel.”

“Nereye geleyim?”

“Odama. Haydi, gidip Cole’u arayalım.”

Tabakları alıp gittik. Cole’u arayıp sesini hoparlöre verdim ve ona son şarkısını söyledim. Sofia’nın da dinlediğini fark edince şarkı

sözlerini komik sözlerle değiştirmeye başladı ve Sofia çok geçmeden aynı anda hem gülüp hem ağlıyordu. Sonunda telefonumu şarja takmak zorunda kaldım çünkü söylenen onca şarkıdan sonra şarjım bitmişti ve Sofia da hem mutlu hem de üzgün bir halde yatmaya gitti. En azından bu, sadece üzgün olmasından daha iyiydi.

Telefonun hoparlörünü kapadım ve yatağıma geçtim. Başımı yastığa koyup telefonu kulağımın üzerine bıraktım. “Yalnızız. Yine küfredebilirsiniz.”

“Burada olmanı isterdim,” dedi Cole.

Ona hemen cevap vermedim. Fakat telefonda yüzümü göremediği için en azından dilediğim gibi dürüst davranabilirdim. “Ben de.”

“Isabel...” dedi Cole. Durdu. Ardından, “Kapama telefonu,” dedi.

“Kapamadım.”

“Kapamamaya devam et.”

“Hâlâ kapamadım.” Telefonun diğer ucunda bir kuşun tiz sesiyle öttüğünü işittim. “Dışarıda mısın sen?”

“Ara sokaktayım. Leon’u bekliyorum. Gece yarısı işi bitecek, birlikte şiş kebabi alacağız ve iskelede onun için pelüş maymun kazanacağım. Beni yalnız bırakınca bunları yapıyorum, Isabel.”

“Leon’un kalbini kırma,” dedim.

Cole güldü. Gerçek kahkahasının komik bir tınısı vardı. Ha-ha sesi gibi komik değildi ama tuhaf bir biçimde komikti. Kahkahası normal bir tona değil de vurmali bir çalgının ritmine sahipti. “Beni yarın göreceğini söyle,” dedi.

“Seni yarın göreceğim.”

“Ertesi gün de göreceğini söyle. Ondan sonraki gün de. Ondan sonraki gün de.”

Kalbim şiddetle çarpıyordu. Olmuştu işte. Kendi isteğim dışında, çıplak kızlara ve etraftaki kurt kokusuna ve gelecekte yaşanacak ıstırapları ima eden kokulara rağmen Cole'a âşık olmuştum.

"İyi geceler, Cole," dedim ona.

"İyi geceler, Culpeper."

Telefonu ve gözlerimi kapadım. Sonraları, çok sonraları, muhtemelen tüm bunların pişmanlığını yaşayacağımı biliyordum. Fakat şimdilik korkmuyordum. Sürekli Cole'un aptal şarkı sözlerini ve gerçek kahkahasını işitiyordum. Ellerin dokunuşunu hatırlıyordum. Kendi kendime, Keder ve Yıkım Evi'ndeki herkesin ağlayarak uykuya daldığını söylemeye çalıştım fakat tam o anda, diğerleri gibi olmadığımı düşünme izni verdim kendime.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

• COLE •

Sabah uyandım ve ağızımda barbekü tadı hissetmemin dışında dünyada yanlış giden hiçbir şeyin olmadığını fark ettim. Kendime yumurta haşladım ve karton kutudan süt içtim, daha sonra da tam bir saat terasta durup tam olarak her şeyi anlatırken aslında hiçbir şey anlatmayan şarkı sözlerini bir araya getirmeye çalıştım. Baby beni arayıp, “Neden iş telefonunu açmıyorsun?” diye sordu.

Elbette yanımda bulunmayan Sanal Cole’dan söz ettiğini anlamam biraz zaman aldı. Gerinip gözlerimi kapadım. Güneş tam tepemdeydi ve yalnızca bana vuruyordu. “Çünkü o telefonu yalnızca internete bağlanmak için kullanıyorum. Sınırları aşma, Baby. Neden bana Mustang’imi getirtmedin?” diye sordum.

“Ha-ha, gülen benim, Cole. O kızı şovda istiyorum.”

Birden dışarısı daha az güneşliymiş gibi hissettim. “Umarım o kız derken arabamdan söz ediyorsundur.”

“İnternet âlemi, biriyle çıkıyor olman fikrine bayılır. O kızın doğru insan olup olmadığını bilmek istiyorlar, Cole. Çok güzel bir kız. Bunun izleyicilere katkısının neler olabileceğini düşün.”

Bunu düşünmeme gerek yoktu. İnsanların bununla ne yapacağını biliyordum çünkü yanımda gördükleri diğer kızlarla aynı

şeyi yapmışlardı. İnsanların gözü önünde biriyle beraber olma fikri beynimin, ailemle ya da eski yaşadığım şehirden arkadaşlarımla konuşma fikriyle aynı kısmı zonklatıyordu. Bu da beynimin o kısmının sürekli olarak kendimi havaya uçurmayı, bir köprüden atlamayı ya da bir kutu ilaç içmeyi düşündüğü anlamına geliyordu.

Meşgul olmak istediğim şey, beynim değildi. Yakın zaman öncesine kadar, beynimin bir kısmını kafatasımdan aldırığımı sanıyordum fakat görünüşe göre o kısım hâlâ oradaydı.

“O kızı, şova çıkması için ikna et, ben de sana bir Mustang getirteyim,” dedi Baby.

Bu sözler üzerine düşünmeden önce bir kahkaha attım. Çünkü bu, çok açık ve net bir şeytani anlaşmaydı ki tuzağa düşme riskim yoktu.

“Seninle bir akşam yemeği yemeliyiz, Cole,” dedi Baby. “Sanırım önemli olan bu. Onu da getir. Bu gece. Programını ayarla.”

“Kendimi akşam yemeği modunda hissetmiyorum,” diye cevap verdim ona. “Son yaptığım şarkı dün neredeyse mahvolunca ve dairemde üstsüz kızlar bulunca...”

“Kulağa heyecan verici geliyor. Heyecan verici şeyleri severim.”

“Bunlar olmadan da yeterince heyecan vericiydim zaten.”

“Öyle miydin?” diye sordu Baby merakla. “Peki, şimdi heyecan verici misin?”

“Evet,” diye yalan söyledim.

“Harika. Görmek için sabırsızlanıyorum. Bu akşam yemeğe çıkıyoruz, unutma. Ayrıca, aradığımda telefonunu aç.”

Baby telefonu kapadı. Isabel’i aradım.

“Culpeper,” diye cevap verdi Isabel.

Isabel’in telefonlarıma cevap vermesinden asla bıkmıyordum.

“Telefona bu şekilde cevap verince çok heyecanlanıyorum,” dedim. Terasın uç kısmına ilerledim. Bulunduğum yerden palmiyeleri

ve diğer terasları görebiliyordum. Boştular. Sadece güneş ve ben vardık. “Lütfen bana çıplak olduğunu söyle.”

“İş yerindeyim, Cole.”

“Çıplak mı? Eh, orası Santa Monica. Sanal Cole yanında mı?”

“Elbette yanımda. Az önce tweet attın.”

“Komik miydin bari? Colebot’lar beğendiler mi yazdıklarımı?”

Bir ev ötede, boş duran bitişik dairenin diğer tarafındaki teraslardan birinde küçük bir oğlan çocuğunun belirdiğini gördüm. Çocuğun elinde küçük bir uçak vardı ve ulaşabildiğince yükseğe, daha da yükseğe uçuruyordu.

“Ah, lütfen ama,” diye cevap verdi Isabel. “Bir de sanırım Isabel, Sanal Cole’u aramaya çalıştı.”

“Biliyorum. Her şeyi biliyorum. Mümkünse bana, bugün L.A. civarında parti veren bir Colebot bulabilir misin? Ya da evlenen? Ya da boşanan? İçinde müzik olabilecek neşeli bir etkinliği olan?”

Balkondaki çocuğun uçağını masanın etrafında sürüşünü seyrettim. Çocuk, benim hiç olmadığım kadar hayatından memnundu. Yerinde olsaydım, o uçağı balkonun ucuna dek uçurup aşağı atlardım.

“Her şeyi bildiğini sanıyordum.” Isabel sesli bir şekilde iç geçirdi. “Bundan çıkarım ne olacak?”

“Üstün zekâna sonsuza dek hayran kalacağım.”

“Elimden geleni yaparım.”

“Bir de, Baby bizimle akşam yemeği yemek istiyor.”

Isabel, anlam veremeyeceğim bir ses çıkardı. Daha sonra yeniden, “Elimden geleni yaparım,” dedi.

Telefonu kapadıktan sonra küçük çocuğun balkonun ucuna geldiğini ve bana baktığını fark ettim.

“Hey,” dedim ona. “Biz ikiziz.”

Aslında kulağa geldiği kadar ürkütücü değildi. İkimizde de haki şort vardı, üstümüz çıplaktı ve güneşin hafifçe dokunduğu saçlarımız kahverengiydi, tenlerimiz yanıktı. Çocuk dört yaşında mı, dokuz yaşında mı yoksa on iki yaşında mıydı, karar veremiyordum. Çocukların özellikleriyle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Çocuk, araba kullanamayacak kadar küçük ama kapı tokmaklarını çevirebilecek kadar kadar büyüktü.

“Sen zamanda yolculuk mu ediyorsun?” diye seslendi çocuk ihtiyatlı bir şekilde.

“Evet,” diye cevap verdim. Benzerliği onun da fark etmiş olmasına memnun olmuştum. Bunu kafamda şarkıya dönüştürmeye başlamıştım bile. “Ama sadece zamanda ileri gidebiliyorum.”

“Sen ben misin?”

“Elbette,” dedim.

Küçük adam, uçağıyla karnını kaşdı. “Geleceğim nasıl peki?”

“Ünlüsün ve bir de Mustang’in var,” dedim.

İkimiz de, binanın arkasına park etmiş Saturn’e baktık. Çocuk kaşlarını çatarak uçağı bana savurdu. Uçak sarsılarak titrek ışıkların arasından geçti, daha sonra da kiralık evin çatı yarıkları arasında gözden kayboldu. Palmiyeler de onu iyice gizledi.

“Pekâlâ, başardın,” dedim. “Muhtemelen kırılmıştır.”

Çocuk ilgisiz bir ifadeyle baktı. “Olay, yere inmesi değil. Uçması.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. Sanki kendimi kasten korkutuyormuşçasına, hoş bir hisle tüylerim diken diken oldu. “Belki sen bensindir. Gerçek misin sen?”

Arkadaki sandalyede duran telefonum çaldı. Arayan Isabel’di. Beni geri arıyordu. Çocuğa parmağımla bir işaret yaptım ve telefona cevap vermek üzere döndüm.

“Sana bir düğün buldum,” dedi Isabel.

“Sanırım az önce geçmişteki küçük halimle konuştum,” diye cevap verdim ona. Tekrar arkama döndüm fakat artık teras boştu. “Çocuk oyuncak bir uçak uçuruyordu.”

“Harika. Umarım ona uyuşturucu kullanmaması gerektiğini söylemişsindir. Adresi, düğün sahibinin ismini falan ister misin?”

Küçük uçağın yere inip inmediğini görmeye çalıştım. Onu almak istiyordum sanki. Mümkün olursa, daireye girmeyi aklımın bir köşesine yazdım. “Her şeyi ver bana. Ah, bunu tweet olarak yaz. Tam benim söyleyeceğim bir şey.”

“Şimdi kapıyorum.” Isabel telefonu kapadı.

T’yi aradım.

“Cole!” dedi T sevinçle.

“Hayata dönmek üzereyim,” dedim küçük halimi gördüğüm yere son bir bakış atarak. “Üzerime bir tişört giyiyorum.”

O ve Joan o kadar çabuk gelmişlerdi ki T’nin bir yerlerde uzanıp aramamı beklediğini düşündüm. Birlikte, avlunun karşısına doğru iğrenç bir yolculuğa çıkarak Leyla’nın kaldığı yerleşkenin diğer kısmına geçtik. Joan ve T, kameraları omuzlarında, arkamdan geldiler.

“Selam,” dedim Leyla’ya.

Leyla mutfaktaki adasında oturmuş, bir tabak doğranmış çiğ sebze yiyor, rastalı saçları yüzünün etrafına dökülüyordu. Leyla önce bana, ardından kameralara göz kırptı. Kapıyı çalmamıştım ama Leyla bu konuda bir şey söylemedi. Ondan nefret etmemeye çalıştım çünkü bu Baby için bir zafer olurdu.

“Bugün, sihri mümkün kılacağımız gün,” dedim.

Leyla yeşil bir şeyden bir ısırick aldı. Çiğnedi. Lokmasını yutarken hepimiz yaşlandık. “Aklında neler var?”

“Büyük şeyler. Ekipmanın nerede?”

Leyla sadece baktı. Kafası mı iyiydi, aptal mıydı yoksa sadece benden nefret mi ediyordu anlayamadım. Bunların hiçbirisi ona özgü duygular değildi.

“Davul setin? Şunlar hani?” Havada davul çalar gibi yaptım. “Al onları. Saturn’e yerleştir. Benimle geleceğe gel.”

Ağzına bir sebze daha koydu. Çıgnedi.

“Konuşmaya başladığımızdan beri,” dedim, “bu gezegende iki yüz bebek doğdu. Peki, biz ne başardık? Sen o şeyi yedin.”

Leyla lokmasını yuttu. “Şu zamana kadar bir şeyi yapmakta hiç acele etmedin. Zaman sürekli, Cole. Hızlanıp yavaşlamaz. Geçici heveslerle kendini kandırma. Memnuniyet istikrardır.” Leyla, kabak olduğunu düşündüğüm şeyle havaya yavaşça, düzgün bir çizgi çizdi.

“Tabii. Tamam. Ama şu an programa uygun gidiyoruz. Davullar. Saturn. Sen ve ben, bebeğim. Bahçeni de oraya getir. Sebzelerini yolda yiyebilirsin. El araban falan var mı? Sen davul setini toparlarken ben de sebzelerini oraya bırakırım.”

Leyla yerinden kıpırdamadı. “Ne yapıyorum?”

“Müzik.”

“Ne tür müzik?”

“Benim müziğim.”

“Ben biliyor muyum peki?”

“Doğaçlama çalmak diye bir şey vardır ve daha önce hiç duymamış olsan da diğer insanlarla çalmak anlamına gelir. Bana bunun nasıl yapıldığına dair hiçbir fikrin olmadığını söylüyorsan elindeki o havucu hemen bırak çünkü seni kovuyorum.”

Leyla havucu yedi. “Müzik içsel bir şeydir, adamım,” dedi. “Ve her zaman böyle pislik yapmana gerek yok. Gidip davul setimi alacağım.”

. . .

Onu almaya gittiğimde Jeremy, başka insanlarla birlikte pratik yapıyordu.

Benim kayıp/ölü/vs. olarak bilindiğim dönemlerde Jeremy'nin kendine yeni grup bulmuş olmasını anlamıyor değildim. Onun durumunda olsaydım eminim aynı şeyi yapardım. Yani bir grup kurardım, bir gruba katılmazdım. Takımı da oyunu da ben icat etmediğim müddetçe takım oyunlarını pek sevmem çünkü. Müzik yapacak yeni insanlar bulmasını ona çok görmüyordum. Sonuçta yaptığımız şey buydu. İliklerimize işlemiş bu arzuyu çıkarıp atamazdık. Müzik aşkını.

Fakat Jeremy'yi paylaşmak zorunda olmak kendimi daha iyi hissettirmemişti. Özellikle de onun adına, bundan daha iyisini istediğim için: L.A.'in oldukça sıkıcı bir bölgesinde, oldukça sıkıcı bir eve ait oldukça sıkıcı bir garajda çalan oldukça sıkıcı bir grup. Saturn'ü eski kaldırımın yanına park ederken içeridekilerin çabalarını işitebiliyordum. Grubun, pek yaratıcı olmayan bir gitaristi, bildiği her şeyi bilardo salonlarından öğrenmiş bir bateristi ve Chase ya da Chad isminde bir solistleri olan başarılı bir cover grubu olduğu açıkça belliydi.

Fakat bas gitar çalan kişi birinci sınıf müzisyendi.

Arabadan indim ve beton garaj yolunda kıvrılmış hortumun üzerinden atladım. Hortum küçük kahverengi bahçeyi sulayan uyuşuk fiskiyeğe bağlanmıştı.

Fiskiyeğin Jeremy'ye çok benzediğini düşündüm. Püskürtülen su o bahçeyi, Jeremy'nin bu grubu geliştirdiğinden daha çok geliştirmeyecekti. Ne yazık.

Ben garaja doğru yaklaşırken müzik sustu. İşitilen tek şey fiskiyeğin çıt-çıt-çıt sesiydi. Garajın loş havası bana, Mustang'imi ne kadar istediğimi hatırlattı. Garajın kokusu da Victor'ı ne kadar özlediğimi... Bizim garaj çalışmalarımız sanat eseriymiş.

“Jeremy için geldim,” diye seslendim. “Jeremy Shutt. İki Jeremy olması ihtimaline karşı belirtiyorum.”

Garajda bulunan insanlar öylece bana baktılar. Onlara açıkça ortada olan birkaç gerçeği açıkladım: Bir müzik grubunun pratiği taşınabilir bir şeydir ama düğün öyle değildir. Kaç kez pratik yapılırsa yapılsın bu grup kendisine plak şirketi bulabilecek bir noktaya gelemezdi. Gerçekte onlara büyük zaman kazandırıyordum.

Yakından Chad ya da Chase’e daha çok benzeyen solist sezgilerimi pek beğenmemiş gibiydi. Baterist ve gitarist de öylece el salladılar. İsimlerini hatırlayamasam da onları tanıyordum. Baterist eskiden, tahmin edebileceğinizden çok daha başarılı olabilmiş Christ Cheese denen grupta çalıyordu ve gitarist de, perküsyonistleri Oklahoma’da bir küvette aşırı dozdan ölene kadar Pursuit Ten grubundaydı. Olaya nasıl bakarsanız bakın bu oldukça hüznünlü bir hikâyeydi.

Soliste, “Sonuç olarak, Jeremy’nin şimdi benimle gelmesi, olayların göreceli planında değişikliğe sebep olmayacak,” dedim.

Solistin kameralarımın önünde terbiyeli davranmaya çalıştığı belliydi fakat sesi biraz gergindi. “Birden ortadan kaybolup sonra tekrar ortaya çıktığında bütün oyuncaklarını bıraktığın yerde bulmayı bekleyemezsin.”

“Böyle yapma. Jeremy’yi kırmayacağım. Böyle bir şey için fazla değerli olduğu ortada. Onu geri alacaksınız ve lise mezuniyetlerinde çalabileceğiniz yolunuzda ilerleyişinizi sürdürebileceksiniz. Onu paylaşmak zorundayız.”

“Böyle kendini beğenmiş ve ukalaca davranma,” dedi solist. “Müziğimi aşağılarken merhamet ediyormuş gibi davranamazsın.”

“Aşağılamak!” diye cevap verdim. “Gerçekten aşağılanmak istiyorsan, senin için uygun sözcükler hazırlayabilirim. Ama hayır, dostum. Sadece olayları senin bakış açma uygun hale getiriyordum. Bunu, orada yapıyorsun. Ve bunu, onlarla yapıyorum.” T ve Joan’ı

işaret ettim. Saturn'ün, garajı iyice karartan varlığında bile, Cole > Chase ayrımı açıkça ortada gibi görünüyordu.

ChristCheese bateristi ve Pursuit Ten'in eski gitaristi sonraki hamlenin ne olacağını görmek için solist Chad/Chase'e baktılar.

"Evet, ne yaptığını anlıyorum. Şovdan haberdarım," dedi bana. "Bir zamanlar olduğun kişi sebebiyle böyle biri olabildiğini düşünüyorsun. Fakat hiç kimse bir zamanlar ünlü olmanı umursamıyor, dostum. Parçaların o kadar eski ki artık onları büyükanneler mırıldanıyor. Bir ezik olduğun için şu anda ünlüsün."

Düz bir ifadeyle, "Bir de şu üç ödüllü albümüm sayesinde. Haydi biraz geniş kapsamlı düşünelim," dedim.

"Ah, haydi ama! İnsanların bu programı neden seyrettiklerini bilmiyormuş gibi davranma. Hakkı olduğumu biliyorsun," dedi solist alaycı bir ifadeyle. "Yoksa Baby North yerine bir plak şirketiyle beraber olurdun. Haydi ama adamım. Tüm bunlar müzikle ilgiliymiş gibi yapma."

Bu sözleri adeta kalbime saplandı. Bir zamanlar, herkes için yaz aylarının fon müziklerini yazardım. Bir zamanlar, yüzüm dergilerin kapaklarını süslerdi. Bir zamanlar bu garajdaki çocukların hepsi sesimi canlı duyabilmek için altlarına ederlerdi. Şimdi ne yapıyordum ben?

Sadece şu programı bitir. Albümü yap. Isabel'le birlikte Los Angeles günbatımında ortadan kaybol. Fakat bu bana pek elverişli ya da doğruymuş gibi gelmiyordu. "Cover'ını yapacağınız bir Eagles parçanız falan yok mu sizin?" diye sordum onlara.

ChristCheese bateristi ziline vurdu. Pursuit Ten gitaristi sanki çirkeleşmemesi için ikaz edercesine ona sertçe baktı. Ben bir şekilde olayın çirkeleşmesini istiyordum. Bir şeylere vurmayı ya da birinin bana vurmasını istiyordum.

Solist, "Bunları bana sen söyleyemezsin," dedi.

“Söyledim bile. Şimdi izin verirsen, gidip gerçek bir iş yapmam lazım. Jeremy, kararın nedir?”

Ona döndüm. Bu bir meydan okuma değildi. Sadece bir soruydu. Jeremy’yi oyuna getirmenin anlamı yoktu. Gandhi’yi oyuna getirebilir miydiniz? Hayır.

“Jeremy, bu soytarıyla gidersen,” dedi solist, “bir daha zahmet edip geri gelme.”

“Chad,” dedi Jeremy nazikçe.

Biliyordum.

“Ciddiyim,” dedi oğlan. Chad. Bunu biliyordum.

“Lassie’ye tercih yaptırma, Chad,” dedim.

“Kapa çeneni. Seçimini yap, Jeremy.”

Seneler önce, Victor’ın kız kardeşi Angie’yle çıkıyordum. Ciddi bir ilişkiydi. İlk turnemden sonraki ayrılığımız oldukça kötü ve çirkin olmuştu. Tek nedeni, karşımda bluzunu çıkaran herkesle yatmamdı. İlk kez o zaman, gerçek anlamda ruhumu yitirdiğimi fark etmiştim. Bir ruha sahip olmamanın güzel tarafı, artık bir ruha sahip olmadığınızı umursamayışınızdı. Grup yeni bir araya gelse de bir sonraki albüm için stüdyo kiralamıştık. Angie, Victor’ın grubu bırakmasını istemişti. Bense Victor’ın ve sihirli ellerinin benimle gelmesini ve bir daha asla Phoenix, New York’a dönmemesini istiyordum.

Ona, ikimiz arasında tercih yaptırmıştım.

Bunun onu öldüreceğini düşünmemiştim.

Hiçbir şey düşünmemiştim.

Topraklar, kurdun burnunun üzerine düşmeye devam ediyordu. Bir yerlerde Victor’ın mezarı sürekli doluyordu.

Bu dünyadaki zamanım doluyordu.

“Jeremy,” diye yineledi Chad. “Kararın ne olacak?”

Jeremy bir tutam saç kulağının arkasına soktu. İç geçirdi. Gözleri gitarının ve arabamın üzerindeydi.

Araya girdim. “Burada kal.” Sözler ağzımdan çıkana dek bunu söyleyeceğimin farkına bile varmamıştım. Ve söyledikten sonra söylediğime inanmamıştım. Benim söyleyeceğim bir şey değildi.

Bütün yüzler bana çevrildi.

Sözlerime devam ettim. “Sana ihanet etmeyeceğim, Jeremy. Sırf sana şimdi ihtiyacım olduğu için bu ahmak herif seni gruba geri almayacaksa, bugün sen olmadan bir şeyler ayarlarım. Bir sonrakinde görüşürüz. Önemli değil.”

Kendimi çok faziletli ve çok kötü hissediyordum. Doğru olan bu olsa bile, bundan hiç hoşlanmamıştım. Bir daha böyle bir şey yapmayacağımı zihnime not ettim.

Jeremy başıyla onayladı. Bir süre hiçbir şey söylemedi. Chad da ağzını açmadı. Az evvel neler olduğunu anlamış gibi görünmüyordu.

Cole St. Clair bir pislik gibi davranmamıştı. Az evvel olan şey buydu.

Kendimi berbat hissetmeye devam ettim. Tıpkı ilk gece, Isabel’in bana gerbermemi söylediği, umutsuzca kurda dönüşmeyi ama artık dönüşemediğimi fark ettiğim gece hissettiklerimi hissediyordum. Hayır, dönüşemiyor değildim, *dönüşmüyordum*.

Kendime, daha sonra harika hissedeceğimi söyledim. Yüce gönüllü hissedeceğimi.

Daha sonra yavaş, huzurlu bir şekilde ve Güney aksanıyla, “Üzgünüm Chad ama sanırım Cole’la gideceğim. İstersen geri dönebilirim ama bugünkü konuşmaya getirmiş olduğun duygusal manipülasyon üzerinde uzun uzun düşünmem gerekecek. Benim bu şekilde çalışmaktan hoşlanmadığımı bilirsin. Bana bir dakika izin ver, Cole. Sandaletlerimi almam gerek,” dedi Jeremy.

Jeremy beni seçmişti. Bunu ondan istememiştim ama yine de beni seçmişti.

Bu his, kendimi berbat hissetmemden neredeyse daha kötüydü. Gerçekten zor olansa, bu iki his arasındaki farkı idare edebilmektir. Kendini değersiz hissetmekten sevinç hissine bu ani geçişi.

“Seni piç kurusu,” dedi Chad. Beni mi yoksa Jeremy’yi mi kastettiği belirsizdi. “Seni yetenezsiz, genç kız grubu seni,” diyerek sözlerine açıklık getirdi.

Onu iki parmağımla selamladım.

Jeremy, gitarının kılıfıyla bana katıldı. Uzun uzun el sıkıştık. Bu içimdeki çok büyük ancak acı veren sevinç hissini biraz hafiflemesini sağladı. Hortuma bastım ve fiskiyeği diğer tarafa çevirdim. Yapay yağmur garajın içine kadar girdi. *Şimdi* gitarist ve baterist birtakım sesler çıkarıyordu.

Ve Chad çok fazla küfür biliyordu.

Jeremy’yle birlikte Leyla’nın içinde beklediği Saturn’e ilerledim. T her şeyi filme alıyordu. Çekimin, arka plandaki sırlıslık müzisyenlerin aksiyon filmlerindeki patlama sahnesi misali muhteşem görünüşünü hayal ettim.

“Neredeyse makul davrandın,” dedi Jeremy. Daha sonra kendinden emin bir şekilde, “Beni arayacaklardır,” diye ekledi.

Bir baget başımın yanından son sürat geçti. Yere düşerken beton zeminde takırdadı.

Jeremy bageti almak üzere eğildi. “Ama sen büyük ihtimalle aramazdın.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

• COLE •

Bölümü çektikten sonra ama Isabel işten çıkmadan önce Jeremy'yle, kumsalın ortasına park edilmiş eski kamyonetinde biraz takıldık. Sadece ikimizdik. Leyla'yı Saturn'le geri göndermişim çünkü ikisini de bir daha görmek istemiyordum.

Etrafta trafiğin gürültüsü, birilerinin taşınabilir müzikçalarının sesi ve voleybol oynayanların topa vurma sesleri vardı. Kamyonetin kasasında kuru, kırışık tentenin üzerine uzandım, Jeremy de bana ve okyanusa bakarak lastiğin üzerine oturdu. Tepedeki güneş, jetlerin arkalarında bıraktıkları izleri delip geçiyor, asfaltın altındaki çatlakları pişiriyordu. İçimde, müzik yapmanın heyecanı hâlâ çok yoğundu ve bira oldukça iyi giderdi. Jeremy bana şekersiz buzlu çay verdi.

“Senin cadı karışımını istemiyorum,” dedim ama yine de çayı alıp kavanozu başıma diktim. Upuzun, samimi birkaç dakika boyunca birlikte hiçbir şey yapmadık. Jeremy başını arkaya eğdi ve gökyüzünü seyretti. Güneşin altında kavruk tenli bir Avustralyalı'ya benziyordu. Gözlerimi kapadım ve sıcaklığın gözkapaklarımı ısıtmasına izin verdim. Jeremy'yle birlikte buradayken, hayatımın son üç senesi hiç yaşanmamış gibi davranmak kolaydı ve geçmişteki günahlarım olmadan hayatıma yeniden başlayabilirdim. Ancak o zaman Isabel'le

tanışmamış olurdum ve burada, Kaliforniya'da olamazdım. Buraya gelebilmek için daha kestirme bir yol olup olmadığını düşündüm. Belki de o yoldaydım ve bunu mahvetmişim. Belki başından beri dümdüz ve daracık olan yolda kalmış olsaydım, Isabel'le bir konserde tanışmış olurdum.

Hayır, tanışamazdım çünkü Isabel konserleri sevmezdi. Ben de sevmezdim.

Dairemdeki o üç üstsüz kızı, o kızların nasıl Isabel olamayacaklarını ve Isabel'in nasıl hiçbir zaman onlar gibi olmadığını düşündüm.

Gözlerimi kapalı tutamıyordum çünkü beynim giderek yavaşlamak yerine çok hızlı işlemeye başlamıştı. Gözlerimi açıp, "Şimdilerde bütün kızlar yaşlı görünüyor. Bu ne zaman başladı? Onlara baktığımda tek gördüğüm şey, kırk yaşında alacakları hal oluyor. Bu, dünyanın en kötü süpergücü gibi bir şey."

Jeremy düşünceli bir şekilde, "Gerçekten mi? Ben insanları her zaman çocuk olarak görürüm. Yani, ortaokulda olduğum günlerden beri. Nasıl davrandıkları ya da kaç yaşında olduklarının önemi yok, onları çocuk olarak görmeden edemiyorum," dedi.

"Ne kadar kötü. Onları küçük çocuk olarak görürken, onlara nasıl hareket çekebilirsin ki?"

"Kesinlikle," dedi Jeremy.

"Söyle bana. Neden Leyla bu kadar çekilmez biri?"

"İnsanları yargılamaktan hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Hepimiz hoşlanmadığımız şeyler yaparız."

Jeremy lastikten bir topak kopardı ve vurarak göğsüme fırlattı. "Bizim tarzımızda biri değil. Stil bakımından."

"Müzikal anlamda mı yoksa etik açıdan mı?"

"Yalan yere yemin etmesem iyi olur," dedi Jeremy.

“*Yalan yere yemin etmenin* anlamını biliyor musun sen?” Ben ne anlama geldiğinden yüzde yüz emin değildim. Çok özelleşmiş bir bilgi tabanım vardı. “Onu kovmak istiyorum. Bunu gerçekten istiyorum. Ama yerine geçecek kim var ki?”

Bu sözleri söyler söylemez pişman olmuştum. Çünkü yerine geçebilecek kişi ölmüştü ve bu konuda konuşmak istemiyordum. *Hiçbir şey söyleme, Jeremy. Sakın ismini söyleme.*

Peki, bu işi yapmaya hazır mısın?

Neyi?

NARKOTİKA.

Jeremy’ye cevap vermesi için zaman tanımadım. “Müzik söz konusu olmasa benimle olmazdın, değil mi? Yani, eski ününü kaybetmiş biri olarak kameralar karşısında oynuyor olsaydım bu işi benimle yapmazdın, değil mi?”

“Chad’ın söyledikleri yüzünden mi böyle düşünüyorsun?”

“Chad de kim?” diye sordum, sanki onu hatırlayamıyormuş gibi. “Ah, şu herif. Hayır. Sadece, böyle düşünmemin sebebi... belki de. Muhtemelen. Öz değerlendirmeye giden bir yoldayım. Bu yan sokaklardan biri.”

Jeremy söylediğim şeyi düşündü. O kadar uzun süre düşündü ki tepedeki güneş biraz ilerledi. Bir aile, yanımızdan geçerek kumsala gitti. Bir babanın üzerinde dalış kıyafeti, kolunun altında da sörf tahtası vardı. Başka bir babanın üzerindeyse dünyanın en renkli mayosu vardı. Çocuklar neşeye süperpersonik sesler çıkararak birbirlerine vuruyor ve babalarının peşinden koşuyorlardı.

“Jeremy,” dedim aceleyle. Artık daha fazla dayanamıyordum.

“Az önce yaptıklarımızın müzikle ilgisi yoktu. Yöntem hiçbir zaman müzikle ilgili olmadı. *Yöntem* şovla ilgiliydi. Konser. Bu da bir başka konser işte. Stüdyo müzikle ilgilidir,” dedi Jeremy.

“Yöntem olmadan müzik yapabilir miyim? Yani, onsuz da albüm satabilir miyim?”

“Bence sen yöntemi bunun için çok seviyorsun.”

“Hey.”

Jeremy, “Bunun kötü bir şey olduğunu söylemiyorum. Bu konuda iyisin. Ama bazen buna nasıl son vereceğini unuttuğunu düşünüyorum. Sence de bir süre şehirden uzak kalman gerekmez mi?”

“Bu öneri mi yoksa soru mu?”

“Sadece biraz kafanı toplaman için.”

Ona bakarak kafamı salladım. Kafatasımın arkasındaki çıkıntının, tenteyi ve kamyonet kasasının kabartmalarını ezerken çıkardığı hışırtıyı hissediyordum. Bir yönüyle tatmin edici bir şeydi. Kafamı öne arkaya salladım. Jeremy’ye katılmadığımdan değil, sadece başımın altındaki çatırtıyı hissedebilmek için. “Kafamın karışık olduğunu düşündüren nedir? Bu eyalette çok güzel zaman geçiriyorum.”

Jeremy, şekersiz buzlu çayından bir yudum aldı. “Chip öldü,” dedi.

“Chip de kim?”

“Chip Mac.”

“Kelimelerle mi konuşuyorsun sen, dostum? Yoksa sadece sesler ve ısıklarla mı iletişim kuruyorsun?”

Jeremy yavaşça, “Chip. Mac. Baby’nin senin için ayarladığı gitarist,” diye tekrarladı.

“İsmi bilmiyordum. Nasıl ölmüş?”

“Aşırı doz almış.”

Önce bu hiçbir anlam ifade etmedi. Ardından aradaki bağı kurdum ama yanlış bağıdı. “Benim suçum değil.”

“Hayır,” diye hak verdi Jeremy. “Değildi. Chip, rehabilitasyondan yeni çıkmıştı ve hastanede de yatmıştı. Bas gitar çalan kişiyi tanıyor muydun?”

“Genç bir çocuktu işte.”

“Geçen sene uyuşturucu işinden tutuklanmış,” dedi. “Soruşturdum.”

Jeremy’nin benim adıma böyle şeyleri soruşturması memnun edici bir şeydi. “Ne olmuş yani? Sence Baby bana eküriler mi bulmaya çalışıyor?”

Jeremy onaylar gibi ses çıkardı. Pek şaşırtıcı değildi. Gitaristin artık ölmüş olduğunu, kısa bir süre önce hayattayken bana kızgın olduğunu, o gece onları kovmamış olsaydım her şeyin nasıl farklı olabileceğini düşününce kendimi tuhaf hissettim. Baby’nin, ekranda her an bir facia yaratmaya son derece uygun olan Chip’i kovmama o kadar kızmış olmasına şaşmamak gerekirdi. “Ya onları kovmamış olsaydım? Şanslıymışım.”

“Şans,” dedi Jeremy usulca, alaycı bir ifadeyle. “Şans diye bir şey yoktur.”

“Ne öyleyse?”

“Ayakların seni olman gereken yere götürür.”

Bu sözler hakkında düşündüm. “Ayaklarım beni oldukça zorlu yerlere götürdü.”

“Seni oralara götüren penisindi, ayaklarını da peşinden sürükledi sadece.”

Güldüm. Tepemizden, hantalca uçan ancak çok güzel bir pelikan sürüsü geçti ve bana Leon’u arayıp onu dönme dolaba binmeye ikna etmem gerektiğini hatırlattı. Zihnimde kendiliğinden bir sözcük belirdi: *yuva*. Bu o olabilir miydi? İstedğim şey bu olabilir miydi?

“Seni Chad’e geri vermek istemiyorum,” dedim.

Uzun bir sessizlik yaşandı. Jeremy standartlarına göre bile uzundu. Daha sonra, “Seninle turneye çıkamam, Cole,” dedi bana.

Tıpkı daha önce, bana güvenmediği zamanlarda olduğu gibi bu sözü kalbimi kırdı. Dünya, Baby ve tüm Amerika bana güvenmese de umurumda değildi. Ama Jeremy, Isabel...

“Ben değiştim.”

“Biliyorum,” dedi Jeremy ve kamyonetin anahtarlarını çıkardı. “Ama bazı şeyleri değiştiremezsin.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

• ISABEL •

Bugünkü klinik uygulamamızda, kodları öğreniyorduk. Kodlar esasen, hastanelerde olabilecek korkunç şeyler için kullanılan kısaltmalardır. Çoğunlukla Kaliforniya için standart hale getirilmişlerdir.

Kırmızı Kod: Yangın

Turuncu Kod: Tehlikeli Madde Saçılması/Dökülmesi

Sarı Kod: Bomba Tehdidi

Mavi Kod: Birinin Kalbinin Durması

Sınıfımdaki heyecanlı salaklardan birkaçı, klinik uygulaması sırasında kodlardan birinin aktive olabileceği korkusuyla dışarı çıkarıldı. Benim bir yanımda, böyle bir şeyin olmasını umuyordu. Sıkıntıdan aklımı yitirecektim. Tehlikeli bir maddenin etrafa saçılması eğlenceli gibi geliyordu bana. Zaten kodlarla ilgili en önemli nokta paniğe kapılmamaktı ve bir şey hissetmeme konusunda harikaydım. Esas mesele elinizden geldiğince tüm bilgileri toplamak ve sonra buna göre hareket etmektir.

Baby de özünde böyle bir koddu. Fakat onun “Gri Kod: Mücadeleci İnsan” mı yoksa “Gümüşü Kod: Silah/Rehine Vakası” mı olduğuna karar veremedim. Her iki durumda da hakkında daha fazla şey öğrenmek istemekte sakınca yoktu. Mekânı benim seçmem

şartıyla, akşam yemeğine gitmeyi kabul etmiştim. Görüşmenin benim bölgede yapılmasını istiyordum, onun değil.

Cole'u aldım ve birlikte Koreatown'a gittik; Sierra'nın birçok canavarı buradan korkardı çünkü her biri, annelerinin anlattıklarına inanan aptal, küçük irade yoksunlarıydı. Benim annem de bana tek başıma Koreatown'a gitmememi söylemişti ama o daha önce hiç oraya gitmemişti, nereden bilecekti ki? Zaten haberler yalanlarla doluydu ve yemekler harikaydı.

Koreatown'da herkes bir şeyler istiyordu ve kimse istemiyormuş gibi davranmıyordu. Bu pek çekici bir durum değildi fakat bana yeterli derecede şehir yaşamına ait gibi geliyordu. Caddeler geniş ve ağaçsızdı; apartman olmayan her yer şerit biçimli alışveriş merkeziydi ve alışveriş merkezi olmayan her yer de betondandı. Graffitiyle kaplı birçok duvar vardı. Üstelik bunlar Venice'in iç açıcı graffitilerinden değildi. Çete isimleri ve iğrenç şeyler hakkında ustalıkla yapılmış duvar resimleriydi. En çok beğendiğim, avlanan kurtları tasvir eden resimdi. Fakat resimde hiç kan yoktu, sadece kelebekler vardı. Koreatown da bana aynen böyle hissettiriyordu. Tüm gerçekliği ve acımasızlığıyla L.A.'in üzerine geliyordu ama Los Angeles'a saldırma kısmı o güzelliğin sadece bir parçası oluyordu. İşte Los Angeles'ın o aç büyüğü buydu. Gelen herkese meydan okuyor ve onları Los Angeles'lıya dönüştürüyordu.

Arabamı park ettim, parkmetreden kredi kartımı geçirdim ve içeri yaya olarak girdik. Restorana giderken caddenin karşısında bir grup Latin asıllı yakışıklı delikanlı bize sesli sesli güldü. Bana yapıldığını düşünürken, çocuklardan biri parmağıyla Cole'a hareket çekti ve Cole'un bunu kişisel algıladığından emin olmak için, "NARKOTIKA!" diye bağırdı.

Bugünkü çekimde olanlardan dolayı gergin ve kafası yoğun olan Cole, başını çevirip baktı. Bir an için, bıçaklanmasına neden

olabilecek bir şey yapacağından korktum ama sadece barış işareti yaptı. Daha sonra da, çocukların bağıra çağıra verdikleri cevaplara rağmen arkasına döndü. Onlarla işi bitmişti. Öylece bitmişti.

“Yuzu” adlı restoran, Koreatown’un en uç kısmındaki apokaliptik alışveriş merkezinde bulunan bir Japon restoranıydı. Mekân, eski yürüyen merdivenin birbirine bağladığı yarı terk edilmiş, yarı aydınlatılmış dört kattan oluşuyordu. Hâlâ açık olan dükkânların dış kısmında Korece yazılar vardı.

Burayı seviyordum çünkü yemekleri güzeldi. Diğer sebebi de, bulabilmeniz için yalnızca interneti kullanabileceğiniz bir yer gibi olmamasıydı. Gerçek yöntemler kullanmanız gerekirdi. Diğer insanların size ne söylediğine gerçekten ve samimiyetle itibar etmemeniz gerekirdi.

Yürüyen merdivenle üst kata çıktık. Üzerimde dantelli bir bluz vardı. Cole bluzumun altından elini sokup çıplak sırtıma dokundu. Ben de bu hareketine karşılık verdim. KANADALI OLMAKTAN GURUR DUYUYORUM tişörtünün altında sırtı pürüzsüz ve serindi. Fakat dikkati dağınıktı. Bakışları mağazalardan bana çevrilirken gözleri kısıldı. Çenesindeki küçük bir kas hareket etti.

“Ne?” diye sordum. “Söyle.”

“Sanırım buraya daha önce gelmiştim,” dedi.

“Sanırım mı? Hatırlamaya değer bir yer gibi geliyor.”

“Hatırlayabilecek bir kafada değildim belki.”

Cole’un buraya, turnedeyken uyuşturucu almak için gelmiş olduğunu düşünmek hoşuma gitmediği için başka bir şey söylemedim. Yürüyen merdivenden sessizce çıktık, ardından bir sonraki merdiven için iki adım attık ve yine de sessizlik içinde çıktık. Onu Yuzu’nun ön kısmına götürdüm. Cole dışarıdaki yazıyı işaret etti: DİLEDİĞİMİZ KİŞİLERE HİZMET ETMEME YA DA İÇERİ GİRME-
LERİNİ İSTEMEME HAKKIMIZI SAKLI TUTARIZ.

İçeri girdiğimizde, yarı saydam perdenin yanından geçerek şaşırtıcı derecede mahrem oturma alanına vardık. Buluşmaya erken gelmiştik çünkü ben her zaman dakıktım. Baby henüz gelmemişti. Loş bir masanın kenarına oturdum ve Cole da kendini diğer uca attı. Dirseklerine dayanıp masanın üzerine eğilerek benim kişisel alanımı da kapladı ve kâğıt feneri devirerek mönüleri yere saçtı.

“Söyle şunu,” dedi. Elimi kaldırdım. *Neyi söyleyeyim?*

Masanın başında, restoran sahibi boğazını temizledi. Cole’un tavırları onu pek eğlendirmemiş gibiydi. “İçecek bir şeyler?”

“Su,” dedi Cole. “Bir de kola. Ve daha çok su.”

Gözücüyla restoran sahibine baktım. “Bana da su, lütfen. Ve ona kola getirmeyin.”

Cole, “Hey,” diyerek karşı çıktı ama restoran sahibi, Cole’un daha fazla şeker ya da kafeine ihtiyaç duymadığı konusunda benimle hemfikir gibi görünüyordu çünkü gözücüyla bana bakarak başını salladı ve yavaşça yanımızdan uzaklaştı.

“Of ya,” diye tısladı Cole öne eğilerek. Kafasını lambaya vurdu. “Görev vakti geldi. Hâlâ böyle bir tabir var mı? Çünkü vakit geldi. Görev. Vakti.”

“Selam çocuklar,” dedi Baby. Masamızın başında belirdi. Yüzündeki gülümseme her zamanki gibi kocaman ve gamzeliydi. Her zaman kötü kalpli bir dâhi gibi görünmesi gerektiğini hayal ederdim ama o ısrarla böyle görünmüyordu. “Nereye oturmamı istersiniz?”

Cole ayağa sıçradı ve yanımdaki sandalyeye oturarak omuzlarımızın birbirine çarpmasına neden oldu. Az evvel oturduğu yeri işaret etti. “Şuraya. Bana ait olan her şeyi al.”

Baby oturdu. Hayat onu çok eğlendiriyormuş gibi ona özel, neşe dolu bir gülümseme vardı yüzünde. “Daha önce buraya gelmemiştim.”

“Sana m n  isteyelim. Buradaki yemekler için bir rehber. Buradaki tüm...” Cole cümlesine olan ilgisini yitirdi. Parmaklarıyla masada ritim tuttu; elimi, ellerinin üzerine koyarak onu durdurdum.

Baby’de, Cole’un o manik enerjisi yoktu fakat nedense bakışları arada kurnazca başka yerlere kayıp gidiyordu. Tüm restoranı incelediği fikrine kapıldım. Çoğunlukla da insanları. Bakışları karşılıklı ikili ilişkiler üzerinde kilitleniyordu: su i Őeflerinden birinin, diğer Őefe işaret etmek üzere elini kaldırması, kapıda duran teslimat ı çocuğun kaşlarını kaldırıarak hostese bakması, Cole’un elini tutan elim...

Baby’nin hepimizi oyuncu olarak görüp görmediğini merak ettim.

Cole’un bacağı masanın altında hafifçe sallanıyordu. Baca ımı onunkine bastırdım ve onu durdurdum.

Düzgün giyinmiş, simsiyah saçlarının  n kısmına kızıl renk atılmış geç kadın masamıza geldi. Bize dikkatle baktı.

“Ah, henüz karar vermedik,” dedim ona.

Birden kızın burun delikleri kabardı. “Sipariş almak için gelmedim. Masaki sizi kontrol etmemi istedi.”

Kızın ses tonu bana, burası en sevdiğim su i restoranı olmasaydı ve Baby’nin gözü önünde olmasaydım, ona kontrol edebileceği daha iyi bir Şeyi  nerebilece imi d   nd rmeye yetti. Fakat bunun yerine sadece, “Sorun yok. Teşekkürler,” dedim. *Teşekkürler* s zc  indeki soğuk ifadeye engel olamadım ama bir kısmının buzunu da çözdüm.

Geç kızın dudakları gerildi ve sonra bizi yalnız bıraktı.

“Tuhaf,” dedi Cole.

“ lgin ,” diye açıklık getirdi Baby. “Neyi iyidir buranın?”

M n y  ters çevirdim.  n kısımda, pek doygun ve çekici görünmeyen Kaliforniya su isi resmi vardı. “Her tür sa imisi,” dedim.

Cole, okumayı yeni öğrenen bir  ocuk gibi parmağını m n de a a ı kaydır ı.

“Daha önce hiç suşi yedin mi?” diye sordu Baby, Cole’a.

Cole başını iki yana salladı. Bana bakarak, “Bana bunların nasıl kullanıldığını öğretmek zorundasın. Bu kurşunkalemlerin,” dedi. Çubukları kâğıt kılıfından çıkarmıştı ve bana doğru yürütüyordu. Onları elinden çekip almamak için kendimi zor tuttum.

“Bugün kayıtlarda iyi iş çıkardın,” dedi Baby. “Çoğunlukla.”

Cole’un parmakları tamamen hareketsizleşti. “Konsere giderken Saturn’ün benzini bitti.”

“Çok zor durumda kalmışsın,” dedi Baby.

“Deposunda dörtte üçlük benzin olduğunu biliyorum,” dedi Cole. Onu şovmen kimliğinden ve mizah yeteneğinden sıyrıldığı zamanlarda görmek ilginçti.

Baby üzgün görünmüyordu. Mönüdeki bir satıra parmağıyla hafifçe vurdu ve daha sonra, “Televizyon için mükemmel bir andı,” dedi.

“Konser performansımız da öyleydi,” dedi Cole.

“Hayır,” diye cevap verdi Baby. “O fena değildi. Çok iyi olması için her şeyin ciddi anlamda gürültülü olması gerekiyor.”

Buz gibi bir ifadeyle, “Üstsüz kızlar tutup daairesine baskın yapmak gibi mi mesela?” dedim.

Baby gerçek anlamda şaşırmış gibiydi. “Onları ben tutmadım!”

“Ah, haydi ama,” dedi Cole. “Rol yapmaya son ver artık.”

“Sence seni neden istedim, Cole?” diye sordu Baby.

Cole çenesini gururla kaldırarak dikkatle ona baktı. Bacağının hâlâ benimkinin yanında titreştiğini hissediyordum, sadece bacağını hafifçe sallamak istiyordu.

Onun yerine cevap verdim. “Çünkü onu televizyon ekranlarında yok edebileceğini düşünüyorsun. Güzel bir televizyon şovu için.”

Baby’nin gözleri irileşti. “Böyle düşünüyorsun, değil mi Cole?”

Cole ona öylece bakmaya devam etti.

“Diğerlerinin hayatını mahvettin,” dedim. Cole’un duygularını inciteceğimi biliyordum ama devam ettim. “Kolay lokma olduğunu düşündüğün için Cole’u istiyorsun.”

Baby’nin yüz ifadesi aynı şaşkın halini korudu. “Cole’u, bir performans sanatçısı olduğu için istedim. Kalabalıkları nasıl idare edeceğini bilen biri olduğu için istedim. Bak, anlayabiliyor musun? Cole *bir zamanlar* felaket durumdaydı. Ama şimdi bak ona. Yine eskisi gibi yakışıklı. Televizyonda oldukça iyi gider.”

Baby’nin, onun için yapmış olduğu listeyi ilk gördüğümde Cole’un neler söylediğini hatırladım. *Bir felaketmiş gibi* görünmemi istiyor.

“Gerçekten programlarımdaki bütün insanların birden çöküp delirdiklerini mi düşünüyorsun?” diye sordu Baby. “Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun? Hiç kimse bunu yapabilecek kadar iyi değildir. Hayır, onların hepsi insanların ne istediklerini biliyordu.”

“O insanlar sahte miydiler?” diye sordum ve Baby’nin bana yönelttiği, ne kadar saf olduğuma inanamıyormuş gibi görünen bakıştan nefret ettim. Realite programlarının gerçek olmadıklarını elbette biliyordum.

“Onlar belli bir *şekle sokuldular*,” diye düzeltti beni Baby. “Se-yircilere istedikleri şeyi verdiler.”

Cole bomboş bir ifadeyle, “Ve dünya bizi çöküşe geçtiğimizde daha çok seviyor,” dedi.

Baby, bu değişmez bir gerçekmiş gibi tek omzunu silkti. “Fakat bu gerçek yıkım değil. Kötü televizyon programcılığı nedir biliyor musun? Birilerinin yerlerde, ağzından salyalar akıtarak kendinden geçmesi. Rock yıldızlarının kusması. Stüdyoya giremeyecek kadar sarhoş olmaları. Elimde gerçek bir felaket olsa, programım da var olmazdı. Hiç bir uyuşturucu bağımlısı gördün mü? Berbat bir iş etiğidir bu.”

Yemek, beklediğimden farklı bir hal alıyordu ve gidişatı pek idrak edemiyordum. Bir yandan Baby'nin söyledikleri çok mantıklıydı, diğer yandan, bir gece önce Cole'un dairesinde üç tane üstsüz kız görmüştüm.

"Buna inanmıyorum," dedim. "Peki, amaç onu baştan çıkarmak değilse üstsüz kızlar neden oradaydı?"

"Baştan çıkarmak mı? Şuna baksana..." dedi Baby. İkimizi işaret etti. Neyi belirtmeye çalıştığından emin değildim. Belki yakınlığımızı belirtmek istiyordu. "Baştan çıkarmak mı? Ona hayran kızların etrafta dolandıklarını gördüm ve onları sadece doğru yöne sevk ettim. Cole'un, bundan güzel bir şov çıkarabilecek kadar beyni olduğunu düşündüm. Drama yaratmak için şovlarımı kesip düzenlemem. Sadece... uçları sıraya koyarım. İnsanları belli durumların içine sok ve olanları filme al."

"Ama durumları ben yaratıyorum."

"Yeterince önemli durumlar yaratmıyorsun," diye karşı çıktı Baby. "Bu yüzden ben de aklıma geldikçe olaya bazı değişkenler ilave ediyorum. Seni oyuna getirmeye çalıştım mı hiç? Banyoda seni baştan çıkaracak uyuşturucu madde falan buldun mu? Buzdolabında bira buldun mu? Seni eski alışkanlıklarına döndürecek bir şey yaptım mı?"

Cole kaşlarını çattı. "Müziyenler. Kovduklarım. Kovduğum bir tanesi ölmüş. Chuck."

Baby'nin yüzünde hayali bir ifadenin kıpırtısı belirdi. "Chip."

"Evet işte, Jeremy onun öldüğünü söyledi. Diğer çocuk da pis işler içindeymiş. Bunlar bana, epeyce tasarlanmış şeyler gibi geldi."

Cole bana bunu söylememişti. Bunun sebebinin, henüz bu bilgiyle ne yapacağını bilememesi mi yoksa bunu bilmemi istememesi diye merak ettim.

“Onlar birer felaketti,” diye itiraf etti Baby. “İnsanların kriz noktalarını öngöremezsin ama tahmin edebilirsin. Chip’in, bir konser sırasında hastaneye kaldırılacağını düşünmüştüm. Seninse artık temiz olduğuna dair Dennis’le büyük bir ağız dalaşına gireceğini ve belki birinin dayak yiyeceğini düşünmüştüm. Sahne dekoru olmaları için gerçek felaketleri işe almaktan çekinmem.”

“Yani bu, Leyla’nın sırları olduğu anlamına mı geliyor?” diye sordu Cole.

Baby güldü. “Hayır. Sadece ondan nefret etmen gerekiyor.”

“Bravo.”

“Araştırmamı yaptım. Isabel, hâlâ mutsuz görünüyorsun.”

Mutsuz değildim ama kuşkuluydum. Diğerleri tamamen eriyip gitmişti. Son derece inandırıcıydılar. Bunun tek nedeni, benim de Amerikan toplumunun geri kalanı gibi bir felaketin asla gerçek anlamda düzeltilemeyeceğine inanmaya hazır olmam mıydı? Yoksa tek neden, Cole’un düzelmediğine inanmaya hazır olmam mıydı? “Demek sen düşman değilsin.”

“Isabel,” dedi Baby, “ben bu işe, mahkemeye düşmek için gir-medim. Ortada kahramanlarıma zarar veren durum söz konusuysa, bu onların kendi kendilerine yaptıkları bir şeydir. Sana söyledim. Karakterlerimi sadece belli durumlar içine sokarım. Bu durumlarla ne yapacakları onlara bağlıdır. Ortada düşman varsa, onların içindedir.”

Buna şaşırmamalıyım. Los Angeles’a dair her şey bir başka şeyin kılıfıydı. Çirkin insanlar güzel insanların kılığına girerdi ve görünüşe göre şimdi, güzel insanlar çirkinmiş gibi yapıyorlardı. Dünyada gerçek olan bir şey var mı, diye merak ettim.

“Demek daha çok gayret etmemi istiyorsun,” dedi Cole sonunda. “Sen şov istiyorsun. Cole St. Clair şovu.”

“Bunu nasıl yapacağını bildiğini biliyorum,” dedi Baby. “De-diğim gibi, araştırmamı yaptım.”

“Kötü sonuçlanmak zorunda mı?” diye sordu. Onu iyi tanıyan biri, bunu biraz efkârlı söylediğini anlardı.

“İyi şeyler yap. Tek önemsedğim bu. Ah...”

Masanın başında başka bir genç kadın duruyordu. Önceki kadından daha kötü bir tavrı vardı. Böyle bir şey mümkünse tabii. Hiç de garsonlara özgü olmayan bir ifadeyle, “Ne istiyorsunuz?” diye sordu.

Mönüyü kendime çektim. “Ben...”

Kız başını iki yana salladı. Cole’a bakıyordu. “Siz burada ne arıyorsunuz?”

Cole’un yüzünde hâlâ şaşkın bir ifade vardı. “Benim yerime o sipariş verebilir.”

Kızın bakışları bana çevrildi. Ardından tekrar Cole’a döndü. “Yemek için mi buradasınız siz?”

Cole’un yüzü şimdi aydınlanmıştı. “Ah. Ah, tamam şimdi anlıyorum. Evet. Yemek. Burası onun en sevdiği restoran. Şu fotoğraftaki yuvarlak şeylerin görünümü hoşuma gitti.” İşaretparmağıyla, mönünün ön kısmındaki Kaliforniya suşileri etrafında minik daireler çizdi. Baby her şeyi dikkatle izledi.

Genç kız şimdi birkaç derece daha soğuk görünüyordu ve ardından ortadan kayboldu.

Cole’a döndüm. “Buraya daha önce gelmiş miydin sen?”

Cole biraz şaşkındı. “Sana daha önce buraya geldiğimi hatırladığımı söylediğim zaman, *buradan* söz etmiyordum. Yani, bu mekândan. Ama sanırım öyle olmuş. Beni hatırlamış olmalılar. Belki her şeyin... önceki gibi olacağını sandılar.”

Önceki gibi. Önceden, bir mekâna girdiğinde başlangıç yemeğiyle birlikte biraz kokain isteyen adam olarak mı hatırlıyorlardı onu? Birden midem bulandı. Bunun için kendimden başka herhangi

birini bile suçlayamıyordum. Onunla tanışmadan önce bile Cole'un kim olduğunu biliyordum.

Fakat Baby yüzündeki o kendine özgü gülümsemeyi korudu. Neden korumasındı ki. Cole sadece kendi kökenini ispat ediyordu.

Restoran sahibi geri geldi. Peşinden de boyalı saçlı kız geldi.

“Sen Cole St. Clair mısın?” diye sordu restoran sahibi.

Cole başını onaylarcasına salladı. Sadece hafif bir salınım. Ar-
dından tamamen kendinden emin ve kibirli bir ifadeyle, toplum
içindeki kişiliğine tümüyle geri dönmüştü. Masanın ona ait kısmına
sıgmıyormuş gibiydi; bu restoranı karakteri için arka fona dönüştür-
müştü. İşte dünyanın geri kalan kısmı da ondan bu kadarını alıyordu.

“Sana daha önce, buraya bir daha geri gelmemeni söylemiştik.”

Cole başını kaldırdı. “Geri mi?”

“Sana bundan böyle burada hoş karşılanmayacağını söylemiştik.
Sen de diğer arkadaşın da. Her şeyi mahvettiniz. O olaydan sonra
yüzünü hiç unutmadım.”

Ani bir kabullenme ifadesi ve çok daha acı verici bomboş bir
ifade Cole'un yüzünde bir an titreşip kayboldu. İkincisi o kadar hızlı
belirip kayboldu ki bunu bir tek ben gördüm. “Ah. Şu olay. Bakın,
o uzun zaman önceydi. Bu kez öyle bir şey olmayacak. Temizim
ben artık. Sadece kız arkadaşım ile birlikte burada güzel bir akşam
yemeği yemek istiyorum.”

Burada, tüm bu olup bitenlerin ortasında bu sözcüğü öylesine
sıradan bir ifadeyle ortaya atıverdiği için onu öldürebilirdim. *Kız
arkadaş.*

Restoran sahibi gülümsemedi. “Söylentiler temiz olduğun
yönünde değil.”

Cole güler yüzlülüğünü kaybediyordu. “Neymiş bakalım söy-
lentiler, dostum?”

Boyalı saçlı kız, “Eroinden daha hafif bir şeye geçmişsin,” dedi.

Baby gülümsemeye devam etti. Dünya kaybedenleri seviyordu.

“Ben,” dedi Cole düzgün bir şekilde, “kahrolası suşi için buradayım.”

“Çık dışarı,” diye cevap verdi restoran sahibi. Geçmemiz için yer açmak üzere geri çekildi. “Burada istenmiyorsun.”

“Pekâlâ, dostum,” dedi Cole, müthiş bir şekilde coşmuştu, “bu çok boktan bir ticaret anlayışı gibi geliyor bana. Normalde, buraya gelip oturmadan önce müşterilerinizin geçmişleri hakkında araştırma yapar mısınız? Burası mübarek bir restoran mı? Sadece rahibeler için mi? Buda için mi? Koreatown’a gelen melekler için falan mı yoksa? Bütün günahkârları geri çevirerek restoranı nasıl açık tutabiliyorsunuz?”

Cole restorandaki bütün suşi şeflerinin ve garsonların dikkatini kazanmıştı. Hepsi bize bakıyordu. Bundan sonra ne olursa olsun, onlar için Cole St. Clair’in kız arkadaşı olacağımı biliyordum. Bu olayın iyi bitmesine kesinlikle imkân yoktu.

Artık burada bir daha saşimi yiyemeyecektim.

“Günahkârların birçoğu hafızamızda senin gibi yer etmiyor,” dedi restoran sahibi istifini bozmadan. “Dışarı.”

“Ne yaptın burada, Cole?” dedim öfkeyle.

Baby başını bir sağa bir sola çevirerek tenis maçı izler gibi izliyordu bizi.

“Bu *uzun zaman önceydi*,” diye tekrarladı Cole.

“O kadar da uzun değil,” dedi restoran sahibi.

Sanki bir şey yapmış gibi küçük düşürülmüştüm. “Harika. Haydi, gidelim buradan.”

Cole’un gözlerinin içinde bir şey alev alev yandı. Masayı itti, kibirli bir ifadeyle peçetesini masanın üzerine attı. “Söylentiler iki taraflı işler.”

Tezgâhın ardındaki adamlardan biri elindeki bıçağı yavaşça, üzerine düşen ışığı yansıtacak şekilde havada döndürdü.

“Ah, görüyorum seni. Çok *korktum*,” dedi Cole. “Sakin olun. Gidiyoruz.”

En son ne zaman bu kadar utandığımı hatırlamıyordum. Hiçbir şeyi umursamamanın avantajlarından biri. Kelimeleri bile bir araya getiremiyordum.

Yuzu’da, kimsenin beni tanımadığı ya da normalde takındığım yüz ifademi bilmediği zamanlarda birçok öğleden sonramı ödev yaparak geçirmiştım ve şimdi o zamanlar sadece birkaç dakika içinde *şimdiki* zamandan *geçmiş* zamana dönüşmüştü.

Ölümçül bir floresan ışığıyla parlayan dünyanın sonu temalı alışveriş merkezinden çıktığımızda, sakın ve mesafeli sesiyle Cole, “Rövanş. İştahım kaçtı,” dedi Baby’ye.

“Emin misin?” diye sordu Baby, yürüyen merdivene yönelirken. “Şu an iyi bir bölüm çekmek için güzel bir zamandı.”

“Evet,” dedi Cole. “Evet, eminim öyledir. Aklıma daha iyi bir şeyler geliyor.”

“Yap o zaman. Doğum günün için harika bir sürprizim var ama önce bunu hak etmen gerekiyor,” dedi Baby.

Kaldırımında ondan ayrıldık. O loş, zamansız alışveriş merkezinden sonra her taraf şaşırtıcı bir biçimde bembeyazdı. Arabaya dönene dek hiç konuşmadık.

“Bu da neydi?” diye çıkıştım ona. “O insanlara ne yaptın sen?”

Yolcu koltuğunda oturan Cole, başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.”

“Nasıl bilmezsin? Yüz ifadeni gördüm. Biliyorsun.”

“Isabel, *hatırlamıyorum*.”

“*Yalan söyleme bana!*” diye bağırdım. “İfadeni gördüm! Ne yaptın?”

“Victor ve ben...” Cole burnunu parmaklarıyla sıktı ve bir saniye sonra içinden bir düşünceyi çıkarıp atıyormuş gibi elini ileri savurdu. Şimdi daha çok huzursuzdu. Kendi bedeninin içinde rahatsız edici sesler çıkarıyordu.

Trafik ışıklarını geçtim ve Budist tapmağı gibi çatısı olan bir apartmanı geride bıraktım. “Umarım bunun anlamı, neden bir daha en sevdiğim restorana gidemeyeceğimi nasıl izah edeceğini düşünüyor olmandır.”

“Isabel, Tanrım, biraz zaman tanı bana,” dedi Cole.

“Ayrıca,” diye homurdandım. Şimdi içimdeki öfke düzgün bir biçimde harekete geçiyordu. “*Kız arkadaş* nedir ya?”

“Ne yani, bunun için de mi özür bekliyorsun? Muhtemelen bu sözcüğü kullanmadan önce bir form doldurmam gerekirdi, öyle değil mi? Tanrım. Onca şeyin arasında...”

Onca şeyin arasında. Cole’un daha önce kız arkadaşları olmuş olabilirdi ama ben hayatımın onca senesini kimseye ait olmadan geçirmiştım. Şimdi bunu şüpheli bir garsonun yüreğine su serpmek için mi yoksa gerçekten kız arkadaşı olduğumu düşündüğü için mi söylüyordu, bunu bile bilemiyordum. Tüm bunların ardından, kız arkadaşı olmak isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Tüm dünya öyle düşünse de erkek arkadaşının tam bir felaket olmasının önemi var mıydı, onu da bilemiyordum.

Cole şakağını pencereye dayadı, gözlerini tek bir bulut dahi olmayan gökyüzüne çevirmişti. “Deniyorum,” dedi sonunda. “Deniyorum ve bunu kimse önemsemiyor. Her zaman o olacağım.”

“Kim?”

“Cole St. Clair.”

Söylediği şey aptalca gibi geliyordu ama ne demek istediğini biliyordum. İnsanın en büyük korkusunun kendisi olmasının nasıl bir his olduğunu iyi biliyordum.

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

• COLE •

İşte bildiklerim: Daireme kendi başıma dönseydim, banyoya gidip kendime iğne yapardım. Bu tam anlamıyla uyuşturucu olmasa da, ondan çok daha *temiz* bir şey olsa da bu deneyim bana kısa bir süre önce olduğum o insanı hatırlatacaktı. Uyuşturucu almak için Koreatown'a gitmiş ve işler tatsızlaşınca suşi restoranını kırıp dökmüş o insanı. Kendimden, tıpkı o zamanki gibi nefret etmeye katlanamazdım.

Bu yüzden Isabel'e, en azından kısa bir süreliğine beni yanında götürmesi için yalvardım.

Beni biliyor olmalıydı. Sinirli olmasına rağmen söylediğimi yaptı.

Isabel'in annesi güzel bir evde yaşıyordu ancak hemen bitişiğindeki evlerle tıpatıp aynı güzellikte olmasaydı bu ev çok daha güzel görünürdü. Burası bana Kaliforniya gibi görünmüyordu. Üst-orta sınıf ABD gibi görünüyordu. Isabel, kocaman arazi aracını geri geri garaj yoluna soktu; o kadar düzgün ve ustalıkla yaptı ki sağ taraftaki çiçek tarhını ezmeye niyetlendiğinden neredeyse emindim. Akşam karanlığının kapladığı avluya inince dudakları ilgisizce aralandı ve o an yanılmamış olduğumu anladım. Bu bir gerilla savaşıydı: Isabel, varoşlara karşı. Galip gelmesinin tek yolunun geri çekilmek

olduğunu henüz anlamamıştı. Belki *anlamıştı*, sadece geri çekilmesi engellenmişti ve bu yüzden savaşıarak dibe inmeye karar vermişti.

Bu mahalleye bakmak bile beni yoruyordu. Burası bana Phoenix, New York'taki ailemi hatırlatıyordu.

Isabel'le, oda spreyi kokan orta kısımdaki koridora girdik. Dekor çok güzeldi ve gözlerimi dekordan ayırdığım an neye benzediğini unuttum. Isabel burayla uyumlu değildi; bir yabancı gibi. Pembe dudaklarını büzdü ve biraz sonra annesinin, "Isabel?" diye seslendiğini işittik.

Isabel annesinin evde olabileceği ve bu durumu idare edeceği konusunda beni uyarmıştı.

Fakat daha sonra daha alçak sesli bir gürültü işittik: bir erkek sesi.

Tıpkı Isabel gibi yabancı görünen Sofia tepemizdeki halıfleks kaplı sahanlıkta belirdiği an Isabel'in gözleri kısıldı. Uykulu gözleri, yüzünün yan tarafından sarkan bukle bukle saçları ve ekranın alt kısmında süslü fontlarla yazılmış sözcüklerle siyah-beyaz sessiz filmlerden fırlamış bir karakter gibiydi: Bembeyaz eli merdivenin korkuluğunu sıkıca kavramıştı.

Sophia bir şeyler söylemek için dudaklarını oynattı. Ekranın alt kısmında aynen şu biçimde yazılabilecek şu sözleri: *Baban geldi!*

Tom Culpeper.

Onu en son yaklaşık üç bin kilometre ötede ve milyon sene önce, Victor'ın cansız bedeninin başında görmüştüm. Fakat Viktor'ın kurt kılığındaki bir delikanlı olduğunu bilmiyordu. O sadece keskin dişleriyle bir şeyleri öldürmeye çalışıyordu. Victor'ın ölümü gerçekte onun suçu değildi. Benim suçumdu. Suç hep benimdi.

Daireme dönmeliydim.

"Isabel? Sendin, değil mi? Sofia, Isabel mi o?"

İki kız da bana baktı. Sofia son basamakları sessizce indi ve koluna dokunmaya yeltendi. Ardından fikrini değiştirdi ve eliyle belli belirsiz bir gel işareti yaptı. Ekrandaki sözcükler: *Beni takip et!* Isabel parmağını dudaklarına götürdü –*Şişt (havaya atılan öpücükler, bebeğim/öpücük at/soluğumu takip et)*– ve başka bir odaya girdi.

Sofia beni koridorun sonunda, açık taraça kapısından güzel, şık görünümlü, hatırlanması zor mutfağa doğru kaçıırken Isabel’in soğuk bir tavırla, “Ah, ne kadar harika. Tüm DNA’m yine bir araya gelmiş,” dediğini işittim.

Sofia beni, küçük balkona ve doğruca tam uç kısma yerleştirilmiş küçük ahşap çocuk oyun evine doğru iki adım götürene dek durmadı. Bu, yeşil plastik kaydırağı, tırmanma duvarı ve genelde içinde arı kovanı bulunan oyun evlerindendi. Evin içi yaklaşık bir buçuk metre kareydi ve veranda lambasının loş ışığıyla aydınlanıyordu. Sofia sürünerek uzaktaki uca gitti ve kollarını, karnına çektiği dizlerine doladı. Ben de diğer köşede oturdum. Culpeper’ları hâlâ işitebildiğimizi fark ettim. Özellikle de penceresi açık mutfağa geçtiklerinde. Küçük, yeşil kepenkli pencere, içerideki cümbüşü görmemizi bile sağlıyordu; onlar Sofia ile beni göremiyordu ama kendileri televizyon ekranı gibi aydınlanmışlardı.

“Bakıyorum kuru temizlemedeki pantolonu almışsın,” dedi Isabel, sesi hâlâ mesafeliydi. Kendine bir bardak su aldı. Babasına hiçbir şey söylemedi.

Isabel’in annesi eliyle kalçasını düzeltti. Üzerinde muntazam bir beyaz pantolon ve siyah, dekolteli bir bluz vardı. Isabel’in annesi, *bir araya getirilmiş ama inşa edilmemiş* harika kadınlardandı. Genelde anne-kız eşleşmeleri, önce/sonra görselleri gibi hissettirirdi insana fakat onların durumunda, onlar yan yanayken tüm oda, ilgili genlerin mükemmelliği karşısında hep birlikte şaşkınlık içinde kalırdı.

“Baban hafta sonunu onunla geçirip geçiremeyeceğimizi bilmek istiyor,” dedi Isabel’in annesi.

Hemen yanımdaki Sofia dizlerini karnına daha çok çekti. Dizlerinin üzerinden görebildiğim tek şey, mutfığa dikilmiş iri gözleriydi. Gözlerinde, sanki ağlıyormuş gibi bir parıltı vardı fakat ağlamıyordu. Kaç yaşında olduğunu merak ettim. On beş mi? On altı mı? Henüz çok küçük görünüyordu. Sofia’da, insanlarda onunla çıkmak değil onunla ilgilenmek hissi uyandıran, çocuklara özgü o gizemli şeyden vardı.

“Burada mı?” dedi Isabel mutfakta. “Yoksa San Diego’da mı?”

“Evde,” dedi Tom Culpeper. Kollarını göğsünde kavuşturup avukat gibi bir ifadeyle kapıya yaslandı. “Tabii ki.”

Isabel su içtiği bardağa doğru kötü bir şekilde gülümsedi. “Tabii ki.”

Sofia, “Keşke ben de Isabel gibi olsaydım,” diye fısıldadı.

Dikkatimi tekrar oyun evinin içine yönelttim. “Nasıl yani?”

“Her zaman ne söyleyeceğini biliyor,” dedi Sofia ciddiyetle. “Annem ve babam tartıştığında ben hüngür hüngür ağlayıp aptal gibi görünürdüm. Isabel asla üzülmez.”

Bunu biliyordum. Isabel’in her zaman üzgün olduğunu düşünürdüm.

“Ağlamak yanlış bir şey değil ki,” dedim ve “Ben her zaman ağlarım,” diye yalan söyledim.

Sofia tek kaşını kaldırdı ve dizlerinin ardından bana gülümsedi. Gülüşünün sadece bir köşesini gördüm; mahcup ve kuşkuluydu. Böyle söylemem hoşuna gitmişti. Küçük not defterimi çıkardım ve tamamen aklımdan çıkmadan, öpücükle ilgili şarkı sözlerini not ettim.

“Annenle baban ayrı mı?” diye sordum.

Sofia başıyla onayladı.

“Senin baban da göt kafalı bir avukat mıydı?”

Sofia başını iki yana salladı. Parıltılı gözleri biraz daha parlamaya başlamıştı. “Avukat değil, göt kafalı da değil.” *Göt* sözcüğünü bile nefret dolu bir ifadeyle söyleyemiyordu. Bunu dikkatle, anatomi hakkında konuşuyormuş ve kimsenin kendisini iştmesini istemiyormuş gibi söyledi.

Mutfakta buz gibi sesiyle, “Buraya iki saatlik mesafeden gelmiş olman, sana vaktimi talep etmen hakkını vermez. Planlarım var. Ama annemle yetişkin aktiviteleri ve deniz malzemeleriyle dolu bir hafta sonu geçirmek isterseniz buna itiraz etmem. Kocaman insanlarsınız,” dedi Isabel.

“On sekiz yaşında olman sana kabalık etme hakkı vermez, Isabel,” dedi Tom. Gözlerimi kapadım ve ona zarar verebileceğim çeşitli yöntemler düşündüm. En basitiyle başlayıp en acımasızca olanıyla devam edecektim: yumruğumla, sözlerimle, gülümsememle. “Annenle de böyle konuşuyor musun?”

“Evet,” dedi Isabel.

Gözlerimi açtım ve Sofia’ya, “Annen ile baban ne zamandır ayrılır?” diye sordum.

Sofia omuz silkti ve parmağını oyun evinin iç kısmına sürttü. Loş ışıktaki kargacık burgacık yazılmış, *Sofia buradaydı*, yazısına dokunduğunu gördüm. Sofia, benden bu konuda hiçbir şey yapmamı istemeyecek kadar üzgündü ve bu, bu konuda bir şeyler yapmayı *istememe* neden oluyordu. Pantolonumun ceplerini elimle yokladım. Bulduğum keçeli kalemle, Sofia’ya eğilerek yanındaki duvara *Cole buradaydı* yazdım. Altına imzamı attım. İmzamda oldukça iyiyimdir.

Sofia’nın dişleri karanlıkta minik bir hilal oluşturdu.

Teresa’nın sesinin yükseldiğini işittim. Sofia’yla, mutfak dinlemek için yine eğildik. Cümlesinin son kısmını kaçırdım ama Tom’un açık pencereler ve kapıdan gelen cevabı yanlış anlaşılmayacak türdendi.

“İkimiz de aşkın, çocuklar için olduğunu biliyoruz,” dedi Tom. “Bizler yetişkiniz. Uyumluluk, yetişkinler içindir.”

“Uyumluluk, telefonumun Bluetooth özelliği ve arabam içindir,” diye cevap verdi Teresa. “Tek fark, bu ikisinin çok iyi anlaşması ve arabamın, Bluetooth’uma asla berbat hissettirmemesi.”

İnce, keyifsiz ve kınayıcı ses tonuyla, “*Pekâlâ*,” dedi Isabel, “sizi burada bırakıp gidiyorum. Yapmam gereken işler var. Şakağıma delik açmak gibi mesela. Şimdilik hoşça kalın.”

Tom ölümcül bakışlarını karısından kızına çevirdi. “Seni görmek için iki saatlik yoldan geldim.”

Isabel’in arkası bize dönüktü. Yüzü yerine arkasında kavuşturduğu kollarını görüyordum ve sol eliyle sağ kolunu nasıl vahşice çimdiklediğini, derisinin nasıl kızardığını görebiliyordum. Fakat sesi hâlâ buz gibiydi. “Gördün işte.”

Isabel odadan çıktı.

Tom diliyle dişlerini yaladı. Ardından, “Görüyorum ki ebeveynliğinle harikalar yaratmışsın, Teresa,” dedi.

Tom Culpeper’la arkadaş olabileceğimiz herhangi bir evren olmazdı. Sofia hemen telefonunun üzerine eğilerek seri hareketlerle mesaj yazmaya başladı. Ekranın üstünde Isabel’in isminden başka bir şey göremedim.

Sonra Isabel balkonun kenarında belirdi ve gözlerini kısarak oyun evine baktı. Ona yer açmak için Sofia’nın yanına iyice sokuldum. Isabel buzuldan oyulmuş gibi görünüyordu. Gözlerini, evin duvarına imzamı attığım yere doğrultmuştu fakat aslında hiçbir şeye bakmıyordu.

“Al,” dedim.

Keçeli kalemi uzattım ama Isabel almadı. “Burada olduğum tüm zamanları unutmak istiyorum,” dedi.

Sofia kendiliğinden, “İstersen içeriden sana biraz kurabiye getirebilirim,” dedi.

Isabel sertçe, “Bana, yiyecek kahrolası bir şeyler getirmeni istemiyorum, Sofia!” dedi.

Kuzeni, gerçek anlamda daha az yer kaplamadan köşesine büzülmeyi başardı. Isabel gözlerini kapadı, dudakları giderek inceliyordu.

İki mutsuz kızın arasında sıkışıp kalmıştım ve başka bir yere gidebileceğim bir arabam da yoktu. Olsaydı bile, sadece Saturn olurdu. Sofia kurabiyeden söz ettiği an canım bir tane istemişti çünkü akşam yemeğimiz kuruntulu suşi şefleri yüzünden berbat olmuştu ve şu anda Teresa ve Tom Culpeper mutfakta muntazam bir çılgılık festivali düzenliyordu ve gerçekten kimse sivil zayıat riskini göze alarak oraya giremezdi.

“Ben bir kurabiye alırdım,” dedim Sofia’ya, “ama kiloma dikkat ediyorum. Kamera insana on kilo daha ekliyor. Kameralar karşısında çirkin görünürsem hayatın bir anlamı olmaz.”

Isabel öfkeyle burnundan soludu. Sofia burnunu çekti ve bir şeyler mırıldandı.

“Ne?” diye sordum.

“Mercek bozukluğu,” dedi Sofia burnunu çekerek. “O yüzden kameralar insana on kilo daha ekliyor. Her mercek teknik anlamda balık gözlü mercektir. Her şeyin orta kısmını daha büyük gösterir. Burnun, karnın falan gibi. Tüm ışıktandırmalar, flaşlar ve kameraya bağlanan flaşlar, gölgeler ve kenarlıkları yok eder. Bu yüzden daha şişman görürsün.” Bunları söylerken arada burnunu çekiyordu.

“Eh,” dedim. “İnsan ne kadar bilirse o kadar iyi.”

Mutfaktaki kavga iyice kızıştı. (Teresa kısa bir süre önce fevkalade bir şekilde, Avukat *sözcüğü* fahişe *sözcüğünün* eş anlamlısı *değil midir?* diye bağırmıştı. Tom da, *Gece boyunca çalışan kadınlardan bahsediyorsak, sanırım o sözcük doktor olacak*, diye cevap vermişti ona.)

Telefonumu yeniden elime aldım. “Bugün çektiğimiz bölümü görmek ister misiniz?”

Sofia, “Neyle ilgiliydi?” dedi.

“Sürpriz. Bunu sana söyleyebilirdim ama o zaman seni dünya üzerinde yeniden düzenlemek zorunda kalırım.”

Isabel gözlerini açtı. Telefonumda sekmeler arasında gezindim ve internet sitesine girdim. Yanımdaki iki kız da karanlıkta etrafa ışık saçan ekrana biraz daha eğildi.

Bölüm, Leyla’yla olan kavgamla başladı ve hızla, Chad’le Jeremy yüzünden ettiğim kavgaya doğru ilerledi.

“Ne pislilik herif,” dedi Sofia.

“Jeremy’nin önce seninle evlendiğini bilmiyor mu?” diye ekledi Isabel bomboş bir ifadeyle. Bunu Sofia için söylediğini, videoyu seyrediyormuş gibi görünmek ve biraz önce ona kötü davrandığı için affedilmek istediğini biliyordum. İşe yaramıştı çünkü Sofia onu bağışlamayı çok istiyordu.

Jeremy’yi güvenceye aldıktan sonra üçümüz, Isabel’in bana verdiği adrese gittik. Büyük bir hayranımın Echo Park’taki evlilik merasimine. Yani, bu kişi Isabel’e göre benim büyük bir hayranımdı. Hem internette benim gibi davranma hem de araştırmaları yapma konusunda Isabel’in yeteneğine çok şey düşüyordu. Çünkü normal bir insanın ya da sıradan bir hayranın düğünü olsaydı sonumuz felaket olurdu. Zamanımız dardı ve ilginç bir şekilde, Saturn’ün yolda benzini bitmişti. Biz de, beni tanıyan bir çocuğun görevli olduğu bir benzin istasyonuna kadar yürümek zorunda kaldık.

Videoyu durdurdum. “Burası da, Isabel’in gerçekten her şeyi bilip bilmediğini anladığım bölüm.”

“Neden?” dedi Sofia.

“Düğünü bulan oydu.”

Sofia’nın kocaman gözleri Isabel’e çevrildi.

Isabel, “İyi ki her şeyi biliyorum,” dedi.

Gerçekten biliyordu. Echo Park’a gittik, gelin de damat da grubun büyük hayranıydı ve gelin beni gördüğünde bilhassa kameraya doğru harika bir şekilde bayıldı. Jeremy de arabadan indi. Ne yazık ki bütün büyükler işe karışmıştı ve çift koridorda mihraba doğru ilerlerken onlar için çaldık. Leyla bile kötü çalmadı. Televizyon için gerçekten harika performanstı.

Sofia mutlulukla iç geçirdi. “Ne kadar romantik. Gerçekte de bu kadar romantik miydi?”

“Elbette,” dedim.

Isabel, Sanal Cole telefonumdaki video yorumları arasında geziniyordu. Çok fazla yorum vardı. İstesen de hepsini okuyamayacak kadar çok. Isabel en yeni olan yoruma gözlerini kısarak baktı. Bir paragraf uzunluğunda, NARKOTIKA ve düğün merasimlerine karşı duyduğu sevgiyi anlatan ve “Hain” gibi bir şarkı daha yazıp yazamayacağımı soran bir yorumdu bu.

İkimiz de ekrana bakarken başka bir yorum daha geldi. 1362 numaralı yorumdu bu ve tek satırdan oluşuyordu:

cole st clair'in yüzükoyun hali tıpkı onu eskiden hatırladığım gibi

Isabel dudaklarını büzdü. Bana bakmıyordu. Bu yorum, suşi restoranındakiler ve Chad’le olan yüzleşmelerim arasında kapana kısılmıştım. Geleceğim yerine geçmişimin giderek yaklaştığını hissediyordum.

Sofia, bölümümüzün güzel sonu nedeniyle hâlâ kendinden geçmiş durumdaydı. “Sence senin düğününde de rock grubu olur mu, Isabel?”

“Ben evlenmeyeceğim,” dedi Isabel tuşlarını kilitleyip iş telefonunu bir kenara koyarak. Hâlâ bana, eve, hiçbir şeye bakmıyordu. “Mutlu sonlara inanmam ben.”

Daha sonra bomboş apartman dairemde net olarak hatırlayabildiğim bu oldu. Baby’yle yarıda kesilen akşam yemeğimiz, utanç ve öfkeden oluşan puslu bir anıydı. Chad’le olan tartışmamız kuşkuyla kaplı bir bulanıklıktı. Düğündeki konukların gülümsemeleri çoktan unutulmuştu.

Sadece, birlikte olmak istediğim tek insanın, mutlu sonlara inanmadığını söylediğini hatırlıyordum.

O gece geç vakitte ya da ertesi sabah çok erken saatlerde Saturn’e bindiğimde, radyoda “Hain” çalıyordu. Arabayı ara sokaktan geri geri çıkarırken kendi sesim bana bağıırıyordu:

*Beni her zaman böyle istemedin mi?
İndirimde, gece yarısı, iflas etmiş
Çok daha ucuzum ben.*

Yollar ürkütücü ve ıssızdı. Barlar bile kapalıydı. İnsanlar ve güneş olmadan nedense kaldırımın yan tarafındaki çimenler ve yeşillikler daha çok vurgulanıyordu. Burası betondan oyulmuş gibiydi. Radyodan yükselen sesim hâlâ acı acı bağıırıyordu. Müziği kapatmadım.

Beni seviyormuş gibi yapma

Kumsaldaki park alanı bomboştı ve arabanın kapısını açtığımda, hava buz gibiydi.

Bu, benimle ilgiliymiş gibi

Soğuk hava güzeldi. Bu hissin etkisini daha uzun kılarıdı.

Sadece çılğın gençlik yıllarında geçen bir hikâye olacağım

Eşyalarımı aldım ve kumsalda okyanusa doğru yalınayak ilerledim. Soyundum. Kapkara, yıldızsız gökyüzü ve park alanının kenarındaki daha koyu renkli silüetler dışında etrafta beni görebilecek kimse yoktu. İğneyi derime batırdım.

Tanrım sen bir hainsin, bir hain

Elbette yakalanabilirdim. Kıyıya vuran dalgaların arasında kurt olarak koştururken biri beni görebilirdi. Ya da birileri beni, dokuz, on beş veya yirmi iki dakika sonra insana dönüştüğüm zaman çıplak halde görebilirdi. Ya da birileri tam dönüşüm anında beni görebilirdi ki bu kuvvetle muhtemeldi.

Ama görmezlerdi. İstatistiksel olarak görmezlerdi.

Ayrıca bu risk, beni durdurmak için yeterli değildi. Damarlarım ulumaya, tüm sinirlerim ürpermeye başlayana dek bekledim. Düşüncelerimi, dönüşümün çılgınlıklar içindeki acısının önüne geçirmenin bir yolu olsaydı, bu mükemmel bir kaçış olurdu. En temiz uyuşturucu, en makul zihinsel dinlence olurdu.

Uyuşturucuların beni ne kadar iğrenç bir hale getirmiş olduklarını bazen unutuyordum. Fakat tıpkı Baby'nin söylediği gibi, artık yine yakışıklıydım.

Hain hain hain

Sonra birden kurda dönüştüm. Serin, nemli ve uçsuz bucaksız kumları pençelerimde hissettim. Gece vakti kumsalda gözden kaçırı-

lacak hiçbir renk yoktu. Koşarken yalnızca sesleri duyuyor, kokuları alıyor ve kulaklarımda ılık çalan rüzgârı işitiyordum. Düşünceler zihnimde birer imgeydi.

Kıyıya vuran buz gibi dalgaların arasında çömelerek kendime geldim. Etrafta kimse yoktu. Kumsal hâlâ bomboştu. Yakayı ele vermemiş olmam nedense kendimi daha kötü hissetmeme neden olmuştu. Hakkımda gerçeği bilen tek kişi bendim ve bu yeterliydi. Diğer herkes çoktan tahmin etmişti.

Ben her zaman oydum. Ben her zaman Cole St. Clair'dim.

Ve hâlâ, *Mutlu sonlara inanmam*, diyen Isabel'in sesini duyuyordum.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

• ISABEL •

INTERNET: *Hey, Cole St. Clair, Yuzu'dan kovulduğun doğru mu?*

SANAL COLE: *Harika olduğum için*

INTERNET: *Arkadaşım, tuvaletlerinde damardan aldığın için kovulduğunu söyledi.*

SANAL COLE: *Yeni arkadaşlar gerek sana*

INTERNET: *Haha, seni seviyorum adamım*

SANAL COLE: *Cidden kim sevmiyor ki*

INTERNET: *Bir daha "Hain" gibi bir parça yazacak mısın?*

INTERNET: *Son bölümde gördüğümüz o kız kimdi?*

SANAL COLE: *Süperseksi bir uzaylı*

INTERNET: *Terk et onu! seni seviyorum cole!*

SANAL COLE: *Süperseksi uzaylı gezegeni yakıp yıkacak*

SANAL COLE: *Gerçekte ben dünyayı kurtarıyorum (aslında gerçek değil bu)*

SANAL COLE: *Teşekkür edin bana şimdi*

INTERNET: *Bunu bilmek zorunda değil haha*

INTERNET: *Victor'ı bir daha görececek miyiz? NARKOTIKA müthişti!*

SANAL COLE:

INTERNET: *Jeremy'yle birlikte çaldığınızı görmek harika!
Peki ya Victor?*

SANAL COLE:

INTERNET: *Tamam, haydi şimdi de Victor gelsin!!!!!!*

SANAL COLE: *Sizler, Leyla'ya vegan sinir krizi geçirtceksiniz*

INTERNET: *Hahaha hayır ama cidden SONSUZA DEK
NARKOTİKA*

INTERNET: *Doğum günün için ne istiyorsun?*

SANAL COLE: *Sonsuza dek genç kalmayı*

Cole bana mesaj attı:

Aslında ben seni istiyorum

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

• COLE •

Baby beni arayıp, “Doğum günün kutlu olsun. Sürprizin için hazır mısın?” dedi.

Dairemin bitişiğindeki kiralık evde duruyordum; kahvaltı ettikten sonra gizlice oraya girmiştım. Kahvaltı dediğim, uzun sandviç ekmeği içinde bir muzdan ibaretti. Gizlice girmeyi de, arkadaki kayarak açılan kapılardan birinin kilitli olmadığını fark etmem sayesinde başarmıştım. Sebebin bilemesem de, o günün doğum günüm olduğu fikri beni pek heyecanlandırmamıştı. “Sürpriz hoşuma gidecek mi bakalım?” dedim.

“Üzerinde çok çalıştım.”

“Bir ipucu alabilir miyim?”

“Sadece keyfini çıkar,” dedi Baby. “Bunun için pantolonunu giymek isteyebilirsin. Umarım biraz beste yapmışsındır.”

İlk sürpriz kapımda, sabah saat onda belirdi. Aslında pek de kapımda belirmedi. Evin arka tarafındaki ara sokağa getirildi. Ben, neler olduğuna bakmak için terasa çıkana dek ciddi anlamda gürültü çıkardı.

Alta gök mavisi, harika bir Lamborghini’nin durmadan marşına basılıyordu. Kısacık bir an için, *Amma da güzel hediye*, diye düşün-

düm ancak daha sonra asıl hediyenin, şoför koltuğunun arkasında oturan, beyaz güneş gözlüklü, ufak tefek, harika bir Latin hatun olduğunu fark ettim. Benden hem daha zengin hem de daha ünlü görünüyordu, çünkü öyleydi. Elimde olmadan kalbim hızla atmaya başladı.

Ah, Baby, seni zeki piç kurusu, diye düşündüm.

“Magdalene,” diye seslendim. “Buraya uğraman ne güzel.”

Magdalene’le ilk tanıştığım da Arkansas, Georgia ya da Güney Carolina’da, zevk için araba kullanarak ve alışveriş merkezlerinde şarkı söyleyerek vakit geçiren, yaşlı bir oto tamircisinin kızı olarak henüz keşfedilmişti. Liseden yeni mezun olmuş, ilk EP’sini çıkarmış ve onu keşfedecek birilerini arıyordu.

Magdalene bizimle birlikte “Spacebar”ı kaydetmişti ve daha sonra herkes kendi yoluna gitmişti. Yani, ben NARKOTIKA’yı birkaç farklı ülkede ünlü etmiş, daha sonra kendi salyamın içinde kendimden geçmiştim. Magdalene ise, o on yılın en çok satan beş dans albümünden birini hazırlamış, iki sene içinde iki aktör ve bir aktrisle evlenip boşanmış, cadde yarışı çetesini yönetme suçundan ehliyetini kaybedip tekrar geri almış ve bir filmde oynamıştı. Para kazanan bir tek buydu. Bana göndermiş olduğu posterini hâlâ saklıyordum. Metalik mavi keçeli kalemle üzerine şöyle yazmıştı:

Kapa çenenini (ve Sür), Cole

Magdalene’in, Kuzey Amerika’daki en büyük gök mavisini lüks araba koleksiyonuna sahip olduğunu anladım.

Magdalene ayrıca, şimdiye dek tanıdığım en tatlı sarhoştuydu. Günlerimin tehlikeli olduğu zamanlarda, ona fena halde abayı yakmıştım. Baby’nin bu iki durumdan da haberdar olduğundan emindim. Bu bölümde ne yapmamı umduğunu merak ediyordum.

“Mutlu yıllar, Cole St. Clair!” Magdalene bir kez daha marşa bastı. Bir yerlerden rüzgâr esti ve simsiyah saçlarını havalandırdı.

Hafifçe dalgalanan saç telleri, uzman ekibi tarafından yapılmış olduklarını belli ediyordu. “Benzin bitmeden bin şu arabaya!”

Korkuluklardan aşağı eğilerek arabanın maviliğini dikkatle inceledim. T’nin minibüsü, arkasında park halindeydi ve kamerasının her saniyeyi kaydettiğini fark ettim. Ayrıca Magdalene’in parıltılı kolsuz bluzuna incecik, minik bir mikrofon iştirilmişti.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum yüksek sesle.

“Baby bana şarkı kaydedeceğimizi söyledi?”

“Ah, öyle mi söyledi?”

“Yalnızca kendi stüdyomda kayıt yaparım. Umarım elinde, sesimin güzel çıkmasını sağlayacak bir şeyler vardır.”

“Bateristim o arabaya sığmaz.”

“O şuradakini alabilir,” dedi Magdalene. Küçümseme, sesinden etrafa yayılıyor ve Saturn’ün tekerlekleri etrafında birikiyordu.

Leyla’nın tekrar Saturn’ü kullanmak zorunda kalacağı fikri benim için güçlü bir motivasyon oldu. Korkuluklardan hızla uzaklaştım. Tam merdivene yönelirken Isabel’e mesaj attım. **Sanal Cole hareketlenebilir. Bölüm başlıyor.**

Isabel cevap yazdı. **İnternet asla uyumaz**

Ben de ona yazdım: **Sen de gelebilirsin**

Isabel: **Lanet dersim uzun sürecektir**

Ben: **Onlara doğum günüm olduğunu söyle**

Isabel cevap vermedi, zaten cevap vermesini de beklememiştim. Jeremy’yi aradım. “Sana bir araba gönderiyorum. Bölüm çekiliyor.”

“Yöntem nedir?” diye sordu Jeremy.

“Hiçbir fikrim yok,” dedim.

Magdalene beni Long Beach’teki stüdyosuna götürdü. Buraya stüdyo bile diyemezdim. Ne diyebileceğimi bilemiyordum. Burası, Long Beach Havaalanı’nın yakınlarında, içeri kamyonların girebilmesi

için yapılmış devasa kapıları ve beton zemini olan bir depoydu. Depo, içine kocaman bir Venice apartman bloğu sığabilecek kadar büyüktü. Deponun yarısına, gök mavisi lüks arabalar sıralanmıştı. Çoğunun markasının ne olduğunu bilmiyordum. Büyük motorları ve işkence aletlerine benzeyen rüzgârlıkları olan yassı arabalardı bunlar. Arabaların arasındaki beton zeminde, kocaman düğümler şeklinde lastik izleri vardı, bazıları yan taraflara taşmıştı.

Deponun diğer yarısı stüdyoydu. Burası, oldukça büyük ve süslü stüdyolar görmüş olmama rağmen gördüğüm en büyük, en süslü stüdyoydu. İçeride solistler ve davul setleri için ayrılmış ses geçirmez bölmeler, piyano, dikey duran yeni tarz başka bir piyano, synthesizer'ların bulunduğu bir raf, standlara yaslanmış kullanılmayı bekleyen gitarlardan, bas gitarlardan ve çellolardan oluşan bir sıra vardı. Duvarlar akustik dolgu malzemeleriyle kaplanmıştı ve tavanda raylar üzerine asılmış mikrofonlar vardı. Bir an kayıt konsollarının arasında bir kurt kokusu alır gibi oldum fakat daha sonra koku kayboldu. Belki sadece kendi kokumdu. Tepemde, duvarda asılı duran pirsing takılmış, üç boyutlu parlak dudaklar vardı. Bu dudaklar içerideki arabalardan daha büyüktü ve çarpan kalbimdeki kan kadar kırmızıydı.

Bu kadarı, aşırıdan bile aşırıydı. Magdalene'e döndüm. O çoktan, minik bir bardaktan bir şeyler içmeye koyulmuştu.

Bir tüyo vereyim: Minik bardaklardaki şeyler, büyük bardaklardaki şeylerden daha fena çarpar.

Magdalene bana bakıp gülümsedi. Bu, on bin kamera görmüş bir gülümsemediydi. On bin kameradan ikisi ona doğrultulmuştu.

“Bir şey mi istiyorsun? Büyük ihtimalle ilgini çekecek bir şey var bende.”

“Ben temizim,” dedim Magdalene'e.

“Aferin sana.” Magdalene güldü ve kahkahası, tıpkı benim sık sık turneye çıktığım zamanlarda olduğu gibi biraz boğuktu. “Dünyanın daha çok rahibe ihtiyacı var.”

Baby’nin, onunla kavga etmemi bekleyip beklemediğini merak ettim. Olayı geçiştirdim. “Şu oyuncaklarına bak.”

İşin en çılgın kısmı mekânın açıkça, Magdalene’in hayal dünyasının betondan yapılmış bir tezahürü oluşuydu. Magdalene o kadar abartılı bir kadındı ki... Kabarık saçlar, kocaman gözler, parıltılı ve daracık bluz, ince işli göbek pirsingi, elimden daha kalın kemer, İspanyol paça pantolon ve kısa konçlu botlar burayla tam anlamıyla uyumluydu.

“Çocuklar gelene kadar bekle,” dedi. “Bir şeyler çal bana.”

Üç metrelik bir Steinway olan piyanoyu işaret etti. Çünkü bu model Steinway’ler, gösterişi seven tipler içindir.

Size konserlerde çalınabilecek büyüklükte bir Steinway sunulduğunda, özellikle de tıpkı bunun gibi gök mavisiyse, karşınızda tek bir seçenek vardır.

Piyanonun başına oturdum.

Ben her zaman bir rock yıldızı olmadım. Küçükken annemlerden istediğim synthesizer dersleri değildi.

Bach’tan ufak bir şeyler çaldım. Kasten yavaş, tumturaklı ve usulca çalışıyordum. Ürkütücü bir palyaço ya da içinde Bach geçen bir şaka yapıyormuş gibi. Piiano akordu harikaydı. Neredeyse kendi kendini çalışıyordu.

“Haydi bakalım, Cole,” diye mırıldandı Magdalene piyanoya yaslanarak. Kameralara gözlerini devirdi. “Yalnızız burada. Cesaretin yok tabii.”

Gülümsedim. Cole St. Clair gülümsemesiydi bu. Çabucak bu kez karmaşık bir Bach parçasına giriştim. Hızlı ama ustalıklı çaldım ardından da “Spacebar”ın akorlarına geçtim.

Magdalene melodiyi anımsayarak vahşi bir ifadeyle sırıttı. Bardağı dudaklarından uzaklaştırdı ve nakarata geldiğimde sözleri söylemeye başladı: “Gazla, gazla, gazla!”

Nakaratin “gazla” kısmını tekrarladığı her seferinde, ölçünün üzerine çıkıyordu. Ne kadar gür bir sesi vardı. Ayrıca bu parçayı ilk kaydettiğimiz zamana göre çok daha iyiydi. Notalarını biraz aceleyle piyanoya çevirmeye çalıştığım sırada “Spacebar”ın nakarat kısmında hafifçe aksayıp tempomu düşürürken Magdalene de piyanonun kenarına elleriyle vurmaya başladı. Bu parçayı çalmayalı sanki milyon yıl olmuştu.

Yine de hâlâ akılda kalıcı bir parçaydı.

Sözlerini yazan her kimse, ne yaptığını biliyor olmalıydı.

Açık duran piyano kapağına yansıyan aksim bana sevimli bir ifadeyle gülümsüyordu.

Magdalene şarkı söylemeye devam etti.

Ah, yeniden çalışıyor olmak çok güzeldi. Birinin kendi şarkının nakarat kısmını söylediğini duymak, onlara biraz doğaçlama yaparak çalmak, iki muhteşem hafta boyunca sonunda hayalini kurmaya başlayana dek tüm Amerika’nın sürekli söylediği o çarpıcı dört akora tekrar tekrar geri gelmek harika bir şeydi.

Daha sonra da şarkının haklarını bir araba reklamına satmış ve başka bir projeye geçmiştik.

Steinway’in en bas kısmına gelince Magdalene de ölçünün son kısmını bağırarak söylemişti ve havada çınlayan son nota da eridiğinde kendine bir içki daha aldı.

Şov için felaketin o olup olmayacağını merak ettim.

Birinin yavaşça alkışladığını işittim. “Çocuklarla”, yani ses teknisyenleri ile Jeremy ve Leyla da stüdyoya gelmişti. Bizi alkışlayan, teknisyenler arasında en yaşlı olanıydı. Bir asistan bizi cep telefonuyla videoya çekiyordu.

“Bunu internete koyabilir miyim?” diye sordu.

Magdalene umarsızca, “Neden olmasın? Zaten daha sonrası için çok daha iyi bir parça yazdı,” dedi. Ardından bana döndü. Parçanın sahillerine vurmuş olduğum için hâlâ biraz kendimden geçmiş durumdaydım. Magdalene elini hafifçe yanağıma koydu. “Ah, Cole. Yeteneğin kulağa nasıl geldiğini unutmuşum ben.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

• ISABEL •

Aslında size daha önce hiçbir DHA dersini kaçırmamış olduğumu ve bunun Cole için bir istisna olduğunu söyleyebilirdim ama yalan söylemek istemiyorum. Dersi her zaman asabilirdim. Önemli olan tek şey notlarımdı. Liseye başladığım günden beri, tüm konulara hâkim olmak fakat derslere katılmamak arasındaki o tehlikeli çizgide başımı sürekli belaya sokuyordum.

Yine de, kursu tek astığım gün, merhum kardeşim Jack'in doğum günü olmuştu fakat gerçekte bunu yapmayı pek düşünmüyordum. Altı saat boyunca başkalarının lisesine gitmenin beni şiddetle ve psikolojik olarak hasta edeceğini düşünmüştüm.

Bu kez de başka bir doğum günü için dersi asıyordum: Cole'un doğum günü. Fakat işlerini biraz halledecek vakit bulana dek ona sürpriz yapmak istemiyordum, bu yüzden kendimi, yapacak hiçbir şeyimin olmadığı çok güzel, upuzun bir gün geçirirken buldum. Genellikle bu upuzun zaman dilimleri içimi tedirginlik ve gezegene karşı büyük bir nefretle doldururdu ama bugün saatler müşfik bir şekilde geçiyor gibiydi. Sofia'yı erhu dersinden alıp arabayla Long Beach'e götürmeye ve Cole'un yanma gitmeden önce onu seksi botlar almaya ikna etmeye karar verdim.

İçimdeki bu şeyin ne olduğunu anlayamıyordum. İyi bir ruh hali miydi bu? Öyleymiş gibi görünüyordu.

Fakat cebimdeki anahtarlar kaçışın melodisini neşeyle çalarken Yıkım Evi'nin merdiveninden aşağı yöneldiğimde babamın antrede olduğunu gördüm. Şık ve güçlü görünüyordu. Gri takım elbise içinde jilet gibiydi.

Tereddüt ettim. Benim hatamdı. Babam zayıflıkları sezinlemek üzere yetiştirilip eğitilmişti. Gözleri bir saniyede üzerime dikildi.

BABAM: *Isabel.*

ISABEL: *Baba.*

BABAM: *Benimle o tonda konuşma.*

ISABEL: *Benim kendi sesim bu.*

BABAM: *Tam olarak neden söz ettiğimi biliyorsun.*

Odama dönüp pencereden aşağı inip inemeyeceğimi düşündüm. Fiziksel olarak bunu yapabildim, pratikteyse bu eylem eteğimin lekelenmesine neden olurdu. Amaç, sonrası için Cole'a güzel görünmekti. Neyse ki bu fazla uzun sürmeyecekti.

Babam, merdivenin altından başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinde, büyük davalar üzerinde çalıştığı zamanlarda olduğu gibi yoğun bir ifade vardı.

BABAM: *Konuşmamız gerek.*

ISABEL: *Dışarı çıkıyordum.*

BABAM: *Bu tartışmaya açık bir durum değil.*

ISABEL: *Ben dışarı çıkarken seçim sözcüğünün anlamını iyice yağmalama konusunda sana destek veriyorum.*

BABAM: *Isabel, lütfen, lütfen sadece aşağı gel. Bu önemli.*

Sesi tuhaflaşmıştı. Aşağı indim.

İçimde, tıpkı Jack'in haberini aldığım günküne benzeyen tatsız bir duygu vardı.

Babamın ardından mutfığa gittim. Gündüz olduğu için bütün ışıklar sönmüştü fakat güneş o kadar tepedeydi ki ışınları pencereden içeri süzülemiyordu. Bu da odanın serin ve sevimsiz görünmesine neden oluyordu. Annem, göğsünde kavuşturduğu kollarıyla tezgâha yaslanarak çoktan kendini ayarlamıştı. Kendisini aşağılarcaasına giyinmişti. Annemin en iyi görünümü bu değildi ama yine de gözyaşlarından iyiydi.

Keyfim, nesli tükenen bir canlı türü gibiydi.

Annemle babamın yüzlerindeki ifadenin sebebini algılamaya çalıştım.

Bildiğimi sanıyordum. Ancak sadece...

"Boşanmaya karar verdik," dedi annem.

İşte söylenmişti.

Tüm o telkinler, varsayımlar, tehditler ve sonunda, işte bu cümle zikredilmişti.

"Elbette boşanacaksınız," dedim.

"Isabel," diye azarladı annem beni.

Babam keskin bir ifadeyle bana baktı. Söylediğim şeyi işitmemişti çünkü mutfağın orta yerindeki tezgâhta keyfimi tam boğazından kesmekle meşguldü. Neyse ki kan, portakal suyu ve hayal kırıklığı lekelerini tutmayacak türden bir mermerdi.

Bu durumun, işleri nasıl değiştireceğini düşünmeye çalıştım. Her şeyin gerçekten daha kötü olup olmayacağını bilmiyordum. Ya da daha iyi. Ya da farklı. Aslında şu anda üniversiteye gidince, annemi de babamı da görmek istediğim zaman iki farklı evi ziyaret edecek olmanın benim için ne anlama geleceğini düşünüyordum. Ve Jack'in mucizevi bir şekilde dönmesi halinde ailesini hatırlayamayacağını

düşündüm çünkü aile parçalanmıştı. Bir de aşkın istatistiksel olarak ne kadar anlamsız bir şey olduğunu ve bu durumun, göreceli olarak ne kadar beklenen bir şey olduğunu düşündüm.

“Ağlıyor musun?” diye sordu annem.

“Hayır,” diye cevap verdim. “Niye ağlayayım ki?”

“Lauren, Sofia’nın Paolo’yla arasında olanları öğrendiğinde çok ağladığını söylemişti.”

Babam da ben de anneme baktık.

“Ne zaman?” diye sordum ama sorar sormaz da bunun anlamsız bir soru olduğunu anladım. Boşanma, evlilik ya da doğum günü gibi değildi. Belli bir gün belirleyip çiçekler almazdınız. Minnesota’daki evimizde girişi tamamen kaplayan o fotoğrafları düşündüm. Evlilik ve balayı fotoğraflarının karışımı. Genetik malzemem oldukça güzeldi. Annemle babam her fotoğrafta son derece çekici görünüyordu. O eski fotoğraflarda bile fikir ayrılığının tohumlarını görebileceğinizi söylemek isterdim ama yalan olurdu. Bunlar, birbirine âşık iki genç ve güzel insanın poz vermeden çekilmiş, oldukça güzel fotoğraflarıydı. Annemle babam evlenmeden önce de birbirlerine âşıklardı; düğünde de, minik Jack ve minik Isabel doğduğunda da.

Fakat artık öyle değildiler.

Babam, “Bu konuda konuşmak ister misin?” dedi.

“Konuşuyoruz *zaten*.”

Annem babama, bu açıkça ortada gibi bir ifadeyle baktı.

“Peki ya Noel?” diye sordum. Aptalca bir soruydu. Çocukların soracağı türden bir soru. Bunu sorduğum için kendime kızdım. “Boş verin. Ben sorumu cevapladım.”

Annem, “Ah, tatlım, bilmiyorum. Noel’e daha aylar var,” dedi. Bunun üzerine son sözlerimin *boş verin* kısmını yüksek sesle söyleyip söylemediğimi merak ettim. Biraz düşündüm, o sözcükleri söylediğimden emindim.

Doğru düzgün bir cenaze töreni için sabahki neşemin cesedini geri mi almalıyım, yoksa onu burada, Yıkım Evi'nde mi bırakmalıyım, merak ettim.

Annem alyansını takmıyordu. Bunu o an fark ettim. Babam da takmıyordu. Kahkahalarla gülesim geldi. Ciddi anlamda iğrenç, buz gibi bir kahkahayla. Ama sadece hafifçe, alayla gülümsedim. Yüzüm *bir şeyler* yapmalıydı.

"Bizden ne istersin?" diye sordu annem. Bu soruyu sormasını terapisti Dr. Carrotnose istemiş gibi, tam o tonlamayla sormuştu. Rakamlarla boşanma.

"Genetik malzemeniz," diye cevap verdim. Tenimde sanki bir uğultu vardı. "Bunu da zaten aldığımıza göre, teşekkürler. Yaklaşan boşanmanız için tebrik ediyorum. Yani, durumu resmiyete döktüğünüz için. Ben çıkıyorum."

"Bu kabul edilemez bir şey," dedi babam. Haklıydı ama durumu kabul etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

"Isabel..." dedi annem ama ben çoktan çıkmıştım.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

• COLE •

O gün “Spacebar”ın akustik versiyonu internete düşerken, kaydetmeye karar verdiğim “Öpücük At” parçasını çalmaya başladık. Sözleri hemen oracıkta yeniden düzenlemek zorunda kaldım. Zaten sözleri kadın solistten dinlemek çok daha iyi oluyordu fakat bazı yerleri yazım sürecinde benim söylemem için kaleme alınmıştı. Durumun böyle olduğunu sadece ben bilsem de Magdalene’in, Isabel hakkında şarkı söylemesini istemiyordum. Diğerleri öğle arasındayken, ben de kulağımda kulaklığım Korg’un üzerine eğilerek oturmuş, şarkıya yeni bir geçiş kısmı yazıyordum. Kalp atışları gibi olan ritimlerimi üst üste kaydettim. Davul kısmını Leyla’ya tekrar tekrar kaydettirdim. Şikâyet etmeden ama çok mükemmel olmayan bir şekilde görevini yaptı. Jeremy ilk birkaç saat boyunca sessizce etrafı inceledi, ardından dördüncü saate girdiğimizde hepimizi sükûnet içinde bırakan bir bas melodisi yazdı. Daha sonra Magdalene kasılarak kabine geçti ve mikrofonu öpüp okşayarak hepimizi bağırıp çağırta bir vokal kaydı yaptı.

Çok sarhoştü.

İki sene önce olsaydı, ben de öyle olurum.

Yöntem nedir, Baby?

Daha sonra ekibinden iki çocuk nakarat üzerinde çalışırken Magdalene karbonmonoksit zehirlenmesinden ölmeyelim diye devasa kapıları açtı ve onun o güzel arabalarını önce depoda daireler çizerek ardından tel örgülü park alanında sürdük.

Biz çalışırken güneş tam tepeye çıktı ve daha sonra alçaldı. Tüm gün bir mikrofonun içinde kaybolup gitti. Tozlar, kocaman ve boğucu duman bulutları halinde havaya yükseldi. Günbatımındaki turuncu ve mor renkleriyle depolar ve gök mavisi arabalarla her şeyde güzel, endüstriyel ve apokaliptik bir hava vardı.

Belki bu bölümün tek amacı buydu. Başarılı ve güzel bir taşkınlık durumu, güzel müzik ve güzel insanlar.

Dördüncü ya da beşinci arabaya –bir Nissan GT-R ya da tıpkı onun gibi dümdüz, ağız biçimini andıran bir araba– binerken Magdalene de yanıma, yolcu tarafına bindi.

“Arabayı yolun aşağısına sür, sonra da geri dön. Neler yapabildiğini gör!” diye bağırdı deponun önünde dümdüz uzanan yolu işaret ederek. “İki dakikaya dönmüş oluruz, çocuklar!”

Daha sonra bana dönerek, “Gazla bakalım, çocuk,” dedi.

Arabanın markasının ne olduğunu bilmiyordum ama Saturn değildi ve bu harikaydı.

Arabayı park alanının kenarına doğru hızla sürdüm. Lastikleri gıcırdatarak havaalanına doğru giden upuzun ve dümdüz yolda ilerlerken Magdalene mikrofonunu söktü ve camdan dışarı fırlattı. Dikiz aynasından, mikrofonun yuvarlanarak çakıl kaplı alanda gözden kayboluşunu seyrettim.

“Vandalizm,” dedim endişeyle. “Baby memnun olmayacak.”

Hız göstergesi gittikçe zirveye tırmanıp depo duman bulutu içinde kalırken Magdalene darmadağınık ve seksi haliyle, “Kapattığın kafeste eğleniyor musun?” diye sordu.

Motor inledi. Dikiz aynasından, küçük kaçamağımızı görüntülemek için kameramanın yola çıkmış olduğunu gördüm. “Ne kafesi?”

“İnsanların seni, içinde sessizce dolaşırken seyrettiği kafes. Senin için bir şeyim var,” dedi. “Gözden kaybolduğumuz zaman vereceğim.”

Vitesi değiştirmeyi beceremedim. Zaten araba sürmekten ne anlardım ki? Ayrıca bu araba da neydi böyle? Saatte sekiz bin kilometreyle gidiyorduk ve sadece üçüncü vitesle gittiğimizden, yolun büyük bir kısmını gittiğimizden emindim. “Yabancı maddelerden söz ediyorsan tatlım, ben temizim.”

Yol, devasa büyüklükteki bir park alanında son buluyordu. Henüz ben frene basmadan Magdalene eğildi ve el frenini çekti. Araba anında döndü. Bir an ağırlıksızdık. Sanki aynı anda hem yaşıyorduk hem ölüydük, hem duruyor hem de gidiyorduk. Araba yana doğru süzüldü. Artık direksiyon işlevsizdi fakat arabanın çarpacağı bir şey yoktu.

Akıbeti olmayan bir kaos.

Magdalene freni bırakınca araba da sarsılarak dönmeyi bıraktı. Geldiğimiz yöne döndük. Tozlar, kümeler halinde etrafımızda toplanıyordu.

“Ben en iyisiyim,” dedi Magdalene. “Cole, sen hiçbir zaman temiz olmadın.”

“Kullanmıyorum,” dedim ön cam temizlenirken. “Bana biraz itibar et.”

“Sen bağımlısın,” dedi Magdalene. “Uyuşturucu maddeler keşfedilmemiş olsa dahi, sen yine de bağımlı olurdun. Kullanmaya başlamadan önce seni görmüştüm. Şimdi de o zamankinden farklı değilsin.”

Araba rölantide çalışırken bile çok gürültü yapıyordu. “Şimdi temizim.”

“O zamanlar da temizdin. Belki dünya senin eroini sevdiğini düşünmüş olabilir ama ben gerçek bağımlılığının ne olduğunu biliyorum.”

Ona baktım. O da bana baktı. *Müzik* demesini istedim ama demeyecekti. İkimiz de bu hayata aynı şey olarak başlamıştık: dünyanın yerinden oynasa ne yapacağını bilmeyen, hırslı iki çocuk.

Magdalene, “Hayvanat bahçesindeki şu siyah beyaz maymunları görmüş müydün? Bütün gün kafeslerinde kıklarını karıştırıp *hu hu hu* sesleri çıkararak otururlar. Ta ki kalabalık bir grup gelene dek. Ondan sonra kafesteki bütün oyuncakları alıp etrafa saçarak soytarılık etmeye başlarlar. Bunu eğlence olsun diye yaparlar. Kendilerini seyreden insanlar olduğu için. Oyuncaklarla ilgili bile değil, sadece kalabalıklarla ilgilidir,” dedi.

Magdalene yöntemden söz ediyordu. Keskin ve çok güzel bir ifadeyle gülümsedi. Tıpkı her şey berbat olmadan önce, stüdyoya ilk geldiği gibiydi.

Magdalene elini açtı, avucunun içinde birkaç tane ekstazi vardı. “Arkadaşın kim? Benim.”

Hapları almayı bu kadar çok istediğim için kendimden nefret ettim. Yüreğim, sanki hepsini almış gibi eziliyordu.

Fakat bundan daha çok da, Magdalene’in eski halime inanıyor oluşundan nefret ettim. Çoktan devrildiğimden o kadar emindi ki. Dünya kendimi yeniden keşfetmemi istemiyordu. Tek bir kişi bile bunu istemiyordu.

“Bunu sana Baby mi verdi?” diye sordum.

Magdalene ilgisiz bir ses çıkardı. Aynı anda fena halde alkol kokan soluğu burnuma geldi. Magdalene çok tatlı ve dost canlısı bir sarhoştı.

“Ah, Magdalene, Magdalene. Sana programa çıkmanı söylerken ne dedi?”

Magdalene gülümsedi. Bir eli tekrar yüzümdeydi. Bu gülümsemesi gerçektir, önceki gibi kamera için hazırlanmış olan gülümseme değildi. Müstehcen bir şekilde aralanmış dudakları, dişlerinin hafifçe aralık olduğunu gösterdi. Birden, herkesin ona çocuk gibi görüldüğünü söyleyen Jeremy'nin sözleri geldi aklıma ve böylece Magdalene'in, keşfedilmeden önceki küçük kız halini hayal edebildim. Bu hüznün verici şeydi. Jeremy'nin buna nasıl dayanabildiğini anlayamadım.

"Bana kendim olmamı söyledi," dedi Magdalene.

Magdalene'in parmaklarını hapların üzerine doğru kapadım. Gözleri şaşkınlıkla irileşti.

Cole, yöntem nedir? Benden başka kimse nasıl Cole St. Clair olunacağını söyleyemezdi.

"Evet," dedim. "Evet, bana da öyle dedi."

Kamera minibüsü bize yaklaşırken arabayı geri vitese taktım ve tekerlek ciyaklamalarıyla geldiğim yoldan geri döndüm.

OTUZUNCU BÖLÜM

• ISABEL •

Seksi bot seçecek havada değildim. Hatta ünlü insanlara bakıp onları ünlü yapan şeyin ne olduğunu anlamak için inceleyecek havamda hiç değildim. Laboratuvarda çalışacak havadaydım. İleri düzey biyoloji dersi alırken beynimin daha aktif olan kısımlarını işgal edebilmek için kesip incelemek gibisinin olmadığını keşfetmiştim. Biyoloji başka hiçbir şeyin olmadığı kadar acımasızca mantıklı bir şeydi. Kurallarını değiştiremezsiniz. Sadece bu kurallar içinde çalışabilirdiniz.

Fakat bu biyoloji değildi. Bu, biyolojinin tam tersi gibi olan Sunset Plaza'ydı. Mantiğa kafa tutuyordu. Burası, ünlü insanlarla dolu olmasıyla meşhur olan bir yerdi ve bunun haricinde pek de özel değildi. Aslına bakarsanız, Erik'in mağazasının içi bir şeye benzer-miyordu. Daracık mağaza, üzeri her daim kalabalık olan incecik halısıyla, saydam plastikleriyle ve dışarıdaki tente tarafından engellenen güneş ışığının yerini tutamayan loş ışıklarıyla böbürleniyordu. Bence .blush. buradan çok daha güzel bir yerdi.

Fakat işin asıl kötü yanı, Erik'in mağazasının kurumsallaşmış bir yer olduğunu bilmektir. Bu şehirde, insanları ilk bakışta etkileyecek kadar hoş görünmeden hayatta kalabilerseniz, bu gerçekten önemli biri olduğunuz anlamına gelirdi. Bu sıradan mağaza, yıllanmışlığı

ve kurnazlığıyla yoluna devam ederken bitişikteki yepyeni, gayet hoş ve yalın vitrinler de, kiracıları Los Angeles tarafından yutulurken kiraya verilmeye devam ediyordu.

“Sofia,” dedim öfkeyle, onu başıboş bir Cadillac Escalade’in yolundan çekerken, “nereye gittiğine dikkat et.”

Sofia’nın bakışları bana çevrildi fakat hâlâ çoğunlukla, Sunset Bulvarı’ndaki diğer insanları seyrediyordu. “Şuradaki kadını gördün mü? Sanırım o Christina...”

“Muhtemelen odur,” diye kestim sözünü. “Film yıldızları. Buradaki görünüm öyle. Onlardan biri değilsen, trafiğin ortasına doğru yürümeni tavsiye etmem. Trafik durmayacaktır.”

Sofia insanlara yan yan bakmaya devam ettiği için kolundan tutmaya devam ederek rehber köpekler misali, arabamızı park ettiğimiz yerden Erik’in mağazasına kadar uzanan yol boyunca onunla birlikte yürüdüm. Loş mağazaya girdikten sonra onu yabani hayatın içine saldım. Sofia yavaşça rafların yanından geçerken ben de Sanal Cole’u çıkardım ve dünyanın, “Spacebar” parçasının akustik versiyonuna nasıl tepki verdiğine baktım.

İyi. Oldukça iyi tepki veriyorlardı.

Aslına bakarsanız insanlar esip gürlüyor, çılgınlıklar atıyor, nefretlerini dile getiriyor, bağırıyor ve memnuniyetle el çırpıyorlardı. Müzik blogları şarkıyı hemen yaydılar. Şarkıdan kısacık bölümler, Cole’u çok uzun zaman önce bir otel odasının penceresinden aşağı bir şeyler fırlatırken gösteren videolar için fon müziği görevi görüyordu. Videonun alt kısmında kelimeler yanıp sönüyordu: *COLE ST. CLAIR GERİ DÖNDÜ*.

Kalbimin dört odacığı da bomboştu.

Yorumlara cevap verip gerekli yerlerde şarkıyı yeniden yayımlayarak Sanal Cole’u güncelledim ama aklım sürekli Minnesota’ya gidiyordu. Cole kendini, asla unutamadığım bir evin koridoru bo-

yunca sürüklüyordu. Önce insan, ardından kurt, ardından yine insan oluyordu. Ölmesine yardım etmem için bana yalvarıyordu. Ölmesine ya da kurt olarak kalmasına yardım etmem için.

Zihnim koridordaki Cole'un yanından geçerek o evdeki bir başka anıya doğru ilerledi. Koridorun sonundaki yatak odasında ölen kardeşim Jack. Yatağının üzerinde büzüşmüş halde alev alev yanarak yatan, insan kalmaya ya da bu uğurda ölmeye kararlı olan kardeşim. Her şey kurt ve ölüm kokuyordu. Belki de ikisi arasında hiçbir fark yoktu.

COLE ST. CLAIR GERİ DÖNDÜ. Kurt da geri dönmüş müydü peki?

Sofia'nın ardından gözlerimin bir süre telefon ekranında olduğunu fark ettim. Başımı kaldırdığımda Sofia'nın, asla giymeyeceği şeritli sandaletlere baktığını gördüm. Sandaletlere o kadar uzun süre baktı ki aslında onlara bakmadığını fark ettim.

"Sofia," dedim. "Sandaletlerin konuşmasını mı bekliyorsun?"

Sofia yanağını ovdu ve özür dilercesine gülümserken koyu renk kirpiklerini kırpıştırdı. "Sadece bir an dikkatim dağıldı. Babam bizi ziyarete geliyor!"

Hemen aklıma, mutfakta annem ve babamla yapmış olduğum konuşma geldi. O konuşmanın hiçbir kısmını, babamın bana konuşmamız gerektiğini söylerken sesinin aldığı o tuhaf hal kadar iyi hatırlamıyordum. Bir an raflardaki ayakkabılardan bazılarını parçalamak istedim. Öfkeli olduğunuzda bazı şeyleri etrafa fırlatmanın yararı olmayacağını söyleyen insanlar hayatları boyunca öfkeli oldukları hiçbir zaman etrafa bir şeyler fırlatmamıştır.

"Ne kadar tatlı bir olay," dedim.

Sofia tam başıyla onaylayacakken alaycı bir ifadeyle konuştuğunu fark etti. Sonra da tüm ciddiyetiyle, "Annem onun bizimle dışarı çıkabileceğini söyledi," dedi.

Yüzü ışıldadı.

Sofia'nın yüz ifadesindeki umuda daha fazla katlanamadım. "Ah, lütfen! Tekrar bir araya gelmeyecekler, Sofia!"

Kuzenim sanki onu tokatlamışım gibi baktı bana. Yanakları sanki tokat atmışım gibi kızardı. "Ben bir araya gelecekler demedim zaten!"

"Ama yüzün öyle söyledi. Gerçek dünyada işler böyle yürümez."

Tahmin edilebileceği gibi, Sofia'nın gözleri gözyaşlarının tehdidiyle parladı. "Bu onunla *ilgili* değil. Sadece bir günü birlikte geçireceğiz."

"Gerçekten mi? Hiçbir şekilde yeniden bir araya geleceklerini düşünümüyor musun?"

Sofia şiddetle başını iki yana salladı. Elinin tersiyle gözlerini sildi. Gözleri kuruydu ama ellerine çizgi şeklinde simsiyah rimel bulaşmıştı. "Sadece onunla yeniden vakit geçirmek istiyorum. Ummurumda olan tek şey bu," diye üsteledi.

"Pekâlâ, harika," dedim. "Eminim tuhaf olmayacak."

Bakışlarını aşağı indirdi. Sofia'nın asla karşı koymamasından nefret ediyordum. O da bana karşılık verebilseydi, kendimi böyle sine pislik gibi hissetmezdim. Fakat sadece elini eteğine sürterek onu düzeltti, ardından elini saçlarına götürdü, sonra da sanki teselli ederek yatmaya gönderiyormuş gibi elini değiştirdi.

"Keyfim yerinde değil," dedim.

"Önemli değil." Sofia bu sözleri ayakkabılarına bakarak söylemişti.

"Önemli," dedim. "Çenemi kapamamı söyle bana."

Sofia'nın ayakkabısına bir damla gözyaşı düştü. "Söylemek istemiyorum. Hem sen zaten hep gerçekleri söylüyorsun."

Fakat Sofia madalyonun öteki yüzünden bahsetmemişti: Bazen gerçekler, konuşmaya katkı sağlayacak en gerekli şey olmazdı. *Şimdi*,

konuşmaya başlamasından birkaç dakika sonra, “Babam bizi ziyarete geliyor!” cümlesine verilebilecek en düzgün yanıtın, “Harika! Nereye gideceksiniz?” olacağını anlıyordum.

“Tamam,” dedim. “Evet. Ayakkabı alacak mısınız?”

“Ayakkabıya ihtiyacım yok.”

O halde neden buraya geldiğimizi soracakken dilimi ısırđım. Ben istediğim için gelmişti. “Haydi trafik sıkışmadan dönelim. Long Beach’e gitmem gerekiyor.”

Sabahki ruh halimi hatırlamak bana güç geliyordu. Sofia’nın yüzündeki sıkıntı dolu ifadeyi telafi edebilecek kadar iyi gidecek bir doğum günü sürprizinin hayalini kurabilmekse daha güçlü. Oluşmasına benim neden olduğum o ifade.

Kapıdan çıkarken neredeyse Christina’ya çarpıyordum. Christina küfredip, “Affedersin de bari,” dedikten sonra onun gerçekte Christina olmadığını, sadece birbirinin yerine geçebilen, buraya sık sık gelen, ekranda harika ve incecik görünen ama yakından pürüzlü dirsekleri, kocaman ayakları ve devasa güneş gözlüğü olan, onlarca ünlü genç kadından biri olduğunu fark ettim.

“Ah, lütfen,” dedim ona ve güneşin acımasızca vurduğı kaldırımı çıktım.

Arkamdan gelen Sofia, sahte Christina’nın gözlerine bakamadı. Sofia’nın eli belindeydi. Karnı şişmiş gibi hissettiğini hemen anladım çünkü sahte Christina tamamen yağsızdı ve Sofia’nın yağ oranı da % 2’ydi. Sofia’nın kendini üzgün hissettiğini anladım çünkü kuzeni pisliğin tekiydi. Tüm bunlara karşın Sofia’nın, babası ziyarete geleceğı için hâlâ biraz heyecanlı olduğunu anladım.

Bu yerden nefret ediyordum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

• COLE •

Kayıt bölmesinde oturmuş, kulaklık kulağımda, bacaklarım döner koltuğun önündeki nota sehpasının üzerinde parçayı dinliyordum. Son anda vokallerimi nakarat kısmına eklemiştim.

Parça kulağa güzel geliyordu. Bütünüyle güzel geliyordu. Sadece güzel de değil, oldukça *güzel*.

Stüdyoya ilk geldiğimiz andan bu yana saatler geçmiş olmasına ve aslında bitkin düşmüş olmama rağmen yeni kalkmış gibi hissediyordum. Kalbim çılgınca bir yaşamın coşkusuyla atıyordu. Ya da beynim. Ya da bedenim.

Bazen bir parçayla işim bittiğinde, bu parçanın tüm dünyayı etkisi altına alacağını anladığım anlar yaşarım. Öznel bir durum mudur? Bir paten pistinde çalarken insanların kulağına iyi gelecek bir şey yapmış olduğunuzu bilmekle alakalı mıdır? Yoksa sadece hoparlör kablolarıyla aktarılabilen iç içe geçmiş altıncı his midir?

Telefonumu çıkardım. Sam'i aradım. Telefonu açmayınca ona, sadece şarkıdan oluşan bir sesli mesaj bıraktım. Grace'i de arayıp aynı şeyi yaptım.

Kendimi daha önce hissettiğimden daha tamamlanmış hissetmiyordum. Derste olduğunu bildiğim halde Isabel'i aradım. Telefonu açacağını ummamıştım ama açtı.

"Az önce harika bir şey yaptım," dedim ona. Onu tıpkı kafamdaki şarkı gibi ham, ani ve daimi bir şekilde yanımda istiyordum. "Gel de mutluluğumun tadını çıkar."

"Dersteyim," dedi Isabel alçak sesle. "Sözcüklerle ifade et."

Kulalıkları çıkarmıştım ama müzik hâlâ çalıyordu. Bas ritimlerinin uyluğunda titreştiğini hâlâ hissedebiliyordum. Dünyanın sonu gelmiş gibi hissettiriyordu bana. Ya da yaradılışı gibi. Bir şeyler infilak ediyordu. Bana eşlik edecek melekler gerekiyordu. İnsanın bu durumda yalnız olması iyi değildi. "Az avvel anlattım işte."

"Sözcüklerini kullan."

Benim sözcüklerim şöyleydi: *Sana şu an ihtiyacım var seni öğreniyim burada benimle olmalısın sana sahip olmalıyım*. Fakat bunları tercüme edebilmek için uğraşıyordum. "Az önce, öldüğüm günden bu yana ilk gerçek parçamı kaydettim ve bu parça ülkedeki tüm dans pistlerini kasıp kavuracak. Üstelik şimdiye dek yazdığım en iyi parça bile değil ve birileri stüdyoya girip başka şarkılar kaydetmem için bana para ödüyor. Sabırsızlanıyorum, fena halde sabırsızlanıyorum. Bunu, bu gece yapmak istiyorum ve senin de burada olmanı istiyorum çünkü bunu kendi başıma yapmam aptalca olur."

Bu sözcüklerin kaçını yüksek sesle söylediğimi ya da kullandığımı sözcüklerin bunlar olup olmadığını bile bilmiyordum. Beynim kendi kendine sendeleyip düşüyordu. İçimde aniden salgılanmaya başlayan adrenalin, hisler ve müzik, müzik, müzik vardı. Dudaklarım bu hislere yetişemiyordu.

"Kafan mı iyi senin?" diye sordu Isabel kuşkuyla.

Güldüm. Kafam iyiydi ama onun düşündüğü anlamda değil. "Yaptım. Bir şey ortaya koydum, Isabel!"

“Aferin. Ben zaten... kahretsin. Telefonu kapamam gerek. Sadece şunu unutma...” Isabel bir an duraksadı ve sanki korna sesi işittiğimi sandım. Muhtemelen sadece sınıftaki seslerdi. Kendime, Isabel telefonu açtığı için bile şanslı olduğumu hatırlatmaya çalıştım. “Hasta, sizinkinden farklı bir inanca sahipse, ona İncil’in mesajını bildirmek gibi bir durum söz konusu olamaz. Hasta, ölüm döşeğinde bile olsa.”

“Şimdi ben mi DHA oldum?” diye sordum.

“Evet,” dedi Isabel. Telefonu kapadı.

Kucağımdaki kulaklıktan, parçanın tekrar başladığını işittim. Kendimi, ayaklarımı gaz pedalına koymuş ancak gidecek hiçbir yerim yokmuş gibi hissettim. Yukarı, yukarı, yukarı.

Magdalene hızla kapıyı açtı. Yüzünde çılgınca bir gülümseme vardı. “Şimdi,” dedi, “kutluyoruz.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

• ISABEL •

Cole'a ulaşmak sonsuza dek sürecekmış gibiydi. Önce yolda kaza vardı, ardından şehirde düzenlenen büyük bir etkinlik yüzünden yol tıkanmıştı, sonra iş çıkışı trafiği ve ardından bir kaza daha. Arabalar otobanda milim milim ilerliyor, bir durup bir hareket ediyordu. Kırk beş dakikalık yol önce bir buçuk saat, ardından da iki saat olmuştu. Gökyüzü önce pembe bir tona büründü, ardından alev gibi yandı, daha sonra karardı.

Ruh halim kötüden daha kötüye, sonra da en kötüye geçiş yaptı.

Beni stüdyoda gördüğünde Cole'un yüzünün alacağı ifadenin tüm bunlara değeceğini söyleyip durdum kendime. Hâlâ stüdyodayken oraya vardığımı varsayarsak tabii.

Radyomu açabildiğim kadar yüksek sesle açarak annemle babamın sürekli gözlerimin önüne gelen mutfak sahnesini yok etmeye çalıştım. Tüm sözler gitmiş, geriye sadece hareketleri kalmıştı. Tıpkı sesi kısılmış televizyon dizisi gibi. Bölümün adı şuydu: "Culpeper'lar Boşanıyor."

Bunu neden umursadığımı bilemiyordum. Babam bizimle yaşamıyordu bile. Üniversiteye girmek üzereydim. Annem ve babam birbirlerinden nefret ediyordu ve birbirlerinden nefret eden yetişkinler

böyle yapardı. Boşanma, her şeyi resmiyete dökmek dışında hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Yine de hiçbir şeyi umursamamak konusunda kendimi ikna edemiyordum.

Bunun yerine Magdalene'in stüdyosuna gitmeye odaklandım. Adresi internette bulmak zor olmamıştı fakat ne beklediğimden emin değildim. Stüdyo, fotoğraflarda eski bir depoya benziyordu. Hiçliğin orta yerindeki eski bir depo.

Oraya vardığımdaysa, stüdyoyu bir dans kulübüne benzettim.

Park alanı arabalarla doluydu. Düzinelerce araba depoya doluşturulmuş, yan yana ve karşılıklı park edilmişti. İnsanlar kahkahalarla gülerек ve içerek park alanına dökülmüştü.

Parti.

Aslında şaşırmamam gerekirdi ama şaşırmıştım.

Pek parti havasında sayılmazdım.

Bir an için arkamı dönüp eve gitmeyi düşündüm. Cole hayal kırıklığına uğramazdı çünkü geleceğimi bilmiyordu.

Daha sonra beni evde neyin beklediğini düşündüm. Keşke derse girmiş olsaydım.

Gözlerimi kapadım ve daha sonra açtım. Dikiz aynasından makyajımı kontrol ettim. O kapıların ardında neler bulacağımı hayal etmeye çalıştım. Harika vakit geçiren insanlarla dolu büyük parti, ardından da kalabalığın içinde mutsuz ve yapayalnız halde, kayıt bölmesinde kendi kendisi için üzülen Cole. Her ne kadar durumlar tam tersini ortaya koysa da, Cole her zaman kendini yalnız olarak görmekten hoşlanırdı.

Yerimden kıpırdamamı sağlayan tek şey, Cole'un beni gördüğünde ne kadar mutlu olacağı fikriydi. Arabadan indim.

Devasa deponun içi insanla dolup taşıyordu. Müzik tepede gümbürdüyordu. Alkolle kaplı zemin yapış yapıştı. İçeride dans

eden milyonlarca insan vardı. Çok fazla kız vardı. Her şey bira gibi kokuyordu. Her şeyin üzerinde kocaman, kırmızı dudaklar vardı.

Biraz sonra onu buldum.

Dört adam tarafından taşman Cole St. Clair bir kanepede oturuyordu ve kanepenin diğer ucunda da bir kız. Ünlü, güzel bir kızdı ve çekici, altın rengindeki kolunu Cole'un boynuna dolamıştı. Kameralar onlara taparcasına bakıyordu.

Durumu ilk önce midem sezinledi. Hareket edemedim.

Adil davranmaya çalıştım. Kendi kendime, onun bir başkasıyla işi pişirmediğini söyledim. Kendi kendime, sesinin sadece telefonda sarhoşmuş gibi geldiğini, sarhoş olup olmadığından emin olmadığını söyledim. Kendi kendime, daha önce sadece bir kez ondan kurt kokusu aldığımı sandığımı söyledim; buraya geldiğinden beri gerçek anlamda dönüştüğünü görmemiştim.

Kendi kendime, Cole'un temiz olduğunu, beni aldatmadığını ve NARKOTIKA'nın Cole St. Clair'i olmadığını söyledim.

Fakat inanılmaz güzellikteki o kızla birlikte o kanepede oturmakta olan Cole'dan gözlerimi ayıramıyordum. Çünkü o an bana kesinlikle NARKOTIKA'nın Cole St. Clair'i gibi görünüyordu.

Aşağılanmışlık ve öfke duyguları içimi kemiriyordu.

Cole burada olduğumu bilmiyordu.

Gidecektim.

Gidecektim.

Gidecektim. Bakışlarımı ondan uzaklaştırabildiğim an gidecektim.

Tam ayaklarımı hareket ettirmeyi başarıp arkamı dönerken, elim çantamın içinde arabanın anahtarlarını ararken Cole beni gördü. Bir an için gözlerinin beni bulduğunu gördüm ve orada çok fazla kalmış olduğumu anladım. Çünkü şimdi işler...

"Isabel! Hey! Hey."

Yürümeye devam ettim. Deponun kapısı kilometrelerce uzak-
taymış gibi hissettim. Kapıyı görebiliyordum ama ona yaklaşa-
mıyordum. Arkama dönmedim. Gitmeye devam ettim. İnsanlar
yolumdan çekildiler.

“Isabel!”

Dışarıda, akşam karanlığında kupkuru havayı içime çekerek
içimdeki boşluğu doldurmaya çalıştım.

“Hey.” Cole kolumu kavrayıp beni durdurdu. Bu kadar yakı-
nımdayken, soluğundaki alkol ve esrar kokusunu alabiliyordum. Ve
kurt kokusunu. Kurt, kurt, *kurt*. Koku her yanımdaydı.

Minnesota’daki o evi asla terk etmemiştim.

Döndüm. “Bı-rak be-ni!”

Park alanının karanlığında gözleri parlak ve ıslıl ışıldı ancak
altları torba torba olmuştu. Bitkindi ancak ayıktı. Uçmuştu ancak
güçsüzdü. Yükseliyor ve yanıp kül oluyordu. İnsanları nesnelere
dönüştürüyor ve onları bir kenara atıyordu.

“Sorunun nedir?” diye sordu.

“Sorunun, durumla uzaktan yakından alakası yok,” diye cevap
verdim. Sesimi duyabilmesi için bağırمام ve müziği bastırمام
gerekiyormuş gibi hissettim ama aslında binanın içine girdiğimden
beri baştan ayağa hissettiğim tek şey bağırمام isteğiydi.

“Hangi durummuş bu? Beni bilgilendirecek misin?”

Parmağımle onu gösterdim. “Sen! Durum sensin!”

Cole gözlerini kıstı. “Yani durum *harika* bir şey, ha?”

Deponun önündeki tel kafesli sanayi lambası içerideki tempoya
uygun göz kırıp titreyiyordu. Onu kanepede o kızla her düşündü-
ğümde, her nefeste bira kokusunu aldığımle, içimdeki bir şey aynısını
yapıyordu. Neden bunu yapabileceğimi düşündüğümü bilmiyordum.
“Ne var, biliyor musun? Ben... sakın değilim.”

Elimi çektim ve arabama yöneldim. Arabam park alanının uç kısmına yakın yere park edilmişti. Buraya geldiğimde o nokta bana bu kadar uzak görünmemiştir.

“Yani şimdi var olmak suç oldu,” dedi Cole. “Bu çok fazla şeyi açıklıyor.”

Onun böyle içerlemesi bana fazla geldi. “Ayık olduğun zaman ara beni. Ya da aslına bakarsan, hiç arama,” diye çıkıştım.

Uzun bir sessizlik oldu, arabamın kilidini ve kapısını açacak kadar uzun bir süre.

Ardından, “Ayık mı? Ben *ayığım*,” dedi Cole.

Bu o kadar komikti ki yüzüne bakmak için ona döndüm. “Haydi ama Cole. Beni hafife alma. Ben aptal değilim.”

Yüzünde apaçık ve mutlak bir eziyete uğramışlık ifadesi vardı. Kollarını iki yana açtı. “İçmiyordum ki ben.”

“*Kokuyu* alabiliyorum!” Büyüdüğüm evde büyüyüp de sert bir içkinin, biranın ve şarabın kokusunu bilmemeniz olanaksızdı. Bunların, sarhoş kişiyi hangi aşırılıklara soktuğunu bilmemeniz olanaksızdı. İnsanların nasıl kendilerinin karikatürü haline geldiklerini bilirdiniz: Sakinlerse sessizleşirlerdi, asabilerse kasırgaya dönüşürlerdi.

“Depoda bira var,” dedi Cole. “Kanepede bira vardı. Ama benim bünyemde bira yok.”

“Peki. Ya o kız?”

“*Ne kızı?*”

“Üzerine mi giymiştin onu? Şunu?”

Cole ilgisizce, “Magdalene. O özensiz bir sarhoştur. Bir şey değil,” dedi.

Bir şey değil. Belki onun için bir şey değildi. Belki onun için, kız çıplak olmadığı müddetçe önemli olmuyordu. Ama daha önce kimsenin *kız arkadaşı* olmamış benim için her şey bitmişti. Bu aptal sürpriz, bu doğum günü sürprizi için buralara kadar gelmiştim,

yorgundum ve buraya gelip o manzarayı görmemiş olmayı, Cole'un ilk başta .blush.'a hiç gelmemiş olmasını istedim, buna artık devam edemezdim. Hiçbir şeyi umursamadığım günlere geri dönmek istiyordum. O Isabel'i özlüyordum. Her şey canımı acıtıyordu. "Peki ya *kurt*?"

Cole hemen yanıt vermedi. Gözleri aceleci ve suçlu bir ifadeyle titreşti. Tanrım, buna dayanamıyordum. Bunu başından beri biliyordum ve sadece bilmiyormuş gibi davranıyordum.

"Demek yeniden Cole oldun, öyle mi?" diye sordum. "Cole St. Clair geri döndü!"

"Ne? Ah. Öyle bir şey değil."

"Kesinlikle öyle görünüyor ama," dedim öfkeyle.

"Bir şeyin nasıl *göründüğüyle* nasıl *olduğu* farklı şeylerdir. Yoksa bu ikisi aynı kelimeyle karşılanırdı. Hassasiyet, Culpeper. Bunun sana özgü bir şey olduğunu sanmıştım. Sürekli Cole St. Clair şovunun bir parçası olmayacağını söylemek yerine burada olsaydın, gerçekte neler olduğunu görürdün. Yanıltıcı şeylere inanıp sadece bir seyirci gibi davranmasaydın."

"Hayatında aktif bir oyuncu olmadığım için sakın bana kendimi suçlu hissettirmeye çalışma."

"Kendini suçlu hissediyorsan, buna sen sebep olmuşsundur, ben değil. Senden hiçbir zaman şovda yer almanı istemedim."

"İstemek! İstemene gerek yok ki. Sanki her yerde peşinde olan devasa bir bulut gibi!"

"Ne yani, şimdi de söylemediğim şeyler yüzünden mi başım belada? Seninle daha çok vakit geçirmek istediğimi *düşündüğüm* için mi?"

Gözlerim her an yaşaracakmış gibi yanmaya başladı. Üstelik buna eşlik eden herhangi bir duygu hissetmiyordum. "Evet! Benden hep daha fazlasını istedin. Dairendeki çıplak kızları normal

karşılamamı bekle din. İnternette sen olmamı istedin. Kahrolası bir kurt gibi kokarken mutlu olmamı istedin. Daha fazlası Isabel, daha fazlası! Pekâlâ, daha fazlası elimden gelmiyor! Sana elimden geleni veriyorum, üstelik... Ve bana bunu mu yapıyorsun?"

Cole hiç de komik olmayan bir ifadeyle güldü. "Bu mu? Bu? *Bu* dediğin şeyin ne olduğunu bile bilmiyorum. Nefes almak mı? Yaşamak mı? Kendim olmak mı? Ne muhteşem bir gün oldu bu böyle!" Cole, yeni bir sır verecekmiş hissiyatını yaratan o ufacık NARKOTIKA el işaretini yaptı. "Mutlu yıllar, Cole. Mutlu, çok mutlu yıllar."

"Ben *buradayım*, öyle değil mi?"

"Üstelik işleri mahvettiğimi söylüyorsun bana!"

Bu artık çok fazlaydı. "Çünkü öyle *yaptın*."

Cole yanıma yaklaştı. Kızgın olduğunu anlayabiliyordum ama umurumda değildi. Kurt, kurt, kurt. "Ben. Ayıgım."

Soluğunun kokusunu alamadığımı mı sanıyordu? "Boş ver."

"Boş ver mi?" diye yineledi Cole. "Bu konuda sözlerime inanmaya ne dersin?"

"Neden yapacakmışım bunu peki?"

"Bana güvendiğin için?"

"*Sana güvenmek* mi? Bunu kim yapabilir ki? Şu hayatta yapabileceğim o kadar çılgınca şey arasında, Cole bunu asla yapmaya çağımdan emin olabilirsin."

Birdenbire Cole yitip gitti. Bedeni hâlâ oradaydı ama gözleri bomboştı. Cole St. Clair binayı terk etmişti. Bu son derece şık bir parti numarası ve çok kurnazca bir nesnelleştirmeydi: yani Cole'un kendi kendini bir kenara atması. Kendimi suçlu hissederdim ama görmem gerekeni görmüştüm. Hiçbirini uydurmuyordum. Kurt kokusunu ve bira kokusunu alabiliyor, sahiplenir bir şekilde Cole'un boynuna dolanan o kolu hatırlıyordum.

Kendimi kötü hissetmeyecektim.

Kendimi kötü hissetmedim.

“Arama beni,” dedim. “Bunu bana yapma artık. Ben senin hiçbir şeyin... yapma bana bunu.”

Arabama bindim.

Cole’un hâlâ park alanında durup durmadığını görmek için arkama bile bakmadım.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

• COLE •

Ayıktım.

Gerçeği söylemiştim ama inanmamıştı. Sonunda o da herkesin inandığı hikâyeyi benimsemişti.

Size inanan kimse olmadığında değişmenizin bir önemi kalırmıydı?

Isabel gittikten sonra partide adeta sis bulutu içinde gezindim. Jeremy'ye bir şeyler söylediğimi hatırlıyordum. Bir adamın bana anlattığı fıkra ya güldüğümü hatırlıyordum. Birinin şapkasını imzaladım. Hiçbir ayrıntıyı adamakıllı hatırlamıyordum. Kulaklarımdaki ısığa benzer seslerin içinde kaybolup gitmişlerdi.

Magdalene'i, kanepede devasa dudakların altında, çalışanlarından biriyle öpüşürken bulana dek insanlar arasında gezindim. "Elveda, tatlım," dedim. Gülümsemem, onun için kısa süreliğine dirilttiğim bir ceset gibiydi. "Ben gidiyorum."

Magdalene yanındaki çocuğu iterek uzaklaştırdı. "Daha erken! Sanırım erken yani? Gitme."

"Gitmem gerek," dedim. "Gel de bana kardeşçe sarıl."

Magdalene sendeleyerek ayağa kalktı. "Ayık olman ne kadar can sıkıcı! Gitme."

Magdalene kollarını, kız kardeşim olsaydı yapmasına tahammül edemeyeceğim bir şekilde boynuma doladı. Parmaklarını ağzımdan uzaklaştırdım. Aptalca şeyler yapmadan oradan uzaklaşmam gerekiyordu. Buradan çıkmam, Isabel'i aramam, öfkelenmemem ve kendimi bu histen uzaklaştırabilmeme yardımcı olacak birçok yöntemi düşünmemem gerekiyordu...

"Ama bekle biraz," dedi Magdalene. "Bugün doğum günün."

"Hatırlıyorum."

"Hediyen için burada kalman lazım."

Magdalene'in arkasına baktım. T kamerasıyla orada duruyor, yüzündeki memnun gülümsemeyi gizleyemiyordu. Joan'ın kamerası da elindeydi. Müziğin kısılmış olduğunu fark ettim. Düşük beklenti içinde gevezelik eden konuklar, depo kapılarından birine doğru özensiz sıralar halinde ikiye ayrılmışlardı. Kapı yukarı doğru açılmıştı. Kapının ardında geceye ait gökyüzünü ve binlerce parlak yıldızı gördüm.

Jeremy kapının yanında duruyordu, tek gülümsemeyen kişi de oydu. Yüz ifadesi dikkatliydi.

"Hediye hoşuma gidecek mi?" diye sordum.

Magdalene insanların açtığı koridordan kapıya doğru bana eşlik etti. Önümüzde giden T, yüz ifademi yakalayabilmek için geriledi; Joan da bizi geriden takip etti.

Kapıya vardım ve karanlık park alanına baktım. Üç projektör hediye aydınlattı.

Bu benim Mustang'imdi. Siyah, parlak, süslü ve yepyeni... Yani, artık yeni değildi. İlk albümümün çok satması şerefine kendimi ödüllendirmek için onu aldığımda, Mustang'ini ya da ruhunu turneye giderken yanında götüremeyeceğini fark etmemden önce yeniydi. Arabam yeni değildi ama eski de değildi. Bu arabanın benim Phoenix'teki Mustang'im olduğunu, kiralık bir araba olmadığını

anlamıştım çünkü onu son bıraktığım gibi, hâlâ dikiz aynasında asılı olan Aziz Christopher madalyonu vardı.

Projektör ışıkları altında erimiş gibi görünüyordu. Simsiyah boya, sonunda oradaki boşluğa dönüşene dek gökyüzünün kapkara rengini yansıttı.

Kapılar açıldı.

Yolcu tarafından annem indi.

Sürücü tarafından babam indi.

T yüzümü çekmeye devam etmek için hızla etrafımdan dolandı.

Yüzüm, sonsuz hiçliği barındıran kâinatın bir parçası olan geceye ait gökyüzünü yansıtan arabayı yansıtıyordu.

Yüzünün biraz benimkine benzemesi dışında babamda hiçbir sorun yoktu; birbiriyle uyumlu parçalar giymiş olması dışında annemde de sorun yoktu. Birlikte bana bakarlarken banliyöler kalbimin orta yerine taşınmış gibi hissetmem dışında hiçbir sorun yoktu.

“İyi ki doğdun!” diye bağırdı arkamdaki bir grup insan.

Jeremy, omuzları düşük, gözleri bana dikilmiş vaziyette arabanın yanında durdu. Bunun bir hediye olmadığını bilen oradaki tek kişiydi.

Annemle babama baktım. Onlar da bana baktılar. Bana uzunca bir süre baktılar.

Annemle babamın, ölü olduğumu düşünmelerine izin vermiştim.

Tüm dünya ölü olmadığımı öğrendiğinde onları aramamıştım.

Annem ve babam, daha pasaklı ve yaşlı görünmeleri dışında görsel olarak pek değişmemişlerdi. Babamın her zaman hassas bir görünümü vardı; şimdiyse kanserli gibi görünüyordu. Üzerindeki yağmurluğu anımsadım. Annemin giydiği o ayakkabıları hatırlıyordum. Hayatlarının değişmez durağan düzeni dışında başka sorunları yoktu; hayatları market-ofis-Cumartesi-çarşaf yıkama-Pazar ibadetleri-Salı Fransız sebzeli türlü akşamları-Perşembe-kilise toplantıları-tekrarlardan oluşan bir döngüydü.

Annemle babam için, üç sene önce onlar gibi olmaktansa ölmeyi tercih edeceğim konusu dışında başka sorun yoktu.

İkisi de gerçekten iyi insanlardı.

Bu arabayla onca yolu benim için gelmişlerdi.

Herhangi bir hareketim birtakım duygusal birleşme ritüellerini tetikler diye yerimden kıpırdayamıyordum.

Magdalene yüksek ve şen sesiyle, “Ne şov olacak ama!” dedi.

Bu sözü, orada çok uzun süre durduğum, yüz ifademın fazla yalın olduğu ve kim bilir ne zamandır kameralara Cole St. Clair’in yüzünü göstermemiş olduğum anlamına geliyordu.

Fakat onun ne yapacağını bilmiyordum. Yani, bu insanlarla yüz yüze gelen Cole St. Clair’in şimdi ne yapacağını bilmiyordum. Onu yaratmamın bir nedeni de Cole’un onlarla var olamamasıydı. Çünkü o bu insanların tam aksiydi, onların olmadığı her şeydi. Cole, kendimi şakağımdan vurma eyleminin alternatifiydi.

Eve geri dönmediğim müddetçe bu dönüşüm insafsızca bir hareket değildi.

Ve işte şimdi de bu yaşanıyordu.

Gözü yaşlı bir kavuşma anı yaşanacak diye endişelenmeme gerek yoktu. Annem de babam da kameralara çekingen bir ifadeyle bakıyordu.

Ve sonunda bu, bana bir şeyleri hatırlattı. Sonuçta hâlâ şovdaydık. Ve onlar benimle bir fırsat yakalamak istemişlerse, önce beni aramaları gerekirdi.

Öne doğru atıldım ve annemin dirseğine yapıştım. Üzerine gömlek geçirilmiş küçük bir kuş kemiği bu. “Televizyon ekranlarına hoş geldin! Utanma! Haydi şu eski ana-oğul hareketini yapalım, ne dersin?”

Ona eskisi gibi, yarım yamalak Cole St. Clair kucaklamasıyla sarıldım, daha sonra da döndürerek kollarımın arasından uzaklaştırıp

babama yöneldim. Arabanın etrafından dolanıp ona doğru giderken bana, kendisine saldıran bir ayıymışım gibi baktı. Babamı kucaklamadım, sadece elini kavradım ve şaşkınlıktan ağzı açık halde bana bakarken bir erkek gibi elini sıktım. Diğer elimi de elinin üstüne koyup uzun bir kanka tokalaşması şeklinde elini sıktıktan sonra avuç içlerimizi ve yumruklarımızı birbirine vurarak selamlaşmamızı tamamladık.

“Ne muhteşem bir kavuşma anı,” dedim annem, babam ve hâlâ bizi seyreden parti insanlarına. Babamın gevşekçe duran eline vurarak kendiminkinden uzaklaştırdım. “Ne sarsıcı bir zamanlama. Aslına bakarsanız az evvel içeride bir başyapıt kaydetmiştim. Sanırım ikiniz de şarkıyı kulakları acıtan bir gürültüyle dinlediğinizde kalçalarınızı oynatmaya başlamaktan başka çareniz olmadığı konusunda bana hak vereceksiniz.”

Onlara göstermek için küçük bir dans hareketi yaptım. Bakışlarımı Jeremy’ninkilerden –gözlerindeki ifadeye katlanamıyordum– ayırdım ve devam ettim.

“Bunu hiç beklemiyordum,” dedi annem ve öksürürcesine güldü.

Babam âdemelmasına dokundu. Kendisi Dr. St. Clair’di, çifte noktalama işareti ve kayıp oğlunun beş katı akademik eğitime sahip, benim profesör versiyonumdu. “Bir yerlerde akşam yemeği yeriz diye düşünmüştüm...”

Benim güzel akşam yemeği fikrim arabanın kaportasına oturup acı soslu sosisli sandviç yemekti. Babamın kastettiğiye et yiyebileceğimiz zincir restoranlardan birinin şubesiydi.

Buna katlanamazdım.

“Ve bunun yerine,” dedim, “kendinizi Long Beach’te, gecenin en ihtişamlı partilerinden birinde buldunuz.” Magdalene’in eline uzandım ve elini babamın elinin üzerine koydum. Ardından annemin elini kavrayıp onu da hafifçe Magdalene’in yanına sürükledim

ve elini Magdalene'in elinin içine koydum. Dramatik ve teatral bir ifadeyle yarı çömelir halde deponun içini işaret ettim. Genişçe açılmış parmaklarım havaya bir imge çiziyordu.

“Şimdi,” dedim sıradan bir sesle, “şu harikalar diyarını görüyor musunuz? Oranın içinde müthiş eğleneceksiniz. Hayat budur işte! Burası Kaliforniya! İnsanların diğer yarısı böyle yaşıyor! Haydi! Haydi! Kameralar! Heyecanlarını dikkatle gözleyin!”

Annemle babam, onlara vadettiğim parlak geleceğin arayışıyla gözlerini depoya diktiler.

Ve onlar orada öylece Magdalene'in elini tutmuş dikilirken ben de Mustang'e bindim. Hâlâ çok hızlıydı. Başlarını çevirecek zamanı güçlüğüle bulabildiler.

Hızla park alanından çıktım, çıkarken şoför kapısını kapadım. Ardımdaki her şey dalga dalga kabaran duman bulutunun içinde kaldı. Her şey yitip gitmişti; gece, yıldızlar ve yaşam soluğunu verdiğim o yeni şarkı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

• COLE •

Arabayı sürdüm.

Bir yanımla yola devam etmek istiyordum. Bir yanımla durmak istiyordum.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilemedim.

Yola daha fazla odaklanamadığım için daireme geri döndüm. Kameraların olmasından biraz korkuyordum fakat ara sokak karanlıktı, avlu da öyle.

Daireme çıkan merdiveni tırmandım ve kapıyı ardından kilitledim. Parmaklarım üşümeye başlamıştı. İçim titriyordu.

Annemle babamın yüzlerini hatırlamak için hiç çaba harcamam gerekmedi. Muhtemelen onlardan nefret ettiğimi düşünüyorlardı.

Onlardan nefret etmiyordum. Sadece onları bir daha görmek istemiyordum. İkisi aynı şey değildi.

Telefonum gelen bir mesajla titredi. Küçük, karanlık mutfakta telefona baktım. Jeremy: ?

Mesajın Isabel'den gelmiş olmasını istedim ama ondan gelmemişti.

Ona gerçeği söylemiştim, geçmişimden *kaçmıştım* ve bütün bunlar beni nereye getirmişti?

Başladığım yere.

Sana güvenmek mi?

Annem ve babamla, üstelik Isabel olmadan nasıl yapacağımı bilemiyordum.

Bunu annem ve babamla, üstelik Isabel olmadan *neden* yapacağımı bilemiyordum.

Oda kameralarını üzerimde hissettiğim için karşıdaki banyoya geçtim ve kapıyı ardımdan kapadım. Ellerimi yumruk yaptım. Ardından kapıyı kilitlemek için yumruklarımı açtım. Biri sökülmüş yatak odası kamerasını lavabodan almıştı. Bunu umursadığım zamanı hatırlamak gücü.

Bende bir sorun vardı.

İnsan bedeni canı yansın istemez. Bizler, kan gördüğümüzde kendimizi kötü hissetmeye programlanmışızdır. Acı, kimyasal süreçleri dikkatle organize eder, böylece bedenimizi hayatta tutarız. Araştırmalar, doğuştan konjenital analjeziye –acıyı hissedememe hastalığı– sahip olan bireylerin dillerinin uçlarını ısırıp kopardıklarını, gözlerini oyduklarını ve kemiklerini kırdıklarını ortaya koymuştur. Bizler hayata devam edebilmek için, kontrol ve denge mekanizmalarından meydana gelmiş mucizeleriz.

İnsan bedeni canı yansın istemez.

Bende bir sorun vardı çünkü bazen hiçbir şeyi önemsemiyordum. Bende bir sorun vardı çünkü bazen bunu istiyordum.

Ölümden korkarız; boşluktan korkarız; nabzımız atsın diye uğraşıp dururuz.

Ben boşluğun ta kendisiydim.

Neden korkuyorsun? Hiçbir şeyden.

Bunu yapmıyorsun, bunu yapmıyorsun, bunu yapmıyorsun.

Fakat gözlerim çoktan bir çıkış aramak için banyoda gezinmeye başlamıştı bile.

Sana güvenmek mi?

Belki yaşamam gerekmiyordu. Belki bu yüzden böyle gergindim. Biyoloji beni meydana getirmiş ve daha sonra dönüp tekrar bakmış, beni meydana getirirken ne düşündüğünü merak etmiş ve bana zihinsel arıza emniyeti takmıştı.

Acil durumda ipi çekiniz.

Duvarın dibinde çömelmiş, ellerim arasından soluk alıp veriyordum. Victor bir keresinde bana, hayatında hiçbir zaman, en karanlık zamanlarında dahi bir saniyelğine bile intiharı düşünmediğini söylemişti. *Tek bir hayatımız var*, demişti.

Bense mutlu olduğum zamanlarda bile hep hayatın uç noktalarını arıyormuş gibiydim. Hatların birleştiği noktaları.

Tam anlamıyla ölmek için doğmuştum.

Banyo jaluzilerinin ipine baktım.

Bu çok fazla, bu olanlar için çok fazla, artık durman gerek.

O sabah, parçayı kaydetmiş olmaktan ötürü duyduğum sevinci düşündüm. Bu düşünceyi zihnimin gerilerine itmeye çalıştım ama bu akademik bir egzersizdi. İçimdeki her kimyasal şalter *dışarı çık, dışarı çık, dışarı çık* dercesine atmıştı ve mutluluk mümkün bile görünmüyordu.

Kafamda kulaklık varmış gibi avuç içlerimi kulaklarımın üstüne kapadım ve bu sabah var olmayan ancak sonra yaptığım o parçayı zihnimde dinledim.

Annem ve babamın *yüzleri*.

Ayağa kalktım.

Gerek duyduğum şey... hiçbir şey hissetmemekti. Sadece birkaç dakika için.

Zaten elde edebileceğim de sadece birkaç dakikaydı.

Kurt.

Temiz, asla bozulmayan, mükemmel. Bunların her biri olmuş-tum ama işte şimdi bu noktaya gelmiştik.

Dönüşümümü tetikleyebilecek gerekli şeyleri almak üzere yatak odasına gittim. Bu sadece bir dönüşüm değil, vahşi bir dönüşümdü, ulumalarla gelen bir dönüşümdü, beni parçalayacak bir dönüşümdü. Kurt deneyimlerim beni kolay yerlere götürmemiştii. Şimdi de kolay bir yere ulaşmak istemiyordum. İçimdeki küçük, mantıklı taraf bu özenli sürecin bana yardımını olacağını söylüyordu. Bana insan kalmam için gereken bütün sebepleri hatırlatıyordu. Sakinleşmem için bana şans veriyordu. Bu hissi içime gömmek için öğrendiğim diğer yöntemleri hatırlatıyordu.

Fakat tüm bunlar yalnızca bu hissi besliyor gibiydi. Oldukça yavaş ve usule uygun hareket etmeme karşın zaman, hem geçmiş hem de gelecek beni sıkıştırıyor, bana sürtünerek yanımdan geçip gidiyordu. Daha önce defalarca bunu yaptığım zamanları ya da buna benzer şeyleri hiç zorlanmadan hatırladım.

Kurt.

Düşüncelerim birden, kurttan ölesiye nefret eden Minnesota'daki Sam'e gitti. Bana, bunu yaparak içimdeki her şeyi nasıl boşalttığımı söyleyen sesini duyabiliyordum. Bana dair iyi olan her şeyi harcıyordum. Ne kadar iğrenç bir şekilde hepsini bir kenara atıyordum. Victor kurt olarak, insan olmaya büyük özlem duyarak ölmüştü ve yok yere elimdekini yitiriyordum.

Kendime bunu söyledim, ardından bir kez daha söyledim.

Fakat bu önceden kaydedilmiş bir oturumdu. Nasıl sona ereceğini zaten biliyordum.

Banyoda yalnız olmama karşın yanımda başka biri ya da başka bir şey varmış gibi hissediyordum. Köşede bekleyen ya da tavan-dan süzülen karanlık bir varlık. İçimdeki karanlığı besleyen ya da

içimdeki karanlıktan beslenen bir varlık. Her birimiz kullanıcıyız ve kullanılırız.

Duş musluğunu açtıktan sonra bir elimde şırınga, diğesinde de telefonla klozetin kenarına oturdum. Isabel'in numarasını çevirdim. Açtığı takdirde ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Zaten açmayacağını da biliyordum.

Sana güvenmek mi?

Telefon çaldı ve sesli mesaja düştü. Birkaç kez, litrelerce suyun küvetin giderinden akıp gidişini seyrettim. Dışarısının çöl olduğunu düşündüm. Ardından iğneyi koluma sapladım.

Duyduğum acı bana bunun işe yaradığını hatırlattı.

Alnımı duvara dayadım ve içimdeki beni değiştirmesini ya da öldürmesini bekledim. Hangisinin olacağını umursamıyordum. Aslında umursadım. İkisnin de olmasını umdum.

Damarlarıma aldığım madde kan akışımla beynime taşındı. Oraya ulaştığında hipotalamusuma pençeler attı, darbeler indirdi, onu kemirdi, sürekli aynı mesajı yineleyip durdu:

Kurt

Kurt

Kurt

Acı, düşüncelerimi benden çekip aldı. Beynim, kendini yakan kimyasal ateş gibiydi. Titreyerek, öğürerek ve ter içinde karoların üzerine düştüm. Düşüncelerim yanıp kül oldu.

Ve daha sonra...

Her yer aydınlandı. Işık tepemde parlıyor, sürekli değişen ve asla büyümeyen birikintinin üzerinden yansıyor. Sesler vardı. Yere sıçrayan suyun tıslayan sesi yumuşacık ve kesintisizdi. Koku: asit ve meyve kokusu, tatlı ve çürük kokusu.

Kurt.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

• ISABEL •

Arabayı sürüyordum.

Bir yanımla, hayatımın geri kalanı boyunca yola devam etmek istiyordum. Diğer yanımla Cole'a gitmek istiyordum.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilemedim.

Sonunda kendimi Malibu'nun ötesinde, sahilin yukarısında buldum. Burada yol karanlık ve yılankaviydi. Bir tarafta kayalık kıyı şeridi ve vahşi deniz, diğer yanda sarp ve bodur falezler vardı. Palmiyeler gitmişti, insanlar, evler gitmişti. Rastgele bir vadi yolunda ilerlerken sanki doğruca, kapkara geceye ait olan gökyüzüne ya da kapkara okyanusa sürüyormuş gibi hissettim. Saatin kaç olduğunu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dünyanın sonu gibiydi.

Sonunda arabamı, güzel manzaralı bir yere park ettim. Aşağıda, sahile çarpan köpüklü dalgalar, kıyıya paralel olmayan biçimsiz beyaz bir hat oluşturdular. Geri kalan her şey kapkaranlıktı.

Arabadan indim. Dışarıda hava buz gibiydi. Dizlerim ve ellerim titriyordu. Kollarımı bedenime dolamış vaziyette uzun süre orada durdum, titredim ve duyguları olmayan bir insanın duygusal şok tepkisi vermesinin mümkün olup olmadığını düşündüm.

Sanırım artık duygularım olduğunu ve duygularımın bana ihanet ettiğini kendime itiraf etme zamanı gelmişti.

Arabamın bagajını açtım, lastik levyesini çıkardım ve kapağı tekrar kapadım. Cole'u partide gördüğüm zamanki mide bulantısı hissimi düşündüm. O gün erken saatlerde, babamın sesi tuhafılaştığı zaman içimde beliren hisle tamamen aynıydı. Bana duymayı istemediğim bir şey söylemek üzere olduğunu anladığım zamanki hisle.

Arabamın, ay ışığıyla aydınlanan yüzeyine baktım. Levycyi daha sıkı kavradım.

Daha sonra arabamın haşatını çıkardım.

İlk göçük en iyisi değildi. Lastik levyesini araca indirip göçük oluşturmakta şaşırtıcı bir şey yoktu. Metal bir nesneye başka bir metalle vurduğunuzda olan şey zaten buydu.

Ama ikinci vuruş farklıydı. İçimde bir şeylerin dalgalanmasına neden olan darbe o oldu. Beni şaşırttı. Gerçekten olana dek, ikinci, üçüncü ya da dördüncü darbenin geleceğini ben de bilmiyordum. Daha sonra arabaya vurmaya asla son vermeyeceğimi fark ettim. Kapıları ve kaportayı ezdim, kocaman plastik tamponu çatlattım.

Bu şeyi ertesi gün kullanmak zorunda olacağım fikrinden başka bir şey aklımda olmadığından pencerelere, farlara ya da arabanın yola çıkmasına engel olabilecek herhangi bir şeye dokunmadım. Arabanın bozulmasını istemiyordum.

Arabayı bu berbat haliyle istiyordum.

Lastik levyesi beyaz boyayı, zemindeki metal kısım görünene dek soydu. Boyanın alt kısmı onca cilanın altında mat ve kullanışlıydı.

Sonunda avucum levycyi sıkıca kavramaya çalışmaktan ateş gibi yanmaya başlayınca ne kadar yorulduğumu fark ettim.

Kendimi bomboş hissettim. Hiçbir şey umurumda değilmiş gibi.

Bunun anlamı da artık eve dönmeye hazır olduğumdu.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

• COLE •

“Bay St. Clair?”

Gözlerimi açmadım ama nerede olduğumu biliyordum. Yani, ne tür bir yerde olduğumu biliyordum. Sırtımın altındaki fayansların tanıdık hissini ve burnumdan milimetrelerce uzaklıkta duran çamaşır suyu kokusunu hatırladım. Leğenkemiğimle zemin arasındaki kum taneleri. Bir banyonun zeminindeydim. Kulaklarımın içinde ısıklar çalıyordu.

“Cole? İçeri girebilir miyim?”

Özellikle hangi banyoda olduğumu anlamam biraz zaman aldı. Düşüncelerimi daraltarak zihnimde geriye dönmek zorunda kaldım. Dünya. Kuzey Amerika. Birleşik Devletler, Kaliforniya. Los Angeles. Venice. Apartman. Cehennem.

“Cole?” Ses, bir an durup düşünür gibi oldu. “Giriyorum.”

Kulaklarımdaki ısıklı seslerinin ardından, kapı topuzunun sesini işittim. Gözlerimi güçlükle araladım. Bu eylem çok fazla düşünmemi gerektirdi ve oldukça önemsiz göründü. Kapı hâlâ kapalıydı. Gaipten sesler duyup duymadığımı merak ettim. Kendi bedenimi hayalimde canlandırıp canlandırmadığımı merak ettim. Gözlerimi açma olayı bana zor görünmüştü ancak başka bir uzvumu hareket ettirme fikri

imkânsız geliyordu. Vücudumun en kuru kısmı ağzımdı. Sanki yüzüm ağzımın içine girmiş ve tamamını kaplamıştı.

Kapı sarsıldı. Kaçamayacak kadar ölü haldeydim.

Kapı bir daha sarsıldı.

Ardından şiddetle açıldı, ilerleyişi bacaklarım tarafından durduruldu. Bir çift siyah erkek ayakkabısı, beraberinde kahve kokusunu da getirerek tam önümde durdu. Ayakkabılar yeni değildi ama çok temizdi.

Kapı itilerek kapatıldı. Ayakkabılar hâlâ gözlerimin önündeydi.

Gözlerimi kapadım. Bir hışırtı duydum, ardından biri parmaklarını bileğime koydu ve soluğum yakınlardaki bir şeye çarptı. Bir el, soluk alıp almadığımı kontrol ediyordu. Tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum.

Leon rahatlamış bir şekilde iç geçirdi.

Bir an sonra ısıklık sesi durdu. Ses hiç kulaklarımdan gelmemişti. Onca zamandır duştan geliyordu. Leon'un nemli zemindeki vıcık vıcık ayak seslerini işittim.

“Doğrulup oturabilir misin?” diye sordu bana. Ardından yanıtlımı beklemeden, “Haydi kalkalım,” diye cevap verdi.

Etrafıma havlu sarıldı, daha sonra koltuk altlarım sarsıldı ve acı bir sürüklenişin ardından, sırtım küvetin yanındaki köşeye yaslanmış vaziyette oturtuldu.

Yeniden gözlerimi kapadım.

Bulanık arka fonda Leon'un hareket ettiğini, küvetteki suyu tahliye ettiğini ve ileri geri gidip geldiğini işittim. Dudaklarıma bir fincan dayadı ve fincanı dikkatle kaldırdı. Birden öksürüp sıvıyı yutmak yerine soluk boruma kaçırınca hoş bir sessizlik yaşandı, ardından Leon daha fazla içirdi. Birden kendimi daha canlı hissettim.

“Nedir bu? Ne veriyorsun bana?” diye sordum.

“Su,” diye cevap verdi Leon. “Su içinde yatıyordun ama içmiyordun.”

“Nasıl geldin buraya?” diye sordum. Sesim tıpkı kâğıt gibi dümdüzdü. “Gerçek misin sen?”

“Telefonunu açmıyordun,” diye cevap verdi Leon. “Ben de başının belada olabileceğini düşündüm... geçen bölümü seyretmiştim.”

“Bölüm yayınlandı mı?”

Leon bana tuhaf bir şekilde baktı. “İki gün oldu.”

Soluğumu verdim, oldukça kötü kokuyordu. “Ah.”

Leon diğer odadan tek kullanımlık kahve bardağı getirdi. Bardağı bana uzattı, düşürmeyeceğimden emin olmak için beni dikkatle izledi. Fayansların üzerine bir havlu daha atıp yerdeki su ve kanın bir kısmını silmek için havluyu ayağıyla ileri geri ittirirken kahveyi yudumladım..

“Bu güzelmiş,” dedim. İçtiğim kahve değildi. Kahveli şekerdi. “Sevdiğim şekilde.”

Leon omuz silkti. “Zamane çocukları.”

Birden Leon keskin bir şekilde görüş açımı girdi. Ya bu sözü bana stüdyoya enerji içeceği getirdiği zamanı hatırlattığı için ya da kupkuru ağzımdaki su veya kahvemdeki şekerle sistemim hayata dönmüş olduğu için. Leon işe gitmek üzere muntazam takım elbisesini ve tertemiz siyah ayakkabılarını giymişti. Ayağıyla kirli zemindeki havluyu iterken, banyo penceresinden giren sabah güneşi kusursuz bedenini aydınlatıyordu.

Fena halde utanıyordum.

“Yapma...” dedim. “Yapma. Ben hallederim. Tanrım.”

Leon durdu. Ellerini pantolonunun ceplerine koydu.

“Bu iğrenç,” dedim fakat banyo zemininden mi, kendimden mi yoksa Leon’un beni bu şekilde görmesinden mi bahsettiğimden emin

değildim. “Bu... bu görmeni istediğim bir yönüm değil, dostum. İlişkimiz için planladığım o görkemli gelecek bu değil.”

Leon omuz silkti, elleri hâlâ ceplerindeydi. “İşler her zaman planlandığı gibi gitmez.”

“Benim için gider.”

“O halde bunu planlamış olmalısın.” Leon bunu nazıkçe söylemişti. Kahvenin son kısmını da yudumladım. Hem midem hem de kalbim sızladı. “Bütün güvenilirliğimi kaybettim. Artık işini bırakman konusunda seni asla ikna edemem.”

Leon’un dudakları kıpırdamasa da gözleri güldü. “Fikir bu muydu yani?”

“Fikir buydu. Güneşin aydınlattığı bu cennette sana neşe ve mutluluk getirmek, Leon.”

Leon cebinden telefonunu çıkardı ve yerdeki havlunun üzerine bastı. Yanıma çömelerek boşalmış kahve bardağına elini uzattı. Bana telefonunu verdi.

“Ne yapıyorum?” diye sordum ona.

“Bakıyorsun.”

Baktım. Leon telefonunun fotoğraf galerisini açtı. En üstte fotoğrafım vardı; tasasız ve neşeli bir halde ona gururlu bir şeytani boynuz hareketi yapıyordum. Hollywood Forever Mezarlığı’nda çektiğimiz fotoğraf da vardı, eğri büğrü palmyelerin altında gökyüzü alev gibi yanıyordu. Isabel dairemden gittikten sonra onunla dışarı çıktığımız gece, Santa Monica İskelesi’ndeki dönme dolapta çektiğimiz fotoğraf da vardı.

Bunlar, görmeyi beklediğim fotoğraflardı ancak diğerlerini görmeyi beklemiyordum. Denize koşan sörfçülerin fotoğrafları vardı. Kulüplerin önünde yığılmış insanlar. İçinden palmyelerin yükseldiği çılgın görünümlü, deve biçimli saksı. L.A. ufuk çizgisinin ardında ateş gibi yanan gökyüzü. Üzerinde FROLIC ROOM yazan neon tabela.

Bir duvarın ardından belli belirsiz görünen tavus kuşu. Kaldırımında koşan mavi mayolu adam. Şöhretler Yolu'ndaki David Bowie yıldızı. Koreatown'daki Budist tapınağı. Eski bir minibüsün üzerindeki şen şakrak, hoş graffiti. Ne kadar yalnız olduğunun farkında olmasına rağmen arabasının kenarına yansımış gülümseyen portresi.

Ona söylediğimi yapmıştı. Kendi şehrinde turist olmuştu.

"İşimle ilgili değilmiş," dedi. "Sadece benimle ilgiliymiş." Bir an durduktan sonra, "Neden annenle babandan kaçtın?" diye sordu.

Gözlerimi kapadım. Mustang'in önünde duran annemle babamı son derece net hatırlayabiliyordum ve bu beni hâlâ mahvediyordu. "Çünkü onlara bakamıyorum." Upuzun bir sessizlik yaşandı ve Leon sessizliğin içini doldurmadı. "New York'ta yaşadığım sıralarda sonunun onlar gibi olacağını düşünüyordum. Yetişkin insanların onlara benzediğini düşünüyordum. Bunu kaldıramam."

"Kaldıramazdın."

Gözlerimi açtım. "Ne?"

"*Kaldıramazdım, kaldıramam* değil. Çünkü onlar gibi değilsin, öyle değil mi? Artık öyle olmaktan korkmuyorsun."

Aslında biraz korkuyordum. *Onlar* gibi olmaktan korkmaktan ziyade, onlarla birlikte yaşarken olduğum Cole olmaktan korkuyordum. Dünyadaki yaşamdan fena halde yorulmuş olan Cole. Burada, yani *hayatta* olmanın hiçbir anlamı olmadığını fark eden ben.

Midem o kadar yüksek sesle guruldadı ki sesini işittik.

"Açlıktan ölüyorum," dedim.

Leon, "Annen ve babanla birlikte kahvaltı etmelisin," dedi.

"Onlarla nasıl konuşacağımı bilmiyorum."

Leon telefonunu alıp doğruldu. "Tıpkı benimle yaptığın gibi konuşacaksın. Belki üzerinde pantolonunla."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

• ISABEL •

.blush.'a gittim. İşimi yaptım. Bir sürü tayt sattım. Sierra yaklaşan partisini hatırlattı.

Derse gittim. Klinik uygulamalarımı yaptım. Bir sürü yaşlı insanı döndürdüm ve bir sürü pisenmiş yatak temizledim.

Eve gittim. Annem arabamı tamirciye yollamak üzere randevu aldı. Teyzem bana bir deste terapist kartı hediye etti. Ben zaten senelerdir terapideydim. Konuşmak değersizdi. İkisinin de arabamın durumu için bana bağırmasını istiyordum. Babam bağırırdı. Fakat babam orada değildi.

Bir daha hiç orada olmayacaktı.

Cole bana mesaj attı. **Konuşalım mı?**

Ben de ona mesaj yazdım. **Hayır.**

O da bana yazdı. **Seks yapalım mı?**

Cevap yazdım. **Hayır.**

Tekrar yazdı. **Herhangi bir şey yapalım?**

Cevap yazmadım. O da bir daha yazmadı.

Sürekli aynı. İş. Kurs. Ev. İş. Kurs. Ev.

Cole'a mesaj yazmadım ama Sanal Cole'u güncellemeye devam ettim. Telefonunu geri verebilmem için onu görmem gerekiyordu ve bunu atlatabileceğimi sanmıyordum. İnternet versiyonunu rehin tutarak ona ihanet etmeyi de içim kaldırmıyordu. Hem zaten Sanal Cole'u güncellemek hayatta bir şeylerin değişmiş olduğunu kendime hatırlatabileceğim tek şeydi.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

• COLE •

Restorana gitmeden hemen önce Grace'i aradım. Aslında Sam'i aramıştım ama telefonuna Grace cevap verdi.

"Sonum geldi," dedim. "Annem ve babamla birlikte kahvaltıya gidiyorum."

"Dün gece seninle ilgili berbat bir rüya gördüm," dedi Grace düşünceli bir şekilde.

"L.A.'de dolaşp insanları mı ısıırıyordum? Çünkü benzer şeyler yaşandı."

"Hayır," diye cevap verdi Grace. "Eve geldin."

O ana dek dost canlısı mahalle kamera ekibimin hemen köşe başında, kaldırım taşının üzerinde oturduğunu fark etmemiştim. Bu, annemle babamın çoktan gelmiş olduğu anlamına geliyordu.

Leon ne derse desin, bunu yapabileceğimden pek emin değildim. Kalbime kasvetli bir hava hâkimdi.

Grace konuşuyordu. Hâlâ konuşuyordu. Sözlerini, "Gerçekte olanlar işte bunlar," diyerek bitirdi.

"Tavsiyen var mı peki?"

"Cole, tavsiye *veriyordum* zaten."

"Tekrar söyle. Özet geç. En özet halini."

“Sam az evvel bana, annenle babana yapmaman gereken şeyin, onlara son bölümde yaptığın şey olduğunu söyledi.”

“Öyle bir şey olmayacak,” diye cevap verdim, “çünkü bir daha anahtarları arabada bırakacaklarından şüpheliyim. Bana şans dile.”

Grace bana şans diledi ama kendimi pek şanslı hissetmedim. Restorana girdim.

Annemle babamı hemen, kırmızı vinil koltuklardan birinde gördüm. Tuhaf bir albüm kapağı fotoğrafını andırıyorlardı. Arkalarındaki küf yeşili duvarla son derece uyumsuz, birbiriyle son derece uyumlu bir çifttiler. Burayı, onların tarzına daha yakın olabilir diye düşünerek seçmiştim ama annemle babamın bu şehirde hiçbir şeyle uyumlu olmamaları da muhtemeldi.

Beni görmüşlerdi. El sallamadılar. Haklıydılar. Bunu hak etmiştim.

Masanın başında ayakta durdum.

“Merhaba, neşeli ailem,” dedim. Çok uzun bir sessizlik yaşandı. Annem peçetesini hafifçe yanağına dokundurdu. “Size katılabilir miyim?”

Babam başını onaylarcasına salladı.

Kameralar karşımıza kurulmuştu. Annemle babam kameralara baktılar. Birlikte, mönülerini masanın üzerinden bana doğru kaydırıldılar. Oturuyordum ki babam, “Henüz sipariş vermedik,” dedi.

Annem, “Buranın neyi iyidir?” diye sordu. Bu bana sorabileceği, “Nerelerdeydin?” ya da “Neden bizi aramadın?” ya da “Victor nerede?” ya da “Eve dönecek misin?” gibi sorulardan daha iyiydi.

Sorun şuydu ki onlara, *bu güzel işletmenin özel lezzetlerinin ne olduğuna pek emin değilim ama sanırım şurada duran cana yakın eleman bizi bu konuda aydınlatacaktır*, gibi bir cevap vermek ve daha sonra dramatik bir sahne yaratmak için dönüp bir garsonun koluna yapışmak istiyordum. Fakat annemle babamın –anne ve baba

rolünde— giriş konuşmaları bu seçeneği engeller gibiydi. Bu beni onların oğulları olmaya zorladı. Beni diğer halim olmaya zorladı. Eski halim olmaya.

“Daha önce buraya hiç gelmemiştim,” diye cevap verdim. Uysalca. Çekingen bir şekilde. Sesim bana yabancıydı. Annemle babamın üzerinde, onları en son gördüğüm zamanki giysileri vardı ya da bütün giysileri aynı görünümüne sahipti. Ağabeyimi de yanımdaki masaya koyduğunuzda, St. Clair ailesi her zaman olduğu gibi olurdu. Buraya neden geldiğimi bilemiyordum. Bunu yapamazdım.

“Kaldığın yeri gördük,” dedi annem. “Güzel muhite benziyor.”

Venice Kumsalı yeryüzündeki cennet gibiydi, ruhumun şekli ve rengine sahipti fakat bunu onlara açıklayabilmenin hiçbir yolu yoktu. Onların anlayabileceği bir yolu yoktu. Onlar, insanların garajları olmadan nasıl yaşayabildiklerini ve kaldırımların neden bu kadar bakımsız olduğunu sorarlardı.

Annemle babam mönülerini karıştırdılar. Ben de tuzluk ve biberliği hareket ettirdim, şeker ve tatlandırıcı paketlerini renklerine göre sıraladım.

“Burada sadece sahanda yumurta diyor,” dedi babam anneme, kısık sesle. “Sence bunu sarısı üstte kalacak şekilde yaparlar mı?”

Tanrım, kokuları bile eskiden olduğu gibiydi. Aynı çamaşır deterjanını kullanıyorlardı.

Onların dilinde söyleyecek bir şeyler düşünebilseydim, belki bu durumdan kurtulabilirdim.

Garson yanımıza geldi. “Karar verdiniz mi?”

Garson kadının tıpkı anneminkine benzeyen incecik kemikleri vardı ve yaklaşık elli yaşındaydı. Ellili yıllardan kalma eski moda bir garson gibi giyinmişti, önünde de önlüğü vardı. Elinde de küçük not defteri ve kalemi. Gözleri, her şeyden bıkmış usanmış gibi bakıyordu.

“Buradaki en iyi şey nedir?” diye sordum garsona. “Sadece en iyi şey değil. En ama en iyi şey. Her sabah o önlüğü takıp, *Bugün işte bunun için, bu güzel yemeği henüz onu hiç yememiş müşterilere servis etmek için çalışacağım ve ah, başlarına geleceklerden habersiz olan bu yeni müşteriler ne kadar unutulmaz bir gün geçirecekler*, diye düşünmene sebep olan şeyi. Sipariş etmek istediğim işte o. Artık her neyse.”

Kadın bana sadece gözlerini kırıştıtarak baktı. O kadar uzun bir süre baktı ki elindeki not defterini ve kalemi aldım. Adisyonumuzun üzerine *EN GÜZEL ŞEY* yazdım. Defter ile kalemi ona geri verdim.

“Sana güveniyorum,” diye ekledim.

Bir süre daha gözlerini kırıştıtarak baktı bana. “Peki, ya siz?”

“Onlar da sana güveniyorlar,” dedim. “Bekle.” Defteri elinden hızla aldım ve *ÇİKOLATA OLMASIN* diye ekledim sayfaya. Sipariş defterinin içine 55 dolar koydum.

Defter ile kalemi ona geri verdim.

Annem ve babam bana öylece bakakaldılar. Garson kadın da. Ben de onlara baktım. Söyleyecek iyi bir şeyim olmadığından onlara Cole St. Clair gülümsememi sundum.

Kadın birden elinde değilmiş gibi sıırttı. “Tamam,” dedi öncekinden tamamen farklı bir sesle. “*Tamam*, genç adam. Anlaştık.”

Kadın tezgâha geri dönerken ben de annemle babama döndüm.

Ve işte tuhaf olan şey şuydu. Garson kadın mı büyülüydü, Grace’in tavsiyesi mi sihirliydi yoksa bir şekilde Leon, garson kadın, annemle babam ve dünyadaki diğer herkesin arasına o makul çizgiyi mi çekmiştim, emin değildim.

Çünkü tam siparişimi verdiğim zaman dilimi içinde, annemle babam değişmişti. Bir anda karşımda annemle babam yerine bu parıltılı tuhaf yerde birer turist olan, kendilerine yabancı gelen otel odasında uyumaktan yorgun düşmüş, kendi rutinlerine dönmek için

can atan ellili yaşlarının sonlarında iki insan gördüm. Gözlerinde, tıpkı garson kadının gözlerindeki gibi bir yorgunluk vardı. Hayat planladıkları gibi gitmemişti ama onlar üstesinden gelmişlerdi.

Annemle babamın korkunç bir tarafı yoktu. Üzerimde etkileri bulunmuyordu. Herhangi birinden daha fazla değil.

Sorun asla onlarda olmamıştı. Sorun hep bendim.

Bu farkındalık, işittiğim her seferinde yeniden öğrenmem gereken bir sözcük gibiydi. Anlamını bir türlü kavrayamıyordum.

Annemle babam sadece sıradan insanlardı.

“Yolculuğunuz nasıldı?” dedim.

Sanki tüm hafta boyunca onlara bunu sormamı bekliyor gibydiler. Hikâye birden ağızlarından dökülmeye başladı. Uzun süre konuştular, anlattıkları gerçekten sıkıcıydı, benim ekleyeceğim ayrıntılara sahip değildi ve benim eklemeyeceğim pek çok ayrıntısı *mevcuttu*. Konuşmanın tam orta yerinde garson kadın bize çarkıfelek meyveli buzlu çay getirdi, anneme hoş görünen birkaç krep, babama avokadolu omlet ve bana da üzerine kremayla Cole St. Clair gülümsemesi kondurulmuş waffle verdi.

Bunların hiçbirinin insanın hayatını değiştiren türden deneyimler değildi; önemli hiçbir olaydan bahsetmedik. Fakat sıkıcı olmaları dışında berbat da değildi. Ortak noktamız yoktu ve yemeğin sonunda hepimiz kendi yolumuza gidecektik. Ben kendi yoluma, annemle babam kendi yollarına, garson kadın da kendi yoluna.

Eskiden bu benim için çok önemliydi. Eskiden babama dönüşmemek için çok büyük mücadele verirdim. Fakat şimdi, onlarla otururken böyle bir şeyin gerçekleşmesi imkânsız göründü. Bu mesele üzerinde ne kadar çok zaman harcamıştım. Oysa sürekli savaştığım yaratığın kendim olduğu gerçeği ortaya çıkmıştı.

Yemek bittikten sonra ödemeyi peşin yaptım.

Garson, “Beğendiniz mi?” diye sordu.

“Muhteşemdi,” dedim. “Harika seçimler yapmışsın. Yarın, yüksek zekâya sahip birinin kendine güveniyle kullanabilirsin o defteri.”

Kadın elinin ardından bana gülümsedi. En büyük düşmanımın yine kendim olduğuna ilişkin kasvetli gerçeğin sonunda farkına vardığım için ona teşekkür etmek istedim ama bunu dile getirebilecek uygun bir yol düşünemedim. Bu yüzden ona bir kez daha Cole St. Clair gülümsemesi sunup masaya geri döndüm.

“Yemek güzeldi,” dedi annem. “Güzel yermiş burası.”

Bana, kendimi öldürmeyi deneyip denemediğimi sormayacaklardı. Victor’ı sormayacaklardı. Hoşuma gitmeyecek herhangi bir şey sormayacaklardı. Fakat neden şaşırdığımı bilmiyordum. Daha önce hiç sormamışlardı ki.

Babam peçetesini on iki geometrik şekle katlamıştı. “Havaalanına zamanında gitmek istiyorsak taksi çağıralım. Buraya taksi gelir mi, biliyor musun, Cole?”

“Ah,” dedim, Mustang’in anahtarlarını çıkararak. “Ben sizi götürürüm. Spor bir arabam var.”

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

• ISABEL •

COLE: **annemle babamdan kurtuldum mesaj atma sırası sende**

BEN:

COLE: **unuttuysan işte numaram**

BEN:

COLE: **lütfe**

BEN:

COLE: **isabel lütfe**

BEN:

COLE:

KIRKINCI BÖLÜM

• COLE •

Üzerime pantolon geçirmekten daha ilginç bir şey yapamadığım birkaç gün geçirdikten sonra Baby bana telefon etti. “Vakit doldu Cole. Bugün ne yapıyorsun?”

Yaratıcı olamayacak kadar coşkudan uzaktım. Baby’nin orijinal listesinin yer aldığı küçük defteri açtım. “Açık hava partisi.”

“Harika.”

Evet. Harika. Açık hava partisi. Güzel. Birkaç gece önce dönüşürken banyoda kırdığım şeylerden bazılarını temizledikten sonra parti işini halledebilirdim. Bu haberi Sanal Cole sayesinde yaymak zorundaydım. O yazana kadar umutsuz bir şekilde Isabel’e mesaj yazmamaya çalışıyordum fakat daha fazla bekleyemeyecektim.

Bugün, açık hava konserine gitme şansı kazanan bir colebot ayarlayabilir misin

Göndermeden önce mesajı tam on kez yazdım. En iyi işlerimden biri değildi ama yazdığım şey ne öfkeli ne de ona muhtaçmışım gibi algılanmalıydı. Ekleyeceğim herhangi bir noktalama işareti bu durumu ya birine ya da ötekine doğru kaydırdığından en sonunda mesajımı, ilgisiz ve eskisi gibi dilbilgisi kuralları olmadan yazdım.

Isabel hemen cevap yazdı: **Yarım saat ver bana.**

Isabel'in kullandığı noktalama işareti bana kavgalı olmadığımız anlamına geldiğini düşündürdü. Yirmi dokuz dakika sonra bana kazananın ismini ve adresini yazdı.

Ah, küçük aşkım.

Yedi dakika sonra banyoyu temizleme işim bitti, dokuz dakika sonra T kameralarla geldi, on beş dakika sonra Jeremy kamyonetiyle geldi.

Bir müzik grubundaysanız, kariyerinizin ilk dört yüz bin yılını ıvır zıvırlarınızı sağa sola sürükleyerek geçirirsiniz. Hoparlörler, hoparlör standları, kayıt başlığı, mikrofonlar, manyetikler, elektrik kabloları, mikrofon kabloları, hoparlör kabloları, enstrümanlar, her şey. Bir şeyi unutursanız, yandınız. Bir şeyi kırsarsanız, yandınız. Yeterince uzun uzatma yok mu? Yandınız.

Büyük bir başarı yakaladığınızda...

ıvır zıvırınızı son model bir Mustang'e ve bir kamyonete yükleyip hiçbir şey unutmamış olduğunuzu umarsınız.

Kesinlikle rüyada yaşıyordum ben.

"Ben de taşıyabilirdim," dedi T özür dilercesine. Kamerası omzundaydı. "Ama bende de şey var, biliyorsun."

"Kayıt aygıtı," diye cevap verdim, synthesizer'ı Leyla'nın kucağına koyarken. Leyla itiraz etmedi çünkü o, kaderin getirileri konusunda her şeye açıktı. Benim düşüncemse şöyleydi: Kader rezil bir kaltaktı ve artık onunla işim bitmişti. T'ye, "Tamam. Önemli değil. Bu tarafa gel. Bu tarafa. Burası benim ünlü yanımdır," dedim.

Ardından Jeremy'yle peş peşe West Adams'a gittik.

Bu muhitteki evlerin hepsi daha eskiydi, eskiden yaşadığım Phoenix, New York'taki muhitte bulunan evlerden bile eskidiler. Fakat West Adams'taki evlerin egzotik bir havası vardı çünkü pembe ve limon yeşiliydiler. Sıvalı ve kiremit çatılıydılar ve filigran metal korkuluklarla sağlamlaştırılmışlardı. Kendi evim yerine bu evlerden

birinde büyümüş olsaydım nasıl bir karakterim olabileceğini merak ettim.

Yarışmayı kazanan, L.A. bölgesinde ikamet eden hayranım Shayla (anlaşılan Isabel hayranlarıma, hangi albümün teşekkür notu kısmında başımın arka kısmının fotoğrafının yer aldığını sormuştu) oraya vardığımızda heyecandan çılgına dönmüş gibiydi.

Orada olan iki yüz kişi de öyleydi. Sanal Cole oldukça fazla insana ulaşmıştı.

Toplanmış hayranlar sokak kenarlarındaki park alanlarının neredeyse hepsini işgal ettikleri için eşyalarımızı garaj yoluna bıraktıktan sonra hangimizin arabayı park edip yürüyerek geri geleceğine karar vermek durumunda kaldık.

Bu da bana oldukça tanıdık gelmişti.

“Amantanrımamantanrım,” dedi Shayla. “Sanasarılabilirmiyim?”

Sarılmasına müsaade ettim. Sarılırken titrediğini hissedebiliyordum. Kız geri çekildiğinde ona gülümsedim ve onun da yüzüne ağır ağır yayılan gülümseme giderek kocaman bir tebessüm halini aldı.

Bazen bir gülümsemenin etkisi çok uzun sürebilir.

Bu o bazenlerden biriydi. Tebessüm görmeye ihtiyacım vardı ve onun harika bir gülümsemesi vardı. Şuh bir gülümseme değildi ama yargısız bir coşkusu vardı.

Beynimin karmaşık kısmı devre dışı kalıyordu ve daha basit olan, konserlerde kullandığım kısmı devreye giriyordu. Bunu açıklamak zordu. Sinirlerle ilgili bir durum değildi. Başkaydı.

Kafası güzel ve ateşli kalabalık arkamda itişip kakışıyordu. Bu durum beni içten içe besliyor, sivri ve darmadağın düşüncelerimi zımparalıyordu. Her nasılsa, konser vermenin bu kısmını tamamen unutmuştum. Bu hissin, duyguları yoğun bir biçimde silen kısmını unutmuştum. İşte o anda şarkıcı, performans sanatçısı, tükenmiş adam Cole St. Clair'den başka kimseye yer yoktu.

Bunun için minnettardım. Düşüncelerimi istemiyordum. Şu an istemiyordum.

Isabel...

Jeremy dirseğimin hemen yanında belirdi, uzun saçları kulaklarının arkasına atılmıştı ve mavi camlı güneş gözlüğü burnunun alt kısmında dengede duruyordu. John Lennon sarışın olsaydı ve Syracuse, New York'un dışında doğmuş olsaydı, John Lennon'a benziyor derdim. "Cole. Yöntem nedir?"

"Müzik," dedim. O anda tek düşündüğüm şey buydu. Bu insanlar, bizi müzik yaparken duymak istiyorlardı ve onlar için çalmak istiyordum.

"Bu kadar mı?"

"Yüksek sesle," dedim.

Jeremy belli belirsiz sakallarla kaplı yüzünü kaşıdı. Sakalının rengi o kadar açıktı ki sakalı olup olmadığını anlamak zordu. "Eski tarz."

Toplanmış kalabalığa baktım. "Bu da eski tarz zaten."

Böylece çalmaya başladık.

Bir açık hava konseri birçok yönüyle sahne konserinden daha çok emek gerektirir. Büyük bir konserde sahnemiz, ışıklarımız, bir *yönteminiz* vardır ve atmosfer oluşturmanız için gereken işin yarısı sizin için yapılmıştır. Siz mikrofonun ardına geçmeden önce hazırlanmış bir şovdur. Fakat açık hava konserinde, sadece birinin ön bahçesindeki bir grup çocuksunuzdur. Bas gitar taşımanız ya da mikrofonu kavramanız dışında seyircilerle aranızda hiçbir fark yoktur. Her performansta üstün gelmek durumundasınızdır. Atmosfer doğallıktan ve kaostan meydana gelmiştir. Daha yüksek sesle söylemek, daha yukarı sıçramak, kalabalıktaki herkesten daha cılgın olmak zorundasınızdır.

İlk ders şuydu: Orada olman gerekiyormuş gibi görün.

Şöhret, şöhret beklentisini takip eder.

İkinci ders ise şuydu: Girişlerde asla acele etme.

Jeremy hiç acele etmeden bir tempo başlattı, yavaş yavaş şarkıya girdik, bas gitar şarkıya girdi, diğerlerinin ona katılıp katılmadıklarından emin olmak için başını çevirip bakmadı. Leyla –kahretsin, ben Victor’ı istiyordum, ben Victor’ı istiyordum, ben Victor’ı istiyordum– tam o anda şarkıya girdi, *dum-dum-dum-dum-dum-dum*. Ve kendimi bıraktım, bıraktım, bıraktım.

Heyecan giderek yükseldi, yükseldi, yükseldi. Ve sonra dikkatlerini bana vermeleri için elimi hafifçe döndürdüğüm sırada synthesizer’da tek bir notaya bastım:

BOOM.

Kalabalık çılgına döndü. Daha sonra mikrofon ayaklığını sürükleyip şarkının ilk sözcüğünü söylediğimde...

İlk başta sadece karanlık ve uğultu vardı.

Hayır, izin verin de baştan başlayayım.

İlk başta banliyöler ve üst üste istiflenmiş, birbirinin aynı gibi görünen günler vardı. Sonra ben vardım ve gökten melekler düştü.

Hayır, izin verin de baştan başlayayım.

İlk başta, lise sahnesinde Jeremy ve Victor’la birlikte ben vardım ve sanki o andan önce bu dünyaya neden geldiğimi hiç bilmiyormuş gibiydim. Mesele bir, iki, yirmi ya da elli dinleyici değildi. Sihirli numara yoktu. Mesele bendim. Onlar. Bateriden çıkıp şarkıya yükselen bir köprü kısmı oluşturmak için klavyeme doğru gelen ritimlerdi. Geriye doğru atılan başlardı. Bas gitarın asılan, çeken, iten ve sarsan temposuydu. Bizimle seyirci arasındaki elektrik akımını eşitlemek için eşitliğe kattığınız her şeydi. Bazen bu bin kişi gerektirirdi. Bazense iki kişi.

O yaz günü öğleden sonra West Adams’ta şarkı sözlerini mırıldanıp çılgınlık atarak söyledim. Seyirciler de benimle birlikte bağırıp

çağırarak şarkılara eşlik ettiler. Jeremy'nin gitarı amansızca gam çalıyordu. Yüzü terden parlayan Leyla arka tarafta gümbürdüyordu.

Bizler yaşıyorduk, yeniden doğmuştuk.

İnsanlar gelmeye devam ediyordu. Sesimiz ve onların sesleri insanları birbirine gitgide daha çok yaklaştırıyordu.

Bunu bu yüzden yapmıştım, bu yüzden yapmaya devam ediyordum, bu yüzden bırakamıyordum.

Bir anda, bu mükemmeliyetin orta yerinde, rastgele bir gitar telinin cızırtısı işitildi. Gitar mı? Gitar.

Dalga geçiyor olmalısın.

Solgun, gencecik bir yaratık birden gitarıyla kalabalığın arasından fırladı. Leyla'nın davul setinin yanında zıplayarak dünyanın sonu gelmek üzereymiş gibi enstrümanını çalmaya başladı. Tamamen coşmuştu, kötü bir niyeti yoktu.

Gerçek bir konserde, bu durumun icabına bakacak güvenlik ve sahne görevlileri olurdu. Grup olarak bizim görevimiz aksaklık giderilene kadar şovu sadece devam ettirmektir.

Buradaysa sadece biz vardık.

Jeremy'yi bas gitarını çalarken, Leyla'yı da ritmi sürdürür vaziyette bıraktım. Bir elimde mikrofonumu tutmaya devam ederken diğer elimle, çalmayı bırakması için çocuğun kollarını kavradım. Daha sonra onu sıkıca kendime çektim ve zorla kalabalığa doğru ittim. Mikrofonu ağzıma tutabilmek için kolumu onun etrafına doladım.

"Alın onu!" diye bağırdım kalabalığa, kendimden memnun bir halde. "O sizden biri!"

Çocuğu bıraktım. Kollar onu zombiler gibi kavradı. Seyirciler onu alırken çocuk keyifle gökyüzüne doğru gülümsüyordu. Şimdi diğerleriyle yüz yüzeydim. Biz ve onlar. Ve onlar da tam buradaydı.

Birden geçmişten gelen bir yüz gördüm.

Bu imkânsızdı; karşımdaki Victor'ın gözleri, Victor'ın kaşlarıydı. Midem çok yükseklerden yere düşüyormuş gibiydi.

Bu Victor değildi. Kız kardeşi Angie'ydi.

Angie bana vurduğu sırada bunun ne anlama gelebileceğini henüz çözümleyememiştim.

Müthiş bir yumruk almamıştım ama iyi yere isabet etmişti. Dışlerimin dudağımı kestiğini hissettim. Ağzımın içine bir sıcaklık yayıldı. Adrenalin, ihtiyaçlarla ilgilenmek üzere hızla harekete geçti. İçimde bir kurt gerindi ve kıvrıldı.

Angie mikrofonu elimden aldı ve ardından bana mikrofonla vurdu. *Bunu* hissettim işte. Mikrofon, elmacıkkemiğime sertçe çarptıktan sonra tek elim içgüdüsel olarak havaya kalkarken Angie mikrofonu kafamın arkasına vurdu.

Yetenek? İnsanın canını acıtan şey yetenek değildir. Merhametsizliktir.

Yediğim darbeleri hak etmiştim. Şu anda yaptığı her şeyi hak etmiştim.

Onu öldürdüm, onu öldürdüm, onu öldürdüm

"Seni pislik!" diye bağırdı Angie ve Victor'ı eşitliğin diğer yanma çekmiş olsak bile haksız değildi. Bir kez daha mikrofonla vurdu.

T yaklaştı ama yardım etmek için değil. Olanları kaydetmek için.

Angie tüm bedeniyle üzerime atıldı. Fazla iri değildi ama fizik bilimi ve adalet ondan yanaydı. Sarsılarak Leyla'nın davul setine savrulduk ve yere düştük. Tepemde masmavi gökyüzü, Shayla'nın çatısının kenarı, en azından iki kamera vardı ve şimdi de onun yüzü her şeyi görmemi engelliyordu...

Angie hâlâ, Victor henüz hayattayken çıktığımız dönemde kullandığı şampuanı gibi kokuyordu ve hayatımda hiçbir zaman, hiçbir turnem sırasında, düştüğüm en karanlık ve iğrenç kuyuların dibindeyken bile kendimden o an nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim.

“Angie,” dedi Jeremy, daha önce ondan hiç işitmediğim kadar ısrarcı bir şekilde. “Angie, haydi ama.”

Sırtıma sert bir şey battı, sanki bir zil beni ikiye bölmüş gibiydi. Ağzıma kan tadı geldi. Bana daha sert vurması gerekiyordu çünkü hâlâ her şeyi hissedebiliyordum.

Angie’nin yüzüne yansıyan Victor’ı görmeden edemiyordum. İkisine de yaptığım şeylerin izi asla silinmeyecekti.

“Angie,” dedi Jeremy tekrar, görüş açımdan kaybolarak. “Ne yaptığını bir düşün. Bu bir televizyon şovu. Bu senin kaydın, hem de sonsuza kadar. Bunun yöntemi bu değil.”

Leyla tepemde bir karartı gibiydi. Elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Bana, *İşte bu, geçmişte ettiğin tohumların meyvesi*, gibi bir şey söylemedi. “İyi misin dostum?” diye sordu.

Orada, Shayla’nın dümdüz olmuş çimlerle kaplı bahçesinde duruyordum ve bir anda ortada sahne falan göremedim. Sadece eski bir evin önünde duran bir grup sarhoş vardı. Elinden kanla kaplı mikrofon sarkan, yenilgiye uğramış gibi görünen eski bir kız arkadaş vardı. Şarkı söylerken zıpladığım için çimleri mahvetmiştim. Önce çimlere, ardından Angie’ye, sonra Shayla’ya baktım. Yüzüm hâlâ sıcacıktı ve hem bu yüzden hem de onun bana bakışlarından yüzümden çok fazla kan aktığından şüphelendim. Fakat artık herhangi bir şey hissetmiyordum.

“Çimlerini berbat ettiğim için üzgünüm,” dedim. “Bir daha buraya çıkacak gruba yere halı ya da ona benzer bir şey sermesini söyle.”

Shayla ellerini birbirine kenetledi. “Polis çağırsak mı? 911’i falan?”

Angie öylece bana bakıyordu. Mikrofon elinden sarkıyordu. “Onu mahvettin,” dedi bana.

Ardından elindeki mikrofonu yere bıraktı ve kalabalığın olduğu yöne yürüyüp gitti.

Bu olay, konserimizin sona erdiğinin açık kanıtıydı fakat ekipmanların hepsini toplayıp Mustang'e yüklemenin yolunu bulmak birden bana büyük bir eziyet gibi göründü. Kaldı ki Mustang'i bulmak bile büyük bir maceraydı. Sizi konserin ortasına bir dalga getirirdi ama deniz sizi şovun kıyısına çarptığında, sizi tekrar alıp götürecek bir dalga daha olmazdı. Özellikle de dizleriniz bükülürken ve çenenizdeki tüm dişler dökülüyormuş gibi hissederken. Zihninizde ölmüş bateristinizden, birlikte olduğunuz ve bunun için sabahleyin kendinizden nefret ettiğiniz tüm kadınlardan başka bir şey görmediğiniz zaman.

Shayla hâlâ polis çağırma muhabbetine devam ediyordu fakat onların, arabayı getirmedikleri sürece bize ne faydaları olabileceğini bilemiyordum. Kalp atışlarımı alnımda ya da belki şakaklarımda hissedebiliyordum. Jeremy'nin yalın ve sakın sesi hâlâ duyuluyordu, Leyla da onun sözlerini yineliyordu.

Bu bölümü düzgünce sona erdirmek için bir yol düşünmeliydim ama onların yediğim yumruğu çok görkemli bir şeye dönüştüreceklerini tahmin ediyordum.

T'nin kamerası bana döndü. Kameraya, "Bugünlük bu kadar," dedim.

Elimden gelenin en iyisi buydu. Tepeler ve vadiler. Zihnimde, tırmandığım ve daha sonra yere çakıldığım dağların gölgesinde kıvrılıp oturdum.

Jeremy kolumdan tuttu. "Cole," dedi, "haydi, dostum." T'ye baktı. "Yeterince çektin. Kapa kamerası."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

• COLE •

Jeremy eski kamyonetini sürerken ben de kapıya dayanmış vaziyette yolcu tarafında oturmuştum. Hiçbir şey konuşmadık. Zaten sesim kısıktı.

Jeremy, Hollywood Hills'te bir evde yaşıyordu. Burası coğrafi olarak şehre pek uzak değilse de farklı bir eyalet gibiydi. Posta kutuları, avizeçiçeği, portakal ağaçları, üzerleri tozlu kamyonetler ve BMW'lerle kaplı daracık sokaklar dimdik tepelerin arasından kıvrılarak uzanıyordu. Çok daha eski bir Los Angeles'ın yüz yıllık sakinleri olan evler uyumsuz, pejmürde çağdaşlarıydı.

Sokaklar giderek daha çok daralıp dikleşince virajları almak bize daha olasılıksız görünmeye başladı ve sonunda Jeremy'nin, kız arkadaşıyla paylaştığı eve vardık. Açık yeşil ev oldukça alçak ve tel örgülerle kaplıydı. Evin arka tarafında evle bir gibi görünen okalip-tüs ağacı vardı, bu da Jeremy için oldukça uygun bir görünümdü. Benimkinden onlarca yıl öncesine ait tozlu ve oldukça hırpalanmış bir Mustang, yarı açık garaja yarısı dışarıda kalacak şekilde park edilmişti.

Jeremy kamyonetini sokağa park etti. "Bence iş telefonunu burada bırakmalısın."

Söylediklerini anlamadan baktım. Ardından, “Telefon Isabel’de,” dedim.

Jeremy kaşlarını çatdı. Son birkaç hafta içinde internetteki varlığımın durumunu zihninde listeledi.

“Evet,” dedi açık ve samimi bir ifadeyle. El frenini çekti ve arabayı vitese attı. “Pekâlâ, şovla ilgili diğer şeyleri de arabada bırak.”

Çarpık beton basamaklardan yukarı çıktık. Ondan daha yavaşım. Evinde Jeremy’den beklediğim her şey vardı; mütevazı, havadar ve oldukça ferahtı. Beni, içi çirkin ve 70’li yıllardan kalma eski araç gereçlerle dolu küçük mutfığa götürdü. Jeremy kurulama bezi bulabilmek için çekmeceleri karıştırırken ben de kapı pervazına yaslandım ve kendim için üzüldüm.

“Hareket etme,” dedi. Jeremy elbezinin ucunu yanağıma hafifçe dokundururken ben de yanağımı tezgâha yasladım. Bezi yüzümden çektiğinde üzerinde toz toprak vardı.

“Aman Tanrım! Jeremy! Cole? St. Clair?”

İki sene önce ön grubumuz olarak sahneye çıkmış gruptaki ukulele çalan kızın Jeremy’nin kız arkadaşı olduğunu işte bu şekilde anladım. Kız, mutfığa açılan kapının yanında sutyeni ve şortuyla duruyordu. Muhtemelen bazı kızlar bu vaziyetteyken misafirlerin gelmesinden rahatsız olurlardı ama kızın duruşu, onun bu kızlardan olmadığını belli ediyordu. Onu en son Portland’da kimsesiz çocuklar yararına bir konserde görmüştüm.

“Selam, Star,” diye mırıldandım.

Star, Jeremy’ye baktı. “Bunu ona *sen* mi yaptın?”

Jeremy alnımı parmaklarıyla inceledi. “İlkyardım çantamız olup olmadığını biliyor musun?”

Star da ona katıldı ve yüzüme doğru eğildi. Paçuli yağı gibi, tatlı ve hülyalı bir kokusu vardı. Onun ve Jeremy’nin çıplak bacaklarını görebiliyordum. Duruşları o kadar rahat, o kadar yapmacıklıktan

uzak göründü ki birden hayatım boyunca yaptığım tüm tercihler için kendimi inanılmaz derecede kötü hissettim. İstiyordum, istiyordum. Başımı düşündüğümünden daha sert çarpmış olmalıydım.

Isabel'i istiyordum ama Isabel arzulanamayacak kadar imkânsızdı. Star ihtiyatla saçlarıma dokundu. "Belki hastaneye gitmesi gerekiyordur, Germ."

Gözlerimi kapadım. Bu tezgâhın üstünde ölmeyi tercih ederdim.

"Sadece sessiz bir yerde olmaya ihtiyacı var," dedi Jeremy. "Kötü bir gün geçirdik."

Benden uzaklaşarak diğer odaya gittiler. Oradan mırıltı halinde gelen seslerini işittim. Sesleri kafamda tıpkı bu ev gibiydi; sabit, mütevazı ve tanıdık... Star'ın sıkça o dediğini işittim ve benim hakkımda konuştuklarını anladım ama umursamadım. İnsanlar sık sık hakkımda konuşurlardı.

"Tuvalete gitmem lazım," dedim Jeremy'ye ve birlikte köşeyi işaret ettiler.

Banyoya girdim, kapıyı kilitledim, ışığı ve havalandırmayı açtım. Lavaboya yaslanarak ileri geri sallanmaya başladım. İçeride ayna olmadığı için sürekli Angie ve Victor'ın yüzünü görüyordum. Victor'la uyuşturucular, kurtlar ya da intihar hakkında yaptığımız her bir konuşmayı hatırladım. Pantolonumun cebinden iğneyi çıkardım ve üzerimi soyup lavabonun altında çömelerek iğnenin ucunu derime batırdım.

Beş dakikalığına uçmuştum. Bu süre, en feci heyecanlarımı yatıştırmak ve belki başımdaki yaraları biraz olsun iyileştirmek dışında fazla işe yarayacak kadar uzun değildi. Hiçbir şeyi kırmamıştım, kapı hâlâ kapalıydı, Jeremy de diğer taraftan kapıya vurmuyordu. Bu yüzden fazla ses çıkarmış olamazdım.

Üzerimi giyindim, kullanmış gibi tuvaletin sifonunu çektim ve sonra ellerimi yıkadım.

Şimdi daha iyi hissediyordum. Ya da farklı. Geçici olarak yeniden başlatılmış gibiydim.

Banyodan çıkınca Jeremy'nin mutfakta dalgın bir şekilde durduğunu gördüm. İçeri girdiğimde iç geçirdi ve ardından, "Sana antibiyotik ve Kore usulü barbekü et almaya gitti. Vejetaryen değilsin, öyle değil mi? Evet, olduğunu düşünmemiştim zaten."

Jeremy bana bir bardak su, dondurulmuş soya fasulyesi poşeti ve temiz bir elbezi verdi. Birlikte evde dolaşarak evin mobilyasız haline, alet edevatına, haddinden fazla miktardaki bambu kilimlere ve saksıdaki bitkilere baktık. Muhtemelen evde, ilk bölüm için getirdiği, çok rahat görünümlü kanepeler, turuncu Beethoven büstü ve tüm o eski ahşap hoparlörler olmasaydı ortam katlanılmaz olurdu.

"Burayı sevdim," dedim çünkü Jeremy'nin ayakkabılarını çıkarıp etrafta yalınayak ve gururla dolaşması bunu işitmek istediğini düşündürdü bana.

"Ben de seviyorum," dedi.

"Star'la birliktesin," dedim.

"Öyle."

"Güzelleşmiş. İlişkiniz ne zamandır devam ediyor?"

"İki senedir."

"Vay canına."

"Uzun zamandır ortalarda yoktun, Cole."

Fasulye poşetini eviye bırakıp ve birlikte Star'ı beklemek üzere dışarı çıkıp merdivenden aşağı indik. Kırmızı güllerle kaplı tel örgülerin yanında beklerken Jeremy bu evi son NARKOTIKA ödemesiyle aldığını, şimdi de parayı faturaları ödemesi ve vergilerin halledildiğinden emin olması için Star'a verdiğini fakat Star her şeyin yolunda gitmesi için daha fazlasına ihtiyaçları olduğunu söylediğinde de gidip konserlerde çaldığını anlattı.

“Bütün paranı alıyor mu?” diye sordum. Bir sinekkuşu kafamın yanından geçti.

Jeremy bana baktı. “Parayı ona ben *veriyorum*.”

Esasen, olanlar şunlardı: Ben iki sene boyunca ortalıkta yoktum. Geri döndüğümde, Jeremy büyümüş, kendine ev almış ve mutlu olmuştu... Hayır, o her zaman mutluydu, şimdiyse bir başkasıyla mutluydu ve ben geri dönmüş, her zamanki gibi kendim olmuştum.

Nabzım yüzümde atıyor gibiydi, belki atan kalbimdi. Yalnız kalmaktan bıkmıştım. Her zaman yalnızdım, etrafımda insanlar varken bile. Ve etrafımda insanların olmasından da bıkmıştım fakat etrafım her zaman insanlarla sarılıydı, kendi başıma olsam bile. Herkesin özel olmayı istemesiyle ilgili ne kadar çok konuşuyorlardı. Kendi türümün tek örneği olmaktan çok yorulmuşum.

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum,” dedim.

Jeremy *neyi?* diye sormadı. Tozlu, hırpalanmış Mustang’in akşam güneşini gören kısmını hafifçe ovdu. Az önceki sinekkuşu yine yakınımdan uçarak hızla geçti. Güllerin yanında durdu fakat aradığı şey güller değildi.

“Tekrar yollara dönemem. Bunu kaldıracabileceğimi sanmıyorum.”

Jeremy hemen cevap vermedi. Eski Mustang’in kaportasına çıktı, bağdaş kurarak oturdu. Ayak tabanları çok kirliydi ve ayak bileğinde çekiştirmeye çalıştığı kenevirden yapılmış bir halhal vardı. “Turneden mi söz ediyoruz?”

“Başka neden söz edebilirim ki?”

“Yapamayacağın şey gerçekten yollara dönmek mi? Yoksa kendin olmak mı?” dedi Jeremy.

Güneşin ısıttığı küçük bahçenin ucundaki çimlere baktım. Tekerlek izleri çakıl ve toprak kaplı alanı işaretlemişti. Star, içinde telefonumla birlikte kamyoneti alıp götürmüştü. Muhtemelen o almamıştı. Muhtemelen anahtarları Jeremy ona vermişti.

“Cole, sanırım bu konu hakkında konuşmamız gerek.”

“Bilmeyi istemezsin, Jeremy. Gerçekten istemezsin.”

“Sanırım zaten biliyorum.”

Gözlerimi, hafifçe kararan sokağın aşağısına diktim. Sokağın çok çok aşağısında bir yerde, küçük bir oğlan çocuğu soluk mavi bisikletiyle etrafta geziniyordu. Bu mahalle ne kadar da güvenli bir yere benziyordu böyle. Burası nedense, L.A.’yden ziyade Kaliforniya’yı andırıyordu. Daha çok eyaletin kendisi gibiydi. Kurumuş alçı, soluk renkli ahşap evler ve tozla kaplı arabalar o kupkuru diyardan, kuşaklar boyu süregelen depremlerle yavaşça taşınmış gibiydi. Burayı Los Angeles’ın geri kalanından *daha çok* sevdiğimden değil. Sadece böyle görünmeye devam etmek daha az uğraş gerektirecekmiş gibi geldiği için. Burası, işten izin almanız ya da yaşlanmanız durumunda sizi fark etmeyecek türden bir yere benziyordu. Geceleri kararabilecek türden bir yere benziyordu.

“Bu durumu daha kötü yapan şey ne, biliyor musun? Bunu kendi başına yapman. Kendini banyoya kilitlemen. Olayın kendisi değil. Bunu giz haline getirmen. Sadece moralinin bozuk olduğu zamanlarda yapman.”

Yerimden kıpırdamadım. Kısacık garaj yollarının bitiminde düzensiz daireler çizen küçük çocuğa öylece bakıyordum. Dünyanın etrafımda kâğıt gibi buruştuğunu hissediyordum. Bu sayfayı yeniden açabileceğimi bulsam bile, neticede her zaman buruşuk kalacaktı.

“Mutsuz olmak için başka yollar da var, Cole. Olayların üstesinden gelmek için beyninin fişini çekmekten başka yollar da var.”

Sesim, umduğumdan daha sert çıkmıştı. “Bir süredir deniyorum zaten.”

“Hayır, bir süredir mutlusun. Şu ana kadar denemene hiç gerek olmamıştı.”

Ona yanıt vermedim. Tartışmamın bir anlamı yoktu. Jeremy beni, benim kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyordu. Üç albümdür, benim düşüncelerim için bas çalışıyordu.

“Victor öldü,” dedim.

“Biliyorum. Tahmin etmiştim.”

“Benim suçumdu. Tüm olanlar. Onu her şeyin içine ben sürükledim.”

“Victor kendi kendini sürükledi,” dedi Jeremy. “Bizler New York’lu çocuklardık. Ben senin peşinden hiçbir yere atılmadım. Victor da sensiz devam edebilirdi.”

Buna inanmadım. Çok ikna ediciydim.

“Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordum.

“Sadece yaşıyorum, Cole. Kafamın içindekilerden uzaklaşmaya çalışmıyorum. Sorunlarla baş ediyorum, sonra hepsi geçiyor. Düşünmezsen, sonsuza dek yaşayıp gider.”

Gözlerimi kapadım. Küçük çocuğun hâlâ yolun aşağısında bisikletini sürdüğünü işitebiliyordum. Bu çocuk bana çatıda duran, mesele yere inmek değil de uçmak olduğu için uçağını yere atan küçük adamı düşündürdü.

“Ölecek olan kişinin sen olacağını düşünmüşümdür hep,” dedi Jeremy. “Bir gün uyurken telefon geleceğini düşünürdüm hep. Ya da konserden önce seni odandan almaya geldiğimde her şey için geç kalmış olacağımı. Ya da...”

Jeremy durdu ve dönüp ona baktığımda hâlâ Mustang’in kaportasının üzerinde oturduğunu, gözlerinin nemli olduğunu gördüm. Jeremy gözlerini kırptı ve ışıldayan, cıva gibi iki damla gözyaşı yanaklarından hızla aşağı süzüldü.

Muhtemelen hayatımda hissettiğim en berbat ve en güzel his buydu. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Üzgünüm? Kimseyi incitmek istememişim?

“Kimse bana bu kadar zor olacağını söylememişti,” dedim.

“Neden senin için hep daha zor oldu?”

Başımı iki yana salladım. Gerçekten hep benim için daha zor olup olmadığını, hasarlı bir model olup olmadığını bilmiyordum. Burnumu kolumla sildim ve Jeremy’nin altındaki Mustang’i işaret ettim.

“Amma da güzelmiş,” dedim.

“Evet,” dedi Jeremy. Sesi çok farklıydı. “Evet, o da evle birlikte geldi. Yanında çöp öğütücü de geldi ama Star onu kırdı.”

İkimiz de iç geçirdik.

“İşte geldi,” dedi Jeremy, kamyoneti tepenin aşağısında belirirken. Araba küçük çocuğun yanında durdu ve çocuk Star’la konuşmak için şoför camına doğru gitti. Star’ın, bileğinden sarkan bilekliklerle birlikte uzun, bronz kolunun kamyonetin yan tarafından sarktığını, buklelerinin yüzünün her iki yanına uzandığını ve kırık dökük bisikletin üzerindeki saçları pasaklı çocuğun onunla konuşmak için bisikletinden indiğini gördüm. Ve birden, bana ait olmayan bir geçmişe duyduğum özlemle *içim gitti*.

Sadece mutlu olmak istiyordum. Sadece bir şeyler *yapmak* istiyordum.

“Bunu artık bırakmalısın,” dedi Jeremy sonunda. “Diğer türlü bu senin için her zaman bir seçenek olacak. Onu bırakman ve durumu ciddiye alman gerekecek, yoksa işler kötüye gittiğinde her zaman çözüm yolun bu olacak.”

Kamyonet yanımızda durdu. Star onu otoparka çekti ve açık duran pencereden bana bakmak için eğildi. Rahat bir ifadeyle gülümsedi.

“Ben yokken seçimini hayattan yana mı yaptın?”

“Elbette,” dedim.

Jeremy, “Emin misin?” diye sordu.

Yüzüne bakmak hoş bir şekilde canımı acıttı. “Evet.”

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

• ISABEL •

O gece Sierra'nın vadideki evine buz gibi donuk gözlerim ve çatlamış dudaklarımla vardım.

Parti zamanı.

Üzerimde beyaz vinil ya da deri bir elbise vardı. Aralarındaki farkı anlayamıyordum; anlayabilen var mıydı? Malzemeyi analiz etme zahmetine girmiş olsalardı, zaten yanlış olanı giydiğim anlamına gelecekti. Ayrıca ayaklarımda devasa beyaz topukları olan beyaz sandaletler vardı. Giysilerime renk katan tek şey korkunç dudaklarımdı. Kimse, onları uyarmamış olduğumu söyleyemezdi.

Eskiden partilerin gerçekte nasıl olduklarını merak ederdim. On bir ya da on iki yaşındayken. Filmlerdeki herkes partilere gitmek için delirirdi. Bütün televizyon dizilerinde, şu ya da bu partiye davet edilip edilmeyeceklerini merak eden, farklı seviye ve kalitelere partiler varmış gibi konuşan kızlar olurdu. Onları bu yerlere çeken şeyin ne olduğunu hayal edemezdim fakat umutsuzca gitmek istemeleri, buralarda güzel şeyler olduğunu vaat ederdi.

Şimdiyse gereğinden fazla partiye katılmış biriydim. Ve televizyondaki partilerin yalan söylemediği ortaya çıkmıştı. Gerçek partilerin pek çok özelliğini abartıyorlardı: içkiler, oynaşmalar, kendi hoparlö-

rünüzde ses kalitesi daha iyi olabilecek müzikler... Belki uyuşturucu maddeler, içki içme oyunları, havuz ya da esprili şakalaşmalar. Belki şakalaşmalar, içki oyunları ya da oynaşmalarla birlikte olmalıydı.

Belki ben tüm bunlar için fazlasıyla ayık oluyordum.

Ev, Hollywood Hills'te, kendisinden daha az gösterişli muhitlerin ışıklarına tepeden bakan yüksek rakımlı, gösterişli bir muhitteydi. Burası kocaman, beyaz, güvenlik kapılı bir yapıydı. Düzgünleştirilmiş beton ve pencerelerden oluşan tepe gibiydi. Zevkli bir biçimde gizlenmiş projektör ışıkları taksiden inip avluya gitmeme yardımcı oldu. Söz konusu Sierra'nın evi ve Sierra'nın partisi olduğu için çalan müzik hülyalı, shoegaze tarzıydı. Müzik, bir bardak dökülmüş suyla ağır çekim elektronik linç arası bir hisse sahipti. Mekân çoktan insanlarla dolmuştu.

Tanrım, hepsinden nefret ediyordum.

Sessizce içeri girdim. Müziğin düzensiz ritmi ve insan yığını yerin sarsıldığı hissini veriyordu insana. Kafalar bana dönmüş olabilir. Pek anlayamadım. Ben olmak, herhangi birine ilgisizce göz süzmekten daha fazlasını yapamamak anlamına gelirdi.

Partilerle ilgili sorunumun bir kısmı, amacın ne olduğunu anlayamam olduğundan işimin ne zaman bittiğini asla bilemezdim. Etrafta Sierra'yı aradım. En azından beni görürse, partisine katıldığım için takdirini alırdım.

Büyük yüzme havuzunun kenarında yürüdüm. Havuz etrafı sular saçan su perileriyle doluydu ve renk değiştiren ışıklarla aydınlatılmıştı. Pembe, mor, yeşil... Vücudunun yarısı havuzda yarısı dışarıda olan bir delikanlı, ıslak eliyle ayak bileğimi yakaladı.

"Havuz gel," dedi.

Başımı eğip ona baktım. Delikanlının gözlerinde simli göz kalemi vardı. Havuz suyuna rağmen akmayan bu göz kaleminin

markasını merak ettim. Ayak bileğimdeki ıslak eli, Cole'un aylar önce yapmış olduğu benzer bir şeyi anımsattı bana.

Oldukça karizmatik bir ifadeyle, "İslanmaktan hoşlanmam ben," dedim.

Çocuğun buna itiraz etmesini bekledim fakat sadece mahcup bir ifadeyle baktı, ardından saygımı kazanarak suyun altına süzüldü.

Havuzun ortasındaki bir kız yavaş ve tembelce daireler çizerek sırtüstü yüzüyordu. Bir delikanlı da kızın yanında tembel tembel ayaklarını çırpıyor ve kızın elini öpüyordu. Onlar gibi olabileceğim bir dünyanın olup olmadığını merak ettim. Kaliforniya'dan taşınmamış olsaydık ben de böyle mi olurduym diye düşündüm. Kardeşim ölmemiş olsaydı, Cole'dan uzaklaşmamış olsaydık, annemle babam ayrılmamış olsaydı...

Havuzdan uzaklaşıp evin çevresini saran, muazzam balkona geçtiğim sırada, boynuna bükülebilen yeşil fosforlu çubuk sarmış olan biri bana bir içki ikram etti. Birbirine geçmiş iki farklı neon renkte içki vardı bardakta. Hem tatmak isteyeceğim hem de doğanın, mideme indirmem için var etmediği bir şeye benziyordu.

Başımı iki yana salladım. Bir keresinde kardeşim, alkolün insanı bambaşka hale soktuğunu söylemişti. Bunu kesinlikle istemiyordum. Ya bu başka halim şu an olduğum kişiden daha beter olursa? Bir keresinde de arkadaşım Mackenzie, alkolün insanı gerçekte olduğu kişi haline getirdiğini söylemişti.

Dünyanın böyle bir şeye ihtiyacı yoktu.

Balkonda ilerlerken parmaklarımı metal parmaklıklar boyunca gezdirdim. Evin ışıkları kapalıydı ve herkesin üzerinde ya fosforlu çubuklar ya Noel ışıkları ya da parlak yarım giysilerden vardı. İçeri girmek istemiyordum fakat Sierra kuşkusuz oradaydı. Sierra çocuk gibi biriydi. Gerçekten buradaki her şey, bir çocuğun hayal dünya-sından canlanıp vücut bulmuş gibiydi.

Fakat sadece şık giyinmiş yetişkinler topluluğu ve pek çok amaçsız sim vardı.

Nefret ediyordum...

Neden bu simler üzerimden çıkmıyordu?

Kolumu tutan eller... Bu eller Sierra'ya aitti. Nihayet beni bulmuştu. Karanlıkta parlayan kirpikleri ve burnu, elmacıkkemikleri boyunca çizilmiş fosforlu benekleriyle bir uzaylıyı andırıyordu. Saçları optik liflerle örülmüştü. Sierra canlı kadın değildi; bir kurguydu. Arkadaşları da onun gibi karanlıkta parlıyordu. Kolumdan tuttu. "Kıymetlim! Geleceğini umuyordum. Kendine içki al, bir delikanlı al, bir rüya al, her şey çok hoş!" Gözbebekleri simsiyahtı ve neon pembesi ve yeşil iki küçük yansımayla birlikte büyüleyici görünüyordardı. Sierra dudaklarını yanaklarıma değdirmekten beni öptü.

Karşılık olarak ben de dudaklarımı araladım ve gözlerimi kırpıştırdım. Kirpiklerim yanağımın üzerinde hafifçe sallandı. Daha önce bu ifadeyi aynanın önünde defalarca yapmıştım. Bu hareketi, düşündüğünüzden çok daha yavaş yapabildiniz ve sizi olduğunuzdan çok daha alaycı gösterirdi.

Sierra çok mutluydu. Beni arkadaşlarıyla tanıştırdı ve elbisemi çekiştirdi. Eli tam göğsümün üzerindeydi ve ne kadar uzun bir boynu olduğunu görebilmemiz için başını arkaya attı.

"İşte, ihtiyacın olan şey biraz..."

Bir yerlerden, karanlıkta parıldayan o makyaj malzemelerinden bulup getirmişti.

"Kapat," diye emretti.

Gözlerimi kapadım. Parmaklarını, gözkapaklarımda ve dudaklarımda gezdirdiğini hissettim.

"Aç." Sierra tüm dişlerini göstererek gülümsedi. "İşte şimdi bizden birisin."

Asla böyle bir şey olmayacaktı.

“Git haydi,” dedi Sierra elini sallayarak. “Oyna. Sonra da gelip gittiğin bütün olağanüstü yerlerin hikâyesini anlat bana!”

“Tamam,” dedim. “Şimdi oynamaya gidiyorum ben. Ta.”

Oradan kovulmuş değildim ama kovulmuş gibi hissetmiştim. Sierra yeni boyanmış ve ışıldayan suratıyla gerçekten etrafta uçuşup havalı arkadaşlarıyla tanışacağını düşünmüştü. Bu, çocukların partisiydi ve çocuklar diğer çocukları severdi.

Belki bunun nasıl yapılacağını bile bilmiyordum.

Karanlık oturma odasından (açık renkli kanepenin üzeri, karanlıkta parlayan boyayla hafifçe sıvanmıştı) sonra karanlık mutfaktan, (tezgâhın üzerine ışıltılar serpiştirilmişti) oradan da ilerleyerek karanlık başka bir yerden (üzerinde yüzümün düzgün olmayan yansıması beliren cam sehpa dışında burada ışıldayan bir şey yoktu) daha geçtim. Her yandan müzik sesi yükseliyordu. Etraf portakal, tuzlu açma ve neon pembesi kokuyordu.

Yeni tanışıp sohbet eden insanların arasında yavaşça ilerlerken L.A.’in yalnız kalınmayacak bir yer olduğunu düşündüm. Her yer yalnız kalınmayacak yer olabilirdi ama L.A. insanları hafifleten ve rahatlatan ilişkileriyle gurur duyulan bir yerdi. Burası, ilişkilerinizi L.A.’de kuramıyorsanız hiçbir yerde kuramayacağınızı daha çok kavramanızı sağlayan bir şehirdi. Burası, yabancılara gülümseyeceğiniz, yabancılarla el ele tutuşacağınız ve öpüşeceğiniz bir yerdi. Bunları yapmıyorsanız, sebebi insanlara gülümsememeniz, onların ellerini tutmamış ve öpüşmemiş olmanızdı. İşin yabancılarla ilgili kısmı konuyla alakasızdı.

Ne kadar zamandır buradaydım?

“Isabel!”

Bu Mark’ı, Sierra’nın Mark’ı. Mark, kendisine benzeyen, yakışıklı, zararsız, bronz tenli ve neşeli görünen bir grup adamın arasındaydı. Tamamını pencerelerin kapladığı duvarın önünde durdukları için

görünüyorlardı. Hemen arkalarındaki zemin yükseliyor ve L.A. ara vermeksizin hareket ediyordu.

“Siz karanlıkta parlamıyorsunuz,” dedim.

“Biz zaten yeterince parlağız,” diye cevap verdi Mark. Arkadaşları güldüler. Ben gülmedim. “Bir içki ister misin?”

“Parlamayan bir şey var mı?” diye sordum. “Burada sade su bulunur mu acaba?”

“Su!” dedi Mark’ın arkadaşlarından biri. Keçisakalı kusursuzdu. “Burada mı? Bu koşer³ değil, dostum.”

“Sanırım buradaki koşer olan tek şey su,” dedim tersleyerek. “Sen Yahudiler hakkında gerçekten bir şeyler biliyor musun?”

“Ben sünnetliyim,” diye cevap verdi. “Bu Yahudilere özgü bir şey, değil mi? Ah, dur biraz, Tanrım, sen Yahudi misin?”

Oğlana baktım. Yavaşça gözlerimi kırptırdığım o hareketi yaptım. Dudaklarımı araladım. Oğlan beni seyretti. “Bana biraz su getirirsin sanmıştım,” dedim.

Oğlan su getirmek için aceleyle koşturdu. Mark takdir eden bir ifadeyle güldü. “Aferin sana.”

Onu onaylayan bir şekilde gözlerimi kısıtım. Gerçekten işin sırrı neredeyse hiçbir şey söylememekti ve ağzınızı açtığınızda da kötü şeyler söylemekti. Ondan sonra ne isterseniz onu yapıyorlardı.

Mark aceleyle sessizliği bozmak üzere atıldı. “Biz de Grubb’la, kanadı kopan savaş uçağını indirmeyi başaran adamdan söz ediyorduk. Anlaşıldığı kadarıyla uçak kanadı koptuktan hemen sonra düşmeye başlamış ama adam yine de onu yere indirmiş.”

Grubb, donmuş lav misali yavaşça, “Bu şimdiye dek işittiğin en çılgınca şey değil mi?” dedi.

“Cidden çılgınca,” dedim.

3 Koşer veya Kaşer, Yahudiliğe göre yenilmesi ve kullanılmasında dinen sakınca bulunmayan helal ürünler anlamına gelir. (ç. n.)

Mark boynuna ve çenesine dokundu ama boynuma ve çeneme bakıyordu. “İçkini almaya giden Lars nerede? Sonsuza kadar gelemez o.”

“İyi de olur. Zaten bir başkasının doldurduğu içki konusunda ona güvenmezdim,” dedim. Bakışlarımı Mark’ın gözlerinden ayırmadım. Bunu onunla flört etmek için ya da onu arzuladığım için yapmadım, sadece neler yapabileceğimi görmek istiyordum. “Suyun içinde ateşböcekleri olabilir.”

Mark’ın dişleri, sanki suyu düşünüyormuş gibi üstdudağını sıyrıp geçti ama herhangi bir içeceği hayal ettiğini sanmıyordum. Kalbim, bu düşüncenin gücüyle biraz daha hızlanmaya başladı. Bu bir oyundu ve kime zararı olabilirdi ki? Sadece bilmek istiyordum. Birini arzuladığımda onu elde edip edemeyeceğimi ve bunun ne kadar çaba gerektireceğini bilmek istiyordum. Bu sadece orada olmak, hiçbir şey söylememek, onlara senin gerçekte kim olduğunu hayal etmeleri için izin vermek kadar kolay mıydı?

“Haydi, gel gidip sana su bulalım,” dedi Mark. “Suyu doldururken beni izleyebilirsin. İçine ateşböceği falan katmam.”

Avuçlarım bir anda terledi. Bu hiç de oyun gibi değildi. Artık değildi. Gerçekti.

Cole’un, turnede biriyle yattığında ne hissettiğini merak ediyordum. Bu muydu yani? Oyun. Kovalamaca. Egoyu harekete geçiren bir şey, içime yayılan sıcaklık, dudaklarımın öpülme arzusu ve birinin elbisemin fermuarını açıp sutyenimin içinde nasıl güzel olduğumu görmesini istiyordum.

İçeceğimi kendim alabileceğimi söyleyebilirdim. Onu tanımasam da erkekleri tanıdığım için, bana alkolsüz bir şey getirmesine olanak olmadığını bilmeme karşın Lars’ı bekleyebilirdim.

Sadece bir şeylerin olmasını istedim. Partide yalnız takılarak bir şeylerin olmasını beklemeye son vermek istedim sadece... Neyi

beklediğimi bile bilmiyordum. Bunu bildiğimde işim bitmiş olurdu. Bunu bildiğimde, partide eğlenmiş *olurdum*, geçmiş zamanda.

“Haydi gidip bir şeyler bulalım,” dedim.

“Hemen dönerim, dostum,” dedi Mark, Grubb’a.

Hemen dönerim. Hemen dönerim. Çünkü bu önemsiz bir şeydi.

Mark’ı takip ettim. Gerçekten Mark, şaşırtıcı bir şekilde beni bir bardak su aldığı bara götürdü. Bakışlarını gözlerimden ayırmadan suyu bana uzattı. Bekledi. Kalbim kıpır kıpırdı. Bir şeyin, herhangi bir şeyin sonunu getirmek istiyordum. Bu şey Mark’la sevişmek bile olsa.

“Nerede içeceğim bunu?” dedim ona.

Mark’ın tek ihtiyacı olan şey buydu. “Haydi gel, sana bir şey göstereceğim,” dedi bana.

Evin etrafında uzanan balkonlardan birinin sonunda bulunan bir şey, daire şeklinde yükselen beton duvardan bir gözlemesine dönüştü. Duvarın iç kısmında da duvarı kaplayan özel yapım bir ayna ve yerden sadece birkaç santim yüksekte şık, kırmızı bir şilte bulunan küçük bir yatak odası vardı. Her şey tavan pencerelerinden içeri yayılan projektör ışıklarıyla aydınlanıyordu. Mark kapıyı aramızdan kapadı ve bardağı elimden alarak alçak sehpanın üstüne bıraktı.

Ardından, vinil ya da deri elbisemin üzerinden belimi kavradı ve beni öpmeye başladı.

Elbise muhtemelen vinildi. Fiyat düşünüldüğünde hakiki deri olmasına imkân yoktu. Fakat diğer yandan, elbiseyi ikinci el giysiler satan bir mağazadan almıştım. Bu yüzden elbisem birinin artık kullanmadığı, pahalı bir şey olabilirdi.

Hâlâ öpüştüyorduk. O da tıpkı Cole gibi şiddetli ve aceleci öpüyordu. Mark’ın gerçekte beni tanımıyor oluşunun hiçbir önemi yoktu. Dudaklarıma, sınırlı baskıda üretilmişler, demode olmak

üzereymişler gibi yaklaşıyor, hepsi tükenip gitmeden önce almak istiyordu. Aşkın tutkuyla hiçbir ilgisi olmadığını bilmek hem insanı özgür kılıyor hem de üzüyordu.

Mark kalçamı sertçe kavradı ve bu bana hiç de tatsız gelmedi. Demek obje olmak böyle bir şeydi. Nesneleştirilmek böyle bir şeydi. Mark'ın bir ismi olmasaydı, durum değişir miydi? Yüzü olmasaydı? Sadece ellerinden ya da bana dayadığı pelvisinden ibaret olsaydı...

Mark bir anlığına geri çekildi.

"Hiçbir şey söyleme," dedim.

Mark sessizce güldü.

"Ciddiyim. Kes sesini."

Mark sesini kesti.

Karşımdaki bu insanla öpüşmenin fiziksel anlamda bana tatsız gelen hiçbir yanı yoktu. Aslında tam tersiydi, hatta biraz hafife bile almış olabilirdim. Dudaklarım da dudaklarının altında aralandı. Karnımı, karın kaslarına dayadım. Parmakları, elbisemin ön kısmındaki fermuarda gezindi ve göğüslerimin kenarını öptüğünde soluğum kesildi. Kendimi bir başkası gibi hissettim. Dışarıdan bakıldığında oldukça hoş bir çift olduğumuzu düşündüm. Son derece yetişkin işi, L.A. tarzı bir andı. İki hoş insan, diğer insanları gözlemlemek için inşa edilmiş gözlemevinde öpüşüyor, uyumaktan başka şeyler için olan yatağın yanında birbirlerini okşuyorlardı. Ona izin verdiğim takdirde elbisemi çıkaracağını biliyordum ve izin vermemem için de bir sebep göremiyordum. Muhtemelen, güzel olmasa da *kötü* olamazdı. Hiç değilse şık ve farklı bir macera olurdu.

Mark'ın tişörtü yukarı sıyrılmıştı. Sarhoştı ve hiçbir şekilde saldırgan değildi. Bu iyiydi. Ben de iyiydim.

Mark'ın sağ avucunun altında, elbisemin kumaşı düzensiz kıvrımlar oluşturmuştu. Vinil bu şekilde kıvrılamazdı kuşkusuz,

öyle değil mi? Gerçekten bilemiyordum. O an bunu internetten öğrenmem gerekeceğini düşündüm.

Mark elbisemin fermuarını, göbek deliğime dek açtı.

Demek bunların olacağını tahmin edebilmişim. Kendimi yarı çıplak hissedeceğim zamanı beklemeye başladım.

Mark geriye yaslandı.

“Tanrım,” dedi, “çok güzelsin.”

Sesi, akşamları evrak işleriyle uğraşmak için arka odaya geçtiği zamanlardaki gibiydi. Bana Cole’u tanıyıp tanımadığımı sorduğu zamanki gibiydi. Yani tam Mark gibiydi çünkü o *Mark’tı*. Böyle bir şeyi söylemekteki *amacı* ne olabilirdi ki? Belki tüm bunların ne için olduğunu yanlış anlamıştı.

“Sana sesini kesmeni söylemişim,” dedim ona.

Güldü.

Ama ben gülmedim. Eline vurarak kendimden uzaklaştırdım ve fermuarımı yukarı çektim. “Burada işimiz bitti.”

“Ne?” dedi. “Ciddi misin?”

“Evet, gerçekten.”

İtiraz etmesini bekledim ama tek yaptığı elini saçlarında gezdirmek oldu. Dudaklarına neon rengi boya bulaşmıştı. Benden. Benim dudaklarımdandı. Sonunda, “Peki, lanet olsun,” dedi.

Bir yanım, *Hayır, gerçekten, haydi şu işi bitirelim*, demek istiyordu. Çünkü şimdi ağızımdaki kötü tatla ve ondan, kendimden ya da her şeyden nefret etme gibi kasvetli bir hisle öylece kalakalmışım.

“Zaten belki kötü bir fikirdi,” dedi Mark. “Yeterince sarhoş değilim.”

Mark konuşmaya devam ettikçe ve bana dokunuşunun üzerinden geçen zaman arttıkça gerçek kafamda daha iyi yer etmeye başladı: Neredeyse patronumun kocasıyla yatıyordum. Bir partide, patronumun kocasıyla öpüşmüştüm. Ben o kızdım.

“Artık gitmelisin,” dedim ona. Sesim güç bela, ölümden dönmüş gibiydi. “Sierra seni arıyor.”

Mark bana baktığında, yüzünde bir an için şaşkın bir ifade belirdi, ardından acımaya benzer bir şeye dönüştü. Güldü ama neşeli bir gülüş değildi bu ve ya bana ya da kendine yöneltilmişti. Kendimi saf ve aptal gibi hissettim. “Hayır. Aramıyor.”

Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Maskesinin ardındaki masmavi gözlerinin ferisi sönmüş gibiydi ve kuşku ifadesi bu gözlerle yeniden yerleşene dek bekledim. Ardından, “Dudaklarımı temizlemem gerek,” dedim.

Çantamı aldığım anda Mark gitmişti. Kapıdan tıkırtısı güçlükle duyuldu. Aynanın karşısında durdum ve neon boyalı dudaklarımı inceledim. Ardından boyaları temizledim. Havalı pembe rujumu dikkatle tekrar sürdüm, yüzümün etrafındaki saçlarımı düzelttim ve elbisemin fermuarını çektim. Tekrar eski haline dönünceye dek.

Ardından çantamdan telefonumu çıkardım. Sierra’nın gözkapaklarına sürmüş olduğu neon mavisini etrafa bulaştırmamaya çalışarak göz kalemini yeniden sürdüm.

Bir nefes aldım ve Cole’un numarasını çevirdim.

“Ayık mısın?” diye sordum.

“Ah, *haydi* ama. Bunu sen...”

“Cole. Ayık mısın?”

Rahatsızlığını belirtmesine yetecek kadar sessizlik. “Evet.”

Sesimin sakın çıkmasını sağladım ama fazla çaba gerektirdi. “Lütfen gelip beni al.”

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

• COLE •

Parti yerine vardığımda arabayı caddenin aşağısına park etmek zorunda kaldım ve arabadan indiğimde Isabel'i bulmam zaman aldı. Evdeki ışıklar kapalıydı ve kızların morötesi ışıklar altında parıldamasını sağlamak için siyah lambalar bağlanmıştı. Dışarıdaysa, her yerde sim ve deneysel danslar vardı çünkü hepsi o tarz insanlardı. Beni tanımışlardı çünkü o tür bir partiydi ancak kimse umursamadı çünkü o tür bir partiydi. Müzik, bir hippiyi yumruklama isteği uyandırıyor bende.

Isabel havuzun yanında, kollarını sarhoşlara özgü coşku ve nezaketsizlikle sallamayan bir grup insanın arasında duruyordu. Pozunu almıştı: tek omzu düşük, başı yukarıda. Göz makyajı, gözleriyle uyumlu neon mavisi şerit dışında simsiyah ve yoğundu. Dudakları camdan yapılmış gibi hareketsiz ve biçimliydi. Üzerinde, onu birçok insandan bin kat daha sofistike gösteren beyaz deri elbise vardı. Bu seslerin ve saçmalığın arasında, benim hantalca ve gürültülü bir şekilde yaşadığım dünyada, her yanı bunca parlıltıyla doluyken güzel görünüyordu.

Gruptaki erkekler ona, korkutucu bir şaşkınlıkla bakıyorlardı. O anda takındığı yüz ifadesine bakıyorlardı ve gördükleri baş döndürücü buzlar kraliçesiydi. Her an eriyecek gibi...

Benim tek gördüğümse, onun ne denli üzgün olduğuydu.

Onlara yaklaştıkça seslerini işittim. Diğerleri kendilerini kaybetmiş gibiydi ve çok sesleri çıkıyordu. Isabel'in daha alçak tonda çıkan sesiye kulağa bıkkın ve ilgisiz geliyordu.

Arkasına doğru ilerledim. Diğerleri beni ondan önce gördüler. "Selam prenses," dedim, diğerlerinin beni işitebileceği kadar yüksek sesle. "Dünya aradı. Seni geri istiyorlarmış."

Isabel bana döndü ve beni gördüğü o kısacık an yüzü beni mahvetti. Nedeni, yüzündeki acımasız ifade değildi. Tam tersi olmasıydı. Bir saniyenin kısacık bir anında yüzünde katıksız bir rahatlama ifadesi belirdi. Daha sonra o da maskesinin ardında kayboldu. Ancak hâlâ içimdeydi.

"Sen, ne yapıyorsun?" diye sordu kızlardan biri. O da Isabel gibi sarışın ve mavi gözlüydü ama ondan yaşça daha büyüktü ve bakışları daha yumuşaktı.

Isabel'in eli bacağıyla bacağım arasındaydı. Hiçbir tantana çıkarmaksızın, parmaklarımı parmaklarına sardım. "Evet, evet. Fazlasıyla ilgiye muhtaç durumdayım. Kimseye söyleme." Kıza, ilgiye muhtaç durumda olanlara özgü bir gülümseme sundum ancak kızın kaşları havaya kalktı.

"Perşembe günü görüşürüz," dedi Isabel. Hüznünü nasıl da rahatça saklayabiliyordu. Onu daha önce hiç bu kadar mutsuz gördüğümü hatırlamıyordum. Başka bir şey söylemiş olabilirdi. Bilmiyordum. Ona evden dışarı, insanlardan, giriş kapısından uzağa, yolun aşağısına, Mustang'e doğru eşlik ettim. Neon ışıklarından kurtulup karanlığa çıkmıştık fakat yine de elini bırakmadım.

Arabaya ulaştık.

“Ben sürmek istiyorum,” dedi.

Ona anahtarları vermek istemiyordum ama tek kelime etmeden anahtarları verdim.

Arabayı çok hızlı sürüyor ve frene çok geç basıyordu. Isabel Culpeper hakkındaki en önemli şey, her zaman, kontrolden çıkmadan kendini durdurmayı başarabilmesiydi.

“Kimin partisiydi o?” diye sordum.

Isabel’in dudakları incecik bir hal aldı. Gözünü yoldan ayırmadı. “Patronumun.”

Kırmızı ışıkta Mustang’i durdurmadı. İkimiz de ölecektik. Telaşım gittikçe artıyordu.

“Nereye gidiyoruz?”

“Bilmiyorum,” dedi.

Motor, sessizlikte hafifçe hırladı. Daha önce hiçbir zaman radyosu kapalı bir arabada bulunmadığımı düşündüm. Bu bana sanki dünyanın sonu gibi hissettiriyordu.

“Neden yapamıyorum?” diye sordu Isabel birden sinirlenerek. Virajı alırken ikimiz de çığlık atıyorduk. Gecenin, arabanın çekilmesiyle sona ermesi muhtemeldi ama bunu ona söylemek kötü bir fikirdi.

“Neyi yapamıyorsun?”

“Her şeyi unutamıyorum. Bir yerlerde sızıp kalamıyorum ve ortada hiçbir sorun ya da sonuç yokmuş gibi davranamıyorum. Nedenini biliyorum. Çünkü ortada hâlâ sorunlar ve sonuçlar var. Gidip *partide eğlenmek* bunların yok olmasını sağlamıyor. Dünyadaki en akli başında insan benmişim gibi hissediyorum ve dünyanın neden *akılsızlık* üzerine kurulu olduğunu bir türlü anlamıyorum.”

Daha çok yükseleceği yerde sesi daha monoton bir hal alıyordu. “Ama sen yapıyorsun. Seni sarhoşken gördüm. Tekrar kurta dönüştüğünü de biliyorum. Kokusunu alabiliyorum. Aptal değilim.”

Uzun bir süre cevap vermedim. Bunun onu kızdırdığını biliyordum ama ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Bana güvenmemiş olması ve aslında güvenilir biri olamamam bana fazlaca ağır gelmişti.

Uzun zamandır hiç sarhoş olmamıştım ama kurt olmuştum ve bu çok daha kötüydü.

Isabel gözlerini yoldan ayırmadı. Bir virajı daha sertçe aldıktan sonra, “*Kork* biraz. Neden hiç korkmuyorsun?” dedi.

“Neden korkmamı istiyorsun?”

Boşboş kırmızı ışıkta gürültülü bir şekilde ve yerimizden sıçrayarak durduğumuzda tekerlekler yere sürtündü.

“Ölmekten. Başarısızlıktan. Herhangi bir şeyden.”

Telefonunu açmayacağından korkuyorum.

“Nereye gidiyoruz, Isabel?” diye sordum yeniden.

Nereye gittiğimizi sormuş olmama rağmen daha fazlasını sormak istemişim.

“Bilmiyorum,” diye yineledi.

“Evine gitmek ister misin?”

Isabel yanıt vermedi. Bunun anlamı hayırdı. Güzel bir yanıtı. Onu evine götürmek istemiyordum.

“Benim daireme gitmek ister misin?”

“Kameraların karşısında olmak istemiyorum.”

En azından bu meseleyi nasıl halledeceğimi biliyordum.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

• ISABEL •

Cole beni eve götürmedi. Mustang'i evinin arkasına park etmemi söyledi ama arabadan indiğimizde, giriş kapısından ilerleyip bitişikteki daireye gittik.

"Burası boş," dedi bana. "Kiralık. Geçen gün kontrol ettim."

İçerisi, Sierra'nın evinden bile karanlıktı. Loş ve kusursuz bir karanlıktı, gerçekliği insanı rahatlatıyordu. Ev için zevkli mobilyalarla döşenmiş ve ferahtı. Kiralık dairelerin hoş ancak pahalı olmayan tarzını yansıtıyordu.

Cole bana hızla evi gezdirdi. Açtığı kapıların ardındaki şeye bakmıyordu bile. "Yatak odası. Mutfak. Antre. Küçük banyo. Terasa çıkan merdiven. Yatak odası. Yan avluya giden koridor."

Ardından beni küçük oturma odasından geçirerek bambu paravanın ardına saklanmış, yana sürülerek açılan kapıya getirdi. Kapı açılana dek omzuyla itti. Kapının diğer yanında, imkânsız diye düşündürecek minyatür bitki bahçesi vardı. Kapıdan girene dek ne olduğunu anlayamadım. Bahçenin orta yerinde beyaz bir kanepe duruyordu; üç metre ötedeysen evin diğer kısmına açılan bir kapı daha vardı. Ortalarında bu küçük odanın duvarlarına tırmanan, buralardan filiz veren ve açılan her biçim ve büyüklükte tropik bit-

kiler yer alıyordu. Bir ağaçta portakallar, diğerinde limonlar vardı. Küçük palmyelerin diplerini yoğun eğreltiotları doldurmuştu. Egzotik kuşlara benzeyen gizemli çiçekler yavaşça, ikinci kez baktığınızda kendilerini gözler önüne seriyordu. Hava, gelişmekte olan bitkilerin güzel kokusuyla, insanların özlerini şişelere doldurup kulaklarının arkasına sürdükleri şeylerin kokusuyla kaplıydı.

Cole elini saçlarıma daldırdı ve gökyüzüne bakana dek başımı arkaya doğru eğdi. Dikkatimi nereye yönelttiğini gördüm: çok uzakta, tepede, camdan yapılmış tavana. Burası bir botanik bahçesiydi. Hayır, doğru kelime neydi? Sera.

Duvarlara sarınmış bitkiler ve gece, yoldan ya da partilerden gelebilecek sesleri engelliyordu. Hiçliğin orta yerindeydik. Tekrar Minnesota'daydık. Hayır, oradan da uzakta, oradan farklı bir yerdeydik. Daha önce hiç kimsenin olmadığı bir yerde.

Cole kanepeye doğru ilerledi ve bütün dünyayı görmüş, gördüklerinden bıkip usanmış gibi kendini kanepeye bıraktı. Bir süre sonra öyle derin iç geçirdi ki sesini işitmekten ziyade göğsünün kocaman şişip havayı tekrar bıraktığı anı gördüm.

Çantamı kanepenin yanına bıraktım ve diğer uca oturdum. Bacaklarımı onunkilere doğru uzatarak kanepenin kolçağına yaslandım ve iç geçirdim. Cole, kollarını bacaklarıma koydu ve gözlerini kırıştırarak karşıdaki duvara baktı. Yıpranmış bir hali vardı.

Uzun süre gri gökyüzünün altında ve o yeşilin ortasında öylece oturduk. Palmyelerin yaprakları ve eğreltiotları zar zor hareket ediyordu. Hemen yanımdaki ışık yayan boruçiçeği öylesine asılı duran sessiz bir çan gibiydi. İkimiz de tek kelime etmedik. Cola duvara bakmaya devam etti, ben de ona ve onun diğer tarafındaki portakal ağacına bakıyordum.

Cole elini hareket ettirdi, parmaklarıyla bilek kemiğimin çıkıntısını okşadı.

Bir soluk aldım.

Parmakları o bölgede dolaştı, tenimin üzerinde oyunlar oynadı. Gıdıklandığımı hissettim. Parmaklarıyla ayak bileğimin şeklini, sandaletimin kenarını betimledi: Elleri, bir heykeltıraşın elleri gibiydi.

Ona baktım. O da bana baktı.

Sandaletimin kayışını yavaşça çözdü. Önce topuk kısmı yere çarptı. Elini ayağımda, bileğimde ve baldırımdan yukarı hareket ettirdi. Parmaklarının gezdiği yerlerdeki tüylerimin diken diken olduğunu hissediyordum.

Soluğumu verdim.

İkinci sandalet de diğerinin yanına düştü. Cole yine avuçlarını bacağımda gezdirdi. Dokunuşları beni tutsak etmişti. Parmakları beni güzel buluyor gibiydi. Hoşmuşum gibi. Vücudumda gezinen parmakların izini sürmek bir ayrıcalıkmış gibi.

Kıpırdamadım. Birkaç saat önce, partide, bir başkasının bana dokunmasına izin verdiğimi ve benim de ona dokunduğumu bilmiyordu.

Ama...

Cole dudaklarımla buluşmak üzere öne eğildi. Bu öpücük... dudakları açtı, istekliydi. Elleri sırtımdaydı ve kalçama dayanmıştı, dokunuşuysa sessiz bir çığlık gibiydi: *Seni seviyorum*.

Cole'un öpücüğü ve Mark'ın öpücüğü arasındaki farkı anlayamayacağımı düşünmekle ne kadar aptallık etmişim. Cole'u karmaşasına ve gürültüsüne indirgeyerek ona diğer gerçek parçalarını silip atacak kadar öfkeli olmak ne saçmaymış. Nezaketi silkindiğimde geriye ne kalırdı?

Beyaz giysi ve göz kalemi.

Bütün günahlarımızı alıp gittiğinde çok küçüktük.

Kollarımı boynuna doladığımda ağlıyordum.

Ne aptaldım. Bu mükemmel anda, bu mükemmel öpücüğü tadarken ağlıyordum. Bende *yanlış* olan çok şey vardı. O kadar berbat durumdaydım ki hiçbir şey yolunda gitmiyorken ağlayamıyor ancak her şey yolundayken kendime engel olamıyordum.

Dudaklarımız gözyaşlarımla tuzlanmıştı. Cole durmadı, ara vermedi ama elleri beni daha sıkıca sarmak için sırtımdan yukarı doğru çıktı. Ardından alnını benimkine dayadı, ben de ellerimi yüzüne koydum ve birbirimizin soluklarını alıp vererek öylece bekledik. Artık fazlasıyla *bizdik*, *o ve ben* değil, biz, biz, biz. Yalnızlığın tam aksi olan şey işte buydu.

Cole, “Sen hayatımda yaptığım tek güzel şeysin,” dedi.

“Bu kadar harap halde olduğum için üzgünüm,” diye cevap verdim ona.

Cole beni yeniden öptü. Dudaklarımdan, boğazımdan, kulağımın altından.

Sonra bir an tereddüt etti. Geri çekilerek, “Bunun sana bir şeyler ifade ettiğini söyle bana,” dedi.

Bu tuhaf bir soruydu. Diğer türlü sorulması gerekiyordu aslında. Sayısız geceler boyunca turnelerde sayısız kızla birlikte olmuş rock yıldızı oydu. Ukala gülümsemesi ve rahat kahkahası olan oydu.

Fakat gerçek bu değildi. Hiç de değildi. Şimdi hiç değildi. Şimdi gerçek, taştan kalbi olan kişinin ben olduğum yönündeydi. Her zaman uzaklaşıp giden ben olmuştum.

Çenemden akan bir damla gözyaşı dizime damladı. Gözyaşının rengi, göz kalemim yüzünden griydi.

“Seni terk etmeme izin verme,” dedim.

Daha sonra, Los Angeles'taki gizli köşemizde öpüştük ve giysilerimizden kurtulduk. Elleri bedenimi sevip okşadı, dudaklarım onunkileri keşfe çıktı ve sonunda olan şeydu: biz biz biz.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

• COLE •

Bu şehir, bu şehir. Kupkuru Venice, uydurma Cennet, parıltılı New Age hipster sarayı, insanların yazgıya, kadere, karmaya ve yalnızca burada gerçek olan, yalnızca onları gerçekleştirdiğiniz zaman doğru olan şeylere inandıkları yer.

Bir keresinde Los Angeles'ta ölmüştüm.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

• ISABEL •

Gözlerimi açtığımda nerede olduğumu anlayamadım. Biraz daha uyuyup uyandıktan sonra bir anda aklıma geldi ama yine de anlam veremedim. Beynim, imge ve algılardan oluşan bir karmaşaydı. Çıplak bacaklarım bir yorganın üzerindeydi, çatlamış pencereden sokak lambası görünüyordu ve içine kurutulmuş baharyıldızı çiçekleri konulmuş sürahinin ince uzun gölgesi duvara vuruyordu. Cole'un kirli sakallı çenesi göğüs kemiğimin kıvrımında duruyordu. Bronz tenli vücudunun düzgün ve sonsuza uzanan yan tarafı, göbeği, kalçası, bacakları, bileğime kenetlenmiş ayak bileği, boynuma uzanmış eli, göğüslerimin altındaki ipeksi bölgede kıvrılmış duran diğer eli...

Zihnim tüm bu imgeleri alıp her birini düşünce ve anıya dönüştürdü. Nihayet anladım: Fena halde çıplak vaziyettedirim.

Kiralık evin yatak odalarından birindeydik. Birbirimizle sarhoş olmuştuk, mantığın dışındaki terli bir yerdeydik. Gece buraya gelmiş ve buradaki yorganın üzerinde uyuyakalmıştık. Şimdiyse, sabahın berbat bir saatiydi ve...

Ne yapıyordum? Diğer insan kimdi? Aklımdan neler geçiyordu?

Kendimi Cole'dan kurtardım ve elbisemi yerde buldum. Elbisemin yanında duran çantama uzandım. Telefonum içine tıkılmıştı.

Saat sabahın ikisi. Annem hâlâ işte olduğundan benim için endişelenmezdi. Fakat Sofia iyi olduğumdan endişe etmiş, uykusuz baykuş gözleriyle etrafı kolaçan edip beklemişti. Telefonumda Sofia'dan gelen dört cevapsız arama vardı.

“Hey,” dedi Cole. Oldukça genç görünüyordu, kafası karışık değildi ve yarı uykuluydu. Yorganın üzerinden sadece parmaklarını, olduğum tarafa doğru kaldırmıştı. Uykulu halde, “Hey,” dedi yine.

Benim ismimden başka bir isim söyleyeceği korkusuyla birden adeta taş kesildim. Başka bir isim söylerse bunun kalbimi kıracağı gerçeği beni yaraladı.

“Isabel,” dedi Cole, “ne yapıyorsun?”

Bilmiyordum. Bacaklarım üzerinde dengede duramıyordum. Giysilerimi giymeye başladım.

“Gitmem gerek,” dedim. Sesim, onunkinden çok daha ayık çıkıyordu. Sokak lambasının ışığı sayesinde şifoniyeri, aynayı, odanın köşesindeki cam heykeli net bir şekilde görebiliyordum. Şehrin hiçbir yeri hiç karanlık olmamış gibiydi. Birden, şiddetle gerçek bir geceye, beni tamamen gizleyebilecek kusursuz karanlığa karşı özlem duydum.

“Hayır,” dedi Cole samimi bir ifadeyle. Şimdi kolunu tamamen kaldırmış ve bana uzatmıştı. “Burada kal.”

“Kalamam. İnsanlar... Kimse nerede olduğumu bilmiyor. Gitmem gerek.”

“Sabaha kadar bir şey olmaz. Gel. Gel de uyu.”

“Uyumayacağım. Yapmam gereken...” Elbisemi nasıl üzerime giyeceğimi anlayamıyordum. Elbisenin hiçbir kısmı doğru tarafta değildi. Her tarafı tersti ve parmaklarım beceriksizdi.

Elbisemle öfkeli mücadelemi seyretmek için Cole dirseği üzerinde doğruldu. Sonunda agresif bir şekilde fermuarı kapadım; fermuarı düzgün değildi. Bu saatte elbisemin fermuarını kim görecekti ki?

Hiç kimse. Arabanın anahtarlarını nereye koyduğumu hatırlamıyordum. Belki hâlâ seradaydılar. Anahtarları sehpanın üzerinde, çantamda ya da yerde bulamamıştım. Hayır, hayır, buraya Cole'un arabasıyla gelmiştim. Dönmek için taksiye ihtiyacım vardı, taksi çağırmak zorunda kalacaktım. Düşünemiyordum...

"Isabel," dedi Cole arkamdan. Bileklerimi tutarak beni kendine çevirdi. Bedenim kaskatı halde karşı koydum. Gözlerinin içine bakamıyordum. "Gitmek zorundaysan seni götürürüm. Aklını kaçırmışsın sen."

"Lütfen bırak," dedim ve bu şimdiye dek söylediğim en kötü şeydi. Üstelik söylediğim şeyi istemiyordum bile.

Cole beni bıraktı. Yüzünün ifadesiz bir hal almasını, gerçek Cole'un ona dokunamayacağı bir yere gitmesini istedim ama o hâlâ oradaydı. "Bana bunu yapma."

Cümlelerin vurgusu nedense *bana* sözcüğü üzerindeydi. Yani *bunu* yapmaktan vazgeçmemi beklemiyordu, *bu* her neyse artık en azından onu hedef almaya bir son verebilirdim.

Ellerimin titremesi geçsin istiyordum. Beynimin, vücuduma tekrar hâkim olmasını istiyordum.

"Gitmem gerek," dedim. "Gideceğim. Bu konuda bana zorluk çıkarma."

Ne söylediğimi bile bilmiyordum. Sadece gideceğimi biliyordum. Her şeyimi almıştım. Taksi çağıracaktım. Abbot Kinney'e kadar yürüyecek ve taksiye atlayacaktım.

Cole'un sesi sertleşti. "Tamam, Isabel. Tamam, anlıyorum. Kararları sen vermek istiyorsun. Senin için ne zaman uygunsa beni o zaman ara, tamam mı? Benim neye ihtiyaç duyduğumun önemi yok. Benim ... ne kadar elde ettiğimin önemi yok. Öyle olsun. Ben senin oyununu oynarım."

Ona cevap vermedim. Çoktan çıkıp gitmiştim bile.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

• COLE •

ışıklar açık
hangisi güzel görünüyor bugün
Belki ben
Belki değil
ayakkabılarına uyuyor muyum
saçına
yüzüne
Belki ben
Belki değil
dolabındaki askıda
gerilmiş ama yıpranmamış
kullanılmışım

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

• COLE •

Albümü yazdım.

Yapacak başka hiçbir şeyim yoktu.

L.A.'ın üstündeki gökyüzünü kasvet ve sis kapladı. Muhteşem güneş ve doygun renkler olmayınca her şey farklı görünüyordu. Evler yavan, sokaklardaki yarıklar derin, palmyeler kuru görünüyordu. Sevdığım L.A. ortadan kaybolup gitmiş değildi, sadece bir yerlerde saklanıyor, uyukluyor ya da bir hendeğin dibinde yere uzanmış onu bulmamı bekliyor gibiydi.

Beklemekten yorulmuştum. Bir şeyler yapıp etmekten. Bir son, bir bitiş bekliyor, bir yerlere varmış olma hissini arzuluyordum.

Isabel'in beni aramasını ve hata yapmış olduğunu, beni istediğini, beni sevdiğini söylemesini diliyordum.

Leon'u aradım. "Yoldaş. Ünlü biriyle öğle yemeği yemek ister misin?"

"Keşke," dedi nazikçe, "ama bugün gece yarısına kadar almam gereken insanlar var."

Gece yarısına bin yıl varmış gibiydi. O vakte kadar L.A. ölmüş olabilirdi. "Yarın o zaman. Acılı soslisli yeriz. Ajandana kaydet. Bu kez arabayı ben kullanacağım."

Mustang'e bindim ve gaza bastım. Nereye gittiğimi bilmiyordum fakat araba beni Santa Monica'ya götürdü. Isabel'in burada olduğunu biliyordum ama araba onun beni görmek istemediğini bilmiyordu. Arabayı kocaman bir park alanına soktum ve orada öylece oturdum. Kendime iğne yapmak istiyordum. Kurt iksirini enjekte edeceğim bölgeye dokundum. Neredeyse hissedebiliyordum. Dönüşümü iğne ya da sıcaklık değişimi olmaksızın başlatmanın mümkün olup olmadığını merak ettim. Üstsüz kızlar odama geldiğinde kurt kokmaya başlamam gibi...

Jeremy'ye bu konuyu rafa kaldırdığımı söylemiştim.

Rafa kaldırmıştım zaten. Ciddiydim. Fakat bu konuda ciddi olmak tahmin ettiğimden daha zordu. Hayır. Tam olarak değil. Bunun zor olacağını biliyordum.

Bir şeyi bırakmak hiçbir zaman kolay olmazdı.

Isabel benden sadece birkaç blok ötedeydi. Mesaj gönderip göndermediğini görmek için telefonumu kontrol etmekten artık yorulmuştum.

Arabanın içi havasız olmaya başlamıştı. Kapıyı açtım ve oturmaya devam ettim. Garajın içi loş ve maviydi. Bileğim ve dirseğimin iç kısmına dokunarak ortadan kaybolmayı düşündüm.

Birden ismimi işittim.

"Cole? Cole?"

Başımı çevirdim. Büyükçe burnu ve kestane rengi, yağlı bukleleri olan ufak tefek bir adam arabamın tam önünde duruyordu. Muhtemelen benim yaşlarımdaydı. Yüzündeki sadakat bana tanıdık gelen ve coşku dolu bir ifadeydi.

Karşımdaki bir hayranımdı.

Cole St. Clair ifademi takındığımdan emin oldum. Herhangi bir şey imzalamak için yanımda kalem yoktu ama belki onun yanında vardır diye düşündüm.

“Hey,” dedim, gönülsüzce arabadan inerek. Kapıyı kapadım. “N’aber?”

Çocuk dudaklarıyla *n’aber* sözcüğünü sessizce tekrarladı. “Ben, şey... Ben, ne diyeceğimi bilemiyorum. Affedersin, ben, şey, biraz beceriksizim, sen...”

“Sorun yok, ahabap,” dedim ona. “Acele etme.”

“Seni takip etmedim, yemin ederim, öyle biri değilim,” dedi çocuk.

Bir konuşmaya giriş yapmak için en iyi yol asla bu değildi fakat bunu daha önce de duymuştum. Sadece bekledim.

“Buraya girdiğini gördüm, programını seyrediyorum, ben büyük bir NARKOTIKA hayranıyım. Bende, şey, bütün albümlerin var, hem de ikişer tane ve sürekli, şey, tanıdığım herkese tavsiye etmek için alıyorum.”

Çocuğun söylediklerinde yanlış hiçbir şey yoktu fakat nedense, *NARKOTIKA* dediği an boğazımda hafif bir uğultu hissettim. Tıpkı klostrofobi hissi gibiydi. Daha önce turnede bu konuşmayı ya da buna çok benzer olanlarını yapmıştım. Sanki içinde bulunduğum gerçek anın yerine bir anıyı yaşıyor gibiydim. Sanki iki sene boyunca rüya görmüş gibiydim ve şimdi uyanıyor, eski hayatımı asla geride bırakamamış olduğumu anlıyordum.

“Harika,” dedim ona. “Hayranlarımla tanışmak her zaman güzeldir.”

“Bekle,” dedi çocuk. “Bekle, sadece bu kadar da değil. Sen ortadan kaybolduğunda, Cole...”

Kulaklarım hafifçe çınlamaya başladı.

“Sen ortadan kaybolduğunda ben de zor zamanlar geçiriyordum,” dedi. Kollarını yukarı sıırdı. Merdiven boşluğunun eğri büğrü gölgeleri arasında, çocuğun kollarının yara izleriyle mahvolmuş olduğunu gördüm. İğne izleri ve kesikler. Fakat eski. Eski yara

izleri. “Ama radyoda rehabilitasyonda olduğunu duyunca, *ben de yapabilirim*, diye düşündüm. Ve yaptım da. Cidden yaptım, senin sayende. Çünkü sen geri dönebilmişsen yani ölümden dönebilmişsen, bunu ben de yapabilirdim. Benim hayatımı değiştirdin. Sizin şu şarkınız, hani, *Tabutu içeri aldım, beni gömmene gerek yok* şeklinde devam eden şarkınız var ya, işte onun, onun yeniden doğmakla ilgili olduğunu biliyorum...”

“Tabut” yeniden doğmakla ilgili değildi. Ölmek istemekle ilgiliydi. O zamanki parçaların hepsi ölmek istemekle ilgiliydi. Bir an göğsüm daraldı.

“Albüm kaydı için şehirde olduğunu duyduğumda doğru zamanın geldiğini anlamıştım. Ve buraya girdiğini gördüğümde bunun sana teşekkür etmem için bir fırsat olduğunu düşündüm. Ve bunu göstermek için... üzgünüm, hâlâ biraz yeni.” Çocuk hafifçe yana dönerek tişörtünü kaldırdı. Sırtı, yeni yapılmış dövme yüzünden tahriş olmuş, kıpkırmızı ve iltihaplıydı.

Sırtında el yazısıyla, *Tabutu içeri aldım, beni gömmene gerek yok* yazıyordu. Bir de tarih. Rehabilitasyondan çıktığı veya rehabilitasyona girdiği tarih falan olmalıydı. Muhtemelen bunu sormamı istiyordu. Ama sormadım.

Anlamını kavrayamadığı için her gün ve her saniye ölmek istemekle ilgili olan şarkımdan alıntı yapıp bunu da vücuduna dövme olarak yazdırması dışında çocuğun davranışında yanlış bir şey yoktu. Aslında bunda da yanlış bir taraf yoktu çünkü bu söz, o ne anlamak istiyorsa o anlama geliyordu.

Fakat bu sözün en başta ne anlama geldiğini ben biliyordum ve sözlerin kalıcılığı, çocuğun ölme arzumuyla vücudunu sonsuza dek damgalaması midemi bulandırdı. Çocuk tişörtünü indirdiğinde de bu his geçmedi.

“Bu harika, dostum,” dedim. “Aferin sana. Çak, çak bakalım.”

Çocuk ürperdi ve sol gözünü sildi, ardından da insanoğlunun görüp görebileceği en ürkek ifadeyle yumruğuma çaktı. Her an yere yığılabilecekmiş gibi duruyordu.

“Sana söylemek istediğim,” dedi bir kez daha, “benim için nasıl bir ilham kaynağı olduğun. Sana engel olmak istemem, şey, işin vardır herhalde. Ah, Tanrım, bu hayatımın en güzel günü.”

Arkamı dönerken ona hafifçe el salladım. Merdivenden aşağı inerken metal basamaklar ayaklarımın altında yankılandı ve takırdadı. Bacaklarım titremeye ve nabzım birden hızla atmaya başladı.

Çocuk her şeyi doğru düzgün yapmıştı. Beni oyalamamıştı. Yüzünü ya da aletini imzalamamı istememişti. Sadece söyleyeceğini söylemiş ve yoluna gitmişti. Kendi içini temizlemiş ve kurtuluşunun yükünü insafsızca üzerime yüklemişti.

Fakat benim kurtuluşum kırılğan bir şeydi. Kendi çarenizi başkasınınkine yüklediğinizde ve bu kişi de hasta çıktığında ne olurdu? Buradaki ilk günlerimde sahip olduğum o uçarı iyimserliği geri istedim. Kurşungeçirmez güvenimi.

.blush. mağazasına girdiğimde tenim yapış yapıştı. Kalbimin deli gibi çarptığını hissedebiliyordum. Aklım endişe nöbeti olduğunu söylüyordu bana. Bedenimse sadece çığlıklar atıyordu. Tenimin her noktası beynime saniyede binlerce mesaj gönderiyordu. *Koş. Dövüş. Çık git buradan.*

Korkulacak bir şey yoktu. Endişe duyacak mesele yoktu. Fakat biraz sonra mezar toprağı üzerinde hareket eden kürek gibi zihnim de o dövmenin anısı üzerinde geziniyordu. Midem bulandı. Hava sıcaklığı aniden düşmüş gibi hissettim.

Soğuk değil, dedim kendi kendime. Hava kapalı olmasına karşın soğuk değildi. Caddeye baktım ve hararetili güneşin araba aynalarından pırıl pırıl yansıdığını, bembeyaz ışınların binaların kenarlarını kavurduğunu hayal ettim. Fakat beynim soğuğu bana geri püskürttü. Kollarımdaki tüyler yalancı soğuk hissiyle diken diken olmuştu.

Başından beri, dönüşümü zorladıkça kazara dönüşme ihtimalimin artacağını biliyordum. Bu oyunu haftalardır oynuyordum.

Hayır.

Isabel'i aradım. Parmaklarım, tuşlara basmayı güçleştirecek şekilde titremeye başlamıştı bile.

Isabel'in sesi, bu donuk günün diğer soğuk parçasıydı.

"Culpep..."

"Mağaza boş mu?"

"Cole, bu hiç de..."

"Boş mu?" Isabel evet demek zorundaydı çünkü mağazaya çoktan ulaşmıştım. Yüzüm ayna camlı vitrine yansıyor, elim kapı tokmağındaydı. Başımı bacaklarımın arasına almam, lanet olası bir kese kâğıdına soluk alıp vermem, kendimi bulutlardan ve dünyadan çok uzakta bir odaya kilitlemem gerekiyordu. Sokaklardan uzaklaşmam gerekiyordu.

"Evet. Hey, ne oldu..."

"Üzgünüm," dedim ve telefonu kapadım. Telefonumu, cüzdanımı ve anahtarlarımı ön kapının yanında duran saksının içine attım.

Bütün bunlar yaşanmıyor.

Ama yaşıyordu.

Mağazanın kapısını açtığım an, klima zaten buz gibi olan tenime çarptığı an her şey bitmişti.

Isabel gysi stantlarının arasında durup gözlerini bana dikti. Yüzü nedense tuhaf görünüyordu, sanki yüzünün açılarını algılayamıyor gibiydim.

Midem sıkıştı. Tenim parça parçaydı. Soluklarım bölük pörçüktü. Ona ne olduğunu söyleyemezdim. Söylememe gerek de yoktu zaten.

Isabel bir saniyelğine gözlerini kapadı. Sonra açtı. "Hayır. Cole, yapamam..." dedi.

Fakat çoktan kurda dönüşmüştüm.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

• ISABEL •

İşte öylece oluvermişti.

Felaketlerle başa çıkma yöntemim şuydu: Sorunun en kötü kısmını düşünme. Bir çözüm yolu sapta. Kafadaki tüm sesleri kıs.

İşte felaket şuydu: Cole St. Clair, Santa Monica'nın orta yerinde kurda dönüşmüş, işyerimde, Sierra'nın akşamki özel gösterimi için düzenlediğim işin içinde öylece kalakalmıştı. Böyle bir şey her zaman kötü olurdu elbette fakat şu anda, yüzlerce mumun aydınlattığı bir mağazanın tam ön kısmında bir kurdun olduğu anlamına geliyordu.

Sorunun en kötü kısmını düşünme.

Cole St. Clair.

Bir çözüm yolu sapta.

Bu kadarı, pes etmeyi istemem için yeterliydi.

İşte korktuğum her şey capcanlı gözlerimin önündeydi. Bir canavar değildi. Cole da değildi.

Karşımdaki, Minnesota'da bıraktığım her kurttu. Hızla zih-nime dolan kuvvetli, acı verici her anıydı. Taşındığımızdan bu yana akıtamadığım her damla gözyaşıydı.

Kurt hareket etmedi. Kulakları yavaşça bana ve geriye, arkadaki caddeden gelen seslere çevrildi. Kürkünün boyun kısmındaki

tüyleri, yabani hayvanlara özgü şüpheyle dikilmişti. Tıpkı önceden hatırladığım gibi, gözler hâlâ Cole'un gözleriydi: yemyeşil ve dikkatli. Fakat onu Cole yapan her şey bu gözlerden alınmış, yerini içgüdüler ve imgeler gelmişti.

Kurt her an uçarcasına gitmek için hazırды ama gidecek yer yoktu.

Hayatıma tekrar girmesine asla izin vermemeliydim.

Kurt hareket etmediği müddetçe burada uygunsuz görünmeyecek olması Sierra'nın kreasyonunlarının en mucizevi yanıydı. İçi doldurulmuş ve tasarlanmış bir hayvan gibi görünüyordu. Geçmişte birçok doldurulmuş hayvan görmüştüm. Teşekkürler, baba.

İşte bu, beynimi harekete yöneltti.

Düşün, Isabel.

Karşımdaki sahneyi kavramaya çalıştım: kurt, elbise yığınları, mumlar...

Sorunun en kötü kısmını düşünme.

Mumlar henüz sorun teşkil etmiyordu. Keşfim henüz sorun teşkil etmiyordu. Sadece olasılıklar vardı.

Sorun kurttu. Bu sorun üzerinde düşündüğüm takdirde, cevabı bulabilirdim. Bu havada, kurt bedeninin insan bedenine yenik düşeceğini bilecek kadar bilime hâkimdim. Minnesota'daki kurtlar kışın dönüşürlerdi fakat bu mağazada sadece geçici kış vardı. Klimanın onu neden şimdi dönüştürdüğünü bilmiyordum ama etkisine gözlerimle tanık olmuşum.

Bir çözüm yolu sapta.

Termostatın bulunduğu, karşıdaki duvara baktım.

Isı.

Duvardaki saate baktım. Sierra'nın, şampanyaları hazırlamak için gelmesine on beş dakika vardı. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Kahretsin, Cole, kahretsin...

Sadece ne olacağını görebilmek için bir adım geriledim.

Kurdun başı, hareketi takip etmek üzere aniden sarsıldı. Hareketinde aleni bir agresiflik yoktu ama duruşuna dair her şey bir anda tehlikeli görünmeye başlamıştı. Kürkün altındaki omuz kaslarının boğumunu gördüm. Pençeleri gerilirken beton üzerindeki tırnaklarının o hafif, belli belirsiz sesini işittim. Sessizce üstdudağını kaldırıp indirirken bembeyaz köpekdişini gördüm.

Bir uyarı.

Kurt Cole beni tanımıyordu. Zahmete girip de boğazımı parçalamazdı. Fakat tehdit olarak algılayacağı bir şey yaparsam onu hiçbir şey durduramazdı.

Bakışlarımı ondan ayırdım. Gözlerimi dikip bakmak meydan okuma gibi anlaşıldı. Geriye bir adım daha attım. Sonra bir tane daha. Ona yaklaşıyordum. Ortada tehdit yoktu.

Kurt kıvrak bir şekilde süratle döndü ve tekrar arkasına dönmeden önce cam kapının iç kısmında burnunun izini bıraktı. Yere yakın ve ihtiyatlı bir şekilde mağazanın içinde ilerledi.

Yanıma yanaşmadığı için termostata ulaştım. Sıcak havayı açtım ve dereceyi en yüksek seviyeye getirdim.

Mağazanın diğer tarafında, duvarlara yaslanmış dekoratif aynalardan birinde birden kendi yansımasını yakaladı kurt. Şaşkınca geriye sıçradı.

Sağrısı masalardan birine çarptı. Masanın üst kısmında, kolları deniz yosunuyla örülmüş boz renkli gömleklerin üzerinde, üç büyük boy mum duruyordu.

Yanan mum alevlerinin aynadaki akislerinin titreştiğini gördüm.

Nefesimi tuttum.

Mumlar yere yuvarlandılar.

Mumlardan biri yere düşüp sönerken, sadece kısacık bir an, her şeyin düzeleceğini sandım. Ve daha sonra diğer ikisi düştü. Mum-

lardan biri kenara yuvarlandı ve alevi titreşti. Üçüncüsü bluzlardan birinin üstüne düştü ve alev aldı. Alevler deniz yosununu tutuşturdu.

Kahretsin Sierra...

Büyüyen alevlerin yansıması kurdun dikkatini çekti. Yere yakın durarak sessizce ve hızla oradan sıvıştı fakat hâlâ gidecek yeri yoktu. Cesur ve agresif görünmeye çalışıyordu ama bu dünya onun için küçük, yabancı ve hararetliydi ve kendini bu tuzaktan kurtaramıyordu.

Mağazanın içi sıcak olmaya başlamıştı. *Haydi Cole. Haydi.*

Yanmakta olan teşhir yığını etrafa, kesif bulutlar halinde düzensiz dumanlar yaymaya başlamıştı. İki saniye içinde yangın alarmı devreye girecekti.

İhtiyacım olan tek şey, itfaiyenin gelmesi ve kurdu vurmaları için polis çağırmalarıydı.

Sorunun en kötü kısmını düşünme.

Riske girdim. Duvardan bir vegan deri ceket aldım ve yanan yığının üzerine, alevlere vurmaya başladım. Vegan derinin ne olduğunu bilmiyordum ama malzeme ateşte eridi.

Alevlere tekrar tekrar vururken kurt benden uzaklaşarak mağazanın ön kapısına geçti. Gözleri üzerime kilitlenmişti. Kendisi için tehdit unsuru olmadığından emin olmaya çalışıyordu. Belki ateşin bir tehdit olmadığından emin olmaya çalışıyordu. Her durumda, en öndeki teşhiri zamanında göremedi. Teşhire doğru fırladı. Teşhir, devrilmeyecek, kısa ve kalın mumlarla aydınlatılmıştı. Fakat ona çarptı. Burnuma çabucak alev almış yanık tüy kokusu geldi.

Tam tepemizde, yangın alarmı çalmaya başladı. Gürültülü, kusursuz ve sürekliydi.

Ve kurt yerinden fırladı.

Kurt karşıdaki masaya sıçrayarak mumları etrafa saçtı. Her yanda tutuşan ve alev alan giysileri görüyordum. Gömleklerin bulunduğu masalar, taytların durduğu raflar, Cole'un yığın halindeki giysileri...

Sierra'nın bitkileri bile vazgeçmişlerdi. Önce kuru yapraklar, ardından diğer yapraklar büyük bir açlıkla alev aldı. Mağazanın tamamı bombayla donatılmış gibiydi.

Hemen arkadaki tezgâha atıldım ve su şişemi aldım. Teşhirlerden birinin kenarını ıslattım. Son derece manasız bir hareketti. Arka odada daha büyük bir şey olabilir miydi? İtfaiye ne zaman gelecekti? Az önce kurdu öylece sokağa mı salmıştım?

Düşünemiyordum. Yangın alarmı, dışarı çıkmam için bana bağıırıyordu. Cole bir köşeye sığınmıştı, kulakları başının arkasında dümdüz olmuştu, titriyordu.

"Bu sıcaklık sana nasıl yeterli gelmez?" diye tısladım.

İçerisi yeterince sıcaktı. Çünkü kurt, dönüşümün etkileriyle titremeye başlamıştı. Pençeleri parmak şeklini almaya başlamıştı ve bu parmaklar duvarı kavırıyor, betonu tırmalıyordu. Başını eğmiş titriyordu ve sonra yeniden genç canavar Cole oldu. Çıplak ve insan bedeninde, köşede kıvrılmış haldeydi.

Canım yandı. Onu görmek, kurdun kokusunu almak, her şeyin tamamen mahvoluşunu seyretmek kafamın içindeki her şeyi acıtmıştı.

Cole'un gözleri iri iri açılmıştı. Bu gözlerin parıltısında alevler titreyiyordu.

"Tanrım," dedi.

Beton zemin ve duvarlar nedeniyle alevler daha yakma gele-miyordu. Alevlerin burada yiyip tüketebilecekleri, Sierra'nın üretip benim büyüttüğüm şeylerdi.

Uzaktan gelen siren seslerini işittim. Yangın. Polis. Kameralar. Kanıt.

"Burada kalamazsın," dedim tahminimden daha öfkeli bir şekilde fakat henüz tam olarak neye öfkelenmiş olduğumu bilemi-yordum. Aceleyle botlarımı çıkardım ve uzun tuniğimin altındaki

taytımı bacaklarımdan sıyırıp Cole'a fırlattım. "Giy şunları. Dışarı çık. Arka taraftan çık."

Mağazanın ön kısmındaki pencereler bir anda itfaiye aracının koyu kırmızı rengiyle kaplanmıştı.

"Ama..."

Bu harabeye dönmüş mekân karşısında midemde bir bulantı hissettim. Sierra beş dakika içinde gelmiş olurdu. Hiçbir şey bana gerçek gibi gelmiyordu. Ya da gerçek buydu ve diğer hiçbir şey, hiçbir zaman gerçek olmamıştı.

"*Çık git hayatımdan,*" diye bağırdım.

Cole sinirlenmiş gibi başını iki yana salladı ve en sevdiğim taytımı ani bir hareketle üzerine geçirdi. Üniformalı itfaiyeciyi çerçevelemiş gibi görünen ön kapı açıldı.

"Yalnız mısınız?" diye bağırdı itfaiyeci.

Köşeye baktım. Cole gitmişti.

Bir şey alev aldığı anda, *Yandı gitti* ya da *Yanıp kül oldu*, deriz. Yanıp gider, hepsi bir anda olur. Her yerde. Her şey mahvolmuştu.

"Evet," dedim.

ELLİNCİ BÖLÜM

• COLE •

Kurtadam olmakla ilgili size söylemedikleri şey budur.

Adınızın kundakçılık olayına karışmaması için yanan bir bina-
dan, üzerinizde gökkuşağı renklerinde, fazla dar ve kurukafa baskılı
taytla kaçmanız gerekeceğini kimse söylemez size. Arabanıza koşarken
anahtarlarını, az evvel yakıp kül ettiğiniz binanın önündeki sak-
sıya atmış olduğunuzu hatırlayacağınızı ve kişisel eşyalarınız, daha
sonradan bunları “kanıt” olarak değerlendirecek birileri tarafından
bulunmadan önce, oldukça parlak taytıyla 1.90 boyundaki yetişkin
bir adam gizliliğiyle suç mahalline geri dönmek zorunda olacağınızı
kimse size söylemez.

Büyük bir zarafet ve vakarla anahtarları almak üzere eğildiği-
nizde, parlak taytınızı ayak bileğinizden, Tanrı’nın size ihsan etmiş
olduğu yere kadar yırtacağınızı kimse size söylemez.

Sorduğunuz takdirde, halka açık yerlerde çıplak gezmenin ka-
nunlara aykırı olduğunu söylerler size muhtemelen.

Fakat az evvel peş peşe iki farklı beden değiştirdikten sonra
polislerden kaçmanın ve daha sonra arabanıza koşup tekrar geri
dönmenin ne kadar yorucu olduğunu size söylemezler.

Az evvel çıkardığınız yangında ölmüş olmasını dilediğiniz polislerin Mustang'e kadar sizi takip etmesini önlemek için mümkün olan en dolambaçlı yollardan uçarcasına, seke seke kaçarken, uzun saçlı adamın size numarasını vermeye çalışacağını kimse söylemez.

Dörtte üçü çıplak halde Santa Monica'da koşturan Cole St. Clair'in fotoğraflarına kaç kişinin ulaşacağını kimse size söylemez.

Siyah kumaştan koltuk kılıflarının güneş çıktıktan sonra nasıl sıcak olduğunu ve üzerinizde hiçbir şey olmadan o koltuklara oturacağınızı size kimse söylemez.

Kurt olduğunuz anlara dair hiçbir şey hatırlamamanıza rağmen olayın hemen öncesinde ve sonrasında eski kız arkadaşınız olan genç kızın yüzündeki ifadeyi ömrünüzün sonuna dek hatırlayacağınızı size kimse söylemez.

Size hiçbir şey söylemezler. Hayır, bu doğru değil.

Size şöyle derler: *Haydi, kurt ol. Bir süredir bir şeylerin arayışındasın ve bu, evlat, bu senin aradığın şey.*

ELLI BİRİNCİ BÖLÜM

• COLE •

F₁ CANLI: *Bugün hattımızda NARKOTIKA grubunun eski solisti genç Cole St. Clair var. Kendisini beş hafta önce, s2v-r2disler.com'dan Baby North'la anlaşma imzaladıktan hemen sonra programımıza konuk etmiştik. Hepinizin toplu şekilde iç geçirdiğini mi duydum yoksa? Endişe etmeyin, görünüşe göre sağ kurtuldu. Albüm kayıtları bitmek üzere, öyle değil mi?*

COLE ST. CLAIR: *Da.*

F₁ CANLI: *Bu deneyimi birden ona kadar olan skalaya göre nasıl değerlendirirsin?*

COLE ST. CLAIR: *Fa notasıyla hidra arasında bir şeyle.*

F₁ CANLI: *Rock yıldızlarından beklediğim matematik hesabı budur işte. Yayına başlamadan önce bana, kaydedeceğin sa-dece bir parça kaldığını söylemiştin. Sonra ne olacak?*

COLE ST. CLAIR: *Sen söyle.*

F₁ CANLI: *Sesin yaşamaktan bıkmışsın gibi geliyor! L.A.'i nasıl buldun? Bizimle kalacak mısın?*

COLE ST. CLAIR: *L.A.'i çok seviyorum ama bazı şeylerini kırıp döktüm. Bunun pek yürüyeceğini sanmam.*

F^h CANLI: *Birçoğumuzun beklediğinden daha az şeyi kırıp döktün.*

COLE ST. CLAIR: *Ne söyleyebilirim ki ben artık değiştim. Şimdi yeni parçadan o kısa bölümü dinleyecek miyiz?*

F^h CANLI: *Siz Doğu Yakalılar her zaman acelecisinizdir.*

COLE ST. CLAIR: *Ben pek Doğu Yakalı olduğumu sanmıyorum. Ben... ne derler ona? Şu an için ülkesizim.*

F^h CANLI: *L.A. yine de seni istiyor, evlat.*

COLE ST. CLAIR: *Martin, keşke bu doğru olsaydı.*

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

• ISABEL •

Belli bir yerden sonra Sanal Cole'u, Cole'a geri vermem gerekeceğini biliyordum. Hem ondan, hem takvimden hem de radyo programından, albüm kayıtlarının, dolayısıyla programın bitmek üzere olduğunu biliyordum. Daha dolaylı olarak Los Angeles'taki işinin bittiğini biliyordum.

Çok çok daha dolaylı olarak, benimle işinin bittiğini.

Bu tek başına doğru değildi. Önce benim onunla işim bitmişti.

Belki telefonunu apartmanın giriş kapısına bırakırdım. Sonra da her şey, ciddi anlamda ve kesin olarak bitmiş olurdu. Hiçbir şey yarım kalmamış olurdu.

Tüm bunlara dair tek sorunsa, onu ne kadar özlediğimdi.

Hiç aklımdan çıkmıyordu. Şiddeti hiç azalmıyordu. Sürekli olarak, kendimi meşgul ettiğim, kursu bitirdiğim, üniversitelere başvurduğum, beni buralardan uzaklaştıracak gelecek planlarını araştırdığım takdirde, en azından günün bir dakikası onu özlemekten vazgeçeceğimi düşünüyordum.

Fakat bu kahrolası şehirdeki her şey bana onu hatırlatıyordu.

Sierra yangından birkaç gün sonra beni aradı. "Güzellik? Sana bağırdığım için çok üzgünüm."

Sierra yanıma geldiğinde, işinin yanıp kül olmuş kalıntıları arasında öylece dikilirken bulmuştu beni. “Bence bağırarak uygun tepkiydi.”

“Sana değil, tatlım. Artık biliyorum. Seni suçladığım için çok üzgünüm.”

Ayrıca sonradan, mağazada onca mum varken ve hiç yangın söndürücü yokken bir çalışanını orada bırakmakla suçlandığı için de üzgün olduğu ortaya çıktı. Onu dava etmeyeceğimi umuyordu.

“Mağazayı yeniden açmana ne kadar var?” diye sordum. Yeni bir iş aramak zorunda kalmayı istemiyordum. Hiçbir şeyi umursamamaya devam etmek istiyordum.

“Sonbahar bölümü tamamen gitti,” dedi Sierra. “Hepsini yeni baştan yapmam gerek. Oranın enerjisi artık dengeli mi bilemiyorum. Bilemiyorum. Bazı zorlu kararlar almalıyım.”

“Çok üzgünüm,” dedim. Bunu söylediğimi duymak beni şaşırtmıştı. Ciddi olduğumu duyduğuma daha çok şaşırmıştım.

“Ah, yaşam coşkumu öylesine yitirmiştim ki, tatlım. Bu benim için iyi oldu! Bütün eski fikirlerim gitti ve ortaya yepyeni Sierra çıktı! Bir sonraki partiye mutlaka gel. Sana bağırduğım için hâlâ üzgünüm. Bir daha bağırmayacağım. Ah! Gitmem gerek. Ta, hayatım. Ta.”

Telefonu kapadım. Sierra’nın partisini düşünmek Mark’ı, sonra da Cole’u aklıma getirmişti.

Onu özlüyordum. Onu sürekli özlüyordum.

Durumumu biraz olsun iyileştiren tek şey, Yıkım Ev’inin antresiydi. Annem burada asılı olan evlilik ve düğün fotoğraflarını kaldırmış, hepsinin yerine başkalarını asmıştı. Babamla fotoğrafları, benimle birlikte çekilen, birbirimize kız kardeş gibi tıpatıp benzediğimiz fotoğraflara dönüşmüştü. Ya da elindeki tıp fakültesi diplomasıyla kameraya gülümseyen tek başına çektiği fotoğrafları vardı. Fakat son fotoğraf konusunda biraz daha iyi düşünmesi gerekirdi. Çünkü

babamın yüzü fotoğrafta olmasa da teknik olarak yine de oradaydı. Annemin yüzündeki o gülümseme, fotoğrafı çeken babam içindi.

Fakat bu durumun, benim amaçlarım açısından önemi yoktu. Çünkü benim bu duvardan çıkaracağım tek şey, Amerika'daki evliliklerin yüzde ellisinin ayrılıkla sonuçlandığı, diğer yüzde ellisinin de o noktaya gittiği gerçeği idi.

Cole'u sevmekten vazgeçecektim. Gerçek buydu. Bu duvar günün birinde, onu önemsemekten vazgeçeceğimin kanıtıydı.

Gözlerimi kapadım. Tamamen değil. Gözkapaklarımı tamamen kapamam yüzey gerilimini yok edecek, ardından gözyaşlarım akacaktı.

"İsabel, sen de bizimle gelmelisin," dedi Sofia arkamdan.

Gözlerim birden, olabildiğince iri şekilde açıldı. Arkama dönmедim.

"Sizinle mi? Kiminle?"

"Babam ve ben," dedi Sofia. "Biz birlikte..."

"Hayır, meşgulüm." Sofia'nın hâlâ orada durduğunu hissedebiliyordum. "Davet için teşekkür ederim," diye ekledim.

Sofia yerinden kıpırdamadı. Bir şeyler söyleyecek cesareti toplamaya çalıştığını anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Ona ağzındaki baklayı çıkarmasını söylemek istedim fakat kötü davranacak enerjim kalmamıştı.

"Meşgul değilsin," dedi Sofia cesurca. "Seni seyreliyordum. Yanlış giden şeyler var. Bana, bundan bahsetmek zorunda değilsin ama bence bizimle gelmelisin."

Duygularımı gizlemekte bu kadar kötü olduğuma inanamıyordum. Ayrıca Sofia'ya beni böyle bir şeye davet etme fikrini makul gösterebilecek kadar huysuz mizacımı kaybetmiş olduğuma da inanamıyordum.

"Evet de," dedi Sofia. "Seni sıkmayacağım."

“Beni sıkıyorsun *zaten!*” diyerek döndüm. Ellerini önünde kavuşturmuş olmasına karşın Sofia pek azarlanmış gibi görünmüyordu.

“Dışarısı gerçekten çok güzel,” diye ekledi. “Erhumu da götü-rüyorum. Kumsalda oturacağız.”

Sofia önünde kavuşturduğu ellerini açtı, ardından elimi tuttu. Parmakları, hiç kemiği yokmuş gibi yumuşak ve sıcacıktı. Her neyse. Böyle bir gezi bana kendimi kuşkusuz daha kötü hissettiremezdi. Sofia’nın beni nazıkçe çekiştirmesine karşı koymadım. En azından kapıya ulaşana kadar.

“Bekle, botlarım.” Aynı zamanda saçlarım demek istemiştım. *Ve yüzüm. Ve giysilerim. Ve kalbim.* Evden çıkmadan önce düzeltilmesi gereken gerçekten çok fazla şey vardı.

“*Kumsala* gidiyoruz,” dedi Sofia. Elimı bıraktı ve duvarın yanındaki ayakkabı yığınının annemin parmak arası terliğini aldı. Terlikleri bana attı ve erhusunu almaya gitti.

İnanılmaz ama sonunda onu ayağımda terlikler, üzerimde eşof-manım ve askılı bluzumla, saçım evsizlerin saçlarına benzer vaziyette kumsala götürdüm. Arabamı park alanının kenarına, bir grup iri yapılı, terli çocuğun voleybol oynadığı yere çektim. Eniştem (eski eniştem?) Paolo çoktan oraya gelmişti, üzerinde hâlâ acil tıp teknisyeni üniforması vardı. Bu bana korkunç bir şekilde, Cole’un şovunun bas gitar bölümündeki polisleri anımsattı. Sofia’nın saçlarını çocuk gibi karıştırdı (Sofia keyifle gülümsedi) ve kolunu kızın omzuna attı. “Topkek getirecektim. Ama daha sonra olmaz diye düşündüm. Sofia, getireceğim her şeyi berbat gösterecek muhteşem şeyler yapacaktır! Ben de yerine içki getirdim.”

Elbette gerçek anlamda alkollü içkiden bahsetmiyordu. Yerel alkolsüz biralardan getirmişti ve şişelerin dış kısmı yoğunlaşmış buhar sebebiyle nemliydi. Sofia, fırından alınmış kadar mükemmel

kekler yapmış olduğu için zevkten dört köşeydi. Paolo'nun, kızını bu kadar iyi tanıyor olmasından etkilenmiştim.

Birbirlerinin varlığıyla o kadar neşelenmişlerdi ki arabadaki eşyaları kumsalda boş bir yere taşımalarına yardım ederken kendimi üçüncü tekerlek gibi hissettim. Sofia yere battaniye serdi ve babası da, onun için biriktirdiğı hobi dergileri yığınıını ortaya çıkardı. Bu işte gerçekten bir hesap kitap işi olduğunu, Sofia'yı Lauren'e bırakıp gittiğı için Paolo'nun tüm bunları telafi amacıyla yaptığına ilişkin bir şeyler görmek istedim ama göremedim. Çünkü Paolo açık ve net bir şekilde sadece kızını görmek uğruna zamanı çalmaktan gerçekten mutlu olan, kızını çok iyi tanıyan, aşırı mesai yapmış ve çok yorulmuş bir acil tıp teknisyeniydi.

Beni bu kadar iyi tanıyan tek bir kişi vardı.

O şehirden ayrılınca her şey daha iyi olacaktı. Nerede olduğunu bilmediğim zaman. Sanal Cole'dan kurtulmam gerekiyordu. Gece gidip onu bırakırdım. Cole'un albümü bitirmek için stüdyoya gideceğini biliyordum. Telefonu arabasının üzerine bırakırdım.

Bu konuya daha fazla kafa yormamalıyıldım.

Sofia ve babası gevezelik ettiler, el hareketleriyle çılgınca konuşuyorlardı ve sonra Sofia erhusunu çıkarıp çalmaya başladı. Erhunun sesi kumsalın her yerinden duyulabiliyordu ama kimse bunu umursamıyordu. Burası L.A.'di. Buradaki insanlar her şeyi duyarlardı.

Ben de dirseklerim üzerinde geriye doğru yaslandım, kapalı gözlerim gökyüzüne çevrildi. Saç derim gıdıklanıyordu çünkü saçlarım sürekli arkamdaki kumlara değiyordu. Battaniyeden çıkan çıplak ayaklarım kuma değiyordu. Ayak parmaklarımı kumlara daldırdım.

Zihnimde, Cole sürekli mezarlıkta başını omzuma dayıyordu. Sürekli kurda dönüşüyordu. Sürekli her şeyi yakıp yıkıyordu.

Sadece kursu düşün, Isabel, dedim kendime. Diplomanı almaya bak. Doktor olmaya bak. Hayatın bu.

Babamın, San Diego'daki hayatına dönmeden önce ne zaman ziyarete gelip beni kumsala götüreceğini merak ettim.

Sofia çalmayı bıraktı.

Eniştem, “Konuşmak ister misin?” diye sordu bana.

Nedeni ağlıyor olmamdı. Doğrulup oturdum, dizlerimi kaldırdım ve yüzümü gömerek ağlamaya başlayana dek dizlerimi kendime daha çok çektim.

Hayat *berbattı*.

Sofia elini sırtıma koydu. Normalde buna asla tahammül edemezdim ama karşı koyamayacak kadar bitkindim.

“Zamanla daha kolay olacak,” dedi Paolo.

Bunu zaten *biliyordum*. İşin en kötü kısmı buydu. İşin en kötü kısmı, eninde sonunda sevdiğiniz insanları unutmanızdı. Ölmüş olanları, sizi yetiştirmiş olanları ve günün sonunda birlikte olmak istediklerinizi.

İnsan bedeninin, eşsiz kimyasal özlere sahip üç çeşit gözyaşı ürettiğini DHA derslerinden önce öğrenmiştim. Bunlardan biri, gözleri nemli tutmak için sürekli üretilirdi. İkincisi, göze çöp girdiğinde gözün kayganlaşıp ve çöpün dışarı çıkmasını kolaylaştırmak için üretilirdi. Üçüncüsüyse, içinizde hüznün biriktiğinde ortaya çıkardı. Depresyon döneminde üretilen kimyasallar, bu gözyaşlarıyla vücuttan dışarı atılırdı. Üzüntünüzü ağlayarak atardınız.

Bu yüzden ağladıktan sonra kendimi daha iyi hissetmemin bilimsel nedeni olduğunu biliyordum.

Fakat bunu bilmek, kendimi biraz daha iyi hissettiğim gerçeğini ortadan kaldırmıyordu.

Sonunda çenemi dizlerimin üstüne koyabilecek kadar başımı kaldırdım. Enişteme, “Lauren Teyze’mi hâlâ seviyor musun?” diye sordum.

Sofia'mn sırtımda duran elinin endişeyle gerilmesini bekledim ama öyle olmadı.

Paolo'nun yüzünde hüznü bir ifade belirdi. "Ondan hoşlanıyorum. İyi bir kadın."

"Öyleyse neler oldu?"

Paolo biraz düşündü. Ben de yüzümün muhtemelen bir savaş alanını andırdığını düşündüm. Sofia saçlarımı atkuyruğu şeklinde topladı, ardından tekrar serbest bıraktı.

Eniştem, "Arkadaş değildik sanırım. Aramızdaki sadece aşktı. Karasevda. Bu yüzden, akşam randevumuz yoksa birlikte bir şeyler yapamıyorduk. Bahaneye ihtiyacımız vardı. Bir süre sonra da bahaneler bulma zahmetine girişmedik. Başka arkadaşlarımız vardı. Aslında birbirimizden ayrılmadık. Sadece hiç birlikte olmadık. Bu arkadaşlığımızın başarısızlığıydı," dedi.

Ben ve Cole'u düşündüm. Biz arkadaş mıydık? Yoksa aramızdaki sadece bir karasevda mıydı?

Sofia'nın elini sırtıma götürdüğünü, sonra da iç geçirdiğini hissettim. Üzgün görünüyor olmalıydı çünkü babası da üzgün görünüyordu. Paolo, "En yakın arkadaşınla evlen, Sofia. Bir baba olarak sana tavsiyem budur," dedi.

"Ben Sofia'nın erkek arkadaşlarını silahla kovalayacağını düşünmüştüm. Baba olarak tavsiyen bu olur diye düşünmüştüm," dedim.

"Onu belki *senin* baban yapar," dedi Paolo. "Kendisi pek çok şeyi silahıyla vurur, neşe de dahil olmak üzere."

Bunun üzerine ikimiz de aniden, şaşkın ve suçlu bir ifadeyle güldük. Sofia'yı hafifçe itip oturdum ve omzum onunkine yaslanacak şekilde pozisyonumu yeniden düzenledim. Alkolsüz bira almak üzere elimi uzattım. Bir hafta içinde ilk defa kendimi berbat hissetmedim. İyi olabilirdim. Bu durumdan sağ çıkabilirdim.

Akşam, Sanal Cole'u geri vermeyi düşündüm. Seçeneklerim, telefonu ya Cole'un avucuna bırakmak ya da arabasının üzerine koymaktı.

Daha sonra aklıma üçüncü bir fikir geldi.

Sanal Cole'u, ardından kendi telefonumu çıkardım. Baby'nin telefon numarasının kayıtlı olup olmadığından emin olmak için kaydı kontrol ettim.

"Bir arama yapmam gerek. Sakıncası olur mu?" Sanal Cole'u işaret ettim. "Bu aslında Baby'nin telefonu. Akşam geri vereceğim."

Ayağa kalktığımda Sofia eliyle hafifçe omzuma vurmaya başlamıştı ki artık ağlamadığım için bunu hoş görmeyeceğimi fark etti. Bunun üzerine, omzum yerine bira şişesinin boyun kısmına hafifçe vurdu. Birbirimizi tanımaya başlıyorduk.

Baby'yi ararken, bunu gerçekten yapıp yapmadığımı merak ettim.

Hayat buydu işte. Böyleydi. Tüm bunlar yaşanıyordu.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

• COLE •

Son parçanın kaydı çok uzun sürdü ve televizyonda oldukça kötü performans sergilediğimin farkındaydım. Bunu sona saklamıştım çünkü en zor olanıydı. Hoş olması gereken yavaş tempolu şeylerde pek iyi değildim. Şarkı sözlerindeki eksiklikleri agresif davul ya da hızlı tempoyla saklamak kolaydı. İnsanlar o şey eşliğinde dans edebildikleri sürece her türlü eksikliği affederlerdi.

Fakat “Lovers (Killers)” dans edilecek bir parça değildi. Albümün kapanış parçası, son parça, dinleyicinin kulağındaki son ezgi olacaktı. Kimseyi kandıramazdım.

Yedi saattir kayıttaydık. Leyla ve Jeremy’nin beni öldürmek istediğini ama yüksek sesle bunu dile getiremeyecek kadar evrimleşmiş olduklarını düşündüm. Leyla’ya davul bölümünü dokuzuncu –ya da belki onuncu– kez kaydettiriyordum. Kocaman kayıt odasındaki vinil koltukta oturuyordum, kulaklık kulağımdaydı ve Leyla’nın ses geçirmez bölmede kaydettiği davul seslerini dinliyordum. Jeremy kanepenin karşısında uykulu ya da iç huzuruna ulaşmış gibi görünüyordu.

T ve Joan, ruhsuz stüdyonun diğer tarafında biraz uyumayı umut ediyormuş gibi görünüyordu. Şimdiye kadarki en sürükleyici

bölüm olmamıştı. Baby'nin üzerime bir şeyler fırlatmasını bekleyip durdum ama görünüşe göre o da rol yapmaktan yorulmuş gibiydi.

Leyla parçaya yeniden başladı. Bizden farklı olarak, saatler uzayıp gittikçe kendi kendinin farklı bir haline dönüşmüş gibi daha çok geliyordu. Onuncusunda bu kadar iyi olabilmisse, muhtemelen üç dört kez daha çaldırıp neler olacağını görmem gerekirdi. Onunla nasıl çalışmam gerektiğini altı haftada öğrenmiş olmam biraz ayıptı ve şimdi her şey sona ermek üzereydi.

Sona ermek üzere.

Aklımın büyük kısmı dışarıda park edilmiş Mustang'deydi. Bu-
raya gelmeden önce, Minnesota'dan getirdiğim her şeyi sırt çantama koymuş, daracık arka koltuğa yerleştirmiştım. Bu gece Jeremy'de kalacaktım, ertesi gün Baby'yle son işleri halledip bazı dergilere birkaç röportaj verecektim. Sonra da...

Sonrasını bilmiyordum bile.

Minnesota'ya geri dönmek istemiyordum fakat burada da kalamazdım. Onu her yerde, her şeyde görüyordum. Belki bir gün geri gelirdim ama şimdi ve bu şekilde değil. Her günümü, L.A.'e bakıp onu içimde hissetmeyerek geçiremezdim.

Başımı ellerime dayayarak dinledim. Leyla'ya davul kısmını yeniden kaydettirmek için hiçbir sebep yoktu. Gayet iyiydi. Üzerinde çalışılması gereken benim vokalimdi. Sesim sanki anestezi almış gibi çıkmıştı.

Ayağa kalkarak kayıt odasındaki ses teknisyenine, boynumun hizasında “kestik” anlamına gelen bir işaret yaptım. İsmi, çabalamama rağmen hatırlamamıştım ve şimdi, oyunun bu geç aşamasında bir kez daha denemek bana anlamsız gelmişti. “Gayet iyi çaldı. Güzel oldu. Ama oraya tekrar girmem gerek.”

Jeremy dışında odadaki herkes toplu halde iç geçirdi. Jeremy sadece, “Önünde sonunda sona ermek zorunda, Cole,” dedi.

“Ben bitti dediğim zaman biter.” Camla izole edilmiş küçük bölmeye yöneldim.

Bölmede kulaklığı tekrar başıma geçirdim. Teknisyen, seviyeleri ayarlayıp bir başka vokal kaydı yapmaya hazırlanırken ben de önceki denememi nasıl geliştirebileceğimi düşünmeye çalıştım. Belki bu kez parçaya bir armoni kısmı daha eklemem gerekirdi.

Belki, kalbi kırık bir adam gibi konuşmaya son vermeliydim. Yerimde kıpırdandım. Kameraların, bölmenin duvarlarından beni görebildiğinin farkındaydım. Bölme bir balık akvaryumu gibiydi.

“Pekâlâ,” dedi teknisyen. “Güzel. Başla bakalım.”

Artık bana çok tanıdık gelen, “Lovers (Killers)” parçasının başlangıcındaki synthesizer döngüsünü, ardından Leyla’nın davullarını ve daha sonra da Jeremy’nin kıvrak, usulca ilerleyen bas melodisini duydum. Sesim parçayı kulaklarımda söylüyordu; bitkin, kalbi kırık, henüz ayrılmadığı ama ayrılmak üzere olduğu evini çok özlemiş Cole’un sesi idi bu. Bir katman daha eklemem gereken bir yer çıksın diye bekledim ama parçada sırttan hiçbir şey yoktu.

Gözlerimi kapadım ve şarkı halindeki bedbaht itiraflarımı dinledim.

Gitmek istemiyordum.

Kulaklık yüzünden kapının açıldığını işitmedim ama hissettim. Bölmenin içine serin hava dalgası doldu.

Gözlerimi açtım.

Isabel kapıda duruyordu. Tabanca gibi zarif ve havalıydı.

Onun hemen arkasındaki camın ötesinden, kameraların bize doğrultulmuş olduğunu ve Baby’nin, karanlık geceye doğru açılmış çift kanatlı kapının yanında durduğunu gördüm. Ötedeki park alanında birkaç yüz kişi toplanmış, içeriye görebilmek için boyunlarını uzatıyorlardı.

Anlamıyordum.

Isabel bölmeye girdi. Uzanıp kulaklığı çıkardı, dikkatle yanımdaki taburenin üzerine bıraktı. Yüzündeki ifadeden ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

Baby'nin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve kamera açıları uygun biçimde Isabel'e yönlendirilmişti. İmkânsız olsa da Isabel'in programa, Cole St. Clair şovuna çıkmaya razı olduğunu düşündüm. Düzinelerce yüz kapıya yaklaşarak içeride olanları daha iyi görmeye çalıştı. Hepsinin yüzü de beklenti içindeydi.

"Isabel..." diye başladım söze. Fakat neler olduğunu bilmediğimden cümlemi bitiremedim.

"Ta-da," dedi Isabel. Önümdeki büyük mikrofon Isabel'in sesini aldı ve taburenin üzerindeki kulaklığa aktardı. Yüzünde bir tebessüm titreşimi vardı. Gerçek bir tebessüm.

"Culpeper, belki ben ta-da'lardan hoşlanmıyorumdur," dedim, dünyada daha çok sevdiğim bir şey olmamasına rağmen.

Isabel bunu bildiğinden sadece kollarını boynuma sıkıca doladı. İlk kez, benden önce o bana sarılıyordu. İlk kez, bana sarılmayı dünyadaki her şeyden daha çok istediğini hissediyordum.

Isabel, mikrofonun algılayacağı kadar yüksek bir tonda, "Gitme," dedi.

Ben gitmiyordum zaten. Giden hep o olmuştu.

"Senin de gitmeyeceğini nereden bilebilirim?"

"Seni seviyorum," diye fısıldadı kulağıma.

Yüzünü omzuma dayadı, ben de yüzümü onun omzuna bastırdım. Öylece birbirimize sarıldık. İlk defa, sıkı sıkı sarıldık. Gerçek olsun olmasın uçurumun kenarında durduğum, gerçek ya da gerçek olmayan bir şeyler aradığım ama asla bulamadığım onca zamanı düşündüm.

Şimdi bulduğumu hissediyordum. İhtiyacım olan şey buydu. Kalbim güneş ışınları pompalıyordu.

Kameraları düşünmek istemiyordum ama artık tekrar nefes alıp verebildiğim için düşünmemem çok zordu. Ayrıca şeytani bir zekâya sahip olduğu ve beni tanıdığı için Isabel'in şova tam anlamıyla mükemmel bir final bölümü ayarladığını fark etmemek imkânsızdı. O kalabalıktaki insanların nasıl da içi içini yiyordu kim bilir.

Isabel'in titrediğini hissettim, sessizce ve içten içe güldüğünü fark etmem biraz zaman aldı.

"Tamam," diye fısıldadı köprücük kemiğime doğru. "Yap gitsin. Bunu düşündüğünü biliyorum, bu yüzden yap gitsin."

Isabel başını kaldırdı. Ona baktım. Mikrofonun algılayacağı kadar yüksek bir sesle, "Neden buraya geldin, Cole?" diye sordu.

Çenesine dokundum. Burası, bu güzel yer, bu kız, bu güzel kız, bu müzik, bu hayat. "Buraya senin için geldim."

Isabel'in dudakları hafifçe kıvrıldı çünkü bunu kalabalığın karşısında söylememin durumu daha az gerçek kılmayacağını biliyordu.

Ardından mükemmel öpücük geldi. Stüdyodaki insanlar tamamen deliye döndü.

Sadece Cole St. Clair'ken, yöntemi nasıl kıştıracağını iyi bildim.

Ama birlikte daha iyisini yapıyorduk.

SON SÖZ

• COLE •

F: CANLI: Bugün hattımızda, Heart (Attack) albümünün piyasaya sunulmasından sonra ilk röportajını veren NAR-KOTIKA grubunun eski solisti genç Cole St. Clair var. Cole, birçok grup albümleri piyasaya çıktıktan sonra turneye çıkar ama sen bunun yerine kayıt stüdyosu açtın. Bunu konuşalım biraz. Aslına bakarsan, izinle biraz daha derine ineyim. L.A.'e taşınmandan bu yana televizyon şovundaki görevinden sağ salim kurtuldun, iki tane süper albüm kaydettin, bir kayıt stüdyosu açtın, Skidfield'in büyük başarı yakalayan ilk albümünün yapımcılığını üstlendin ve senenin her ayı dijital ortamda yeni bir şarkı yayınladın ki bunlar da Heart (Attack) albümüyle sonlandı. Bu arada, büyük ölçekli müzik şirketlerinin tüm tekliflerini reddettin. Lütfen bana sonunda bir köpek de almış olduğunu söyle.

COLE ST. CLAIR: Köpek almadım. Ama baterist olarak Leyla'nın grupta kalmasına karar verdik ve kendisinin bol miktarda saçı var.

F: CANLI: Kendini bir plak şirketi olarak görüyor musun? Böyle bir durum var mı?

COLE ST. CLAIR: *Hey, hey, Martin. Biraz sabırlı ol. "Müzik şirketi" sorumluluk gerektiren bir şey gibi geliyor kulağa. Benimki daha çok, bazen arkadaşların stüdyoya gelerek birlikte birtakım işler ortaya çıkardığımız bir yer.*

F^h CANLI: *Skidfield gibi arkadaşlar mı?*

COLE ST. CLAIR: *Evet.*

F^h CANLI: *Birlikte "ortaya çıkardığımız" birtakım işler bir milyondan fazla sattı.*

COLE ST. CLAIR: *Evet işte, onlar iyi arkadaşlarımız.*

F^h CANLI: *Bahse girer... O ses de nedir?*

COLE ST. CLAIR: *Los Angeles. Leon, şu insanların ilerlemesini sağlayamaz mısın? Martin, korkusuz şoförümü hatırlıyorsundur. Merhaba de Leon.*

LEON: *Merhaba.*

F^h CANLI: *Leon! Korkusuz kahramanımızı bugün nereye götürüyorsun? Büyük başarı yakalayacak başka bir indie albümü kaydetmeye mi? Broadway'i ele geçirmeye mi?*

LEON: *Söyleyebilir miyim?*

F^h CANLI: *Ne söyleyecekmisin? O bağırın Cole mu? Ne dedi?*

LEON: *"Artık çalışmamıza gerek yok!" dedi. Kız arkadaşı bugün tıp fakültesinden mezun oluyor.*

F^h CANLI: *Bekle biraz... Isabel, değil mi? Şovdaki kız. Telefonu Cole'a geri ver.*

COLE ST. CLAIR: *Elbette şovdaki kız. Başka kim olabilir? Tebrik et beni. Her zaman bir doktorla çıkmak istemişimdir.*

F^h CANLI: *Tebrikler. Sonra...*

COLE ST. CLAIR: *Biliyorsun, evet. Evet, burada arabadan ineceğim.*

F^h CANLI: *Dur biraz! Neredesin? Otobanda mısın?*

COLE ST. CLAIR: *Evet. Biliyor musun Martin, bunu yapacağım. Burada arabadan iniyorum. Sen de sana gönderdiğim parçayı çal, sonra da seni arayıp insanların sevip sevmediğini öğrenirim.*

F^h CANLI: *İki tarafına da bak, Cole! İki tarafına da bak!*

COLE ST. CLAIR: *Her zaman bakarım. Pekâlâ, iniyorum. Leon, geliyor musun benimle?*

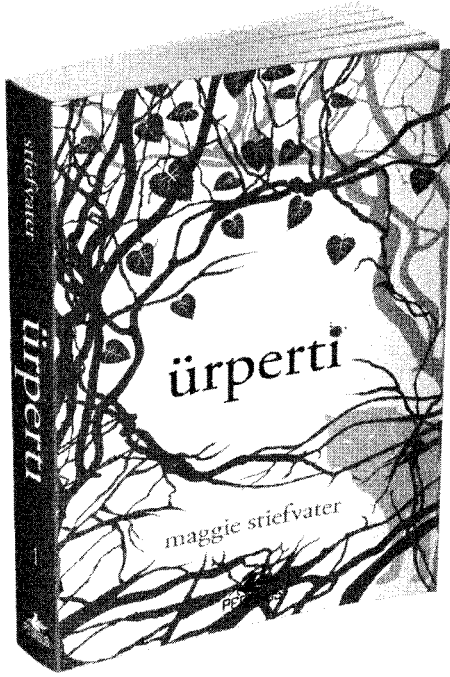
F^h CANLI: *Geliyor mu?*

F^h CANLI: *Cole?*

F^h CANLI: *Leon, arabada hâlâ birileri var mı? Neyse.*

F^h CANLI: *Bayanlar baylar, NARKOTIKA'dan Cole St. Clair bizlerleydi.*

soğuk.
sıcak.
ürperti.

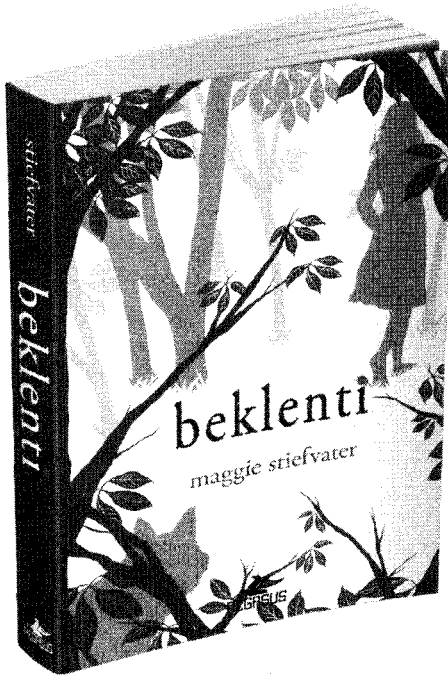
“*Ürperti* giderek gözler önüne serilen bir gizeme, hakiki bir macera hissine ve hem insanlardan hem de kurtlardan gelen tehlikelere dair bir kitap.”

The Sunday Telegraph

“Kimi zaman şairane bir hale bürünen, her yaştan okuru kendine bağlayacak, çok güzel yazılmış bir hikâye.”

Bookpage

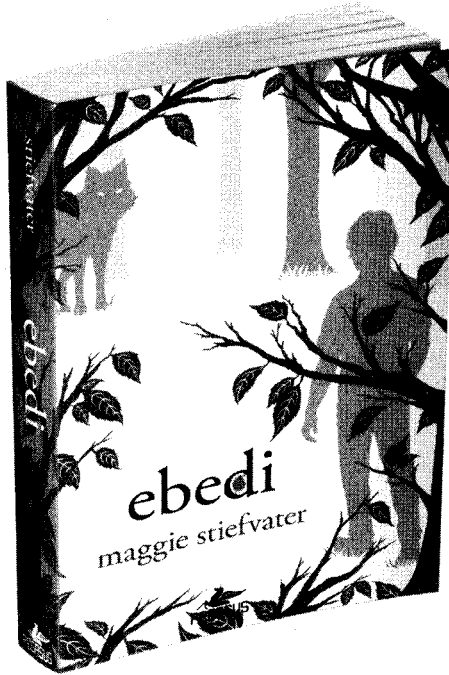
özlem.
kayıp.
beklenti.

“Ürperti, hayranların daha fazlasını istemesine
sebepe olduysa, *Beklenti* onları kesinlikle yalvartacak.”

Romantic Times

önce.
şimdi.
ebedi.

“Edebi bir uyuşturucu... Pençesinden kurtulamayacaksınız.”

The Sunday Telegraph

“Bu büyüleyici kitabı elinizden bırakmanız mümkün değil. Hem dişli, pençeli paranormal eserlere müthiş bir katkı hem de incelikle kaleme alınmış bir aşk hikâyesi.”

Voya

maggie stiefvater

New York Times çoksatanı *Ürperti* serisi, *The Raven Cycle* ve *The Scorpio Races*'ın yazarı. Ressam. Tekerlekli şeyler sürücüsü. Açgözlü okur.

Virginia'nın kuş uçmaz kervan geçmez bir köşesinde, müthiş derecede derli toplu eşiyle yaşayan Maggie, iki çocuğu, iki nevrozlu köpeği ve Loki isimli, 1973 model Camaro'suyla eksantrik bir hayat sürdürmektedir.

Hakkında daha fazla bilgi için www.maggiestiefvater.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

**“Sanki herhangi bir
seçeneğim varmış gibi konuşuyorsun.
Varoluşumu değiştiremem. Ben bir
oyuncuyum, bir şarkıcıyım, bir
kurtadamım, bir günahkârım.”**

**“Kendine yabancılaşmış kurtadamların ve ilk aşkın
şiiirsel hikâyesi... Stiefvater'in karakterleri
çok ilginç ve oldukça orijinal.”**

Publishers Weekly

www.pegasusyayinlari.com

ISBN 978-605-299-145-9

